

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SÜRGÜN

LISA M. STASSE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ISSİZ BİR ADAYA DÜŞMEKTEN
ÇOK DAHA KÖTÜ KADERLER VARDIR...

www.pegasusyayinlari.com

1-800-ENE-509-865-1H851

STÜRGÜN

LISA M. STASSE

İngilizceden Çeviren:
Gölce Arman Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI

GİRİŞ

Duyduğum seslerin önce beyaz kumlara vuran dalgalara ait olduğunu düşünmüştüm. Rüyamda, hükümet tüm seyahatlere sınır getirmeden önce, ailemle Eski Florida'da olduğumu görüyordum.

Sonra uyanmaya başladıkça sesin başka bir yerden geldiğini fark ettim. Rüya değil, gerçektir. Başımın üzerine bir yastık çektim. Fakat sesler ısrarlı bir şekilde devam ediyordu.

Sonunda, birinin evimizin kapısına vurmakta olduğunu fark edebildim.

Neden annem veya babamın kapıyı açmadıklarını merak ettim. Genellikle gece geç saatlere kadar uyanık kalırlardı. Fakat bu gece evde olduklarına dair hiçbir işaret yoktu.

“Bakın şu kapıya artık, Tanrım,” diye söylendim.

On yaşındaydım.

Bu gece yetim kalacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Odamın kapısı aniden açılınca içerisi parlak bir ışıkla aydımlandı. Annem çıldırmış gibi aceleyle içeriye daldı.

“Bizi almaya geldiler!” dedi yüksek bir tonda fısıldayarak. Uzaktan, sağa sola emirler yağdıran boğuk sesleri duyabiliyordum.

Üzerimdeki örtüleri iterek yatağın içinde oturdum. Kanım donmuştu.

Gelen jandarmaydı.

“Saklan! Saklan!” dedi annem, aynı ses tonuyla. Üzerimde pijama olmasına rağmen morartacak kadar güçlü bir şekilde kolumdan yakalayarak beni yataktan dışarıya çekti.

O sağır edici çatırtıyı duyduğumda odamdan çıkamamıştık bile. Ön kapımız kırılıyordu.

“Kaç!” diye bağırdı annem, beni koridora doğru itikleyerek. Babamın ön kapının arkasına mobilyaları çaresizce çekerek bir set oluşturmaya çabaladığını gördüm.

Saklanacak vakit yoktu. Mutfığa gidecek ve buzdolabının arkasındaki duvarda bulunan oyuğa ulaşacak vakit yoktu.

Ön kapı darbelere dayanamayarak kırıldı. Silahlı polisler, kırılan kapıyı menteşelerinden tekmeleyerek ve önlerindeki mobilyaları yerde sürükleyerek içeri girdiler.

Babam ileriye doğru fırlayarak içeriye giren ilk adamın üzerine atıldı fakat başka bir polis elindeki tüfikle babamın ağzına vurdu. Polisler babamın etrafını sararak coplarıyla onu dövmeye başladılar. Hepsinin koyu camlı kaskları ve siyah üniformaları vardı.

“Alenna!” diye haykırdı annem, polisler ona doğru koştururken. “İyi olacaksın!” Fakat gözlerindeki bakış gerçeğin farkında olduğunu söylüyordu.

Hayatımız sona ermişti.

Polislerden biri şok cihazını annemin boynuna tuttu. Annemin bedeni sarsıldı ve halının üzerine yığıldı.

“Anne!” diye haykırarak ona doğru koştum.

Babam çoktan gözden kaybolmuştu. Anneme ulaşmama fırsat kalmadan polisler onu kollarından yakalayarak uzaklaştırmaya başlamışlardı.

Ayak bileklerinden birine yapıştım fakat bir polis copuyla elime vurunca acı içinde geri çekildim. Annemi yerde sürükleyerek ön kapıdan dışarı çıkardılar. Her şey bir anda olmuştu.

Daha sonra olanları güçlkle hatırlıyordum. Sanki bir kâbus-tan kalan parçalar gibiydi. Ailemin peşinden gitmeye kalkışmamam

için polisler kapıda durmuş yolu kapatıyorlardı. Evimize doluşan polislerin sayısı en az yirmi olmalıydı.

İçimi uyuşturan şokla odama gittim ve yatağıma girdim. Örtünün altına girerek zonklayan elimi sıkıca tuttum. *Artık ailemi benden aldıklarına göre bana ne olacaktı?* Onlara karşı koymak istiyordum fakat on yaşında bir çocuk, nasıl hükümete karşı durabilirdi ki? Kim durabilirdi?

Birkaç dakika sonra biri odama girdi. Üzerimdeki örtülerin çekildiğini hissedince iyice büzüldüm. Başımı kaldırıp baktığımda, koyu renk takım elbiseli, yaşlı bir adamın yanı başımda durmuş içten bir şekilde gülümsediğini gördüm.

Onun arkasında ise polisler babamın eskimiş defterlerini didik didik arıyor, sonra da onları koridorda duran delil çantalarına dolduruyorlardı.

"Alenna Shawcross, artık Birleşmiş Kuzey İttifakı'nın koruması altındasın," dedi yaşlı adam, nazik bir sesle. "Ailenin haince işlediği suçlara rağmen eğer benimle gelersen hükümet sana bakacak."

Annem ve babamı benden aldığı için ona bağışlamak istiyordum. Yüzüne bir yumruk indirmek ve sonra da kaçmak istiyordum. Fakat öylesine sersemlemiştim ki hiçbir şey yapamadım. Orada öylece oturmuş ona bakıyordum.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Tam tersine, seni yeni evine, Sahillerarası Megaotoyol'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta olan Yeni Providence'taki Kırk Bir Numaralı Yetimhane'ye götüreceğim."

"Neden burada kalamıyorum?" diye sordum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

"Yalnız yaşayamayacak kadar küçüksün. Ayrıca yetimhanede senin yaşında birçok kız var." Yeniden gülümsedi. "Acele et ve ayak-kabılarını giy. Aşağıda bizi bekleyen bir araba var."

Birkaç dakika sonra beni evimizin bulunduğu binanın dar koridorlarına çıkardı. Neredeyse hayatımın büyük bir kısmını burada, New Boston'daki G-7 Kulesi'nin otuz altıncı katında geçirmiştım.

Komşularımızın olanları duyduklarını biliyordum fakat kimse kapısını açmamıştı.

“Bugün yeni yaşamının ilk günü,” dedi yaşlı adam. Beni rahatlatmak istermiş gibi elini omzuma attı. “Artık güvendesin, Alenna.”

Başımı salladım. Fakat kendimi güvende hissetmiyordum.

Bir daha o duyguyu hissettiğimi de hiç hatırlamıyorum.

1 BİRLEŞMİŞ KUZEY İTTİFAKI

ALTI YIL SONRA

Otobüsümüz Harka Eğitim Müzesi'ne yaklaşırken, pencereden heykel bahçelerinde nöbet tutan askerlere baktım. Heykeller, uzun zaman önce asker çizimleri altında ezilip kırılmış kalıntılardan ibaretti. Bayrak direğinde ulusumuzun bayrağı dalgalanıyor, bayrağın üzerinde Birleşmiş Kuzey İttifakı'nın kısaltması olan *BKİ* harfleri bulunan bir küre, kürenin tepesinde ise bir göz duruyordu.

Sürücü, müze girişinin önündeki daire şekilli alana park ettiğinde yukarıya baktım. Mermer kolonlar, isyancıların havan toplarının eski izlerini taşıyan on beş metrelik bir alınlığa doğru uzanıyordu.

Kısaca HKPT olarak anılan Hükümet Kişilik Profili Testi'ne girmeme yalnızca bir gün kalmıştı ve bugün çıktığımız okul gezisi de bunun içindi. Bu gezi, testi geçemeyen çocuklara ne olduğunu göstermek için düzenlenmişti.

Kapı açılırken otobüsün önünde duran gri üniformalı, tıknaz kadın bizim Toplumsal Yapılanma dersi öğretmenimiz Bayan Baines'di. Sınıftaki herkesi otobüsten indirerek dışarıdaki sıcak güneşin altında topladı. Birbirinden farklı birçok çocuk toplanmış, asfaltın üzerinde duruyorduk. Zengin, fakir, yetim ya da değil, herkes BKİ'nin devlet okulu sisteminden geçmek zorundaydı.

“Bu taraftan, sınıf,” dedi Bayan Baines. Onu, geniş, taş merdivenlere ve oradan da müzenin aç bir ağız gibi davetkâr bir şekilde bekleyen büyük, ön kapısına doğru takip ettik. İçerisi karanlık ve serindi.

Bir zamanlar Harka Müzesi’nde ulusumuzun en büyük sanat eserlerinden bazıları bulunurdu. Şimdi ise, tıpkı diğer müzeler gibi bu da hükümetimizin ve Başbakan Ronald Harka’nın tapınağı haline gelmişti. Duvarlarda resimler yerine Birleşmiş Kuzey İttifakı’nın dünya çapındaki zaferlerini gösteren dijital haritalar vardı. Ordular renkli noktalarla, savaşlar ise pikseli küplerle gösteriliyordu.

Bu müzede olmak, ulusumuzun karmaşık tarihini düşünmeme neden olmuştu. On altı yaşındaydım ve gerçek bir müzenin neye benzediğini hatırlayamayacak kadar gençtim. Yalnızca çoğu kitap ve dijital medya piyasadan çekilmeden önce müzeler hakkında okuduklarımı hatırlıyordum. Kitaplar ve dijital medya, ben sekiz yaşındayken, ailem götürülmeden iki sene önce ve Birleşmiş Kuzey İttifakı’nın oluşmasından, Kanada, Birleşik Devletler ve Meksika’nın birleşerek büyük, karmaşık bir ulus haline dönüşmesinden üç yıl sonra kaldırılmıştı.

Annem ve babamın söylediklerine göre, bu ülkelerin vatandaşları bu birleşmeden yana değillerdi. Fakat küresel bir ekonomik kriz sonrası yiyecek azalmış ve insanlar vahşice suçlara yönelmeye başlamışlardı. Böylece hükümet liderleri BKİ’yi yaratmak gibi radikal bir karar almışlardı.

Öfkeli vatandaşlar isyan edince jandarma gösterileri durdurmak için öldürücü güç kullanmıştı. Gösteriler isyana dönüşmüş ve sonra da halklar kendi hükümetlerine düşman olunca tümünden kargaşa çıkmıştı.

Her hafta, arabalara konan bombalar bir yerlerde patlar, bina-mızı sarsardı ve geceleri sıklıkla silah sesleriyle uyuyakalırdım. İşte o sıralar karizmatik orgeneral Ronald Harka zorla göreve gelerek kendisini süresiz olarak BKİ’nin başbakanı ilan etti.

O günden sonra her şey değişmişti. Başbakan Harka kendisine katılanları rüşvetlerle ödüllendirerek sözünden çıkanları ise hapse attırarak orduyu kurdu. Yasaları çiğneyenleri vahşice cezalandırıyor ve herkesin kanıksamış olduğu özgürlüklerini ellerinden alıyordu. Her türlü iletişim yasaklanmıştı: Cep telefonları, kişisel bilgisayarlar ve internet yasaktı.

Hükümetin aleyhine olabilecek ya da insanların bir araya gelmesini sağlayacak, dinî törenler gibi her türlü şey kesinlikle yasaktı. Ve sonra ülkenin sınırları kalıcı olarak kapatıldı. Başbakan Harka'ya göre, güvenliği ve refahı elde edebilmemiz için tüm ülkenin diğer ülkelerden ayrı bir şekilde birleşmesi gerekiyordu.

Ayrıca tüm bilimadamlarının hükümet lehine çalışmaya başlamalarını emretmişti. Başbakan Harka'ya göre dünya çapında kazanılan zaferlerin kaynağı teknolojik üstünlük, diğer uluslardan yağmalanmış kaynakları bir araya getirmek ve kendi ulusumuzda düzeni sağlamaktı.

"Kıınılda biraz, Alenna!" diye çıkıştı birden Bayan Baines, beni daldığım düşüncelerden çıkarıp koridorda kovalayarak. Sınıf arkadaşlarıımın gerisinde kalmıştım. Ana salondaki taş duvara asılmış dokuza on beş metrelik büyük bir ekrana doğru gidiyorduk. Bu ekran, her Harka Müzesi'nin en önemli parçasını oluştururdu. Ekranın yanına ulaştığımda görebilmek için kendime yol açtım ve yayına başlamış olan ekrana baktım.

İzlediğimiz yerin bir ismi vardı. Hapishane Adası Alfa. Fakat uğursuzluk getirmesinden korktukları için kimse yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Bazıları oraya Suyun Ötesindeki Ada ya da Öte Topraklar diyordu. Bazılarına göre ise orası yalnızca Unutulmuş Yer'di. Bodur ağaçların ve yeşil düzlüklerin hemen önünde duran kamera görüntüsüne büyülenmiş bir şekilde baktım.

HKPT'den başarısız olan çocuklar bu adaya gönderiliyordu. HKPT, kişinin suç faaliyetlerine olan eğilimini yıllar öncesinden öngören bir testti. Bu test, lise birinci sınıfta okuyan öğrencilerin hepsine güz döneminde mutlaka uygulanır ve potansiyel katil, tecavüzcü,

hırsız ve psikopatları harekete geçmeden önce belirleyebilirdi. Bu test sayesinde, BKİ’de suç oranı hemen hemen sıfıra indirilmişti.

Bu, çalışılabilecek bir test değildi. Ashnda gerçek anlamda bir test bile değildi. Kimse size bir şey sormazdı. Onun yerine damarlarınıza bir serum enjekte edilir ve sonra da bilgisayarlarla beyniniz taranarak herhangi bir anormallik olup olmadığına bakılırdı.

Sapkın kişilik özelliklerine sahip, yani onları suç ve vahşet dolu bir yaşama yönlendirecek özellikleri olan çocuklar hükümet tarafından “Başiboş Ruhlar” olarak adlandırılarak ıssız hapisane adasına gönderilirlerdi.

Bir şey olmasını bekleyerek önümdeki dijital ekrandan bu acımasız dünyaya bakmaya devam ediyordum. Eğri büğrü dizilmiş palmiye ağaçlarının arasında kalan yeşil düzlükte koskocaman beton binaların kalıntıları vardı. Onların arkasında ise kocaman, taş bir döner merdiven, adanın üzerine çökmüş gri bulutların içine doğru yükseliyordu.

Saçları iyiden iyiye dökülmüş bir müze rehberi öne doğru çıkarak mikrofona yaklaştı. Rehberin tiz sesi, hükümetin bize verdiği, sol kulaklarımıza takılı olan ve çıkarmamıza izin verilmeyen kulaklıklarımızda yankılanmaya başladı. Kulaklıklardan bazen klasik müzik yayını, mesela Wagner ve Bruckner, diğer zamanlarda ise Başbakan Harka tarafından yapılan vatansever konuşma kayıtları verilirdi.

Kulaklıklarımızı kontrol edemediğimiz için ben kendiminkine aldırış etmemeyi öğrenmiştim. Fakat bugün dinliyordum. Rehberin söyleyeceklerini duymak istiyordum.

“Hapishane Adası Alfa’ya ilk mahkûmlar gönderilmeye başlandığında, adaya iki binden fazla kamera yerleştirilmişti. Tıpkı geçmişteki mahkûm kolonileri gibi adanın da kendi uygarlığını yaratacağını düşünmüştük. Özellikle de 1800’lerdeki Avustralya gibi.” Rehber durakladı. “Fakat bu Alfa Adası’nda hiç gerçekleşmedi. Hatta orayı evleri ilan eden vahşiler kameralarımızın çoğunu parçaladılar. Yalnızca ağaçların aralarına saklanan birkaç kamera kaldı. Şimdi ise uydu görüntüleri ile idare...”

“Oraya daha fazla kamera yerleştiremez misiniz?” diye araya girdi bir çocuk.

Rehber başını iki yana salladı. “Mahkûmlar buldukları malzemeleri silah yapmak için kullanıyorlar.”

“Ada hiç kalabalıklaşmıyor mu?” diye sordu başka bir çocuk. Bu, zengin anne ve babası sayesinde mükemmel saçlara ve dişlere sahip olan, esmer Melissa O’Connor’dı.

Rehber ona doğru bir baktı. Muhtemelen daha önce de bizim gibi öğrencilerin sorduğu milyonlarca soruyu cevaplamıştı. Daha önce hiç duymadığı bir soru sorarak onu şaşırtmak isterdim.

“Aşırı kalabalık olması söz konusu değil,” diye açıkladı, “çünkü Alfa Adası’nda ortalama yaşam süresi on sekiz yaşa kadardır.”

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

On sekiz.

Bu sayıyı zihnimde evirip çevirdim. Yaşayacak yalnızca iki senenin kalmış olduğunu bilmek nasıl bir duygu olurdu acaba? Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Henüz hayatımda yapmak istediğim hiçbir şeyi yapmamıştım. Seyahat etmek istiyordum fakat tüm yasaklardan dolayı yıllardır Yeni Providence’tan ayrılamamıştım. Ve müzik yazmak istiyordum. Babam altı yaşımıdayken bana gitar çalmayı öğretmeye başlamıştı ve o zamandan beri çalıyordum. Gitar boyumdan büyüktü fakat hep evde kullanmış, hiçbir zaman insanların önünde çalmamıştım. Ve öpüşmek şöyle dursun, henüz bir erkekle çıkmamıştım bile. On altı yaşında biri için bu oldukça acınacak bir durumdu.

Adaya gönderilmenin gerçek anlamını ilk defa şimdi anlıyordum: Umutların yok edilmesi.

Yeniden başımı kaldırarak ekrandaki görüntüye baktım. Tek bir insan bile göremiyordum. Yalnızca güneşin altında çürüyen ıssız bir bölgeden ibaretti.. Ada sakinleri saklanıyor olabilirler miydi?

“Tutsaklar kaçabilirler mi?” diye sordu yakınlarda bir kız, endişeli bir ses tonuyla. “Bir tekne yapıp buraya gelebilirler mi?”

“Bazen bunu deniyorlar fakat her seferinde başarısız oluyorlar.”

“Ne kadar zavallılar,” diye mırıldandı Melissa. Arkadaşları kırdadı fakat ben sesimi çıkarmadım.

Sanırım ben, her ne kadar hakettiklerini bilsem de, bu adaya gönderilen her çocuk için üzüliyordum. Belki de bunun nedeni ailemin başına gelenlerdi.

Onlara yargılanma şansı bile verilmemişti. Öylece ortadan kaybolmuşlardı. Babam felsefe profesörü, annem ise genetik mühendisiydi. En azından tüm araştırma kurumları ve üniversiteler devletin kontrolü altına alınana kadar. Annem, BKİ’nin biyolojik silahlar yapmak için onun araştırmalarını kullanmak istediğini söyleyerek işini bırakmıştı.

Annem ve babamın tam olarak neden tutuklandıklarını hiçbir zaman öğrenemesem de bunun biraz da annemin işbirliği yapmayı reddetmesi nedeniyle olduğunu tahmin ediyordum. Bana eski mesleklerinin yalnızca göstermelik olduğu ve onların aslında terörist bir topluluk oluşturarak hükümet liderlerine suikast düzenleme amacıyla oldukları söylenmişti.

Uzun bir süre boyunca bu söylenenin yalan olduğuna emindim. Fakat bu günlerde tam olarak neye inanmam gerektiğinden pek emin olamıyordum. Ailemi çok seviyordum ve onlara yaptıkları yüzünden hükümetten hâlâ nefret ediyordum. Fakat BKİ’nin düzeni sağlamakta başarılı olduğu da bir gerçektir. Artık otobüslerde bombalar patlamıyor, insanlar sokaklardaki isyan saldırılarında ölmüyorlardı. Belki de Başbakan Harka’nın da söylediği gibi, hükümet tarafından kontrol ediliyor olmanın sıkıntısını kabul etmek, güvende olmak için ödediğimiz bir bedeldi.

Bazen yakalanmalarına neden olan şeyi yaptıkları için aileme karşı öfke duyuyordum. Yakalanırlarsa zor durumda kalacağımı ve bir yetimhaneye gönderileceğimi biliyor olmaları gerekirdi. Eğer beni gerçekten seviyor olsalardı, ailemizi böyle bir tehlikeye sokarlar mıydı?

Şimdiye kadar büyük olasılıkla ölmüş olduklarını varsayıyordum çünkü BKİ’de hapisane koşulları oldukça zorluydu. Genellikle yaşamımın ilk on senesinin bir rüya olduğunu ve aslında her zaman

bir yetim olduğumu düşünmeye çalışıyordum. O zaman her şey daha kolay oluyordu.

Ekranı izlemekte olan sınıf arkadaşlarıma kaçamak bir bakış attım. Büyük olasılıkla ekranda canlı bir vahşet izleyebilme umuduyla ilk kez heyecanlı görünüyorlardı. Genellikle yüzleri sıkıntıdan asık, zihinleri ise hükümetin dağıttığı zihin ilaçlarından uyuşmuş olurdu. Zihin ilaçları dikkatimizi artırmak ve okuldaki performansımızda bize yardımcı olmak için verilirdi fakat görünüşe bakılırsa bu ilaçlar çoğu çocuğu sersemletmekten başka bir işe yaramıyordu. Şimdiye kadar bana fazla etkileri olmamıştı.

Aslında ben her zaman kendimi sınıf arkadaşlarımdan daha farklı hissetmiştim. Bunun ana nedeni karşı görüşlü ailelere sahip yetimlerin fazla popüler olmamasıydı ve ayrıca diğer çocukların aralarında bağ kurmalarını sağlayan şeyler –askerî yürüyüşler ve hükümetin savaş filmler, gibi– benim ilgimi o kadar da çekmiyordu. Benim ilgimi çeken müzik ve kitaplar ise onların ilgisini çekmiyordu.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Melissa, herkesi yerinden sıçratarak.

Aynı anda başka bir kız daha haykırdı, “Bakın!”

Ekrana baktığım sırada birisi görüntüye girdi.

Görüntüdeki kişinin yüzünü gördüğüm an nefesim kesilmişti. Ekranda tehditkâr bir çocuk mahkûm görmeyi bekliyordum. Saçları tıraş edilmiş, dişleri simsiyah ve pençeleri andıran tırnaklara sahip, elinde kana bulanmış bir silah taşıyan birini görmeyi bekliyordum.

Fakat karşımda meydan okurcasına kameraya bakan, oldukça yakışıklı bir delikanlı duruyordu. Ne silah, ne kan ne de pençeler vardı. Koyu kahverengi saçları dağınıktı ve çıkık elmacık kemiklerinin belirginleştirdiği gözleri, mavinin çok etkileyici bir tonunu taşıyordu. Uzun boylu fakat kaslıydı. Altında eskimiş bir kot pantolon vardı fakat güneşten yanmış, esnek bedeni çıplaktı.

Tuhaf olan şey ise, yüzünün hatlarına baktıkça, içimde onu bir yerlerden tanıdığım hissinin uyanıyor olmasıydı. Fakat tabii bu imkânsızdı. Bu düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım. Ben ülke

topraklarında bir okul gezisindeyken, o bir hapishane adasında hayatı için savaşıyor, sıradan bir Kayıp Ruh'tu.

Yine de anlamadığım bir sebepten ona doğru garip bir şekilde çekildiğimi hissediyordum. Delici mavi gözlerinde zeki bir ifadesi vardı.

"İyy, çok vahşi görünüyor," dedi Melissa. "Tıpkı bir hayvan gibi." Diğer çocuklar da anında yorum yapmaya başladılar.

"Eminim bir aydır yıkanmıyordur!"

"Ya da bir yıl!"

"Bir gömleği bile yok. . . ."

Sakinleşmemiz için kulaklıklarımızda klasik müzik yayını başlamıştı.

"Sessiz olun!" diye azarladı Bayan Baines fakat kimse onu dinlemiyordu, hele ben onu hiç duymuyordum çünkü hâlâ karşımdaki çocuğun büyüünün etkisindeydim.

Gözlerini kameradan ayırmadan elleriyle işaretler yapıyordu. Aynı anda dudaklarının da hareket ettiğini gördüm ve konuşuyor olduğunu fark ettim. Sanki önemli bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi gergin ve oldukça odaklanmış görünüyordu.

Kendim de dâhil olmak üzere herkesi şaşırtarak konuşmaya başladım. "Sesini açabilir misiniz?"

Rehber bana doğru baktı. "Görüntülerin sesi yoktur. Mahkûmların çılgın fikirleriyle masum zihinleri zehirlemesini göze alamayız."

"Evet, evet," dedi Bayan Baines, sorduğum masum bir soru yüzünden öfkeli bakışlarını üzerime dikerek. "Bu çocuk büyük olasılıkla saçmalıyordur."

"Biri şunu kuduz köpekmiş gibi vurmali," diye söylendi Jonas adlı tıknaz çocuk. Ve bazıları ona katıldıklarını gösteren yorumlar yaptılar.

"Kesin şunu!" diye çıkıştı Bayan Baines. Sanki sınıfımız onu utandırıyormuş gibi çekingen bir ifadeyle müze rehberine baktı. Sonra yeniden bize döndü. "Ada, bunun gibi Kayıp Ruhlar'ın icabına ba-

kacaktır.” Sesinin tonu incelmışti. “Ada, çevreye uyum sağlayamayan vahşi gençlere ne yapılması gerektiğini iyi bilir!”

Ekrandaki çocuk konuşmaya ve hevesli bir şekilde işaretler yapmaya devam ediyordu. Elleri hızla hareket edip kıvrılarak havada karmaşık şekiller çiziyordu. Söylemek istediklerini işaret diliyle anlatmaya çalıştığını fark ettim fakat hâlâ anlayamıyordum.

Tam o sırada onun tam arkasındaki ağaçların arasından başka biri belirdi.

Bu ikinci kişi çok iri ve tehditkâr görünüyordu. İlkinden bir kafa boyu kadar uzundu ve uzun, siyah bir cübbesi vardı. Yüzünü açık bir şekilde göremiyordum.

“Vay be. Kavga edecekler!” diye bağırmaya başladı Jonas ve arkadaşları. Kalbim hızlanmıştı.

“Ekranı karartabiliriz,” dedi rehber. Kuşkusuz masum gözlerimizi korumaya çalışıyordu. Fakat Bayan Baines onun sözünü kesti.

“Hayır, karartmayın. Bunu görmeleri önem taşıyor.”

Siyahlı kişinin başını önüne eğmiş, kurbanının arkasından ya-vaşça ilerleyişini izledim. Mavi gözlü çocuk ise etrafından habersiz hâlâ kameraya bakıyordu.

“Bakamayacağım!” diye bağırdı bir kız. Fakat hâlâ seyretmeye devam ediyordu ve aynı şekilde ben de nefesim kesilmiş bir şekilde ekrana bakıyordum. Çocuğun hâlâ üzerine basılan dalların çıtırtısı gibi bir ses duymamış olmasına şaşırmıştım. Fakat siyahlı kişi daha önce aynı şeyi birçok kez yapmış gibi kararlı adımlarla ilerliyordu.

Şimdi mavi gözlü çocuktan yirmi adım uzaktaydı.

Şimdi on beş.

On.

Beş.

Son anda çocuğun gözleri büyüdü ve hızla yana doğru döndü. Melissa ve arkadaşları çığlık attılar. Siyahlı kişi ileriye doğru atılırken dişlerini göstererek hırladı. Artık yüzünün kan kırmızı ren-

gine boyandığını görebiliyordum ve gözleriyle ağzını siyah çizgiler çevreliyordu.

Mavi gözlü çocuk kolunu kaldırdı ve o sırada avucunda gümüşü, sivri bir şey sakladığını şaşırarak fark ettim. Bir bıçağa benziyordu. Sanki bu saldırıyı bekliyor ve deminden beri doğru zamanı bekliyor gibiydi.

Birden ekrandaki görüntü sarsıldı ve baş döndürücü, elektronik çizgilere dönüştü. Herkes nefesini tutmuştu. Ve ekran karardı.

Rehber onu gördüğümüzden beri ilk kez gerçekten canlanmış gibi görünüyordu. Sınıf arkadaşlarımdan bir uğultu yükseldi.

“Dostum, ne oldu öyle?”

“Görmek istiyoruz!”

“Ekranı açın!”

“Bazen uydu bağlantısı kesiliyor,” diye açıkladı rehber, dokunmatik bir ekrana şifre girerken. “Çok sık olmasa da bazen oluyor.”

Sınıftakiler gittikçe daha fazla gürültü yapmaya başlamıştı ve Bayan Baines herkesi susturmaya çalışıyordu. Kulaklıklarımızda şimdi resmen hiç durmadan klasik müzik çalmaya başlamıştı. Bir dakika sonra ekran yeniden açıldı.

Fakat mavi gözlü çocuk ve siyahlı kişi kaybolmuşlardı. Ekranda yalnızca ağaçlar, yeşil düzlük ve o garip taş merdiven cansız bir tablo gibi öylece duruyordu.

Kollarım ürpermişti. Bıçağı olmasaydı çocuk ölebilirdi. Çevremdeki herkes neler olmuş olabileceğiyle ilgili konuşmaya başlamıştı.

Çocuk bana hiç de bu adaya aitmiş gibi görünmemişti fakat söylediklerine göre görüntüye aldanmamak gerekiyordu. Bir Kayıp Ruh gözle görülemezdi. Antisosyal eğilimler, ten renginin, cinsiyetin, görünüşün ve diğer her şeyin önüne geçiyordu. İşte HKPT’nin o kadar önemli olmasının nedeni buydu.

En azından benim endişelenmemi gerektirecek hiçbir şey yok, diye düşündüm. Her yıl bu teste giren milyonlarca çocuktan, sadece yüzde 0,00001’i başarısız oluyor ve adaya gönderiliyordu. Ve şimdiye dek ileride bir psikopat olacağımı gösterecek hiçbir şey yapmamıştım.

Aslında ben bir Kayıp Ruh'un tam tersi özellikleri taşıyordum. İyi notlar alıyor, belaya bulaşmıyor ve geleceğimi iple çekiyordum.

BKİ'de yetim hayatı yaşamak çok da hoş olmasa da her şey çok daha kötü olabilirdi. Bu nedenle HKPT'nin, toplum şöyle dursun, kimse için bir tehdit unsuru olmadığını göstereceğini biliyordum.

Arkadan gelen sınıfa yer vermek için ilerledik. Fakat ekranda gördüğüm mavi gözlü çocukta zihnime takılan ve beni huzursuz eden bir şeyler vardı. *Bize öylesine çaresizce anlatmaya çalıştığı şey neydi? Ve eğer o bir Kayıp Ruh ise neden o kadar akli başında görünüyordu?* Bir an oraya talihsiz bir kaza sonucu düşmüş olup olamayacağını düşündüm.

Sonra bu düşünceyi kafamdan hemen attım. Böyle bir şeyin olabilmesi için HKPT sırasında korkunç bir hata yapılmış olması gerekirdi. Ve bu da imkânsızdı çünkü Başbakan Harka'nın hükümeti her zaman bize hatırlatıldığı üzere asla hata yapmazdı.

2 TEST

Ertesi sabah tembel tembel aşağıya inerek uzun kahvaltı masasında benimle aynı yaşta olan Sandy ve Claudette'in yanına oturdum. Altı senedir onlarla birlikte yaşıyordum fakat çok yakın sayılmazdık. Biz yetimler iç içe yaşıyor olsak bile içimize kapanık olma eğilimindeydik. Her birimiz sevdiğimiz insanları kaybetmenin ne kadar acı verdiğini bilirdik ve yeniden yakın bağlar kurmak bizim için zordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Sandy. Başımı evet anlamında salladım.

Sandy her zaman vişneli dudak parlatıcısı gibi kokardı ve zamanının çoğunu devletin teşvik ettiği genç idollere hayranlık duymakla geçirirdi. Claudette ince ve bakımlıydı, kısa siyah saçları vardı. Buradaki çoğu kız gibi, ikisi de ailelerini Avrupa ve Asya'da süregelen savaşlar sırasında kaybetmişlerdi.

"Büyük güne hazır mısınız?" diye sordu Claudette tek kaşını kaldırarak.

"Sanırım. Sence tanıdıklarımızın arasında başarısız olan olacak mı?"

Claudette mısır gevreğiyle dolu olan tabağının üzerinden bana baktı. "Şey, büyük olasılıkla adaya yetim göndermeyeceklerdir."

"Gerçekten mi?" diye sordu Sandy.

Claudette ona bir aptala bakar gibi baktı. "Düşün bir kere. O Unutulmuş Yer'e bizlerden birini gönderirlerse, hükümet kendi başarısızlığını kabul etmiş olur. Bu bizim zihinlerimizi düzeltemedikleri anlamına gelir. Küçüklüğümüzden beri bize bakıyorlar. Eğer bizler birer Kayıp Ruh olursak onlar ve yetimleri hakkında çıkacak söylentileri bir düşün."

"Haklısın," diye ona katıldı Sandy.

Kahvaltıdan sonra, diğer birçok üçüncü sınıfla birlikte sıraya girerek otobüse binmek için dışarı çıktık. Yerel test bölgesi fazla uzakta değildi. Yalnızca Yeni Providence'ı gri bir kurdele gibi kesen yirmi şeritli Megaotoyol'da yarım saatlik bir yolculuk yapmak gerekiyordu. On yıl önce o bölgede futbol maçları yapılırdı. Fakat şimdi bu bölge kapatılmış ve her birinin içinde bir test makinesi olan binlerce küçük odacığa ayrılmıştı.

Otobüsle ilerlerken pencereden BKİ'nin tüm reklam panolarına bakıyordum. Çoğunda Başbakan Harka'nın iyiliksever, gülümseyen yüzü vardı. Koyu renk saçları, insanı uyuşturan gözleri ve güçlü kuvvetli görüntüsüyle oldukça çekici ve babacan görünüyordu. Sol şakağındaki, savaşta meydana gelmiş, büyük, pırlanta şekilli beyaz yara izi bile görüntüsüne bir şeyler katıyordu. Fakat aynı zamanda ilginç bir şekilde hiç yaşlanmamış gibi görünüyordu. Medyada her gün onun yeni resimlerini görüyordum ve ben sekiz yaşımdayken nasıl görünüyorsa hâlâ aynıydı. Tabi bu durumu benden başka fark eden yoktu ya da olsa bile kimsenin umursuyor gibi bir hali yoktu.

Sonunda gideceğimiz yere ulaştık ve Megaotoyol'dan çıktık. İleride görünen kapalı test bölgesi küçük bir şehrin göbeğini andırıyordu. Beyaz giyinmiş doktorlar beraberlerindeki hemşireleri kubbeli, devasa yapıya doğru yönlendiriyorlardı. Ve her bir tarafta kalabalık çocuk toplulukları vardı.

Giriş yoluna saparak park yerinde durduk. Otomatik servis araçları insanları içeriye taşıırken, park etmiş çok sayıda otobüs ve araba güneşin altında parılıyordu. Yukarıdan gelen gürültülü bir motor sesi duydum ve otobüsün penceresinden yukarı baktığımda

alçaktan uçan bir askerî helikopter gördüm. Örümceği andıran gölgesi kalabalığın üzerine düşüyordu.

Dışarıdan bakıldığında her şey düzensiz görünüyordu. Fakat biraz daha yakından baktığımda, aslında aralarda, çocukları yönlendiren korumalar, öğretmenler ve sosyal hizmet uzmanlarından oluşan bir ağ olduğunu gördüm.

Şoförümüz park ettikten sonra otobüsten indik. Bazı çocuklar heyecanlı, bazıları ise sıkılmış görünüyorlardı. Ben ise zaten geçeceğimi bildiğim bir teste girmek zorunda olduğum için öfkeliydim.

Acaba mavi gözlü çocuk teste gireceği gün –ki büyük olasılıkla üzerinden çok vakit geçmemiş olmalı– neler hissetmişti? Zihninde gizlenen hain ve antisosyal güçlerle kendisinin bir Kayıp Ruh olduğundan şüphelenmiş olmalıydı. Ekranda oldukça kendinde görünüyor olmasına rağmen bunun bir çeşit rol olabileceğini fark ettim.

Gördüklerimi anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. HKPT'den başarısız olan o birkaç çocuğu adaya nasıl götürdüklerini merak ettim. *Uçakla mı? Helikopterle mi? Yoksa tekneyle mi?* Tüm sistem büyük bir gizlilikle yürütülüyor olsa da bir şekilde düzgün işliyordu.

Birkaç dakika içinde girişin önünde duran servis aracına yönlendirildik. Servis aracından inince bir koruma bizi tuğlalı bir açıklıktan gürültülü bir avluya yönlendirdi. İçerideki kalabalığın gürültüsü duvarlardan yankılanıyordu.

Sandy, Claudette ve ben uzun bir sıraya girdik. Bir hükümet görevlisi sıra boyunca yürüyerek üzerinde gereğinden fazla sayılar ve uzun barkodlar olan kartlar dağıttı.

Başka bir görevli belirerek megafondan emirler yağdırmaya başladı: "HKPT tarama kartlarınıza özen gösterin! Bükmeyin. Yırtmayın. Onlar önemli resmî belgelerdir! Bekleme bölmesine alınacaksınız. Hemşire sizin numaranızı söylediğinde onunla birlikte belirlenen test odasına gideceksiniz!"

Adam yürümeye devam ederken yaptığı konuşmayı bir kez daha tekrarlardı. Muhtemelen tüm gününü emirler vererek geçiriyordu. Aynı işi bir robot da yapabilir, üstelik daha nazik olabilirdi.

Sıra durmak bilmeden ilerliyordu. Ter ve parfüm kokan sıcak bedenler bedenime dokunuyordu. Sonunda Başbakan Harka'nın çerçevesi fotoğraflarıyla süslenmiş, büyük, sekizgen bir bekleme odasına ulaştık. Buranın bekleme bölmelerinden biri olduğunu fark ettim. Orada Sandy ve Claudette'le beraber öylece durarak odaya giren diğer çocuklar tarafından itilip kakıldım.

Fakat aynı zamanda odadan çıkan çocuklar da vardı. Geniş alanın diğer tarafında bir dizi açıklık vardı ve bunlar titreşen floresan ışıklarıyla aydınlatılmış dar koridorlara açılıyordu.

Her dakika, içlerinden birinden bir hemşire belirerek bir numara bağıırıyordu. Her seferinde elimdeki kartı kontrol ediyordum.

Sandy'nin saçları sinerek yüzüne yapışmış, yüzü ise bembeyaz olmuştu. "Gören de içeride meyveli gazoz makineleri var sanır," diye yakındı parmaklarıyla oynayarak.

"Evet, bence de," diye mırıldandı Claudette. "Fakat öyle değil."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

"014-562-388 numara?" diye bağırdı suratsız bir hemşire, sağımıdaki uzun koridordan içeriye başını uzatarak.

Sayıları bir kez daha tekrar ederken neredeyse çılglık çılgılığa bağıırıyordu. Elimdeki karta bakınca benim numaramı okuduğunu fark ettim. Sanki çok istekli bir millî piyango kazananı gibi numarayı ikinci bir kez hızla kontrol ettikten sonra, "Benim!" diye seslendim.

Sandy ve Claudette'e el salladım ve kalabalığım arasından geçerek hemşireye doğru yürüdüm.

Beni bir dizi kapalı kapınm önünden yürüttükten sonra nihayet açık bir kapının önüne geldik. Kartımı aldı, elektronik okuyucudan geçirdi ve içeri girmem için başıyla işaret etti. İstedğini yaptım. Dönüp çıktı ve kapıyı da arkasından kapadı.

Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için içerideki tek sandalyeye oturarak pilili eteğimi düzelttim. Sandalye odanın tam ortasında, yerdeki beton zemine sabitlenmişti. Sanki öfkeli arılara ait bir kovandaymışım gibi bekleme bölmesinden gelen binlerce gencin uğultularını hâlâ duyabiliyordum.

Test odasında etrafıma bakındım. Yukarıdan sallanan bir ampul ve sarı boyaları dökülen çıplak duvarlarıyla oldukça soğuk bir yerdi. Bir dişçi ofisi ve okul tuvaletinin karışımı gibiydi.

Yanımdaki ufak dolabın üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve içinden kablolar çıkan büyük, gümüş rengi bir kutu vardı. Tavandan aşağıya, lambanın altına kadar uzanan ve başımın üzerinde asılı duran elektrik kabloları ve garip, hale şeklinde bir metal vardı.

Kapı çalındı ve açıldı. Uzun boylu, beyaz laboratuvar önlüklü bir adam içeri girdi. "Alenna Shawcross?"

Sayılar yerine ismimi kullanıyor olmasına şaşırmışım. "Evet, benim."

Başını salladı. "Yalnızca doğru kız olduğunuzdan emin olmak istedim."

İçeri girerek yakasındaki isim kartına baktım. Garip bir şekilde, kartta bir isim bile yazmıyordu; yalnızca şifreli şekiller vardı.

Adam yanımda durdu, bilgisayarın tuşlarına bastı ve gümüş kutunun üzerindeki düğmelerle oynadı. "Bugün senin test teknisyenin olacağım, Alenna. Sakıncası yoksa kolunun birini sıvar mısın?"

"Bunu daha önce yaptınız, değil mi?" diye geveledim, saçma bir soru olduğunu bilsem de. Fakat iğne olmaya veya kan aldırmaya dayanamıyordum. Her zaman gerginleşmeme neden oluyordu.

"Aşağı yukarı on bin kez." Gülümseyerek göğsümün çevresinden elektrot kemerini geçirdi. Bluzumun bir kolunu isteksiz bir şekilde kıvırdım. "Şimdi derin bir nefes al ve tut." Kemerini ayarladı. "Şimdi rahatla."

Rahatlamak zordu fakat HKPT'nin tıbbi yönlerini görmezden gelmeye çalıştım. Sonra teknisyenin eline ince bir şırınga almış olduğunu fark ettim. *Nereden çıkmıştı bu?*

"Küçük bir rahatsızlık hissedeceksin," dedi ve o sırada iğneyi aniden sol dirseğimdeki çukura batırdı.

"Ahh!"

Şırınganın arkasından bastırarak test sıvısını içime zerk etti ve sonra sırtarak iğneyi çıkardı. "Haydi ama. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Ben kolumu ovalarken o ışığı kararttı ve tavandan sarkan metal başlığı indirmeye başladı. O anda uykumun gelmeye başladığını hissettim fakat sonra o hoş uyuşukluk yerini mide bulantısına bıraktı.

"Kendimi bir tuhaf hissediyorum," diye mırıldandım, uyuşan dudaklarımın arasından. "Konuşmak zor..."

"Ah, bu normal," diye cevap verdi teknisyen neşe içinde. Metal başlığı biraz daha aşağıya indirdi ve saçlarımı nazikçe geriye çekerek başlığı başıma yerleştirdi.

"Benim bir şey... yapmam gerekmiyor... öyle değil mi?" diye sordum, kelimeleri geveleyerek. Sanırım bayılacaktım.

"Hayır, makine her şeyi hallediyor." Haleyi yerleştirerek soğuk metali başımın etrafında daralttı. "İstersen uykuya bile dalabilirsin. Serum etkisini gösterince çoğu çocuk öyle yapar."

"Bu test... ne kadar sürüyor?"

"Kişiden kişiye değişir." Uzanarak dolabın ilk çekmecesinden bir şey aldı. Bu bir şekere benziyordu. Paketini açarak bana uzattı. Bu, köpüğümsü bir sünger andıran yeşil plastikten yapılmıştı.

"Bunu dişlerinin arasına koy," dedi. "Verilerin ölçülmesine yardımcı oluyor."

Çok bitkin hissediyordum ve hiç sorgulamadan söylediğini yaptım.

Ağızımdaki plastik, "Sonra ne olacak?" diye sordum, kelimeleri güçlkle çıkararak. "Eve mi gideceğim yani?"

"Çok fazla soru soruyorsun," diye kıkırdadı teknisyen. "Konuşmaya bir son vererek rahatlanan gerek."

Zaten plastikle konuşmak zor oluyordu. O nedenle sandalyeme iyice yaslandım. Teknisyen bilgisayarda birkaç tuşa bastı. Gözlerimi kapadım.

Fakat iğnenin etkisinin hafiflemeye başladığı son dakikalarda beklenmedik bir ses duydum, küçük odada başkalarının sesleri yan-

kılamıyordu. Test odasının kapısının yeniden açıldığını ve içeri giren insanlar olduğunu fark ettim.

Neden burada olduklarını anlamamıştım. Muhtemelen duyduklarım hayal gücümün ürünüydü. Göz kapaklarım artık açamayacağım kadar ağırlaşmıştı ve metal başlık hareket etmemi engelliyordu. Oda-dakilerin benimle ilgili konuştuklarını hissediyordum. Sesler gittikçe uzaklaşınca ilacın etkisiyle uykuya dalmak üzere olduğumu anladım.

Ve karanlığın içinde kaybolmadan önce gözlerimin önünde aniden bir görüntü belirdi. Bu adadaki mavi gözlü çocuğun görüntüsüydü.

Beni çağırıyor, adımları söylüyordu.

Ve onun tam arkasında ise, tropik güneşin altında kavrulmakta olan devasa merdivenler vardı.

Ona kim olduğunu ve ne istediğini sormaya çalıştım. Uzanıp elini tutmak istedim. Fakat kozmik tozlar gibi milyonlarca parlak zerreciğe ayrılarak yok oldu.

Sonra kadife, siyah dalgalar her yanımdan sıkıştırarak beni karanlığın içine doğru çektiler.

3 SÜRGÜN

Bir saniye sonra, nefessiz kalmış bir halde öksürerek hayatımın en kötü baş ağrısıyla uyandım.

Gözlerimi açmaya çalışsam da kör edici ışık gözlerimi acıtiyordu. Bağırmaya çalıştım fakat ciğerlerim dumanla dolmuştu.

Kulaklarım çınılıyordu ve neredeyse hiçbir şey duyamadığımı fark ettim. Düşünmek bile canımı acıtiyordu. Ellerim uyuşuktu, yüzüm ise dayak yemişim gibi ağrıyordu.

Bir kaza geçirmiş olmalıydım. Belki de Megotoyol'da bir trafik kazası geçirmiştım. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Hafızam bir ayna gibi paramparça olmuştu.

Yeniden gözlerimi açmaya çalıştım ve parlak ışık bir kez daha canımı yaktı. Fakat el ve ayaklarımın üzerine kalkmayı başarmıştım.

Bana ne olmuştu böyle?

Titreyen elimi kaldırarak alnıma dokundum. Tenim sanki yara olmuş, yanmış ve su toplamış gibiydi. Hissettiklerim artık dehşete düşmenin de ötesine geçmişti. Yalnızca acım dinene kadar olduğum yerde yatmak istiyordum.

Fakat içimde bir şey pes etmeme izin vermiyordu. Dört ayağının üzerinde doğrulmaya çalışan bir hayvan gibi ellerimi kaldırdım.

Sonunda gözlerimi açık tutmayı başardım. Büyük, yeşil yapraklara ve gür, sık yeşillığe bakıyordum. Buranın her şeyin endüstriyel ve bir

amaç için yapılan Yeni Providence olmadığı açıktı. Burası tropik bir yerdi. Bir süre çömeldim ve sonra titreyen bacaklarımla doğrulmayı başararak acımı ve şaşkınlığımı bir kenara itmeye çalıştım.

Baktığım her yerde ipleri andıran sarmaşıklar, dalları iç içe geçmiş egzotik ağaçlar, parlak pembe ve mavi renkli çiçekler vardı. Hava nemli ve serindi. Etraf toprak ve küf kokuyordu.

Hafızamın bir kısmı geri dönmeye başlamıştı: test bölgesi, tarama, odadaki o sesler...

Fakat bu imkânsızdı.

Yalpalayarak ve içinde bulunduğum duruma inanamayarak etrafıma bakındım. Uzakta kocaman taş bir yapı gri bulutlara doğru yükseliyordu. Bu yıpranmış bir döner merdivendi.

Buz kestiğimi hissettim.

Dehşete düşmüştüm.

Kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum.

Bir şekilde adaya gelmiştim.

Suyun Ötesindeki Ada'ya...

Karnıma bir yumruk yemiş gibi dizlerimin üzerine düştüm. Ağlayamayacak kadar çok korkmuştum. Böyle bir şey bana nasıl olabilirdi? Korkunç bir hata yapılmıştı!

Pekâlâ. Nefesimin kesilmemesi için çabalarken, kendi kendime çaresizce bunun büyük olasılıkla bedenime zerk edilen serumun bana gösterdiği bir sanrı olduğunu söyledim. *Alfa Adası'na gerçekten gönderilmiş olmama imkân yoktu.* Ben bir Kayıp Ruh değildim! Fakat bitkiler, sıcaklık ve toprağın kokusu hayal gücümün ürünü olamayacak kadar gerçekti.

Duyularım yavaş yavaş yerine gelirken çalılığın arasına oturdum. Uzaktan gelen kuş sesleri dışında ada tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu. Yeniden, ağrıyan alnıma dokundum.

Burada olmamalıydim. Ben BKİ'nin normal, akli başında bir üyesiydim. Okuldaki diğer yetimlerden veya çocuklardan hiçbir farkım yoktu. *Bu delilikti.* Buraya nasıl gelmiştim ki? Burada hiçbir

tekerlek izi veya yol yoktu. Bir helikopterden aşağıya mı atılmışım? Bu pek olası değildi. Kırık bir kemiğim yoktu ve acılarım çoktan azalmaya başlamıştı.

Kimlik kartımı bulmak için ceplerimi kontrol ettim. Fakat orada değildi. Kulaklığım da yoktu. Kendimi kimliksiz gibi hissediyordum. Saçlarım dağınık görüldüğü için kimliğimin üzerindeki fotoğrafı hiçbir zaman beğenmemiştim. Ve o rahatsız edici kulaklıktan da hep nefret etmişim. Şimdi ise onları geri alabilmek için her şeyi yapardım.

Kamera! Birden BKİ ile ada arasındaki tek iletişim kaynağının müzedeki ekran olduğunu hatırladım. Eğer o döner merdiveni görebiliyorsa kamera da çok uzakta olamazdı. Eğer merdivene ulaşabilirsem, kamerayı bulabilir ve yardım isteyebilirdim.

Her ne kadar benim gibi panik içinde olmasa da, büyük bir olasılıkla o mavi gözlü çocuk da aynı şeyi yapmaya çalışıyordu. Fakat söylediklerini kimse anlayamamıştı. Ben aynı hatayı yapmayacaktım. Mesajımı bir şekilde bir yerlere yazacak ve delirmiş bir vahşi olmadığımı onlara kanıtlayacaktım.

Onlara çok büyük bir hata yaptıklarını söyleyecektim. Onların da beni kurtarmak için hemen birini yollayacaklarını umuyordum.

Yüzü boyanmış, iri bir gölgenin bir yerlerden çıkıp henüz kameraya ulaşmadan beni yakalamasından korkuyordum tabii. Bildiğim tek şey birinin beni şimdiden izlemeye başladığıydı.

Üzerimdeki şaşkınlığı hâlâ atamamışım ve topallayarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde sık ormanın içinden devasa merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

Fakat çok uzağa gidememişim. Sık bir çalılığın içinden uzanan soluk renkli o şeyi gördüğümde henüz on beş adım kadar ilerleyebilmişim.

Gördüğüm şeyin ne olduğunu ve yanından geçmemin tehlikeli olup olmayacağını anlamak için hemen durdum ve yere çömeldim. Bunun bir insan eli olduğunu anlamam bir dakikamı almıştı.

Anında dehşete kapılmışım fakat el hareket etmiyordu. Belki de sahibi çoktan ölmüştü. *Ya da belki bu bir tuzaktı.*

Kaçmaya hazır bir şekilde dikkatlice ayağa kalktım.

Fakat sonra bir ses duydum: “Yardım et...”

Öylece donup kalmıştım ve hareket etmeye korkuyordum. Ses çalılığın içinden geliyordu.

“Bana yardım et!” dedi bir kez daha güçlkle. “Lütfen...” Dışarı sarkan el kayboldu ve çalılık sallanmaya başladı.

Ben geri çekilirken çalılığın içinden genç bir erkek yavaşça ayağa kalktı. O da sersem gibiydi ve her tarafı yapraklarla kaplanmıştı. Acı çekiyor gibi görünüyordu. Kısa, siyah saçları dağılmıştı ve alnında yatay bir şekilde uzanan bir yanık izi vardı.

Çok zayıftı ve kemikli yüzüne fazla büyük gelen bir burnu vardı. Işık karşısında badem şeklindeki gözlerini kısarak baktı.

Öksürmeye başladı; nefes almakta zorlanıyordu. Onun da burada ilk kez uyanıyor olduğunu fark ettim. Tıpkı benim gibi...

Korku içinde ve kaçmaya hazır bir şekilde onu izliyordum. Büyük bir olasılıkla kötü niyetli bir psikopattı. İçinde, bu adada ortaya çıkacak deliliği ve kaosu barındırıyordu. O bir Kayıp Ruh’tu. Fakat tabii ben de buradaydım ve deli değildim, o nedenle belki o da normaldi ve bir hata daha yapılmıştı. *Fakat böyle bir şeyin olma olasılığı neydi?*

“Benden uzak dur,” dedim, çatlayan sesimle.

Çocuk ayakta durmaya çalıştı fakat sendeleyerek yeniden düştü.

Kara gözleriyle bana baktı. “Alfa Adası’ndayız, değil mi?” dedi. Sesi korkmuş gibiydi fakat şaşırmışa benzemiyordu. İlk önce cevap vermedim fakat gözlerini dikip bana bakmaya devam etti.

“Bir hata oldu,” dedim sonunda, geri çekilmeye başlarken. “Ben...”

“Sen Yeni Providence’tansın,” diye sözümü kesti.

Şaşırmış bir şekilde durdum. “Bunu nereden...?”

“Ben de oradan geldim. İkimizi buraya yan yana terk etmiş olabileceklerini düşündüm. Muhtemelen buralarda bir yerlerde başka çocuklar da vardır; tabii bugünün talihlileri yalnızca ikimiz değilsek.” Sonunda ayağa kalkabilmiş ve hafifçe sallanarak durmayı becere-

bilmişti. Benden yalnızca beş-altı santim uzundu. "Bunun başıma geleceğinden korkuyordum."

"Neden?" diye sordum, gergin bir şekilde. Kaslarım hâlâ ondan kaçmak için hazır bekliyordu.

"Çünkü hükümete güvenmiyorum. Ben Kayıp Ruh değilim ve eminim sen de değilsin. Bazı çocukların buraya yalnızca Başbakan Harka'yı eleştirdikleri için bile gönderildiklerini duydum." Durakladı. "Ve daha kötü şeyler de duydum. Hükümetin arada sırada buradaki delilerin avlanarak eğlenmeleri ve sorun çıkarmamaları için normal çocukları da buraya gönderdiğini duydum."

Cevap vermedim. Geldiğimiz yerde böyle hükümet aleyhinde konuşmalar hapse atılmak için yeterliydi. Tabii şu an olabilecek en kötü durumda olduğumuz için artık ne dediğimizin muhtemelen pek bir önemi yoktu.

"Ben David," dedi, çalıların arasından çıkarak. "Dave değil, David. Takma isimlerden nefret ederim. Sen?"

"Alenna." Hâlâ ona güvenmiyordum. "Bana fazla yaklaşma yoksa kaçarım. Gerçekten de Yeni Providence'tan mı geldin?"

"Evet, şehir merkezinden. Franklin Sokağı."

Başımı salladım. "Ben de Thayer Koridoru'ndan."

"Orası yaşadığım yere fazla uzak değil."

Onu çok yakından izliyor, garip sayılabilecek herhangi bir hareketini bekliyordum. Fakat yoktu, en azından şimdilik. "Ben kameranın olduğu yere gidiyorum," dedim sonunda. "Harka Müzesi'ne yayın yapan kameraya. Bir hata yapıldığı çok açık. Yardım isteyeceğim."

"Kimsenin bize yardım edeceğini sanmıyorum."

"Nedenmiş o?"

Cevap vermedi.

"Daha iyi bir planın var mı?" Etrafıma bakınarak burada kaldığım takdirde başıma gelebilecek tüm berbat şeyleri düşündüm.

"Gerçekten merak ediyorsan, hayır." David yere doğru eğildi. "Gözlüğümü bulamıyorum." Çalılıkların arasını el yordamıyla ara-

maya başladı. "Hah, işte burada." Gözlüğünü yerden kaldırıp taktı ve siyah, plastik çerçevesini düzeltti.

"Acele etmeliyiz," dedim yavaş yavaş ilerlemeye başlayarak. Çok büyük bir tehlikenin içindeydik ve yapmak istediğim en son şey vakit kaybetmekti. Bu çocuğun benim tarafımda olduğundan emin bile değildim, rol yapıyor da olabilirdi.

"Bekle. Geliyorum." Birkaç adım atmayı deneyerek yüzünü buruşturdu. "Ayağımı incitmişim. Uyandığımdan beri çok ağrıyor."

Yaralı olduğu için bir bakıma rahatlamışım. Eğer ondan hızlı hareket edebiliyorsam benim için çok büyük bir tehdit oluşturmuyor demekti. Topallayarak bir adım daha attı.

Onu ormanda ekmeyi düşündüm. Fakat şimdilik yanımda birinin olması yalnız olmaktan daha iyiydi. Yalnızca dikkatli olmam gerekiyordu o kadar. Burada olduğuma hâlâ inanamıyordum.

Kameranın olduğu yöne doğru yürümeye başladık. Düşmüş ağaç dalları ve çürümüş kütüklerin üzerinden acı içindeki bedenimi ilerlemeye zorluyordum. David ise geriden geliyordu. Ayaklarımın altındaki zemin, bataklık gibi yumuşak ve ıslaktı. Ayakkabılarım daha şimdiden sırlıslam olmuştu ve çamur içindeydi. Ağzımın ve gözlerimin etrafını sivrisinek ve tatarcıklar sarmış, kulaklarımın dibinde vızıldıyorlardı.

David ile fazla konuşmuyorduk. Zaten yürümek yeterince zordu ve yoğun, nemli hava nefes almayı güçleştiriyordu. İkimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Alenna, dur," diye fısıldadı David birden.

Arkamı dönüp ona doğru baktım. "Ne var?"

"Dinle."

İşte uluma sesini o zaman duyabilmişim:

Auuuuuuuuuuuuuuuu!

Ağaçların arasında yankılanan, acı dolu, hayvansı bir feryattı.

Tüm bedenim gerilmişti. Ses çok yakında değildi fakat çok uzaktan da gelmiyordu. Geri geri yürüyerek sırtımı bir ağaca yasladım ve

ses kesilene kadar nefesimi tuttum. Tuttuğum nefesi yavaşça verdim. David'e baktım. Yerde çömelmişti.

"Bu da neydi?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum ama pek iyiye işaret değil."

Bir dakika daha bekledik.

Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Sonunda ümitsiz yürüyüşümüze devam ettik.

On beş dakika sonra döner merdivenin önündeki açıklığa ulaşabiliştik. Birkaç saniyelik endişeli aramadan sonra müze kamerasını, on beş metre yükseklikte, iki büyük ağaç dalı arasında, kalın mika bir kutunun içinde buldum. Kameranin lensi doğrudan bize bakıyordu.

Şimdi tam mavi gözlü çocuğu gördüğüm o noktada duruyordum. Orman sıcaktan yanıyor olmasına rağmen birden ürperdiğimi hissettim. O siyah pelerinli kişiyi düşünmemeye çalışıyordum. Korkumu bastırıyordum çünkü beni esir almasına izin veremezdim. David'le başımızı kaldırarak kameraya doğru bakarken, damarlarıma hücum eden kanın sesini duyuyordum.

Kamera da o soğuk, cansız gözüyle bize bakıyordu. Mika kutunun üzerine yansıyan görüntülerimizi görebiliyordum. Daha şimdiden pis, küçük ve korkmuş görünüyordum ve zaten kendimi tam olarak da böyle hissediyordum.

David pes etmiş gibi görünüyor, omuzları düşmüş halde orada öylece duruyordu. Sanki kaderine razı olmuş gibiydi. *Sanki bir suçu olduğunu kabullenmiş gibiydi.* Fakat o suç ne olabilirdi ki? Çekingen ve düzgün birine benziyordu. Belki de çok korkunç bir şey yapmayı planlıyordu ve HKPT yapması gerekeni yaparak bu zihinsel anormalliği tespit etti. Bu mümkün müydü?

"Yazacak bir şey bulmalıyım," dedim. Çömelerek ince bir dal aramaya başladım ve hiç vakit kaybetmeden de buldum. Fakat üzerine harfleri kazıyabileceğim bir şey bulmak zordu. Ellerimle etrafı yoklarken, elim büyüklüğünde, büyük, taze, etli bir yaprak buldum. Ayağa kalkarak kameranın görüş alanına girdim.

“Ben etrafı kontrol edeceğim,” dedi David. “Kimsenin gizlice arkamızdan yaklaşmadığından emin olmak için.”

Dalı alarak yaprağın üzerine yazmaya başladım. Çok işe yaramıyordu fakat harfler üzerinde yamuk yumuk da olsa belirene kadar yazmaya devam ettim.

Yaprağın üzerine iki kelime sığdırmayı başarmıştım: “YARDIMI!” ve “HATA!” Yaprığı kaldırarak kameraya doğru tutarken kendimi ve sonra da kelimeleri işaret ettim. Eğer beni seyreden biri varsa, ona çok açık bir mesaj yollamış olacaktım. Elimdeki yaprağı attım ve büyükçe bir tane daha buldum ve yırtmamaya çahşarak üzerine adımı soyadımı yazdım. Harfler ufak ve eğri olmuştu fakat müze rehberi veya kameranın başında her kim varsa isterse görüntüyü yakınlaştıracaktı.

“Senin soyadın ne?” diye sordum David’e. Ona karşı iyi olmaya ve hakkında kötü düşünmemeye çalışıyordum. Hâlâ etrafı kolaçan etmekle meşguldü. “Senin adına da bir şeyler yazacağım. Belki gelip ikimizi de kurtarırlar.”

Bana doğru döndü. “Gerçekten de birinin geleceğini düşünüyorsun, değil mi?”

“Belki.” Gerçek şuydu ki bu sorunun cevabını bilmiyordum. Daha önce kimsenin Alfa Adası’ndan kurtarıldığını ya da bu büyüklükte bir hatanın yapıldığını duymamıştım. Fakat bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. “Sanırım hiçbir şey yapmadan oturmaktansa denemek kendimi daha iyi hissettiriyor.”

David iç çekti. “Aberley,” dedi. “Soyadım bu.” Yazabilmem için harflerini kodladı.

Bir yaprak daha bularak söylediklerini yazdım. Sonra da yaprağı kameraya doğru kaldırarak David’i işaret ettim. Eğer o da benim gibi normal biriye, bu yaptığım kurtarılmasını sağlayabilirdi. Aynı zamanda, eğer o bir Kayıp Ruh ise, ismini yaprağa yazmam kurtarılma sürecimi hızlandırabilirdi çünkü o zaman görevliler benim güvenliğim için endişelenebilirlerdi.

Gece olduğunda hâlâ bu adada olursam, hayatta kalabilmek için çabalamam gerekeceğini biliyordum. Ben okulda ve yetimhanedeki günlük rutinlere alışkın bir şehir kıızıydım. Ve şimdi ise binlerce vahşi, potansiyel psikozlu gençle aynı adadaydım ve tek yoldaşım David'di.

Böyle bir şeyi denediğim için bile kendimi bir aptal gibi hissederek elimdeki yaprağı indirdim. Bu açıklıkta durarak ağaçların arasından korkunç bir şeyin çıkıp bizi yakalamasını beklememiz doğru değildi. Bu nedenle yaprakları ağaç dallarına yapıştırdım ve kameranın görüş alanında olup olmadıklarını kontrol ettim ve sonra David'le birlikte yeniden ormana doğru yürüdük.

Bu durumda babamın bana ne söyleyeceğini düşündüm. O her zaman zor durumlardan kurtulma konusunda iyiydi, yakalandığı güne kadar. Büyük olasılıkla bana saklanacak güvenli bir yer bulmamı, David'e karşı dikkatli olmamı ve bu durumdan kurtulmanın yollarını aramamı söylerdi.

Yeniden ağaçlık bölgeye girmek üzereydim ki yakındaki çalılıkların hafifçe hışırdadığını duydum. O kadar belli belirsiz bir sesteki başka bir yerde olsam büyük olasılıkla fark etmezdim.

Hemen durdum. Sesi bir kez daha duydum.

"David?" diye fısıldadım. O da sesi çoktan duymuştu.

Yeniden kameraya baktım. Yüzümdeki dehşet ifadesini çektiğine şüphe yoktu. Fakat kamera bana yardım edemezdi. Hışırtı sesi gittikçe arttı; sanki birisi doğrudan bulunduğumuz yere doğru yürüyordu.

"Kıpırdama," diye uyardı David alçak sesle. "Ses çıkarma."

İlk olarak kaçmayı düşündüm fakat ormanın derinliklerine gittiğim anda çabucak kaybolacağımı biliyordum. Gözlerim döner merdivene doğru kaydı. Oraya koşamayacak kadar uzaktaydım. Ve ayrıca merdivenler hiçbir yere çıkmıyordu. Herhangi birisi eğer istese beni orada köşeye kıştırabilirdi.

David çömeldi ve benim de aynı şeyi yapmam için işaret etti. Ben de kaçmak yerine devrilmiş, yosun kaplı bir ağacın hemen yanına çömeldim.

Görünmemek için ağacın altındaki çalılıkların içine doğru eğildim. David ile aramızda bir metre kadar mesafe vardı. Göğsüm hızla inip kalkıyor olsa da sık ve hafif nefes alıyordum. Hışırtılar çoğalıyordu. Çalılarının arasından devrilen ağacın arkasında saklanarak ileriye doğru baktım.

Açıklığın kenarında büyük bir domuz boyunda, dört bacaklı bir hayvan duruyordu. Fakat bu gördüğüm hiçbir domuza benzemiyordu. Bedeni tıknaz olsa da toynaklı ayakları, gösterişli ve korkunç bir kafası ve ince uzun, sivri bir burnu vardı.

Hayvan minik, sivri dişlerini göstererek havayı kokladı. Henüz beni veya David'i görmemişti. Sarı gözleri vahşi, neredeyse deli gözleri gibiydi.

Bir yaban domuzu gibi başını yere eğdi ve dişlerini çamura gömerken homurdandı.

Sonra başını aniden geriye doğru atarak ağzını kocaman açtı ve büyük bir gürültüyle yüksek, tiz bir ses çıkardı. Kendimi kontrol edemeyerek korku dolu bir ses çıkardım.

David bana doğru bir uyarı bakışı attı. Tiz ses aniden durdu. *Hayvan beni duymuş muydu?* Başımı kaldırıp sorumun cevabını öğrenmeye korkuyordum.

Sonra başka bir ses duydum. Hafif bir ses olmasına rağmen belirgindi. Ani, boğuk bir çığlık gibiydi. Yakınlarda bu hayvanlardan bir tane daha olduğunu fark ettim. David geriye doğru harekete geçmemi işaret etti. Bir risk aldım ve hayvanın o anda arkadaşını arıyor olduğunu düşünerek korku içinde bir kez daha ona doğru baktım.

Fakat yanılmıştım.

Hayvan doğrudan bana bakıyordu ve sarı gözlerini üzerime kilitlemişti.

Beni görmüştü. Tam olarak nerede olduğumu biliyordu. Karnımı yerden kaldırmadan yavaşça geriye doğru sürünmeye başladım.

Hayvan bir ayağını kaldırarak bana doğru bir adım attı. Siyah diş etlerinden sarkan tükürüğü gümüşü bir ipi andırıyordu. Kol ve bacaklarımı çıldırmış gibi hareket ettirerek daha hızlı bir şekilde

gerilemeye başladım. Yaratık dişlerini göstererek bir adım daha attı. Ve sonra bir adım daha... Başını David'in olduğu yöne doğru çevirdi. Artık ikimizi de görmüştü.

Sonunda yalpalayarak ayağa kalktım. David de aynı şeyi yaptı. Kaçmak için arkamızı dönmek üzere olduğumuz o saniye göz ucuyla bize doğru yaklaşan bir hareketlenme gördüm.

Önce bunun ikinci hayvan olduğunu düşündüm. Fakat sonra bunun yüzü boyalı karanlık bir gölge olduğunu fark ettim. *Tıpkı mavi gözlü çocuğa saldıran kişiye benziyordu.* Siyah gölge hayvana doğru büyük bir hızla yaklaşıyordu.

Hayvan birinin yaklaştığını duydu ve başını kaldırarak o korkunç çığlığı yeniden attı. En azından dikkatini bizden çekmişti. Çığlık atmaya devam ederken döndü ve dişlerini gösterdi. Fakat tüm hızıyla yaklaşan gölgeyle baş edemezdi. Yaklaşan gölge hayvanın üzerine doğru eğilirken elinde parıldayan bıçakları gördüm.

Her şey göz açıp kapayana kadar olmuş, bıçaklar hayvanın yan tarafına saplanmıştı. Hayvana saldıranın siyah pelerini yüzünün etrafında uçuşarak dalgalandığı için artık yüzünü görebiliyordum.

Siyahlı, hayvanın üzerine binince hayvan yüzüstü yere düştü. Uzun, metal bir bıçak hayvanın gırtlğından girerken fışkıran kanlar etraftaki yaprakların üzerine sıçradı.

"Koş! Haydi!" diye bağırdı David.

Sonunda arkamı dönerek son hızla ormana doğru koşmaya başladım. Dallar yüzüme ve ellerime çarpıyor, tenimi kamçılıyordu. Ayaklarım boğum boğum köklere ve yerdeki sarmaşıklara takılıyor fakat tökezleyerek de olsa koşmaya devam ediyordum. David'in topallayarak arkamdan koşturduğunu hissedebiliyordum.

Buradaki ortalama yaşam süresi on sekiz yaşına kadar olabilirdi fakat ben bir saat bile dayanamayacaktım! Geldiğim yerde, her zaman etrafımdaki çocuklardan daha akıllı olduğumu düşünürdüm. Fakat sınıf ve yetimhane arkadaşlarım şimdi büyük olasılıkla BKİ'de guvendeydiler; ben ise adadaydım ve ölmek üzereydim.

On beş dakika koştuktan sonra arkamdan gelen hiçbir ses olmadığımı fark ettim. Hayvan çığlıkları kesilmişti. Siyahlı kişinin onu öldürdüğünü tahmin ediyordum. Beni ve David'i görmemiş olabilir miydi? Bu pek de olası görünmüyordu. Sanki daha çok hayvanı avlamadan önce bizlerden birinin onun dikkatini çekmesini beklemiş gibiydi. Sanki bizi yem olarak kullanmıştı.

Sonunda yeni bir açıklığa ulaşınca koşmayı bıraktım. Sanki derinlere daldıktan sonra su yüzüne çıkmış gibi nefes nefeseydim. Yalpalayarak ve titreyerek etrafıma ve arkama baktım. Ağaçların tepesinde hâlâ harabeye dönmüş döner merdivenin üst kısmını görebildiğime göre kaybolmamıştım. En azından şimdilik. Fakat David'i hiçbir yerde göremiyordum.

"David?" diye seslendim alçak sesle. Birinin veya bir şeyin beni duymasından korktuğum için bağırmaya çekiniyordum. "Neredesin?"

Bir dakika kadar sonra derinden gelen cevabı duydum. "Buradayım."

Ormanın içinde göründü. Ona doğru ilerledim. Artık sanki yaralı ayağına hiç ağırlık veremiyormuş gibi ciddi ölçüde aksıyordu. İster Kayıp Ruh olsun ister olmasın, David benim için o yaratıklardan veya pelerinli kişiden çok daha güvenilirli.

"Yerde olmanın güvenli olmadığını anladık." Derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra nefesini bıraktı. "Hava karardıktan sonra bir ağaca tırmanmak ve dalların üzerinde uyumak zorundayız. Sırayla nöbet tutabiliriz."

Midem bulanıyordu. "Sence o bıçaklı kişi kimdi?"

"Karşılaşmak istemeyeceğimiz biriydi. Umarım hâlâ o hayvanla meşguldür. Bir ateş yakarak birkaç meşale yapmalıyız."

"Ateş yakarsak nerede olduğumuz anlaşılır," dedim.

"Bizi çoktan gördüğüne eminim. Bir çeşit silaha ihtiyacımız var ve ayrıca ateş hayvanları bizden uzak tutacaktır."

"Ateş yakacak malzememiz yok," dedim David'e, etrafıma bakınarak. Pelerinlinin yeniden ortaya çıkacağından korkuyordum.

Fakat David yerdeki çalılıkları karıştırmaya başlamıştı bile. Birkaç kalın, kuru dal çıkardı.

“Harika,” dedi.

“İlerlemeye devam etmeliyiz,” diye hatırlattım fakat o topallayarak bir ağaca doğru yaklaştı ve gövdesindeki kuru kabukları soymaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Meşalelerimizi yapıyorum.”

David ağaçtan soyduğu kabuğu topladığı dalların uçlarına sardı. Sonra bir dalı kolunun altına sıkıştırarak diğeriyle uğraşmaya başladı. Birkaç dakika sonra aniden beliren ışık beni şaşırtmıştı. İmkânsız olarak düşündüğüm bir şekilde ateş yakmıştı. Yaktığı meşaleyi tam önünde tutarak inceledi.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordum. Ormanın ortasında sergilediği bu beceri beni şaşırtmıştı.

Bana doğru baktı ve tek kaşını kaldırdı. “Sihir.” O sırada elinde tuttuğu kibritleri fark ettim. “Ne olur ne olmaz diye bunları arka cebime koymuştum. Bulamayacaklarını tahmin etmiştim.” Henüz yanmayan meşaleyi de bana uzatarak ucunu tutuşturdu. “Uzun süre yanmaz.”

“Teşekkürler.” Meşalemi bir kılıç gibi tam önümde tuttum.

“Pekâlâ, sence neden buraya gönderildin?” diye sordu David, yeniden yürümeye başladıktan sonra. “Gerçekten tüm bunların büyük bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Elbette öyle,” dedim. “Neden, yoksa sen kötü bir şey mi yaptın?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, sana söylemiştim.” Etrafına baktı. “Artık biz sürgün edildik. Masum olup olmamamızın bir önemi yok. BKİ bizi umursamıyor.”

“Umarım yanıhyorsundur.” Yürümeye devam ettik.

Buranın ne kadar ıssız görüldüğüne hâlâ şaşıırıyordum. Sanki şu an yalnızca David ve ben hayattaydık. *Tabii pelerinliyi ve bizi öldürmeye çalışan yaratıkları saymazsak.*

David yukarıyı işaret etti. “Bak.” Bir an birini gördüğünü düşündüm ve çok korktum. Fakat sonra kocaman bir meşe ağacını işaret ettiğini fark ettim. En az yirmi metre yüksekliğindeydi ve kalın, sağlam bir gövdesi vardı. “İşte böyle bir yerde uyuyabiliriz.”

Bir ağaca tırmanarak orada uyuma fikri hoşuma gitmemişti çünkü düşmekten korkuyordum. Ayrıca her ne kadar şimdiye dek bana yardım etmekten başka bir şey yapmamış olsa da, David’in yanında uyuma fikri de hoş değildi.

Topallayarak ağaca doğru yaklaştı. “Tırmanma konusunda iyi misindir?” diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Evet, aynen.”

Onun yanına doğru yürüdüm.

“Meşaleleri bana ver,” dedi. Söylediğini yaparak dallara doğru baktım.

“Benim ayağım kötü durumda. Bizim için kontrol eder misin?”

“Yani çıkmayı denememi mi istiyorsun? Ciddi misin?”

“Eğer şimdi denersek, güvenli olup olmadığını öğrenebiliriz. Eğer öyleyse sonra tekrar buraya dönebiliriz. Ne yapacağımıza ve nereye gideceğimize karar verene kadar burayı kullanabiliriz. Ayrıca temiz su da bulmamız gerekiyor. Belki ağacın üzerinden bir göl ya da nehir görebiliriz.”

“Pekâlâ fakat üzerimde etek var, ben çıkarken bakma.” Ayağımı dikkatli bir şekilde alttaki dallardan birine basarak kendimi yukarıya doğru ittim. Dal ağırlığımı sorunsuz taşımıştı. “Bu gerçekten işe yarayabilir.” Üzerimdeki bir dalı yakaladım ve kendimi biraz daha hızlı bir şekilde yukarıya çektim.

“Oradan bir şey görebiliyor musun?”

Uçsuz bucaksız yeşil alana doğru baktım. “Yalnızca ağaçlar var.” Kendimi biraz daha yukarıya çektim. Neyse ki dallar sağlamdı.

David ağacın etrafında dolanıyordu. “İyi görünüyor. Sanırım geceyi nerede geçireceğimizi biliyoruz.” Meşalelerden birini ve sonra

da diğerini toprağa dik duracakları şekilde sapladı. “Ben de yanına gelsem iyi olacak. İkimizin ağırlığını da taşıyacak mı bir görmüş oluruz. Bana yardım eder misin?”

Aşağıya inerek ona yardım etmek üzereydim ki David konuşmasını bitirir bitirmez başından beri en korktuğumuz şey oldu.

Yirmi adım uzağımızdaki ağaçların arasından pelerinli biri çıkıverdi.

Bu seferki bugün o hayvana saldıran kişi değildi. Bu daha da iriydi ve yüzünde, üzeri turuncu savaş boyalarıyla boyanmış çatık kaşlı metal bir maske vardı.

Gidecek hiçbir yer yoktu.

David ve ben kapana kısılmıştık.

“Yaklaşma!” diye bağırdı hemen David, ikimizin meşalelerini de yerden alarak. Aceleyle ağaçtan indim ve David korumacı bir tavırla önümde durdu. Titreyen ellerimle meşalemi ondan aldım. “Bize yaklaşma! Ciddiyim.”

Maskeli kişi cevap vermedi. Orada öylece durarak sert görünümlü maskesinin ardından bizi izliyordu. Riski göze alarak arkama bakar bakmaz irkildim. Yüzleri boyalı iki kişi daha diğer ağaçlara dayanmış duruyorlardı. *Nereden çıkmışlardı?* Uzaktan başka seslerin geldiğini duydum. Bulunduğumuz yere doğru yaklaşan ayak sesleri duydum. Etrafımız sarılıyordu.

Panik içinde yeniden maskeli kişiye döndüm. “Kimsin?” diye bağırdım. “Bizden ne istiyorsun?” Sesim korkudan çatlamak üzereydi. “Benim aslında burada olmamam gerekiyor!”

Arkamızdaki gençlerin yaklaşmakta olduklarını duyabiliyordum. Bizi şimdi öldürebilirlerdi. Kanım çekilirken her şey bir rüya gibi gözlerimin önünde süzölmeye başlamıştı.

Sonunda metal maskenin ardından bir ses duyuldu. Boğuk, sinir bozucu bir sestti. Fakat genç bir erkeğe ait olduğu açıktı. “Siz bizimsiniz.”

“Ne?” diyebildim sadece.

“Bizim bölgemizdesiniz. Sizi biz bulduk. Bu da bizim olduğunuz anlamına geliyor.”

Arkadaşları bize doğru yaklaştırmaya devam ediyordu. Ağaçların arkalarından başkaları da görünmeye başladı. Toplamda on iki kişi olmuşlardı. Hepsinin de yüzleri boyalıydı ve siyah pelerinleri vardı.

“Bıçağım var!” diye yalan söyledi David. Sesi oldukça inandırıcıydı. Sert bir şekilde elindeki meşaleyi savurdu. “Bana veya kıza dokunacak olursanız sizi bıçaklarım. Bizimle uğraşmayın.”

“İkinizi de Keşiş’i görmeye götüreceğiz,” diye David’i tamamen yok sayarak sözlerine devam etti maskeli çocuk.

Heyecanla konuşmaya başladım: “Sizinle hiçbir yere...”

Tam o sırada diğer çocuklardan biri ileri atılarak kolumdan yakaladı. Elimdeki meşaleyi düşürdü. Elini itmeye çalıştım fakat uzun tırnaklarını bluzumun üzerinden etime batırıyordu. Acı içinde bağırdım fakat David meşalesiyle onu itmeye çalıştığında bile elini gevşetmedi.

“Karşı koymayı bırak!” diye hırladı pelerinli çocuk. O sırada başka biri daha yanımıza gelmişti. Bağırma ve karşı koymaya başladım. Fakat uçuşan pelerinleriyle beni yakalamışlardı. Kendimi okyanusun dalgaları tarafından dövölüyor ve akıntıyla mücadele ediyor gibi hissediyordum.

“Dokunmayın bana!” diye çığlık attım.

David’in de etrafını sarmışlardı ve David küfrederek onlara vurmaya çalışıyordu. Birinin David’in elindeki meşaleyi alarak söndürdüğünü gördüm.

“Sizinle ne yapacağımızı bize Keşiş söyleyecek,” dedi metal maskeli çocuk, yüksek sesle. Ve sonra da ellerini birbirine vurarak diğerlerine seslendi: “Çabuk olun! Yeni kölelerimizi Keşiş’e götürün!”

“Hayır, bekleyin! Durun!” diye bağırdım, karşı koymaya ve yüzlerini tırmalamaya devam ederken. Çocuklardan biri yaralı ayağına basınca David’in attığı çığlığı duydum. Çocuklar etrafımızı sarmış bağırıyorlardı. Kaba elleriyle beni sıkıca kavrayıp ağaçların arasından iteklemeye başlamışlardı.

Sonra bir ses gürültüyü bir bıçak gibi kesti ve herkes birden durdu. Bu yeni ses bir kıza aitti; güçlü ve öfkeliydi:

“Onları hemen bırakın, sizi çirkin pislikler!”

Bir kız yakınlardaki bir tepenin üzerinde durmuş ağaçların arasından bize bakıyordu. Saçlarında maviye boyanmış tutamlar, burnunda, kulaklarında ve dudağındaki küpelerle çok vahşi görünüyordu. Sol kolu muhtemelen kendi yapmış olduğu dövmelerle kaplıydı. Üzerinde kot ve tabakalanmış hayvan postundan yapılmış kolsuz bir bluz vardı.

Elinde silahı vardı. Bu eski tip bir pompalı tüfeğe benziyordu fakat emin değildim. Polisler tarafından kullanılan AK-47 saldırı tüfekleri dışında BKİ’de tüm silahlar yasaklanmıştı.

“Eğer onları şimdi bırakırsanız size bir şey yapmayacağım,” diye seslendi kız, maskeli çocuğa.

Çocuk ona aç gözlerle baktı. “Belki bir anlaşma yapabiliriz.”

“Anlaşma falan yok.” Kız aşağıya doğru dikkatli bir şekilde bir iki adım attı. Uzun boylu ve atletikti. Kahverengi gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Herhalde benden en az bir yaş daha büyüktü. Silahını çocuğun göğsüne doğrultmuştu. “Kuralları biliyorsun. Yeni gelenler bize ait. Eğer mavi bölgeye geldilerse onları alamazsınız.”

“Mavi bölgede değillerdi. Merdivenin oradaydılar...”

“Her neyse, şu an mavi bölgeler. Ve bu bölge bizim.”

Çocuk maskesinin ardından dudağını bükerek alay etmekle yetindi. Dişlerinin yontularak sivriltilmiş olduğunu görünce dehşete düştüm. “Kurallar değişiyor, Gadya. Her geçen gün Keşiş biraz daha güçleniyor...”

“Sen öyle san,” dedi çocuğun sözünü keserek. “Yine de bu ikisi benim.”

Sanki birer eşya gibi bizim üzerimize pazarlık yapıyorlardı. “Hey!” diye seslendim. “Ben buradayım! Hiçbirinize de ait değilim.”

“Ben de öyle,” diye ekledi David, pelerinli birini iterek.

“Kesin sesinizi!” diye çıkıştı Gadya. Sonra yeniden maskeli çocuğa döndü. “Hoşuna gitse de gitmese de onları kendi kasabama götürüyorum.”

Çocuk etrafındaki arkadaşlarına şöyle bir baktı. Hiçbiri sesini çıkarmıyordu fakat içlerindeki düşmanlık duygusunu hissedebiliyordum.

“Yakında sizin kasabanızın hiçbir önemi kalmayacak,” diye homurdandı. “Bu adanın tümünü Keşiş yönetecek. Kuzeyi, güneyi, doğuyu ve batıyı. O zaman nereye gideceksiniz? Okyanusa mı?” Sağ elini kaldırarak kısa, kavisli bıçağını gösterdi.

Gadya onun yaptıklarını görmezden geliyordu. “Kıcınızı kaldırın da buraya gelin,” diye tısladı bana ve David’e bakarak.

David’le birbirimize baktık. Fazla bir seçeneğimiz yoktu. İkimiz de neler olduğunu bilmiyorduk fakat talihimizi sorgulamayı düşünmüyorduk.

Gadya’nın yanına doğru tepeyi tırmanmaya koyulduk. Öfkeli bakışlarını sırtımda hissetmeme rağmen çocukların hiçbiri bizi durdurmaya kalkmadı.

“Keşiş’e bu olaydan bahsedeceğim!” dedi maskeli çocuk tehditkâr bir tavırla. “Artık onun ne kadar güçlü olduğunu tahmin bile edemezsin!”

Arkama baktığımda çocuğun ellerinin öfke ve hayal kırıklığıyla titrediğini gördüm. Ya da belki Keşiş dediği *her kimse* ona olan çılgın bağlılığındandı. Sanki bir araya gelerek bize saldıracaklarmış gibi çemberi daraltmaya başlamışlardı.

Gadya tepenin başından bize doğru baktı. “Acele edin!” diye bağırdı.

Arkamda topallayan David’le tepenin geri kalanını yalpalayarak ve koşturarak çıktım. Sonunda Gadya’nın yanına ulaşarak aşağıdakilere baktık. Elllerinde bıçaklar, ufak baltalar ve diğer ilkel silahlarla öylece duruyorlardı.

Maskeli olan, arkadaşlarına dönerek duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Sonra diğerlerinin öfkeyle söylenerek bıçaklarını savur-

duklarını gördüm. Bu çocukların geri çekileceklerini sanmıyordum. Fakat Gadya'nın da geri çekilmeyeceği açıktı.

Silahını omzuna doğru kaldırarak yeniden nişan aldı. "Sen ve arkadaşın hızlı koşsanız iyi edersiniz," diye fısıldadı ve sesinde ilk defa endişeli bir ton olduğunu hissettim. "Yoksa hepimizin ölümüne neden olursunuz!"

4 GADYA

Bir saniye kadar sonra tepenin hemen aşağısındaki çocuk bize doğru hızla döndü ve maskesini çıkardı. Maskenin altında, akne izleriyle dolu bir yüz, geniş bir burun ve garip görünümlü çatık kaşlar gördüm. “Aziz Keşiş adına, bu kızı ve erkeği kölemiz ilan ediyoruz!” Diğerlerini de peşinden sürükleyerek hızla tepenin yukarısına koşmaya başladı.

Gadya silahını kaldırdı. Bir an ateş edeceğini sandım. Fakat o, kaldırdığı silahını çatık kaşlı çocuğun yüzüne doğru savurdu. Silahın dipçiği çocuğun burnuna sert bir çatırtıyla vurdu. Çocuk dengesini yitirdi, sağa sola sallandı ve yalpalayarak tepeden aşağıya geriledi.

Gadya beni yan tarafa çekerek ormana doğru itti. “Bu taraftan!” diye bağırdı. David de diğer elimden yakaladı.

Bir pelerinli çocuk daha düşündüğümde hızlı bir şekilde tepeye tırmanmıştı. Arkamı döndüğümde neredeyse David ve benim üzerimize atlamak üzereydi. Gadya kolumu bıraktı. O bir metre kadar ilerideydi ve zamanında geri dönemedi. Pelerinli çocuk üzerimize atılınca korku içinde bir çığlık attım.

Sonra biri aniden onu itince doğrudan yüzünün üzerine düştü. Bir saniye kadar sonra neler olduğunu anladım. Bunu yapan David’di. Kendisini onun üzerine atmış, bacaklarını sararak onu düşürmüştü.

“Koş!” diye bağırdı David. “Ayağım yüzünden zaten başaramayacağım! Eğer kurtulursan bana yardıma gel!”

“David!” diye bağırdım, duraklayarak. Benim için kendisini bu şekilde feda ettiğine inanamıyordum. Bunlar bir Kayıp Ruh’un yapabileceği hareketler değildi.

Diğerlerinin de vahşi tehditler savurarak ağaçların arasından yukarıya doğru koştuklarını duydum. Eğer bir saniye daha beklersem yakalanacaktım. “Geri dönüp seni kurtaracağım!” diye bağırdım. “Yemin ederim!”

Diğerleri David’e ulaştığında, Gadya’nın arkasından tüm gücümle koşmaya başladım. Önümde uzanan ormanda Gadya neredeyse görünmeyecek kadar uzaklaşmıştı. “Gadya... bekle!”

“Acele et!” diye bağırdı. “Yoksa senin de sonun arkadaşınıninki gibi olacak.” Sonra aniden soldaki dar, toprak yola kıvrıldı. İnanılmaz bir zarafet ve hızla hareket ediyordu.

“Lütfen...” dedim nefes nefese fakat o yavaşlamıyordu. Ağaçların arasında onu kaybetmekten çok korkuyordum.

Önümde yalnızca belli belirsiz bir ışıltı gibiydi. Koşmaya devam ettim.

Az önceki çocuklarla arayı açıyorduk. Belki de o kalın pelerini onu yavaşlatıyordu. Ve büyük olasılıkla çoktan David’in etrafını sarmış olmalıydı. *Fakat yavaşlasak neler olacaktı?*

Sonra birden, dehşet içinde, Gadya’yı kaybettiğimi fark ettim. Gözümü yoldan ayırmamıştım bile. Bir an tam önümdeydi, hemen sonra ise yok olmuştu. Nasıl ortadan böyle kaybolabilmişti?

“İmdat!” diye bağırdım çılgın gibi. Çocukların beni duyup duymayacakları umurumda bile değildi. “Gadya!” Büyük bir hızla koşmaya devam ediyordum.

Ve sonra yer birden ayaklarımın altından kayboldu.

Bir an havada asılı kalarak boşlukta koşmaya devam ettim. Sanki bir uçurumdan atlamışım gibi zemin altımdan yok olup gitmişti.

Bacaklarım sert bir şeye çarpınca acı içinde bağırdım. Bir çift elin beni bir çeşit toprak çukura doğru sertçe çektiğini hissettim.

Başımın üzerinde bir şey kaydı. Bu yaprak ve dallardan örölmüş bir örtüydü.

Etrafıma bakınca Gadya'nın oturmuş bana baktığını gördüm. Çıldırılmış gibi nefes alıp veriyordum ve tamamen dağılmış durumdaydım. Yolumun üzerinde kazılmış, şimdi ise yapraklarla örtölerek gizlenmiş, derin bir çukura düştüğümü yavaş yavaş fark ediyordum. Burası bambu kokuyordu. Gadya eliyle ağzımı kapattı ve beni çukurun kenarına doğru itti. "Başıma bu kadar bela olacağını bilmiyordum!" diye öfke içinde fısıldadı. "Bizi buraya kadar takip edeceklerini düşünmemiştim!"

Eliyle ağzımı kapattığı için cevap veremiyordum. Uzaklardan, çocukların seslerini duydum.

"Merak etme. Kimse bizi bulamayacak." Gadya sonunda beni bırakarak toprağı eşelemeye başladı. "Fakat eğer bulurlarsa, onlara güzel bir sürprizim olacak." Sonunda toprağın altından deri kılıfın içinde bir bıçak çıkardı ve bıçağı kılıfından dişleriyle çekip çıkardı.

Nefesimin kesildiğini hissederek yutkundum. "Burası neresi?"

Bıçağıyla oynarken bana baktı. "Bir örümcek deliğı. Üç ay önce bu bölgenin dört bir yanına bunlardan kazdık."

"Silahın..." diye söze başladım. Öylesine güçlü bir silahı neden basit bir bıçağı değiştüğünü merak ediyordum. "Neden ateş etmedin?"

"Kurşunum yok. Aylardır kurşunumuz yok." Durakladı. "Ayrıca silahların çoğı çalışmıyor. Keşiş'in yandaşları henüz bunu bilmiyorlar." Sesleri dinlemek için başını yana eğdi. Dışarıdakiler geçip giderken sesleri de azalıyordu. "Ayrıca biz bu şekilde öldürmeyiz. Mecbur kalmadığımız sürece."

Bacaklarımı rahatlatmaya çalıştım. Bileklerim zonkluyordu. "David'e ne olacak?"

"Neden umursuyorsun ki?" Şüphelenmiş bir tavırla gözlerini kıstı. "Yoksa onu geldiğın yerden falan mı tanıyorsun?"

"Hayır, onunla yeni tanıştım. Fakat ikimiz de Yeni Providence'tan geliyoruz ve ayrıca o hayatımı kurtardı."

"Onun için endişelenme. Yalnızca kendin için endişelen."

“Ona, geri dönüp kendisini kurtaracağımızı söyledim.”

“O halde yalan söylemişsin. Onun kaderine razı ol ve işine bak.”

Razı olamazdım fakat onunla tartışmak istemiyordum. “Pekâlâ, burada mı kaldık?” diye fısıldadım. “Bu küçük delikte hapis mi kaldık?”

“*Küçük delikmiş,*” dedi alay edercesine. “Bu delik olmasa şimdi ölmüştün.”

“Kötü bir şey söylemek istemedim. Minnettarım.” Garip bir sessizlik içinde oturduk. Arada çaktırmadan ona bakıyordum.

Küpeler, dövmele ve saçlarındaki mavi perçemlerin dışında normal bir genç kız olduğunu görebiliyordum. Benden pek bir farkı yoktu. Beni kendisine bakarken yakaladığı için başımı başka tarafa çevirdim. Artık tepemizde yalnızca tropik kuşların cıvıltıları vardı. Pelerinli çocuklar bizi geçip gitmişlerdi. “İsmin Gadya mı yani?” diye sordum sonunda.

Sert bir şekilde başını salladı. Soyadını söylememişti.

“Ben Alenna.”

Başını bu sefer biraz daha yumuşak bir şekilde salladı. Ve bu nedenle sonunda aklımdaki soruyu sorma cesaretini bulmuştum. “Kimse beni kurtarmaya gelmeyecek, değil mi? Yani yaşadığım yerden demek istiyorum.”

Gadya başını iki yana salladı. “Hayır.”

“O halde neden buraya gönderildim? Ayrıca sen ve David gibi çocuklar neden burada? Bu adadaki herkesin birer Kayıp Ruh olduklarını sanıyordum. Fakat David ve sen çok...”

“Normal miyiz?” diye sözümü kesti. “Elbette öyleyiz. Tıpkı senin gibi. BKİ’de Alfa Adası veya diğer şeylerle ilgili bize söyledikleri hiçbir şey doğru değil.”

“O halde bana gerçekte neler olduğunu anlat. O çocuklar neden bizi kovalıyorlar?”

Gözlerini dikip bana baktı. “Neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlatmak benim görevim değil. Kasabaya vardığımızda liderimiz sana

her şeyi anlatacaktır. Benim görevim yeni gelenleri bulmak ve kasabaya getirmektir." Elini mavi saçlarının arasından geçirdi. "Arkadaşın yakalandığına göre ben de sanırım görevimi yarım bir şekilde yerine getirmiş oldum. Fakat o kadar da önemli değil. Buralara her zaman çocuklar gelir ve biz de nöbetleşerek bölgeyi her gün ararız." Bıçağını yeniden kılıfına koydu ve büyük olasılıkla ona ihtiyaç duyacak bir sonraki kişi için yeniden toprağa gömdü.

Sonra saklanma yerimizin çatısını kaldırarak dışarıya göz attı. "Temiz," dedi, çatıyı tamamen açıp deliğe ışığın süzülmesini sağlayarak. "Seni hemen kasabaya götürüp aşı olmanı sağlamalıyım."

Şaşkın bir şekilde ona baktım. "Aşı olmak mı?"

"Eminim bir saatin kalmıştır. Ondan sonra her şey için geç olacak." Ellerini çukurun kenarına koydu ve oldukça kolay ve usta bir şekilde kendisini yukarıya çekti. Sonra üzerini temizleyerek elini bana doğru uzattı. Elini tuttum ve kendimi garip ve bir aptal gibi hissederek zorlukla yukarıya çıktım. Emekleyerek patıkaya çıktım ve titreyen ve ağrıyan bacaklarımın üzerinde durdum. Gadya yapraklardan örülmüş çatıyı yeniden deliğin üzerine kapattı.

"Beni korkutuyorsun," dedim. "Neye karşı aşılannaktan söz ediyorsun?"

"Çok konuşuyorsun. Fazla soru soruyorsun. Bunlar burada pek de iyi özellikler değildir."

Gadya yeniden yürümeye başlamıştı. Ben de arkasından koşuşturmaya başladım.

"O halde bana cevap ver. Bana ahmakmışım gibi davranma."

"Ahmak olduğunu düşünmüyorum. Sen sadece çaylaksın." Öfkeli bir şekilde iç çekti. "Çaylak olmak ölüme neden olabilir. Bileğim kalınlığındaki bir sarmaşığı kaldırdı ve altından geçtik.

"En azından bana şu aşından bahset."

Gadya arkasına dönüp bana baktı. "Hastalıkları önlemek için. Güven bana, buna ihtiyacın olacak."

Manolya ağaçlarıyla kaplı daha geniş bir yola çıktık. Gadya bir an duraklayarak etrafı dinledi. Her yer sessizdi. Yeniden harekete geçtik ve birbirine dolanmış çalılığın içinden güçlkle ve hızla yürüdük.

“Peki ya ada?” diye üsteledim, olabildiğince fazla bilgi almaya çalışarak. “Tam olarak neredeyiz? Atlantik mi? Pasifik mi?”

“Öncelikle kimse buraya ‘ada’ demez. Şekilsiz üçgensiz bölgelere ayrılmış olduğu için biz buraya ‘çark’ diyoruz. Tıpkı pasta dilimleri gibi. Toplam altı bölge var. Bana nedenini sorma, kuralları ben koymadım. BKİ koydu. Keşiş dört bölgeyi yönetiyor; turuncu, mor, sarı ve kırmızı. Bizim kabilemiz bir bölgeyi yönetiyor, mavi bölge. Altıncı bölge gri bölgedir. Orada kötü şeyler olur.”

Sesindeki korkunç ton ürpermeme neden olmuştu.

“Eskiden turuncu bölgeyi de kontrol ediyorduk,” diye devam etti, “fakat Keşiş hâkimiyetini genişletiyor. Çetesine veya tarikatına ya da ismi her neyse ona her gün daha fazla çocuk katılıyor. Buraya kötü bir zamanda geldin. Bir savaşın ortasındayız. Ve kaybediyoruz.”

Yürürken, henüz milyonlarca soruyla dolu olan zihnim uğulduyordu. “Keşiş’le mi savaşıyorsunuz? O da kim?”

“Herkesten daha uzun süredir burada olan yaşlı bir adam. Doğa-üstü güçleri olduğunu iddia eder. Herkese çarkın bir test olduğunu ve eğer söylediklerini yaparlarsa bir gün bu adadan kurtulacaklarını veya öbür dünyada bunun karşılığını alacaklarını söyler. Çılgın ve umutsuz olan çocuklar ona inanır ve söylediklerinde bir anlam ararlar.” Sesini alçalttı. “Biz ona Yamyam Keşiş deriz.”

Dehşete düşmüş bir şekilde durdum. “Yamyam mı? Yani insanları yiyen anlamındaki mi?”

Gadya kıkırdadı. “İnsan eti değil. Ruh. O insanların ruhunun peşinde.” Arkasına bakınca yüzümdeki korku ifadesini gördü. “Me-cazi anlamda.” Hızlandı. “Haydi.”

Patika, iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş olmasına rağmen Gadya’nın hızına yetişmek zordu. “Ee, buraya geleli ne kadar zaman oldu?”

“On dört ay,” diye cevap verdi sanki kısa bir süreymiş gibi. Sonra yukarıyı işaret etti. “Bak, kasabaya neredeyse vardık sayılır. Bir gece saldırısından dolayı burayı yeniden inşa ediyoruz. Eğer kulübe yaparsak Keşiş’in yandaşları gelip ateşe veriyorlar.” Tepeye çıkarak beyzbol sahası genişliğinde çimlik bir açıklığa yaklaşırken ağaçlar seyrelmişti. “Bu adanın uygarlığa karşı alerjisi vardır. Keşiş böyle olmasını istiyor.”

Ne söylemek istediğini tam olarak anlayamasam da daha fazla soru soramayacak kadar sersemlemiş ve şaşırmışım. Ağaçların bitimine ulaşmıştık ve ben açıklığın orada oyalanıyordum. Çekiçler kullanarak açıklığın etrafına barakalar yapmakta olan, benim yaşlarımda veya benden biraz büyük, yüz kadar genç vardı. Eğri palmiye ağaçlarının arasında hamaklar asılıydı. *Demek adaya sürülenler böyle yaşıyordu.*

Çocukların çoğu kirli, dağınık saçlı ve bakımsızdı. Hatta bazıların bir tutam sakalları bile vardı. Fakat hiçbirisi de pelerinli çocuklar gibi deli veya tehlikeli görünmüyordu. Bu çocukların çoğu tişört, kot veya şort giymişlerdi. *Acaba mavi gözlü çocuk da onların aralarında mıydı, hâlâ hayatta mıydı ve burası onun kasabası mıydı,* diye merak ettim. Onu görme umuduyla etrafıma bakındım fakat hiçbir yerde göremedim.

Açıklığın tam ortasında üç buçuk metre çapında, koskocaman, taştan bir ateş alanı vardı. İçinde yalnızca küller olmasına rağmen havada hâlâ duman ve ızgara yapılmış yağlı et kokusu vardı.

Gadya ve ben görününce bazı çocuklar bulunduğumuz yöne doğru baktılar.

“Ne kadar da uzun sürdü!” diye bağırdı bir çocuk, Gadya’ya. Kaslı omuzları vardı ve büyük, yamuk bir kontrplağı sürükleyerek taşımaya çalışıyordu. Gadya nasırlaşmış orta parmağını kaldırarak ona cevabını verdi. Çocuk güldü. Gadya’yı henüz tanıımıyordum fakat onun kadar özgüvenli ve kaba olabilmeyi çok isterdim. Özellikle de bu adada.

Kasabada daha fazla kişi olmadığına şaşırmışım. Bu adanın on binlerce Kayıp Ruh’u barındırıyor olması gerekiyordu. O halde

herkes neredeydi? Belki de Keşiş'in tarafına geçmişlerdi. Gadya'nın David'i unutmamla ilgili verdiği tavsiyeye rağmen, şu an ne yaptığını düşünerek onu merak ediyordum. Bana yapılacak olan aşya onun da ihtiyaç duyduğu açıktı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye mırıldandı Gadya. "Bu kasaba küçük ve berbat görünüyor, değil mi?"

Cevap vermedim.

"Mavi bölgede bu gördüğün çocuklardan daha fazlası var," dedi Gadya. "Fakat kasabaları küçük ve etrafa yayılmış biçimde yapmak en güvenlisi. Böylelikle yer değiştirmek, hareket etmek ve yeniden inşa etmek daha kolay oluyor. Elli kilometre doğuda bir kasaba daha var. Elli kilometre güneyde bir tane daha. Bölgemizde toplam on beş kasaba var fakat gerekmedikçe onlarla fazla iletişim kurmuyoruz. Her kasaba kendi kendine yetiyor."

Aşıya ve açıklığın karşı tarafından hızla yaklaşmakta olan oğlana ve kıza odaklandığım için Gadya'nın anlattıklarını tam olarak dinlemiyordum. Kız da oğlan da açık renk saçlı, ince ve çekiciydiler. Benden birkaç yaş büyüklerdi. Kızın üzerinde beyaz, kolsuz bir elbise, oğlanın üzerinde ise bir tişört ve kumaş pantolon vardı.

Yaklaşırlarken oğlan Gadya'ya el salladı. "Sorun çıktı mı?"

"Halledemeyeceğim bir şey çıkmadı. Yalnızca birkaç yandaş. Onları hizaya getirdim ve..."

"Silahın nerede?" diye lafa karıştı kız, kaşlarını çatarak.

Gadya ona baktı. "Bir yandaşın polosunda. Neden?"

Oğlan kahkaha attı fakat kız kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Gadya adına konuşmak ve o silahı fırlatmamış olsaydı şimdi burada olamayacağımızı söylemek istiyordum. Fakat sessiz kalmayı tercih ettim.

Kız ve oğlan beni dikkatle incelediler. Solgun tenlerinin parlaklığı karşısında şaşkına dönmüştüm. İkisinin de yumuşak hatları, düzgün burunları ve anlamlı bakan mavi gözleri vardı. Kardeş, hatta ikiz olup olmadıklarını merak ettim.

“Seni bekliyorduk,” dedi oğlan. “Yani özellikle seni değil tabii ama yeni gelecek olanları.”

“Bir kişi daha vardı fakat Keşiş’in yandaşları onu yakaladılar,” diye açıkladı Gadya. “Şimdiye kadar ya ölmüştür ya da yandaşlar kendilerine katılma konusunda beynini yıkıyorlardır. Onu almaya gitmek için çok geç.”

“Yazık. Eminim bir dahaki sefere daha iyi iş çıkarırsın.” Kızın konuşmasındaki alışılmadık aksanı anlamam biraz zaman almıştı. Oğlan da aynı şekilde konuşuyordu. Sonra onların kuzeyden gelmiş olabileceklerini fark ettim. Bir zamanlar Kanada denen yerden.

Oğlan elini bana doğru uzattı. “Benim adım Matthieu Veidman,” dedi. “Buraları ben idare ederim.”

Elimi uzatırken ona adımı söyledim. Sıcak havaya rağmen eli kuruydu ve elimi sıkıca kavrayarak sıktı. Kızı işaret etti. “Bu Meira.”

Kızın soğuk bir tavırla uzattığı elini de sıktım. “Gadya sana aşıdan söz etti mi?” diye sordu kız.

“Etti gibi.”

“Nasıl yapıldığını benden önce buraları idare eden arkadaş keşfetti,” dedi Veidman. “Eskiden buralarda çok görülen sıtma ateşini önlemek için yapılıyor.” Durakladı. “Benimle barakama gel de bu işi halledelim.” Meira ve Gadya’ya döndü. “Bana yeni seriden 10 cc getirin.”

“Tabii,” dedi Meira ve Gadya’yla birlikte uzaklaştılar. Burada aşıları ve iğneleri olduğuna şaşırmıştım.

Veidman, Meira’nın arkasından seslenerek birkaç Fransızca kelime söyledi. Sonra bana döndü. “Ben Montreal’den geldim, Quebec’ten,” diye açıkladı. “Yani orası BKİ’nin bir parçası olmadan ve Başbakan Harka her şeye yeni bir isim vermeden önce demek istiyorum.”

Muhtemelen onun Gadya’dan çok daha fazla şey bildiğini hissederek söze başladım. “Haydi, bu adayla ilgili bilmem gereken her şeyi anlat bana! Buradan kaçmanın bir yolu var mı?”

Bu ani girişkenliğim karşısında güldü. “Bak, yaşadıkça öğrenirsin. Çoğumuzun bu kadar uzun süre burada kalabilmesinin nedeni

budur." Tek kaşını kaldırdı. "Aklını kullanmalısın. Ben on dokuz buçuk yaşındayım. Bu da ortalama yaşam süresinden bir yıl, altı ay daha fazla ve yakın zamanda da ölmeyi düşünmüyorum." Veidman elini nazikçe omzuma koyarak beni yaklaşık yüz adım ilerideki barakaya doğru yönlendirdi. "Fakat bana ne istersen sorabilirsin."

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. "Yalnızca Kayıp Ruhlar'ın buraya gönderildiğini sanıyordum. Fakat ben öyle değilim. Ve siz de değilsiniz. Hükümet böyle bir konuda neden yalan söylesin ki?"

"Bilmiyoruz. Bu çarkta kesinlikle korkunç kişiler olduğu doğru fakat sıradan insanlar da çok. Sanırım evde olduğundan farklı değil."

"Gadya bana Yamyam Keşiş'ten söz etti," dedim. "Sizin onunla savaşta olduğunuzu söyledi."

"Bugün ormanda karşılaştığın çocuklar Keşiş'in savaşçıları, onun avcılarıdır," dedi Veidman. "Onlara yandaş deriz. Onlar kovani koruyan işçi arılar gibidir. Keşiş tarafından yönetilen diğer bölgelerde toplayıcılar, işçiler ve aşçılar gibi başka gruplar da var. Halkı ona tapar ve onlar uzun yıllardır adayı bölge bölge ele geçirmekteler. Ona karşı çıkan tek bölge biz kaldık."

Veidman'ın barakasının hemen dışında, yere serilmiş olan renkli battaniyelere ulaşmıştık. İkimiz de oturarak bağdaş kurduk.

"Aslına bakarsan bazı yandaşların gizlice bizim bölgeye girmiş olabileceklerini düşünüyoruz," diye devam etti Veidman. 'Aramızda yaşadıklarını, hatta belki de bu kasabada bizden gibi görünerek yaşamakta olduklarını fakat her şeyi sabote etmek için doğru zamanı beklediklerini düşünüyoruz."

Meira ve Gadya görününce Veidman sustu. Meira'nın sol elinde bir şırınga vardı. İçi koyu renk bir sıvıyla doluydu. Kan gibi kırmızıydı. Bize doğru yaklaşarak şırıngayı Veidman'a verdi.

Veidman bana baktı. "Çarka gönderilmeden önce doktor olmayı düşünüyordum." Şırıngayı kaldırdı ve havaya doğru biraz sıvı akıttı. "Şimdi ise doktor rolü oynamak zorundayım." Gülümsedi. "Kolunu uzat."

Birden kendimi yeniden test odasında gibi hissetmişim. Sanki beyaz önlüklü teknisyen üzerime doğru eğilmişti.

"Bu bana bir şeyler anımsattı," dedim boğuk bir sesle, soğuk terler dökerken. Sarhoş, sersemlemiş ve de utanmış hissediyordum.

"Bazen olur." Veidman uzanarak sağ kolumu sıvadı. Kolumun iç kısmına hafifçe vurarak şırıngayı sokabileceği bir damar aradı.

"Buraya geldiğinde kendini neden berbat hissettiğini biliyor musun?" diye sordu arkamda duran Gadya.

Veidman kaşlarını çattı. "Bunun için iyi bir zaman olmayabilir..."

Gadya konuşmaya devam etti. "Başının neden ağrıdığını? Zihninin neden bulanık olduğunu?"

Omzumun üzerinde dönerek ona baktım. "Hayır. Neden?"

"Gadya." Meira'nın sesinde soğuk bir uyarı tonu hissetmişim. Fakat Gadya'nın susmasını istemiyordum. Bana neler olduğunu bilmek istiyordum. Bu benim bedenimdi ve bunu öğrenmeye hakkım vardı.

Gadya onu görebileceğim bir yere doğru yürüdü. "Hiç EKT diye bir şey duydun mu?" diye sordu. "Elektroşok Terapisi olarak da bilinir. Test odasındaki metal bant aslında senin beynini taramak için değildi. O şey beyninin ön loblarına doğrudan sekiz yüz mili-amper elektrik şoku verdi!"

Dehşete düşmüş bir şekilde Veidman'ın tutmakta olduğu kolumu çektim. "Elektroşok mu? Fakat bu yıllar önce yasaklanmıştı!" Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Hükümet beynimi kızartmaya mı çalışmıştı yani?

"O kadar da abartılacak bir şey değil," dedi Veidman, her şeyi kabullenmiş gibi bir tavırla. "Bu, çarka gönderilen herkesin başına geliyor. Dikkatimizi dağıtmak için düşük bir doz kullanıyorlar. Buraya nasıl geldiğimizi unutmamız için." Bu defa korkumu görmezden gelerek kolumu yeniden tuttu. İğneyi kolumun iç tarafına batırdığında henüz hazırlanmamışım bile. Tıpkı test teknisyeni gibi davranmıştı.

Veidman ayağa kalktı ve boş şırıngayı Meira'ya verdi.

"Ee, şimdi ne olacak?" diye sordum. "Hastalık kapmayacak mıyım?"

Veidman olduğu yerden bana doğru baktı. "Pekâlâ, sana bir iyi bir de kötü haberim var." Sesinde şakayla karışık bir ton olmasına rağmen gözleri soğuk ve mesafeli bakıyordu. Gadya ve Meira'ya baktım. Meira'nın yarı bedeni şimdi bir ağacın gölgesinde gizlenmişti; Gadya ise hâlâ beni izliyordu.

"Önce iyi haberi alayım," diye mırıldandım. Ayağa kalkmaya çalıştığım sırada tüm bedenimin ağırlaştığını hissettim. İçimi bir sıcaklık kaplarken yeniden yerime oturdum. "Daha önce hiç bu aşuya alerjik reaksiyon gösteren oldu mu?"

Veidman konuşmak üzereyken Gadya araya gidi. "O bir aşı değil!" diye bağırdı sanki sessiz kalmaya dayanamıyormuş gibi. Başım dönmeye başladığında kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Gadya, o koca ağzını kapalı tut," diye uyardı Meira.

"O bir aşı değil. Bir doğruluk serumu!" diye devam etti Gadya. "Sana sorular soracak ve gerçekte kim olduğunu öğrenecekler. Senin Keşiş'in gizli casusu olduğunu, buraya hepimizi öldürmek için gönderildiğini düşünüyorlar!"

5 KASABA

Beş dakika sonra, doğruluk serumu ya da bana verdikleri her neyse etkisini tamamen göstermişti. Uyanıklık ile uyku arasında garip bir yerde sıkışıp kalmıştım. Veidman'ın barakasına götürülmüş ve bir hamağa yatırılmıştım. Veidman, Gadya, Meira ve birkaç kasabalı etrafımı sarmışlardı.

Sorular hep bir ağızdan, hızla ve arka arkaya geliyordu. Bana gerçek adımın ne olduğunu, gerçekte nereli olduğumu, beni kimin buraya yolladığını ve nedenini, çarkla ve Keşiş'le ilgili neler bildiğimi sordular. Sonra da David'i sordular. Ve diğer yüzlerce soruyla birlikte birilerine zarar vermek için mi burada olduğumu sordular. Benim için ilk defa cehalet mutluluk olmuştu. Hiçbir şey bilmiyordum. Tüm bu çocukların bildikleri kadarını bile bilmiyordum.

Fakat sorular kesilmemişti. Veidman ve Meira gizlediğim bazı şeyler olduğundan eminlerdi. Sesleri yükselerek bıçak gibi keskinleşiyor, derinlere batıyordu. Doğruluk serumuna rağmen yalan söylediğimi düşünüyorlardı.

"Sen bir yetimsin," diye devam ettiler. "Ailenin karşıt görüşlü muhalifler olduklarını söyledin. Ne yaptılar, anlat!"

Fakat tabii bu soruya kolayca verebileceğim bir yanıtlım yoktu. Hiç olmamıştı. Tüm bunları açıklayan sakın fakat duygusuzlaşmış sesimi duyabiliyordum. Onlara ailem götürüldüğünde yalnızca on

yaşında olduğumu söyledim. Ufak tefek suçların ötesinde yıkıcı bir eylemde bulunmuş olsalar bile, bunu benden saklamışlardı.

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda soruları soranların sesleri yorulmuş gibi gelmeye, sorular azalmaya başlamıştı.

Gadya'nın, "Hiçbir şey bilmiyor," dediğini duydum. "Tam da tahmin ettiğim gibi." Bana hiçbir şey sormayan tek kişi Gadya'ydı. "O aradığın kişi değil, Veidman."

Meira'nın hâlâ tam olarak ikna olmamış bir tonla, "Belki," dediğini duydum.

Sonunda Gadya ve başka bir kız beni barakadan çıkararak yeniden yeşil açıklığa götürdüler. Güneş ufukta alçalmış, gökyüzü koyu maviye dönmüştü. Oturdum. Diğer kız yüzünde kibirli bir bakışla dönüp gitmeden önce yüzüme soğuk su çarptı. Hâlâ sersem gibiydim fakat kendime gelmeye başlamıştım.

"Sana bir şey bilmediğimi söylemiştim," diye homurdandım Gadya'ya.

"Biliyorum fakat kuralları ben koymuyorum, unuttun mu?" Elime plastik bir su kabı tutuşturdu.

"İç. Serumun idrarla daha çabuk atılmasını sağlar."

Titreyen parmaklarımla kabı dudaklarıma götürerek bir yudum su içtim. Sonra da yeniden indirdim. "Beni kandırdın." Kendime geldikçe öfkelenmeye başlamıştım. "Aşı konusunda yalan söyledin."

"Başka seçeneğim yoktu. Senin bir casus olup olmadığını öğrenmenin başka yolu yoktu. Sen ve David çarka yeni gelmiş gibi rol yapıyor olabilirdiniz." Kollarını bağladı. "Eğer acını hafifletecekse bu benim fikrim değildi. Doğruluk serumunun nasıl yapıldığını Veidman ve Meira buldular. Serumunu ban otu tohumu ve hububat alkolünden yapıyorlar. Fazla akıllılar. Bizim bilmediğimiz şeyleri biliyorlar ve bu kasabadaki herkesten daha uzun süredir buradalar. Doğruluk serumlarını her yeni gelen üzerinde kullanmaya başladılar."

Büyük bir yudum daha su içtim ve suyun boğazımdan aşağıya serin bir yol çizerek inişini hissettim. "Artık bir casus olmadığımı

bildiğimize göre sence neden buraya gönderildiğimi söyle bakalım. En azından bu kadarını yap.”

Gadya su kabını elimden aldı, bir dikişte içti ve sonra koluyla ağzını sildi. “Hiçbirimiz neden burada olduğumuzu bilmiyoruz. Kişisel fikrimi sorarsan, bence bu çark hükümetin başından atmak istediği gençleri yolladığı bir yer. HKPT’nin bir şeyleri test ettiğinden bile emin değilim.” Durakladı. “Sen bize serumun etkisi altındayken test odana insanların geldiğini ve henüz testi yapmadan EKT yaptıklarını söyledin. Bu da hükümetin seni en baştan beri Kayıp Ruh olarak mimlediğini gösteriyor. Fakat bu herkes için her zaman böyle olmuyor... Bak, bu akşam kamp ateşi başında yapacağımız toplantıda Veidman ve Meira’yla birlikte tüm bildiklerimizi sana anlatırız.”

“Benden hoşlandıklarını sanmıyorum.”

“O ikisi birbirleri dışında kimseden hoşlanmazlar. Kanadalılar bir gariptir.”

“Onlar ikiz falan mı?”

Gadya yeniden bana su kabını uzatırken gülümsemesini gizlemeye çalıştı. “Bu söylediğini duymasınlar. Onlar çıkıyorlar. Yalnızca birbirlerine benziyorlar, o kadar.” Ben biraz daha su içerken beni izledi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Sanki az önce kandırılmış ve uyuşturulmuş gibi,” diye söyledim. “Onun dışında iyiyim.”

Gadya gülümsedi. Kasabayı gezerken seni diğer bazı çocuklarla tamıştıracağım. Buraya ilk geldiğimde arkadaş edinene kadar kendimi gerçekten çok yalnız hissetmiştim.” Gözlerine bir gölge düşmüştü. “Çoğu arkadaşım artık hayatta değil.”

“Keşiş’le savaşıırken mi öldürüldüler?”

“Bazıları evet, bazıları ise götürüldü...” Sustu ve ayağa kalktı. “Eğer şimdi gereğinden fazla konuşursam Veidman ve diğerleri öfkelenir.”

Açıklığın kenarına doğru yürümeye başladığımızda etrafıma bakındım. Gelişigüzel yapılmış barakalar, ağaçların altında kümeler halinde toplanmıştı. Taşlara dayalı küflü, ahşap suntalardan yapılmış-

mışlardı. Bazılarının çatıları saz ve samandan, bazılarının ki kıvrımlı metalden yapılmıştı. Avrupa ve Asya'nın devlet onaylı tasvirlerindeki geceköndü bölgelerini andırıyorlardı.

Kasaba perişan bir halde ve çok pisti. Gadya'nın yandaşların durmadan her şeyi yok ettiklerini söylediğini hatırladım. Bu durumda kasabalıların elinden gelenin en iyisi bu olmalıydı.

Babamın altı yaşındayken bana verdiği bir mitoloji kitabını hatırlamıştım. *D'Aulaires's Book of Greek Myths*. O zamanlar bu kitabı çok sevmemin nedeni içinde çoğunlukla çizimlerin olmasıydı. Ben resimlere bakarken babam da yazıları okurdu.

Bir tanesi, bir kayayı hiç durmadan bir dağın tepesine yuvarlamak zorunda olan Sisifos'un efsanesiydi. Tepeye her yaklaştığında kaya elinden kaçıyor. Bu nedenle Sisifos her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyordu. O, tanrıları kızdırdığı için ceza olarak sonsuza kadar bu döngünün içinde kalmaya mahkûm edilmişti. Babama bunun çok üzücü bir efsane olduğunu ve Sisifos için üzüldüğümü söylemiştim.

"Fakat işin sırrı Sisifos'un *mutlu* olduğunu düşünmekte," diye açıklamıştı babam altı yaşındaki kızına. "Eğer Sisifos mutluydu o zaman hikâye de üzücü bir hikâye değildir. Bize lanetlenmiş gibi görünse de belki kendisi o kayayı dağın tepesine yuvarlamaktan mutludur. Eğer Sisifos kayasını kaybederse veya onu tepeye taşımayı başarır da belki de hayattaki tüm amacını kaybedecek!"

Gadya'nın peşinden, barakalarını yeniden inşa etmekte olan çocukların yanından geçerken bu hikâyeyi düşündüm. *Sisifos'un mutlu olduğunu düşünmek. Bu gerçekten mümkün müydü?*

Bazı çocuklar beni fark edince ellerindeki işi bıraktılar. Sanki ormanda oyun oynamışlar gibi hepsinin saçları kirli, dağınık ve çamurluydu. Fakat hiçbirinin oyun oynamadığını biliyordum. Gözlerinden dikkat ve korku fışkırıyordu.

"Bunu nereden buldun?" diye seslendi kızıl saçlı bir çocuk Gadya'ya.

"Evet, adı ne?" diye bağırdı çatık kaşlı, endişeli görünen bir kız. "Zararsız mı?"

“Benim adım Alenna,” dedim, Gadya benim adıma konuşmadan önce. Kendi ayaklarım üzerinde durabilmek istiyordum. Eğer yaşamak için yalnızca iki yılım kaldıysa, bu iki yılı gölgelerin içinde saklanarak geçirmek istemiyordum.

“Veidman’ın testini geçti,” dedi Gadya onlara. Etrafta tahta mızraklarıyla gizlenmiş üstsüz çocuklar olduğunu fark ettim. Çoğunun teni kararmıştı fakat tonları farklıydı. BKİ’nin her yanından gelmiş farklı etnik yapılardan olan çocukların bir karışımı gibiydi. Onların aralarında yeniden o mavi gözlü çocuğu aradım fakat orada değildi. *Belki de başka bir kasabadandı ve yalnızca o bölgeden geçiyordu.*

Çocukların çoğu çekimser kalırken diğerleri bana düşmanca ve meydan okuyan bakışlar atıyorlardı. Sonunda siyah uzun saçlı, Uzak Doğulu bir çocuk kalabalığın içinden çıkarak yaklaştı.

“Hey, çaylak,” dedi. İnce, uzundu ve gözleri parlıyordu. Ukalaydı ama en azından canh ve zeki görünüyordu ki bu da Yeni Providence’taki çoğu çocukta olmayan bir özellikti. Elini bana doğru uzatınca sert bir şekilde sıktım.

“Adım Elit Suikastçı,” dedi ifadesiz bir yüzle.

Hemen elimi çektim. “Bu oldukça korkunç bir isim.”

Gadya gözlerini devirdi. “Burada çoğu çocuk kendisine yeni isimler verir. Ada isimleri. Özellikle de erkekler.”

“Evet, hepimiz Gadya gibi harika isimlerle doğmamışız,” dedi alaycı bir şekilde. “Ayrıca biz saçlarımızı yaban mersinleriyle maviye boyamıyoruz.”

“Kes sesini yoksa gerçek ismini söylerim. Böylece o da herkes gibi seninle alay edebilir,” diye çıkıştı Gadya. Çocuk öfkeli bir şekilde bakarken etraftaki diğer çocuklar kahkahalar attılar. Gadya bana dönerek ekledi, “Gösteriş yapıyor. Büyük olasılıkla senden hoşlandı.”

Diğer birkaç çocuk ve tıknaz bir sarışın da saklandıkları yerden çıkarak kendilerini tanıttılar. “Ben Edie,” dedi sarışın kız, Kanadalı aksanıyla. “Ne kadar zamandır çarktasın, ha?”

“Çok gıcık bir yer olduğunu bilecek kadar uzun bir süredir.”

“Bir gün mü? Yoksa bir hafta mı?” Sesi şüphelenmiş gibiydi.

“Daha çok saatlerdir denebilir,” diye cevap verdim.

Bu çocuklara bazı şeyler sormak istiyordum fakat Gadya sanki tur rehberliği rolünden zevk alıyormuş gibi ilerlemeye devam etti. “Yemek vakti görüşürüz, çocuklar,” diye seslenerek ve peşine beni takarak çocukların yanından yürüyüp geçti.

Neredeyse her tarafı böğürtlen çalılılarıyla kaplanmış olan dar bir yoldan yürüdük. Merkezdeki açıklık ve barakalardan uzaklaştığımızı fark ettim.

Yolda birkaç kız ve erkekle daha karşılaştık. Hepsinin gözlerinde aynı tedbirli bakış vardı. Beni merak ettikleri anlaşılıyordu ama onlar için tamamen yabancı birine açılacak gibi de görünmüyorlardı. Acaba buraya ne kadar sıklıkta yeni birileri geliyordu? Çok sık olamazdı çünkü o zaman benimle bu kadar ilgilenmezlerdi.

Gadya yolun kenarında yatay bir şekilde duran ve üzerinde yuvarlak delikler açılmış olan ahşap plakaları işaret etti. “Tuvaletlerimiz. Kâğıt yerine kuru yaprakları kullanırız.”

“Ben de yetimhaneyi beğenmezdim,” diye mırıldandım.

Gadya güldü. “Buradaki çoğu çocuk yetimdir.”

Bu Claudette’in düşüncesini yalanlıyordu. “Sen de yetim misin?”

Başını iki yana salladı. “Keşke öyle olsaydım. Annem de babam da muhafazakâr BKİ taraftarı kişilerdir. Ya da en azından ben buraya gönderilmeden önce öylelerdi. Kim bilir, belki buraya gönderilmem fikirlerini değiştirmiştir.”

Yürümeye devam ederken Gadya bana kasabanın diğer bölümlerini gösterdi; yemeğin hazırlandığı düzeltilmiş ağaç dallarından oluşan bir alan, insanların ağaçların aralarında dinlendiği, etrafı çevrili bir hamak alanı ve kasabadakilerin içme sularını çektiği sığ bir ırmak.

Turumuzun sonuna doğru Gadya durakladı. “Artık burada yaşayacağına göre, sana bir şey daha göstermek istiyorum. Fakat seni korkutmayı gerçekten istemiyorum.”

“Korkmaya alışıyorum.”

Gadya kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için etrafına baktı. “Acele etmeliyiz. Bunu henüz sana göstermemem gerekiyor.”

Ana kamptan uzaklaşan, çamurlu, dar bir patikayı işaret etti. "Beni takip et."

Birlikte aceleyle yoldan aşağıya doğru yürümeye başladık. "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadım.

"Acı Çekenler'i görmeye."

"Kimi?"

"Şişşt. Konuşmak yok. Başımın belaya girmesini istemiyorum."

Birkaç dakika sonra yolun kıvrımını takip ederek döndük. Patikanın bitiminde, on beş metre kadar ileride başka bir açıklık görüldü. Fakat burada baraka veya ateş yakmak için yapılmış yerler yoktu. Yalnızca hamaklara yayılmış, lekeli battaniyelerin üzerinde yatan ve acı içinde kıvranan insanlar vardı. İnilti ve iç parçalayan öksürük sesleri duydum. Hafifçe esen rüzgâr burnuma berbat bir koku getiriyordu. Bu, çürük kokusuydu. Bu çocuklar ölüyordu.

Birden dehşete düşerek durdum. "Onlara ne oluyor?"

"Bilmiyoruz. Kimse bilmiyor. En azından bulaşıcı değil."

"Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz değil. Fakat bu hastalık bir virüsten çok bir besin zehirlenmesini andırıyor. En azından biz böyle düşünüyoruz. Nedenidir bilinmez ama yalnızca bu çarkta biraz vakit geçirmiş olan çocukları etkiliyor."

Hastaların arasında sağlıklı insanların dolaşarak hastalarla ilgilendiklerini, yüzlerindeki teri sildiklerini gördüm. Böyle bir adada ciddi bir hastalığa yakalanmak ölüme mahkûm olmak demekti. Ne doktor, ne hastane ne de ilaç vardı. Tabii Veidman doğruluk serumuna ek olarak antibiyotik yapmayı da bilmiyorsa.

Başımın döndüğünü hissettim. "Çok hasta görünüyorlar."

Gadya birden irkildi. "O kelimeyi kullanma."

"Hasta kelimesini mi?"

"Evet. Veidman bundan hoşlanmıyor. Paniğe yol açtığını söylüyor. Bu nedenle onlara Acı Çekenler diyoruz." Durakladı ve yüzümdeki ifadeyi okumaya çalışır gibi bana baktı. "Bu durum benim de

ödümü koparıyor, tamam mı? Şimdilik elimizde olan tek şey teoriler. Bu hastalık zehirli mantarların veya yemişlerin neden olduğu doğal bir şey de olabilir. Ya da belki bozuk etten kaynaklanıyordur. Fakat bence öyle değil. Bence Keşiş'in yandaşları bizi kasıtlı olarak zehirlemeye çalışıyor."

Hamaklarda yatan bedenleri izledim. Bir deri bir kemik kalmış, gözleri şişerek kapanmış bir çocuk acı içinde inledi. Ağzının kenarlarında kurumuş kan lekeleri vardı. Başımı çevirdim.

"Burada çoğu kişinin on sekiz yaşını geçememesinin esas nedeni budur," dedi Gadya. "Eminim BKİ'de bunu sana kimse söylememiştir."

Başımı salladım. "Belirtiler neler?"

"Ateş. Halsizlik. Normalde kanamaması gereken yerlerden kan gelmesi. Sonra da vebalı gibi perişan bir şekilde ölüyorsun." Gadya arkasını döndü. "Sana burayı gösterdiğimi kimseye söyleme. Veidman genelde birkaç gün beklememi ister."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldandım.

Patikadan yukarıya sessizce yürürken inleme ve öksürük sesleri de yavaş yavaş azalıyordu. Şaşkına dönmüş ve bu hastalığa yakalananlar için çok üzülmüştüm.

"Bu hastalığa yakalanmamak için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum Gadya'ya.

"Yediklerine dikkat et. Fakat bu adada yiyecek konusunda fazla seçeneğin yoktur. Birkaç çeşit meyve ve sebze dışında yalnızca çatalayaklar vardır."

"Çatalayak mı?"

"Bir çeşit yaban domuzu. Tüm ada onlarla dolup taşıyor."

"Sanırım sen bizi bulmadan hemen önce bir tanesi David ve bana saldırmak üzereydi."

"Saldırmak mı?" dedi Gadya dalga geçer gibi. "Pek sanmam. Çatalayaklar insanlardan korkarlar. Biz onları etleri için avlarız. Şeytan gibi çığlık atarlar fakat korkunçlukları seslerinden öteye geçmez."

"Bunu bilmem iyi oldu."

“Ve unutmadan çarkla ilgili bir önemli konu daha var.” Ana açıklığa varmadan önce durakladı. “Bir kuralımız var; erkeklerle birlikte olmak yok. Yani öpüşmek falan serbest fakat seks yok.”

O an bir kahkaha atmak istedim. Kirli, terli ve yorgundum ve koyu kahverengi saçlarım ise darmadağınktı. Birinin benimle birlikte olmayı bırak bana dokunmak isteyeceğini bile sanmıyordum. “Bu hiç sorun olmaz.”

“Güzel, çünkü birliktelikler beraberinde bebekleri getirir ve bunu hiçbirimiz istemeyiz.”

Bu kuralı çiğnemenin cezasının ne olduğunu sormadım fakat buradakilerin sürekli birbirleriyle yattıklarına hiç şüphem yoktu. Fakat etrafta hiç bebek görmüyordum. Belki de bunu yapmıyorlardı.

“Yıkanabileceğim bir yer var mı?” diye sordum, birden cildimin ne kadar kaşındığını fark ederek.

“Büyük nehir. Kasabanın bir tarafı boyunca uzanır. Biz kızlar erkeklerin bizi izlememeleri için kendimize kontrplaktan duş kabinleri yaptık. Çünkü bunu her zaman denerler.”

“O halde buradaki su temiz, öyle mi?”

“Her şey ne kadar güvenliyse su da o kadar güvenli.” İç çekti. “Çark zorlu koşulları olan bir yer, Alenna. Ya adapte olmayı öğrenirsin ya da ada seni bir lokmada yutar.” Yüzümün asıldığını görünce sırtıttı. “Fakat en azından artık okul diye bir şey yok. Ya da kulaklıklarımız... Veya zihin ilaçları. Ya da Başbakan Harka’nın eğitim saçmalıkları. Burada, geldiğimiz yerdeki çocukların hayal edemeyecekleri kadar özgürüz.”

“Doğru. Fakat özgürlüğümüzle yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Henüz yok,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Ne demek istediğini sormama fırsat vermeden ekledi: “Yıkanman için seni nehre götüreyim. Sana temiz çamaşırlar da getiririm. Sonra da akşam toplantısı ve yemek vakti gelmiş olur. Toplantımızı günbatımmdan önce ateş yaktığımız yerde yaparız. Üç haftadır ilk gelen sen oldun bu nedenle herkes seninle tanışmak isteyecektir.” Beni ilk defa görüyormuş gibi yukarıdan aşağıya süzdü. Sonra da neredeyse gıpta eden bir tonla

ekledi, "Güzel kızsın. Sana takılan çok olacaktır. Özellikle de temizlenip saçlarını düzelttikten sonra."

"Teşekkürler fakat bu imkânsız," diye karşı çıktım. "Geldiğim yerde erkekler beni hiç fark etmezlerdi. Hatta kimse fark etmezdi."

"Çoğumuz aynen senin gibiydik. Nedense burada her şey biraz daha farklı."

Gadya beni kampa paralel uzanan ve neredeyse otlarla kaplı bir patikaya çıkardı. Bir erzak kulübesine uğradık ve Gadya içerideki malzemeleri karıştırarak bir kot pantolon, siyah askılı bir bluz ve bir çift bot çıkardı. Kıyafetlerin önceki sahiplerinin artık ölü olma ihtimalinden korktuğum için kimlere ait olduğunu sormadım.

Sonra Gadya beni büyük, gri bir nehrin kıyısına götürdü. Su hızla akıyordu. Çarpık dişler gibi çamurlu kıyıda çıkıntı yaparak nehrin hemen kenarına yapılmış duş kabinlerini gördüm.

Hareketli suyun kıyısına doğru yürüdük. "Stiks Nehri," diye mırıldandım, yine Yunan mitolojisindeki efsaneleri hatırlayarak. "Cehennemden gelen nehir."

"Ve henüz ne kadar soğuk olduğunu görmedin bile." Gadya duş kabinlerinden birine doğru yürüyerek kapısını açtı. İçeride, üzerinde küf lekeleri olan gri bir havlu asılıydı. "Şampuanımız yok. Yalnızca çatalayak yağından yaptığımız sabun var," dedi, içeride bir şeyler karıştırarak.

Ona doğru yürüdüm ve elime bir kütle beyaz sabun tutuşturdu. Elimde tutarken verdiği his iğrençti. Kurumuş sümüğü andırıyordu.

"Teşekkürler."

"Ben ateşe bakmaya gidiyorum. İşin bitince gelip beni bul."

Başımınla onayladım.

Beni orada bıraktı ve nehrin kıyısından yukarıya doğru yürüyerek ağaçların arasında kayboldu. Şimdi bu garip yerde tamamen yalnız olduğumun fazlasıyla farkındaydım.

Hayatımda olanlar inanılmazdı. BKİ'deki hükümet baskılı yaşamımı kolaylaştıran basit şeylere özlem duyacağımı hiç düşünmezdim. Fakat gelgelelim evime hasret kalmıştım.

Soyunarak eski kıyafetlerimi ve sütyenimi havlunun altına astım. Buz gibi suyun içinde çömelerek kirleri cildimden, kumları da saçlarımdan çıkarabilmek için bedenime su çarparak hızla yıkandım. Sonra kurularak eski külotumu ve kaşındıran sütyenimi giydikten sonra yeni kotumu, bluzumu ve botlarımı üzerime geçirdim. Kotu boldu ve bluzun üzerinde birkaç delik vardı fakat en azından bu kıyafetler kuru ve temizdi. Ellerimle ıslak saçlarımı geriye doğru düzelttim. Kollarım daha şimdiden sivrisinek ısırıklarıyla dolmuştu.

Hâlâ gerçeküstü bir kâbusu yaşadığımı hissediyor olsam da bu hissi çok kısa süre içinde üzerimden atmak zorunda kalacağımı biliyordum. Arkadaş edinmem, burada gerçekte neler olduğunu öğrenmem ve başıma David'e olanlar gibi kötü bir şey gelmeden buradan kaçabilmenin bir yolu olup olmadığını bulmam gerekiyordu. Keşke sözümü tutmanın bir yolunu bulup onu kurtarmaya gidebilseydim. Hayatımı ona borçluydum. Fakat şimdi ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu.

Havluyu askıda bıraktım, eski kıyafetlerimi kolumun altına sıkıştırdım ve Gadya'yı bulmak ve sorularıma daha fazla cevap alabilmek için nehrin kıyısından yukarıya hızla yürümeye başladım.

6 GECE BASKINI

Nihayet açıklığa ulaştığımda ateş çoktan yakılmıştı. Sarı alevler kararmakta olan gökyüzüne doğru dans ediyorlardı. 'Arada bir esen rüzgâr alevleri yana doğru üflüyor, toprağın ve çimlerin üzerine turuncu kor savruluyordu.

Gadya ortalıkta yoktu. O yakınımda olmadığımda kendimi garip ve korunmasız hissediyordum. Henüz tanışmadığım, pislik içindeki çocuklar kuru dallarla ateşi besliyorlardı. Benim yaklaştığımı fark edince başlarını kaldırarak baktılar.

Sonra arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Gadya'yı göreceğimi düşünerek arkama baktım. Fakat gelen Elit Suikastçı'ydı.

"Burası hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Burada olduğuma memnunum diyelim."

Bir kahkaha attı. "Burası bir çöplük. Koca bir mezbelelik. Hepimiz bunu biliyoruz."

Solumdan gelen bir ses duydum. "Alenna!"

Neyse ki seslenen Gadya'ydı ve arkasında daha önce gördüğüm o çilli kız vardı. Bu kız kısa boyluydu ve biraz kiloluydu. Üzerinde bir tulum, boynunda ise deniz kabuklarından yapılmış bir kolye vardı. Bir ihtimal benden biraz büyüktü. Kestane rengi saçları örülmüştü ve gözlerinde gözlük vardı.

"Bu salak seni rahatsız mı ediyor?" diye seslendi Gadya bana.

“Haydi ama yalnızca arkadaşlık etmeye çalışıyordum!” Elit Suikastçı ya da gerçek ismi her neyse burnundan domuz gibi bir ses çıkardı.

“Evet, eminim öyledir,” diye atıldı Gadya. “Seni bir güzel patklamadan kaybol.”

“Kulağa çok seksi geliyor. Bu bir davet mi?” Fakat sonra gitmek üzere sırtarak arkasını döndü. “İşe yarar bir şey yapmaya geri dönmeliyim.”

“Haklısın, yürümeye devam et,” diye alay etti Gadya.

Elit Suikastçı uzaklaşırken, Gadya ve çilli kız yaklaştılar. Çilli kız hiç beklenmedik bir şekilde bir adım yaklaştı ve bana sarıldı. “Büyük ihtimalle yeterince insan tanışmışsındır ama umarım bir kişiyi daha kaldırabilirsin. Ben Rika.”

“Alenna.”

Bir adım geriledi. “Buralarda oldukça popülersin. Yeni gelen kişi olarak. Ama endişelenme. Senin popülerliğin yalnızca yeni biri gelene kadar sürer. Sonra herkes seni unuttur. Bana da böyle oldu!”

“Güzel, popüler olmak istemem.”

“Harekete geçsek iyi olur,” dedi Gadya. “Neredeyse toplantı vakti geldi.”

Gadya ve Rika ateşin karşı tarafına geçerken onları takip ettim. Sıradışı görüntülerini saymazsak onların iyi birer arkadaş olduklarını söyleyebilirdim.

Şimdi alevler canlı bir hayvan gibi hırçınlaşmış, neredeyse beş metre kadar yükselmişti. Ateşin ölümcül sıcaklığını hissedebiliyordum. Az önceki iki çocuk hâlâ ateşi besliyorlardı. Hava kararıyordu; gökyüzü şimdi mor ve mavinin kasvetli bir tonuna bürünmüştü. Çocuklar ateşin etrafında toplanmak için barakalarından çıkmaya ve ormanın içinden görünmeye başlamışlardı. Akşam havası serinleştikten bazıları kapüşonlu giyinmiş, bazıları ise omuzlarına şal veya battaniye sarmışlardı. Birkaç kişinin de üzerinde bozulmuş BKİ logosu olan gömlekler olduğunu fark ettim.

"Bu kasabada kaç kişi yaşıyor?" diye sordum, Gadya bana bir battaniye uzatırken.

"Aylardır sayım yapmadık," dedi Rika. "Yeniler gelmeye devam ediyor fakat aynı zamanda Acı Çekenler ve Keşiş'le olan savaş da var... Böylelikle sanırım gelenler ve gidenler eşitleniyor. Herhalde birkaç yüz kişi vardır." Bana baktı. "Ben barıştan yana biri olarak savaşmam, en azından çoğu zaman. Bu nedenle burada aşçılık yapıyorum. Sen?"

"Henüz bilmiyorum."

"Tutku duyduğun bir şey yok mu?"

"Müzik," dedim. "Gitar çalmak."

"Burada buna ihtiyacımız var," dedi Rika, başını onaylarcasına sallayarak. Gadya ise yalnızca alaycı bir şekilde burnundan bir ses çıkardı.

Sonunda üçümüz ateşin kenarındaki granit taşların üzerine tünedik. Toplanan kalabalık fazla gürültü yapmıyordu fakat etraf sessiz de sayılmazdı. Titreşen ışıktaki önceden tanışmış olduğum birkaç çocuğu ve diğer birçoğunu görebiliyordum. Solumda, üst kısımları çıplak, bir grup atletik çocuğun arasında Elit Suikastçı'yı gördüm. Mızrakları ve ilkel yaylarından onların bu kasabayı koruyan avcı ve savaşçılar olduğunu anlamak zor değildi.

Çoğu çocuk yerde fakat bazıları da eski, deri koltuklarda oturuyorlardı. Koltuklar eskimişti ve içlerinden sarı süngerleri görünüyordu. Bu koltukların buraya nasıl gelmiş olabileceklerini merak ettim. Ya da adadaki diğer her şeyin buraya nasıl gelmiş olabileceğini... Mesela o koskocaman sarmal merdiven... Bu sıradan şeyler, bu terk edilmiş, vahşi adaya hiç uymuyordu. *Acaba bu ada eskiden nasıl bir yerdirdi?*

Sonunda Veidman ve Meria'nın kalabalığın içinden ateşe doğru yürüdüklerini gördüm. Konuşmalar yavaş yavaş azaldı. Solgun ateş ışığında bile diğerlerine kıyasla tertemiz görünüyorlardı.

Sanki onların üzerine kir yapışmıyor gibiydi. Karışık duygular içindeydim. Beni kandırdığı için Veidman'a hâlâ ölkeliydim fakat sanırım bunu neden yaptığını da anlıyordum.

Veidman eğri büğrü bir ağaç kökünün üzerinde durdu. Şimdi herkes susmuş, onu izliyordu. Etraftaki tek ses çıtırdayan ateşin sesiydi. “Merhaba!” dedi resmî sayılabilecek garip bir tonla.

“Merhaba,” diye seslendi topluluk sanki bir kilise toplantısının daymış gibi. Bunun garip bir çeşit kasaba ayini olup olamayacağını düşündüm.

“Bildiğiniz gibi bugün BKİ’den yeni biri geldi,” diye devam etti, bana doğru bakarak.

Midem anında kasılmaya başlamıştı.

Lütfen ismimi söyleme!

En azından bir süre daha ismimin bilinmesini istemiyordum. Fakat bunun olamayacağı açıktı. Şimdi herkesin gözü bana çevrilmişti.

“İsmi Alenna Shawcross. Gadya onu doğu tarafındaki merdivenlerin orada, kurtaramadığımız bir erkekle birlikte bulmuş. Alenna doğruluk testini geçtiği için artık bizlerden biri oldu. Lütfen, kendisine gereken samimiyeti ve yardımı gösterin.”

Herkes bana bakmaya devam ediyordu. Bir aptal gibi kalabalığa doğru tuhaf bir şekilde elimi salladım. Birkaç tanesi de aynı şeyi yaptı fakat diğerleri gözlerini dikerek bakmaya devam ediyorlardı. *Bir şey mi söylemem gerekiyordu? Bir konuşma falan mı yapmalıydım?* Tabii ki böyle bir şey yapmayacaktım.

Meira, Veidman’ın yanında başka bir ağaç kökünün üzerine çıktı. Sesi ateşin çıtırtılarının arasında yankılandı: “Sonunda gri bölgeyle ilgili de bazı haberler aldık.” Tüm gözler ona çevrilmişti. “Liam dün gece orada bir şey buldu.”

İsmi duyan kalabalıktan heyecanlı bir uğultu yükselmiş ve merak dolu gözler belirmişti. Kaşlarımı kaldırarak Gadya’ya baktım. “Liam kim?” Ya beni duymamış ya da duymazlıktan gelmişti.

Kalabalığın içinden birinin sesi yükseldi, “Çıkar ağzındaki şu baklayı, Meira!”

“Buna gerek yok. Liam konuşabilecek kadar iyileşti.”

Meira’nın bu sözleriyle, onun ve Veidman’ın arkasında bir gölge belirdi. Çoğu kişi alkışlamaya başladı. Hatta bazıları ayağa bile kalk-

mişti. Bu çocuk her kimse, bütün kasaba onu çok seviyor gibiydi. Gölge ışığa doğru yaklaştı. Meira ona yer vermek için kenara çekildi.

Çocuğun yüzü sonunda gölgenin içinden çıkmıştı. Ağaç köklerinin üzerindeki yerini alırken, titreşen alevler keskin hatlarını aydınlattı.

Bir an öylece bakakaldım. Sonra kalbim aniden gerçek anlamda tekledi.

Bu oydu.

Müzedeki ekranda gördüğüm mavi gözlü çocuk.

Buna inanamıyordum.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Hatta hiçbir fikrim yoktu. O nedenle orada öylece oturarak zihnimde deli gibi uçuşan düşüncelerle onu izledim. Şaşkına dönmüştüm.

Bu sefer gerçekten bir araya gelmiştik: Aramızdaki garip bağ şimdi daha güçlü bir şekilde hissediyordum. Ona doğru daha fazla çekildiğimi hissediyordum ve bunun sebebi yalnızca o kadar yakışıklı olması değildi. Bu daha farklıydı ama nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Neler hissettiğimi anlayamadan konuşmaya başladı.

“Herkes merhaba,” dedi Liam. Bir elini kotunun cebine sokmuştu. Ses tonu alçak ve boğuktu. Üzerinde gri bir tişört vardı ve sol kolu askıdaydı. “Meira’nın da söylediği gibi, size bazı haberlerim var.” Etrafına bakındı. Kasabadaki konumuna rağmen kendisine gösterilen ilgiden şaşkırtıcı bir şekilde huzursuz olmuş görünüyordu. “Dün gece tünel çökmeden önce gri bölgedeydim. Ve bu kadar zaman boyunca aradığımız şeyi sonunda gördüm. Yukarıda bir uçak...”

Kalabalığın gürültüsü yeniden artarak onun sesini bastırdı.

“Her neyse,” dedi Liam, sesini yükselterek. “Uçağı gri bölgede gökyüzünde bir süre takip ettim. Işıklarını gördüm. Sanırım iniyordu...” Sesi yeniden kesildi.

Kalabalık şimdi çıldırmış gibiydi. Bazıları bağırıp ıslık çalarken elleriyle mutluluk içinde birbirlerine vuruyorlardı.

Gadya’ya baktım. “Tüm bunların anlamı nedir?” diye sordum.

“Bu bizim çarktan çıkış biletimiz olabilir,” dedi, parlayan gözlerle. “Buraya geldiğimizden beri BKİ’ye ait bir hava aracı görmeye uğraşıyorduk. Ve şimdi Liam bir tane görmüş, hatta belki nereden inip kalktığını da bulmuştur.” Yeni bir soru sormama fırsat kalmadan Liam yeniden söze başladı.

“Peşinden gitmeye çalıştım fakat ağaçlarda çok fazla yandaş vardı. Büyük ihtimalle tünelden geçerken peşime takılmışlardı. Etraf sakinleşene kadar birkaç saat saklanmak zorunda kaldım... Ve dönüşte neler olduğunu herhalde çoğunuz biliyorsunuz. Tünel, bazı çılgın yandaşlar tarafından patlatıldı ve güneş doğana kadar uğraşarak tünelden güçlkle çıkabildim.”

Veidman araya girdiğinde hâlâ Liam’ın neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. “Artık tünel olmadığına göre gri bölgeye girebilmek ve iniş pistini bulabilmek için mümkün olduğunca çabuk bir şekilde başka bir yol bulmalıyız. Eğer bu hava araçlarından birini kaçırmamanın bir yolunu bulabilirsek, o zaman...”

Birden bir ses duyuldu.

Önce sesin ateşten geldiğini sanmıştım. Fakat sonra uzakta beliren bir ışığın hemen ardından aynı ses yeniden duyuldu. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Bu sesi çocukluğumdan hatırlıyordum.

Bu, silah sesiydi.

“Yamyam Keşiş!” diye bağırdı bir çocuk panik içinde. Uzaktan çığlık sesleri ve yeniden silah sesleri geldiğini duydum. Etrafımdaki tüm çocuklar ayağa kalkarak ev yapımı mızrak ve yaylarını ellerine almaya başladılar. Savaşa hazırlanıyorlardı. Liam’ın ağacın üzerinden atladığını sağlam olan koluyla bir mızrak kaptığını ve seslerin geldiği yöne doğru koştuğunu gördüm. Diğer avcılar da onu takip ettiler.

Tepemizdeki karanlık gökyüzünde aniden bir ışık patlaması oldu ve gökyüzü kırmızı ve mavi korlarla aydınlandı.

Sonunda o seslerin aslında ne olduğunu anlayınca ayağa kalktım. Bunlar silah sesi değil, *havai fişekti*.

Havai fişekleri, BKİ’deyken ulusal gurur ve askerlik hizmetiyle ilgili olan reklamlarda görürdüm. Fakat gerçek hayatta hiç görme-

miştım. Geldiğim yerde, diğer her şey gibi havai fişekler de yasaklanmıştı. Tam rahat bir nefes almak üzereydim ki bir şey başımın yanından roket gibi geçti. Çığlık atarak yana doğru eğildim.

Açıklığın kenarındaki ağaçların arasında kıvılcımlar saçarak patladı ve dalları tutuşturdu. Herkes bağırarak ve koşturarak yanımdan geçiyordu. Yerdeki bazı çalılar tutuşmuştu ve alevler hızla yayılıyordu.

“Başını eğik tut!” diye seslendi Gadya, o karışıklığın içinden.

Bir fişek daha, gökyüzünde ışıklar saçarak büyük bir gürültüyle patladı. Hava hızlı bir şekilde keskin bir dumanla dolmaya başlamıştı.

“Bu bir havai fişek saldırısı!” diye bağırdı bana Gadya. “Keşiş’in yandaşları kasabamızda yangın çıkarmak için bunu birkaç haftada bir yaparlar.” Büyük bir patlama Gadya’nın sözlerini yutuverdi.

Bir grup üstsüz savaşçı daha yanımdan geçerek ormana doğru ilerlerken bağıırıyordu. Ortalıkta görünmeyen yandaşların peşinden gidiyorlardı.

Havai fişekler dağılırken sesler yeniden duyuldu ve yakınlarda sis bombaları patladı. Kulaklarım çınlıyordu. Rika eğilerek tıknaz bedenini toprağa bastırdı. Ben de aynı şeyi yaptım. Gadya ayakta kaldı.

Bir çocuk onun yanından koşarak geçerken ona bir mızrak fırlattı. Ateşin ışığı sayesinde metal ucu parlayan mızrağı kolaylıkla tutabilmişti. “Bu delileri yakalayacağım!” diye bağırdı. “Burada kal, hemen dönerim.” Sonra da diğer avcılarının ardından ormana doğru koştu.

“Gadya delirdi mi?” diye fısıldadım başımı Rika’ya doğru eğerek. “Nereye gidiyor?”

“Savaşmaya. Gadya bir savaşçıdır. Biz ise yalnızca hayatta kalanlarız.”

Rika ve ben bulduğumuz yerden oraya buraya koşuşturan erkek ve kızları görebiliyorduk. Bazıları yanmakta olan çalılara kova ile nehir suyu dökerek alevleri söndürmeye çalışıyordu.

Tepemizde havai fişekler patlamaya devam ediyordu. Parmaklarımla kulaklarımı tıkadım. Rengârenk kıvılcım şelaleleri yağmur gibi akıyor, arkalarında izlerini bırakıyorlardı.

İtrafta hâlâ hiç yandaş görememiştim. Onları yalnızca açıklığın kenarındaki ağaçların arasında dolanan gölgeler olarak görebiliyordum. Koşarken ılık çalıyor ve gülüyorlar, havai fişekleri büyük sapanlar kullanarak el bombası gibi fırlatıyorlardı.

Rika ve ben çok gürültülü bir patlamayla sıçradık. Gözlerimi kırıştırarak yattığım yerden yeniden başımı kaldırıp baktım. Ve o an zihnim birden bomboş olmuştu.

Tam önümüzde bir çift ayak belirmişti.

Bu ayakların Liam'a, Gadya'ya ya da diğer avcılardan birine ait olmasını umut ediyordum.

Fakat başımı kaldırıncı kendimi elinde metal bir mızrak tutan bir yandaşa bakarken buldum. Kırmızı savaş boyaları hatlarını gizlemiş, âdeta bir şeytana çevirmişti.

Rika anında çığılı kopardı: "Yabancı!" Yana doğru yuvarlanarak şaşırtıcı bir hızla ayağa kalktı. Ben de onun arkasından tökezleyerek doğruldum. Koşmak için arkamızı dönmüştük ki tanıdık bir sesin bağırıldığını duydum, "Alenna! Benim!"

Şaşkına dönmüş bir şekilde arkama döndüm ve kırmızı boyalı yandaşa baktım. "*David?*"

"Hey, bu manyağı tanıyor musun yani?" dedi Rika neredeyse çığılı andıran bir ses tonuyla.

David topallayarak yaklaşırken elindeki mızrağı indirdi. Artık gözlerini görebildiğim için onun kesinlikle David olduğundan eminim. Gözlüklerini takmamıştı.

"Senin öldüğünü sanıyordum!" dedim.

"Konuşarak onları ikna ettim," diye cevap verdi hızla. "Onların tarikatlarına katılacağımı söyledim. Duymak istedikleri her şeyi söyledim. Fakat onların hepsi çıldırmış! Yüzümü boyayarak bu gecenin benim ilk ritüelim olduğunu söylediler. Gerçekten onlardan olduğumu kanıtlamak için bir kasabalıyı öldürmem gerekiyormuş yoksa onlar beni öldüreceklermiş!" Bana doğru biraz yaklaştı. "Ben kimseyi öldürmek istemiyorum. İzin ver sizin kasabanızda saklanayım. O zaman..."

“İşte buradasın!” diye bağırdı bir ses. Hızla arkama döndüm. Tam arkamızda bir yandaş daha belirmişti.

Bu seferkinin yüzü bir kertenkele gibi limon yeşiline boyanmıştı. Elindeki çakmağı bir bomba kadar büyük ve tehlikeli görünen, silindir şeklindeki fişeğin kısa fitiline doğru tutuyordu. Ayrıca kemerine takılı bir de bıçağı vardı. Kapana kısılmıştık.

“Hey, burası bizim bölgemiz!” diye bağırdı Rika.

“Bütün ada bizim kontrolümüzde,” dedi tükürür gibi. “Fakat siz henüz bunu bilmiyorsunuz!” David’e baktı. “Mızrağını kaldır, çaylak. Biraz canlan.”

Rika kertenkele çocuğa doğru baktı. “O fişeği yakmasan iyi olur. Hepimiz öbür dünyayı boylarız.”

“Güzel,” diye söze başladı bir kurt gibi uluyarak. O sırada dilinin ortadan ikiye ayrılmış olduğunu ve her iki parçanın da solucan gibi ayrı ayrı hareket ettiğini gördüm. Sonra yeniden David’e döndü. “O halde sana söylediğim gibi, kızlarla ilgilen.”

“Sizi turuncu bölgeye götürüyoruz,” dedi David, Rika ve bana; sonra da elindeki mızrağı gönülsüz bir şekilde kaldırdı. Rol yapıyordu. Bize yardım edecek biri olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım fakat herkes savaşıyor veya yangını söndürmeye çalışıyordu.

“Biraz kan akıt bakalım,” dedi kertenkele çocuk, David’e. “Bu onların ilgisini çekecektir. Önce şişko olanından başla. Bu diğerini korkutacak ve sonra ne istersen yapacaktır.” Sonra elini kasıklarına götürerek ne demek istediğini açıklamış oldu. “Eğer kendisi için iyi olanı istiyorsa bizim kampımıza geri dönecektir.”

“Seninle hiçbir yere gitmiyoruz,” dedim, öfkelenmiş bir şekilde. Fakat sesim korkudan ciyaklar gibi çıkmıştı. Kendimi çaresiz, işe yaramaz hissediyordum. Ondan korktuğumun farkındaydı.

Rika’ya doğru yaklaştım. O devasa fişek ve bıçak olmasaydı ormana doğru koşardık.

“Bir korkak mısın yoksa bir katil mi?” diye bağırmaya başladı kertenkele çocuk, David’e. David harekete geçmediği için öfkelenmişti.

açıktı. "Bu gece senin tek şansın! Bu kasabalılara şakan olmadığını göster!"

David yaralı ayağının üzerine basarak garip bir şekilde ileri doğru atıldı ve beni boynumdan gevşek bir biçimde kavradı. "Bana eşlik et," diye fısıldadı. "Belki de çılgınca bir şey yapmadan bu çocuğu öldürebiliriz. Yalnızca bana burada kalabileceğime ve size katılabileceğime dair söz ver!"

"Elbette!" diye fısıldadım. "Seni almak için geri dönmek istedim fakat..."

Aniden kertenkele çocuğun Rika'nın arkasına doğru hızla koştuğunu, saç örgülerinden yakaladığını ve sert bir şekilde çektiğini gördüm. Rika arkasına doğru dönerek çocuğa karşılık verdi. Bir barışseverden beklenmeyecek bir öfke ve saldırganlıkla tekmeliyor ve yumruk atıyordu. Sonunda çocuk elindeki çakmağı düşürerek geri çekildi. "Bir daha saçlarıma dokunma!" diye bağırdı Rika.

Bir anlığına ona karşı üstünlük sağlayabileceğimizi düşünmüştüm fakat sonra elinde bir mızrak tutan üçüncü bir yandaş daha belirdi. Kalın enseli ve haydut görünümlüydü. Yüzünü zebraları andıran çizgilerle boyamıştı. Saldıracakmış gibi mızrağını kaldırdı.

"Bu yeni çocuk pısrık çıktı!" diye bağırdı kertenkele çocuk, diğerine. David'den bahsettiğini anlamıştım. "İlk kanını akıtmıyor!"

"Bunu onun için yapmak benim için bir zevk olacak." Zebra surat ileriye doğru atılarak kolumdan yakaladı ve beni David'in elinden çekti. Tökezledim, neredeyse düşecektim. Kolumu sıktı. Sanki çok eğleniyormuş gibi bir kahkaha attı.

Kahkahası beni çok sinirlendirmişti. Aniden gelen bir enerjiyle yandaşın elinden kurtulup yumruğumu savurdum. Attığım yumruk çenesinin kenarını sıyrarak yüzündeki boyayı dağıttı.

"Uzak dur!" diye uyardım. Arkamı döndüğümde Rika'mn yeniden kertenkele çocukla savaşımaya başladığını gördüm. David ise hangi tarafta olduğunu fazla belli etmeden ona yardım etmeye çalışıyordu. Tam zamanında arkamı dönmüştüm çünkü zebra surat

yeniden üzerime geliyordu. Vahşi bir köpek gibi açtığı ağzında yontulmuş dişleri görünüyordu ve artık gülmüyordu.

“Sen benimsin!” dedi mızrağını kaldırarak. “Seni kendi bölgeme götüreceğim ve sana ulu Keşiş’in karşısında diz çöktüreceğim.”

Aniden yüz adım kadar ileride, ağaçların arasından bir grup kasabalı çocuk göründü.

“Yardım edin!” diye bağırdı Rika fakat duymadılar. Kertenkele çocuğun elinden kurtulabilmeyi başarmıştı. Gömleği yırtılmıştı. Korku dolu gözlerle birbirimize baktık.

Kertenkele çocuk ve zebra suratın henüz bizimle işlerinin bitmediğini biliyordum. Tepemizdeki fişek gösterisi devam ederken etrafıma bakındım. Yakınlarda silah olarak kullanabileceğim bir şey yoktu. Ve David mızrağıyla yandaşlara saldırsa bile, onlar daha iri yarı ve daha tecrübeliydiler. Büyük olasılıkla henüz bir yumruk atamadan onu öldürürlerdi.

Kertenkele çocuk bir şey söylemeden eğildi ve yaprakların üzerine düşen çakmağını aldı. Sakin bir hareketle fişegin fitilini tutuşturdu. Bir şey yapmama fırsat kalmadan kolunu arkaya doğru kaldırdı ve fişegi gökyüzüne doğru fırlattı. Bir dakika sonra sağır edici bir ses duyuldu ve gökyüzü rengârenk bir palmiye ağacı gibi aydınlandı.

Korlar ağaçların üzerine yağarken kertenkele ve zebra surat manyaklar gibi gülüyorlardı.

“Siz delisiniz!” diye bağırdı Rika.

O sırada başka bir ses daha duydum. Bu çok tiz, elektronik bir sestti. Yanımızdaki çocuklar da sesi duymuş ve hemen yukarıya doğru bakmışlardı. Havai fişeklerin ışıkları boyalı yüzlerine yansımıştı.

Rika kolumdan yakaladı. Neler olduğunu anlamıyordum. *Bu da başka bir saldırı mıydı? Yeni bir tür silah mıydı?* David de şaşırmış görünüyordu.

Başımda tuhaf bir his belirmişti; sanki içerideki her şey titreşiyor gibiydi. Sesin yoğunluğu artmıştı. Gözlerim ve dişlerim zonklamaya başlayınca ellerimi yüzüme götürdüm.

O sırada Gadya'nın ağaçların arasından çıkarak bize doğru koştuğunu gördüm. Arkasında ise kasabanın diğer avcıları vardı. Bulunduğumuz yöne doğru hızla koşuyorlardı.

Kurtarılmıştık.

Fişekler durmuştu fakat o garip ses devam ediyordu. Sesin tonu ve yüksekliği düşünmeyi imkânsızlaştırıyordu.

“Ne yaparsan yap, sakın kımıldama!” diye bağırdı Gadya. Henüz kurtarılmamış olduğumuzu anlamıştım.

Zebra surat, sayıca bastırıldığı ve tepemizdeki sestten korktuğu için olacak kaçmak için harekete geçti. David de yüzündeki kırmızı boyayı temizlemeye çalışıyordu fakat iyice dağılmasına neden olmuştu. Ve kötü bir amacı olmadığını göstermek için elindeki mızrağı bırakmış olsa da kasabalıların onu tanımayacaklarını biliyordum. Silahlarını çekmiş, saldırmaya hazır bir şekilde ona doğru koşuyorlardı.

Eğer diğerleri gibi koşmaya başlamazsa biri onu kazayla öldürecekti. Onun bir yandaş olduğunu düşünüyorlardı ve hayatta kalmak ve bizim kasabamıza ulaşmak için bir yandaş gibi davranmak zorunda kalan normal bir çocuk olduğunu bilmiyorlardı.

“Tamam, sorun yok! O bizden biri!” diye bağırdım fakat kimse beni dinlemiyordu. “O bizim tarafımızda!”

Sonra nasıl olduysa, kertenkele çocuk ve zebra surat sanki görünmez bir güç onları itmiş gibi birden yere düştüler. David, kasabalıların attıkları oklardan biri kendisine isabet etmeden ormana girerek kendisini güvene almaya çalıştığı için yana doğru koşturdu. Zebra surat da ağaçlara doğru koşarak aynı şeyi yapmayı başardı.

Fakat kertenkele çocuk donup kalmıştı. Sanki korkudan yere çivilenmişti. Orada öylece durdum ve ellerimle kulaklarımı kapatarak korku içinde olanları izledim.

“Hayır!” diye bağırdı kertenkele çocuk gökyüzüne doğru, sanki görünmez bir varlıkla konuşuyor gibi. “Beni alma! Ben bir şey yapmadım!”

David'e baktım. Zebra surat onu bulmuş ve ormana, ağaçların arasına doğru sürüklüyordu.

Onu kurtarabilmenin bir yolu yoktu. Tek ümidim zebra surat ve diğer yandaşların onu öldürmeyip ona bir şans daha vermeleriydi. Her ne oluyorsa saldırının erken bitmesine neden olmuştu. Artık gökyüzünü aydınlatan havai fişekler olmadığı için, tek ışık kaynağı ateş alanındaki alevlerdi.

O tiz sese ek olarak birden tepemizde askeri helikopter pervanelerinin seslerini duydum. Yukarı baktım fakat bir şey göremedim.

Aniden güçlü, beyaz bir ışık belirdi. Bu, gökyüzünde belirsiz bir kaynaktan aşağıya tutulan bir projektör ışığıydı. Doğrudan kertenkele çocuğun üzerinde sabitlenmişti.

“Tanrım... Hayır! Lütfen... Geldiğim yere geri döneceğim!” diye bağırmaya başladı çocuk, yüksek sesle. “Yeter ki yapma... Yeter ki beni alma!”

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak ışığın altındaki kertenkele çocuğa baktım. Parlak ışıktaki, eskimiş kıyafetlerindeki tüm delikleri görebiliyordum. Sıska kolları sopaları andırıyordu ve her tarafı toprağa bulanmıştı. Çukur yanakları sanki açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünmesine neden oluyordu. Yüzündeki yeşil boyalar parlak beyaz ışığın altında parılıyordu.

Pervane sesleri şimdi daha da artmıştı. Işık huzmesinin içinden donup kalmış olan çocuğun üzerine neredeyse bir dokunacı andıran kalın, siyah bir tel uzandı. Ve arkasından bir tane daha göründü. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Kertenkele çocuk bağırmaı bırakmıştı. Beyaz ışığın içinde her ne görüyorsa dehşet dolu gözlerle ona bakıyordu. Neden kaçmaya kalkışmadığını merak etmişim fakat büyük olasılıkla paniktendi. Dokunaçların canlı mı yoksa mekanik mi olduğundan emin değildim. Avını arayan yılanlar gibi olağanüstü bir hızla hareket ederek kıvrılıp bükülüyorlardı.

Dokunaçlar bir saniye içinde çocuğu sardılar; kol ve bacaklarını bedenine sıkıca yapıştırarak onu hareketsiz bıraktılar. Ağlamaya başlamıştı. Sözcükler yerini acı ve korku dolu iniltilere bırakmıştı.

Dokunaçlar biraz daha daraldı. Aniden onu çekerek doğrulttular. Ağının ucundaki örümcek gibi bir an yerden bir-iki metre yüksekte sallandı. Bağlamak için ağzını açtı fakat yeterince hava alamıyordu.

“Hayır,” der gibi dudaklarını oynattı.

Sonra da doğrudan yukarıya, ışığın kaynağına doğru çekildi. Projektör anında sönmüştü.

Pervane gürültüsü ve o tiz ses azaldı. Otuz saniye kadar sonra gökyüzü yeniden sakın bir sessizliğe bürünmüştü. O şey her neyse yalnızca yükselirkenki boğuk uğultusunu duyabiliyordum.

Titriyordum ve başım dönüyordu. Kendimi yere bıraktım. Az önce gördüklerime bir anlam veremiyordum.

O dokunaç gibi şeyler neydi?

Neden yandaşı kaçırdılar?

Gadya yanımda diz çöktü. “İyi misin?”

“Hayır.” Dudaklarım uyuşmuş, ağzım kurumuştur. “Az önce olanlar da neydi öyle?”

“Keşiş’in yandaşları tarafından saldırıya uğradık. Öyle görünüyor ki üç tanesi az kalsın seni ve Rika’yı yakalıyordu.”

“Hayır, onlardan biri David’di. Yandaşlar yüzünü kırmızıya boyamış ve birini öldürmesi gerektiğini söylemişler.”

“İlk ritüel. Hâlâ hayatta olduğu için şanslı.”

“İyi ama diğer şey neydi?” diye sordum. “Gökyüzündeki şey?”

Gadya cevap vermedi. Yalnızca, “Ayağa kalkabilecek misin?” diye sordu.

Güçlkle ayağa kalktım. İki avcı Rika’yı sorguya çekmeye başlamışlardı bile. Onlara her şeyi anlattığı belliydi.

“Haydi neşelen,” dedi Gadya. “Belki David’i kurtarabilmek için elimize bir şans daha geçer. Beni yukarıdan aşağıya süzdü. “Onlara karşı koyduğuna sevindim. Ya da en azından denediğine. Bu demek oluyor ki burada bir haftadan fazla dayanma şansın var.” Mızrağını toprağa sapladı. “Pasif ve zayıf olanlar yalnızca birkaç gün dayanırlar.”

“Peki ama o ses neydi? Ya o dokunaçlar...” Güçlkle yutkundum.
“Bana söylemek zorundasın.”

Yüzüme baktı. “Bunu ilk gününde gördüğün için üzgünüm. Ben birinin götürüldüğünü ilk gördüğümde buraya geleli iki hafta olmuştu.”

“Götürüldüğünü derken?”

“O ışık, sesler, her şey...” Durakladı. “Fakat biz onlara dokunaç demeyiz. Onlar canlı değildir. Onlar, büyük olasılıkla insansız çalışan bir çeşit helikopterin alt kısmına bağlı robotik tellerdir. Biz onlara *algılayıcı* deriz.”

Ellerim hâlâ titrediği için kollarımı bağladım ve ellerimi yumruk yapıp kollarımın altına sıkıştırdım. “Bu algılayıcılar nereden geliyorlar? Ne istiyorlar?”

“Kimse bilmiyor. Fakat birisi götürüldüğünde onu bir daha hiç görmeyiz. Nereye gittiklerini veya neler olduğunu bilmiyoruz. Yalnızca bir daha çarka hiç dönmediklerini biliyoruz. Öldürüldüklerini düşünüyoruz.”

Rika yanımıza geldi. Gözlükleri eğri ve çamura bulanmıştı. “Korkunçtu, değil mi? İyi iş çıkardın.”

“Teşekkürler,” dedim, içimin titrediğini ve boşaldığını hissederek.

“Bir de iyi tarafından bak,” dedi Gadya. “Şimdi artık düşünmemiz gereken yandaşlar bir tane azaldı.” Eğilip yerden bir şey aldı. Bu kertenkele çocuğun çakmağıydı. Çakmağı çaktı ve sarı bir alev belirdi.

“Güzel.” Çakmağı arka cebine koydu.

“Algılayıcılardan birinin beni alıp almayacağını nereden bileceğim?”

“Eğer kurallara uyarsan götürülme ihtimalin oldukça düşüktür. Genellikle bir bölgeden diğerine geçen kişilerin başına gelir. Biz bunun herkesin ait olduğu yerde kalmasını sağlamak için yapılmış bir BKİ uygulaması olduğunu düşünüyoruz. BKİ’nin buradaki bölgelerle neden ilgilendiği hakkında bir fikrimiz yok fakat eğer Keşiş’in böl-

gelerinden birine geçerse ya da onun yandaşları bizimkine geçerse oluyor. Her zaman ve herkese değil anlayacağın.”

“Bir keresinde algılayıcının bir bölümünü kopardık,” diye ekledi Rika. “Yani Liam ve diğer birkaç avcı bıçakla kesebildiler. Tıpkı içinde küçük teller olan bir elektrik kablosuna benziyordu.”

Gadya ve Rika birbirlerine baktılar. Henüz benimle paylaşmadıkları bir şeyler bildiklerini hissedebiliyordum fakat onları zorlamadım.

Ateşin olduğu yöne doğru yürümeye başladık. Algılayıcı saldırısı ve David’e yardım etme konusundaki âcizliğim yüzünden hissettiğim korkuyu gizlemeye çalışıyordum. “Bana Liam’dan bahset,” dedim, pozitif bir şeye odaklanmaya çalışarak. Fakat Gadya’dan olumlu bir tepki alamadım.

“O kasabadaki en iyi avcı ve iz sürücüdür,” diye kestirip attı. Omuzları gerilmişti. “Onun hakkında bu kadar konuşma yeter, tamam mı?”

Rika söze başladı, “Liam ve Gadya bir süre beraber oldular...”

“Kes sesini!” diye çıkıştı Gadya. “Bana hatırlat da bunun hesabını sonra senden sorayım.”

Rika kıkırdadı. Savaş bittiği için keyfi yerine gelmişti. Bu arada ben her zamankinden fazla korkuyordum. Ve Liam hassas bir konu gibi görüldüğünden ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Biraz dinlen,” dedi Gadya. “Yandaşlar bu gece bir daha saldırmazlar. Onlar da yoruldular.”

Etrafıma bakındım ve diğer kasabalıların çoktan etrafı toparlamaya başladıklarını gördüm.

Kampı yeniden düzenlemeye çalışıyor ve ateşi besliyorlardı. Kendi yaptıkları aletlerle yıkılan barakaları tamir ediyorlardı. Sanki yandaş saldırılarını ve götürülme tehlikesini günlük yaşamın bir parçasıymışçasına kabullenmiş gibiydiler. *Belki burada yeterince yaşama şansım olursa ben de onlara benzeyebilirdim.*

“Haydi, gel,” dedi Gadya. Kolumdan tutarak beni ağaçların arasına sıra sıra dizilmiş asma hamakların olduğu yere doğru çekti.

“Uyuyamıyorsan en azından uzan. Şoka girmek üzereymişsin gibi görünüyorsun. Genellikle nöbet tutarken ve diğer işleri yaparken sırayla yaparız fakat bu gece bunu düşünme. Yeni geldiğin için bu gece şanslısın.”

Rika aynı fikirde olduğunu göstermek için başını salladı. “Sana yiyecek bir şeyler getirebilirim. Yandaşlar yahnimizi batırdı ve akşam yemeğini mahvettiler fakat hâlâ meyvemiz var. Çilek ve Hindistan cevizi.”

Midem çok bulandığı için bir şey yemek istemiyordum. Algılayıcı saldırısına kadar içinde bulunduğum şartlar düşünüldüğünde idare ettiğimi sanıyordum. Şimdi bundan o kadar da emin değildim.

“Dinleyin, şu an ne uyuyabilirim ne de bir şey yiyebilirim,” dedim. “Gördüklerimden sonra bu çok zor. O yüzden izin verin de yardım edeyim. Bana işe yarayabileceğim bir iş verin.”

Gadya şaşırmış görünüyordu. “Tabii. Ateş için odun toplamaya yardım edebilirsin. Fakat kamp sınırları dışına çıkma. Rika da seninle gelir. Benim Veidman’la bir şey konuşmam gerekiyor.”

Rika başını salladı. Yürürken, çarkta hayatta kalmak için gereken şeyin bende olup olmadığını düşünüyordum. Eğer yoksa da, gereken becerileri kazanıp devam etme cesaretini bulabilecek miydim diye merak ediyordum.

Orada zebra surat ve diğer yandaşlarla birlikte yaşamak zorunda kalan David’i düşündüm. Onun için korkuyordum. Ve Liam’ı düşündüm. Müze ekranında tüm çarktaki çocukların arasından onu görmüştüm. Çok fazla batıl inancım yoktu fakat yine de bunun bir anlamı olduğunu düşünüyordum. Çarktaki ilk gecesinin nasıl olduğunu merak ettim. Benimkine benziyor muydu acaba? Bugün yandaşlarla savaşmak için cesurca saldırmıştı. Her zaman böyle miydi yoksa çark mı onu böyle biri yapmıştı?

Rika’yla birlikte yerlere eğilerek ateş için ağaç dalları toplamaya başladık. Sakinleşebilmek ve yaptığım işe odaklanmak için çaba harcadım. Çarkın yarın için sakladığı başka ne gibi korkunç sürprizler olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Z DAVETSİZ MİSAFİR

Gecenin ilerleyen saatlerinde, ateş için kuru dal toplayıp bir grup kasabalıyla biraz meyve yedikten sonra, sonunda sağlam kalan hamaklardan birine uzandım. Bedenim anında bitkinlik ve savaş yorgunluğuna teslim olmuştu. Gecenin geri kalanı sanki bir saniye kadar kısa sürdü.

Sabahın erken saatlerinde uyandım ve doğrulmadan önce sıcak havanın etkisiyle bir süre öylece yattım. Daha şimdiden gölgede otuz, otuz beş derece vardı. Saçlarım terden kafama yapışmış, kaslarım ise tutulmuştu. Tepemdeki palmye yapraklarının arasından mavi gökyüzünü görebiliyordum. Etraftan kasabanın sesleri duyuluyordu.

Rüyamda evde olduğumu görmüştüm. Yetimhanede değildim; küçüktüm ve annem ve babamla birlikteydim. Eski Florida'ya tatil yapmaya gittiğimiz zamanlardı ve ben diğer çocuklarla etrafta koşuşturuyordum. Kitaplar, bilgisayarlar ve diğer her şey serbestti. BKİ'nin, temsil etmesi gereken insanlardan çok daha büyük bir şeye dönüşmeden önceki zamanlardı. Başbakan Harka tüm kontrolü ele geçirmeden önceydi.

Keşke rüyama geri dönüp gerçek olmasını sağlayabilseydim. Ailemle geçirdiğim o miskin günlerimi yeniden yaşamak isterdim: güzel yemekler yiyebildiğim, televizyon seyredebildiğim, kitaplar

okuyup komşu çocuklarla oyunlar oynayabildiğim günleri... Tüm bunların sona ereceğini hiç düşünmemiştim.

Fakat o günler geride kaldı, diye itiraf ettim kendi kendime. Hepsi hoş bir rüyaydı sadece. Unut artık. Annem ve babam bir daha hiç dönmeyecekler çünkü büyük olasılıkla uzun zaman önce öldüler. Ve ben de hiçbir zaman eve dönmeyeceğim. Artık bir evim yoktu. Muhtemelen hayatımın geri kalanını bu adada yaşam savaşı vererek geçirecektim. Bu yüzden buraya ne kadar çabuk alışırsam herkes için o kadar iyi olacaktı. En azından yanımda Gadya ve Rika gibi kızlar vardı.

Hamaktan aşağıya atladım ve saçlarımı yüzümden çekerken keşke *bir tokam olsaydı,* diye düşündüm. Güneş ışığına doğru yürüdüm. Burası çok daha sıcaktı. Havada, kızarmakta olan domuz pastırmasının kokusu vardı.

Karşıdan Veidman göründü.

“İyi uyudun mu?” diye sordu.

Birden kendimden çok utanmıştım. Ne kadar kötü görüldüğümü bilmek için bir aynaya ihtiyacım yoktu. Fakat durumu görmezden gelmeye çalıştım. “Düşündüğümünden daha iyi.”

“Dinle, dünkü doğruluk serumu konusu için üzgünüm.” Sesi neredeyse utanmış gibi çıkıyordu.

“Sorun değil.”

“Güzel, çünkü dün gece hakkında seninle konuşmam gerekiyor.”

Birlikte açıklığın bir ucuna kadar yürümeye başladık.

“Henüz sana iş yaptırmaya başlamadılar mı?” diye sordu, bir grup çocuğun yanından geçerken. Neredeyse herkes çoktan uyanmış, yandaş saldırısında oluşan hasarı tamir etmekle güne başlamışlardı.

“Kimden söz ediyorsun? Kontrolün sende olduğunu sanıyordum. Sen ve Meira’da.”

Hafifçe güldü. “Bazı konularda evet. Hepsinde değil.” Bir an durakladı. Dağılmış saçlarımı düzeltmeye çalıştım. “Kahve içer misin?”

Durakladım. “Bekle bir dakika... Burada kahveniz de mi var?”

“Kendi kahvemizi kendimiz kavururuz. Gel benimle.” Veidman’la birlikte kampın bir ucundaki dar patikadan yukarıya doğru yürümeye başladık. “Dün geceki olayı göremedim,” dedi sonunda. “Ormanda savaşıyordum. Fakat Rika senin, birinin götürüldüğünü gördüğünü söyledi.

“Bu konuyu düşünmemeye çalışıyordum.”

“Ben de ilk görüşümde, bir sonrakinin benim başıma geleceğinden korkmuştum. Geceleri ter içinde korkuyla uyanırdım.”

“Seni korkmuş bir halde düşünemiyorum.” Veidman’da bir yetişkin gibi otoriter bir hava vardı.

“Ne halde olduğumu görsen şaşardın,” diye cevap verdi.

Beni ilkel malzemelerle dolu sazlık kulübelerden birine doğru götürdü. Bir sürahiyle, el yapımı iki seramik kupayı keskin kokulu bir sıvıyla doldurdu ve birini bana verdi. Bir yudum içtim. Pekmez gibi yoğundu fakat tadı çok güzeldi. Kapıya yakın duran el yapımı ahşap sandalyelere oturduk.

“Bunun içinde doğruluk serumu yoktur umarım,” diye espri yaptım kupamı dudaklarıma doğru götürürken.

“Bunun içindeki tek ilaç kafeindir.” Kendi kupasından bir yudum içti. “Gördün mü? Tamamen güvenli.” Gözlerini kırıştırdı. “Daha önce de söylediğim gibi, dün seni teste sokmak zorunda kaldığım için üzgünüm fakat buradaki herkes görüldüğü gibi değil.”

“Biliyorum. Gadya söyledi.” Bir yudum daha aldım. “Neden kasabadaki herkese doğruluk serumu verip casusun kim olduğunu bulmuyorsun? Yani casus varsa.”

Veidman bir süre boşluğa doğru baktı. “Meira buna izin vermez. Ben de bunu yapmak istemiştım fakat o olay çıkardı. Eğer doğruluk serumunu insanlara zorla uygularsak, bizim de Başbakan Harka ve BKİ kadar kötü olacağımızı söyledi. Birçok kişi de onu haklı buldu.” Düşünceli bir ifadeyle kupasına baktı. “Bir anlaşma yaptık. Yeni gelenleri test etmeye ve diğer herkesi de yakından izlemeye karar verdik.” Omuz silkti. “Kim bilir, belki de doğruluk serumunu kullanmam yanlış bir şeydir.” Veidman’ın gözlerinde düşünceli bir ifade vardı.

“Ee, üç buçuk senedir bu adada mısın yani?” dedim, konuşmayı devam ettirmek için.

“Yaklaşık.”

“Ve nasıl becerdiysen delirmedin.”

“Zamanla çarkta yaşamak daha kolay oluyor. Kurallar basit: yandaşlarla savaş ve algılayıcılardan uzak dur. Kasabamızda hayatta kalabilir ve kendine yeni bir yaşam kurabilirsin. Kimlik kartı yok. Kulaklık yok. Kendini yeniden keşfedebilirsin. Kim olmak istersen o olursun.” Gözleri daha derinlere dalmıştı. “Bazı günler çarktan kaçmanın yollarını aramalı mıyız, bundan bile emin olamıyorum ama böyle konuştuğumu kimseye söyleme.”

“Buradan kaçmanın bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

Kahve kupasının üzerinden bana baktı. “Evet. Bu işin sırrı gri bölgedeki uçaklar.”

Birden bize doğru yaklaşan ayak sesleri duyduk. Bir saniye kadar sonra Liam kapıda belirmişti. Dün geceki gibi görünmüyordu. Hatta bir an onu tanımakta güçlük çekmiştim. Üst kısmı çıplaktı, saçlarını alnından kaldıran bir bandana takmıştı ve yüzü ve kaskı bedeninde kurumuş kan lekeleri vardı. Kolu hâlâ askıdaydı. Eski zamanlardaki gladyatörler ya da mitolojik savaşçılar gibi vahşi bir görüntüsü vardı. Kalbimin hızlanmaya başladığını hissedebiliyordum.

“Ne var ne yok?” diye sordu Veidman, sesinde belli belirsiz bir öfke vardı.

“Hemen gelmen gerekiyor,” dedi Liam. “Sabah avında birisini bulduk.”

Bana bakarak yumuşak bir ses tonuyla ekledi, “Selam Alenna.”

İsmimi bildiğine şaşırmıştım. Neredeyse kızaracaktım. “Selam,” diye cevap verdim.

Sert ve acımasız görüntüsüne tezat oluşturan yumuşak ses tonu karşısında şaşırmıştım. Ve elbette fiziği de beni şaşkına çevirmişti. Elimde değildi. Gözlerimi yanık teninden alamıyordum.

“Avlanmaya mı gitmiştiniz?” diye sordum, kendimi nasıl hissettirdiğine aldırmamaya çalışarak.

“Henüz saat dokuz bile olmadı ama bir iki tane çatalayak avladık bile.” Belli belirsiz gülümsedi. “Ben ve dört avcı daha. Onları biraz takip ettik ve sonra da leşlerini buraya getirdik. Serin tutabilmek için bir tanesini çamura gömeceğiz.”

“Harika,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek ve toyluğumu saklamak için kahvemden bir yudum aldım. Erkeklerle konuşma konusunda pek iyi sayılmazdım.

“Dün gece işlere yardım etmek için gönüllü olduğumu duydum,” dedi Liam. “Saldırı seni durdurmamış.”

Başımı salladım.

“Harika.” Etkilenmiş görünüyordu ve yine yüzümün kızarmaya başladığını hissettim.

“Liam, kimi bulduğunuz ve bizi şu an neden rahatsız ettiğin konusunda biraz daha açık olabilir misin?” diye araya girdi Veidman. “Alenna ve ben sen gelmeden önce konuşuyorduk.”

“Ah, evet. Kusura bakmayın. Kayıp bir yandaş bulduk. Onu ateş meydanında bağladık.”

Veidman kupasını elinden bırakıp bana baktı. “Sanırım şuna bir baksak iyi olacak.”

“Bence de.” Kendimi tuhaf hissediyordum ama iyi anlamda bir tuhafliktı bu. Hayatımda ilk defa oldukça yakınımda duran iki çekici erkek beni görmezden gelmek yerine beni gerçekten görüyor ve dinliyorlardı.

Veidman ve ben ayağa kalkarak Liam’la birlikte ateşin yakıldığı meydana doğru yürümeye başladık.

İkisini de soru yağmuruna tutmak istiyordum fakat yan gözle Veidman’a baktığımda zihninin oldukça meşgul olduğunu ve doğrudan ileriye doğru bakarak yürümekte olduğunu gördüm. Liam’la konuşabilmem de mümkün değildi çünkü o birkaç adım önümüzden yürüyordu. Sırtında bile kasları olduğunu fark ettim.

Ateş alanına ulaştığımızda küçük bir kalabalığın alanın etrafında toplandığını gördüm. Ateş söndürülmüş, dün gecedен kalan odun ve dallar ise temizlenmişti. Küllerin içinde bir gölge, bize arkası dönük ve bağlı bir şekilde oturuyordu.

Kalabalık onu sessizce izliyordu. Onların yandaşıyla alay edeceğini veya ona hakaret edeceklerini düşünmüştüm fakat onlar hiçbir şey yapmıyorlardı. Onlar yalnızca yandaş alanda öne arkaya sallanırken öylece onu izliyorlardı. Kalabalığın içindeki Elit Suikastçı'yı tanı-mıştım fakat onun dışındaki herkes bana yabancıydı.

Veidman çabucak yanı-mızdan ayrılarak ateş alanına doğru yürü-meye başladı. Alanın etrafını yarım daire şeklinde dönerek yandaşın tam önünde durdu.

"Adın nedir?" diye sordu sert bir sesle ama cevap gelmedi.

Ben ise hafifçe gerileyerek Liam'a yaklaştım.

"Onu da çatalayaklarla birlikte buraya kadar sürükledik," diye fısıldadı Liam. "Dün gece kasabaya saldıranlardan biri de oydu."

Ateş alanının kenarına doğru yürümeye başladığımızda biraz daha yakından baktım. İşte o an yandaşın yüzündeki kırmızı boyayı gördüm ve dün gece ona benzeyen başka kimse olmadığını hatırla-dım. 'Aman Tanrım! Bu David!' diye bağırdım ileri doğru atılarak.

Birkaç saniye sonra alanın kenarındaydım. David'in yüzündeki boyanın büyük bir kısmı silinmişti. Tüm enerjisi bitmiş, bitkin düşmüş görünüyordu. Kirliydi, yaralıydı ve kıyafetleri paramparça olmuştu. Sol ayağı oldukça şişmişti. Bana doğru baktı ve beni tanıyınca bir-den gözleri parladı.

"Alenna!"

"Bu David," dedim kalabalığa doğru bakarak. "David Aberley. Dün kendime geldiğimde o da yanımdaydı. O bir yandaş değil. O bizden biri. Çözün onu!"

Kalabalık bana deliymişim gibi bakıyordu. Gadya'yı görebil-mek için etrafıma bakındım. Söylediklerimin doğru olduğunu o da onaylayabilirdi fakat hiçbir yerde görünmüyordu.

“Bilmek istediğim tek şey şu; bizim bölgemizde ne işin vardı?” dedi Veidman David’e, beni duymazlıktan gelerek. Sesinde hiçbir samimiyet yoktu. Kaşlarını çatmış, yüzü sadece birkaç dakika önce olsa imkânsız olacağını düşünceğim şekilde neredeyse çirkin debilecek bir ifadeye bürünmüştü.

“Dur,” dedim yalvarır gibi.

Birinin omzumdan tuttuğunu hissettim. Bu Liam’dı. “Alenna, ister yeni olsun isterse eski yandaşlar dün gece onu tehdit etmiş veya ona rüşvet vermiş olabilirler. Çoktan onların tarafına geçmiş olabilir. İzin ver, Veidman onunla konuşsun.”

Sanki bizi duymuş gibi, “Yandaşların arasında geçirdiğim zaman bir gün bile değildi!” dedi David boğuk bir sesle. “Aslında onlardan kaçmaya çalışıyordum! Ve kayboldum.”

Kalabalığın büyük bir kısmının ona inanmadığı açıkça görülmüyordu.

Elit Suikastçı ateş alanını çevreleyen taş kenarlığa çıkarak David’e baktı. “Kayıp mı oldun? Siz yandaşların bu ormanı bildiklerini sanıyordum. Şimdi Keşiş’in senin hakkında ne düşünecek, ahmak?”

“Umurumda bile değil çünkü ben bir yandaş değilim,” dedi David. “Bu çok saçma.”

Kalabalığa doğru baktım. “Neden ona biraz doğruluk serumu vermiyorsunuz?”

Veidman cevap vermedi.

“Sizinle burada olmak istiyorum, çocuklar. Yandaşlarla değil,” dedi David. “Bir yandaş gibi mi davranıyorum sizce? Bir düşünün.”

Veidman, David’in tam karşısında çömeldi. “Pekâlâ, seni anlıyorum. Fakat bir de bizim tarafımızdan bak. Dün gece elinde mızrakla bize saldıran yüzü boyalı birine güvenmemiz biraz zor. O nedenle bana sadece neler olduğunu anlat ve ben de seninle ne yapacağıma ondan sonra karar vereceğim.”

“Dün gece o şey gökyüzünden indiği sırada beni buraya getiren yandaşlardan kurtulmayı başardım,” dedi David. “Fakat sonra ormanda donup durdum ve...”

"Arkadaşlarımı bulamadın!" diye bağırdı bir kız, kalabalığın içinden. "Kasabamızı yakıp bizlerden birini yakalayamadın!"

Kalabalıktan onu destekleyen sesler yükseldi. David'in bir yandaş olup olmaması bu insanlar için önemli değildi. Onlara benziyor olması öfkelerini David'den çıkarmaları için yeterli bir sebepti.

"Sessiz olun!" dedi Veidman. Sonra yeniden David'e döndü. "Devam et."

"Karanlıkta yolumu kaybettim," diye mırıldandı David. "Kimseyi bulamadım. O nedenle de tüm gece ormanda saklanarak sabahı bekledim." Gözlerini kapadı. "Avcılarınız beni bulduğunda kurtarıldığımı sanmıştım. Tek istediğim buraya gelerek kabilenizin ya da ismi neyse onun bir parçası olmak. En başta da yandaşlarla gitmeyi ben istememiştim zaten. Beni zorla götürdüler. Alenna ve mavi saçlı olan kız size anlattıklarımı doğrulayabilirler."

"Gizli bir casus değilsen tabii!" diye tısladı birisi.

Kalabalık gittikçe büyüyordu ve aralarında endişe verici bir şekilde konuşuyorlardı. Birisi bir avuç toprak fırlattı ve David'in yüzünün çok yakınından geçti.

"O halde bana ne yapacaksınız?" diye sordu David. "Ben düşman değilim ve bir casus hiç değilim."

Liam bir adım öne çıktı. "En azından hikâyesinin bu kısmı muhtemelen doğru. Onu kasabanın bir buçuk kilometre kadar doğusunda, bir ağaca saklanmış bir halde bulduk. Eğer bir casussa da çok kötü bir casus olduğu açık."

Veidman iç çekti. Sonra da gözlerini David'den ayırmadan ayağa kalktı. "Gadya'yla konuşup sana doğruluk serumu verene kadar korkarım seni hapisane barakalarımızdan birine kapatmam gerekecek. Yandaş görüntüsünde bölgemize gelenlere bunu her zaman yaparız."

"Harika," diye söylendi David. "Masumiyeti ispatlanana kadar suçlu damgası vuruyorsunuz. Tıpkı BKİ gibi."

"Eğer avcılarımız seni bulmasalardı, gerçekten kendi isteğiyle kasabamıza gelir miydin?" diye sordu Veidman. "Bundan henüz emin olamıyorum."

David'in omuzları düşmüştü. "Pekâlâ. Şu doğruluk serumu konusunda acele et o halde."

Veidman'ın arkasında birkaç avcının sanki David'in öldürülmesini istiyorlarmış gibi elleriyle boyunlarını kesme hareketi yaptıklarını gördüm. Veidman fark etmese de Liam onları görmüştü.

Liam endişeli bir ifadeyle ateş alanının etrafını çevreleyen taşın üzerinden alana girerek David'e yaklaştı. "Onu hapishane barakalarına götürebilirim istersen, Vei. Durum açıklığa kavuşana kadar bizim için en güvenlisi bu olacak."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Veidman. "Meira ve ben seninle orada buluşuruz."

Liam David'i kolundan tutarak alandan çıkmasına yardım etti.

"Her şey düzelecek!" diye seslendim. David'in bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım etmek istiyordum.

Elit Suikastçı kalabalığının içinden öne çıktı ve David'in diğer kolunu tuttu. O ve Liam David'i yavaş yavaş patikalardan birine doğru götürdüler.

Topluluk dağılmaya başlamıştı. Gadya birden belirerek yanıma geldi.

"Neredeydin?" diye sordum, şaşkın bir halde.

"Arkadan izliyordum."

"Neden bir şey söylemedin? Onu tanıdın, değil mi? Yalnızca Veidman'la konuşman yeterli olacaktır."

Gadya elini kaldırdı. "Henüz Veidman'a bir şey söylemeyeceğim. David neredeyse bir gün boyunca yanımızda değildi. Biz yanında değilken ona neler olduğunu bilmiyoruz."

"Öyle olmadığını bildiğimiz halde ona bir yandaş gibi davranmamız bana çok paranoyakça geliyor."

Gadya öfkelenmiş gibi görünüyordu. "Hey, eğer yaptığımız şeyleri beğenmiyorsan o zaman ormana geri dön ve tek başına yaşa. Ve ne kadar dayanacağını gör!"

Sözlerinin gücü bir adını gerilememe neden olmuştu. "Bak, ben sadece burada işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmeye çalışıyorum. Bana sinirlenme."

"Sinirlenmiyorum." Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Sonunda, "Pekâlâ. Belki sinirimi biraz hoplattın," dedi.

Onu anlamaya çalışarak başımı salladım.

"Buraya ilk geldiğimde Veidman'ı ve bu kasabayı hemen bulamamıştım." İğrenir gibi yüzünü buruşturdu. "Beni iki yandaş bulmuştu. Onların kim ya da ne olduklarını bilmiyordum. Bana kendilerinin de çarka yeni gelmiş olduklarını söylediklerinde onlara inanmıştım. Henüz bir çaylaktım. Benden faydalanmalarına izin verdim." Gözleri uzaklara dalmıştı. "Her yeni gün, o pisliklerin bana yaptığı şeyin intikamını aldığım günü düşünüyorum."

Hafifçe koluna dokundum.

Elime baktı. "Keşiş'in halkı kuralsız yaşar," diye devam etti. "Onların topluluğu Keşiş'in çılgın dinî öğretilerine ve onun güce olan arzusuna göre yaşarlar. Onun yandaşları çoğu zaman yedikleri fermente meyvelerden dolayı ayık olmaz ve her zaman sorun çıkarmak ve yok etmek için plan kurarlar. Keşiş onlara, çarktan kurtulmanın ilk adımının ne pahasına olursa olsun tüm bölgeleri keşfetmek olduğunu söylemiş. Bu yüzden, Veidman ve Meira'nın tüm kararlarına katılmasam da onların kurallarının bizi güvende tuttuğunu biliyorum. Ayrıca insanlığımızdan kopmamamızı da sağlıyorlar."

Dün gece havai fişeklerin ışıkları altında delirmiş gibi dans eden kertenkele çocuğu düşündüm. Aklını kaçırmış bir hayvan gibiydi. *Gadya haklıydı. O çocuklar bize hiç benzemiyordu.* Fakat David'in onlardan biri olmadığını da biliyordum.

"Hapishane barakaları nerede? Onu ziyaret etmeye gidebilir miyim?"

"Belki sonra. Veidman ve Meira'nın onu sorgulamaları biraz zaman alır." Sonra kasıtlı olarak konuyu değiştirerek sordu, "Rika ve bana öğle yemeğini hazırlamamızda yardım etmek ister misin?"

David konusunu şimdilik fazla zorlamamaya karar vererek başımı salladım. Gadya'nın sözünden dönmeyeceğini biliyordum. David için daha fazla bir şey yapamadığıma şimdiden üzülüyordum. *Fakat en azından şimdi ormanda olmak yerine bizim kasabamızdaydı.* Veidman'ın onun doğru söylediğine kısa sürede ikna olarak onu bırakacağından emindim.

“Öğle yemeğinde çatalayak yahnisi olacağını tahmin ediyorum, öyle mi?” diye sordum Gadya'ya.

“Evet fakat proteinli olması için içine biraz da larva ve kurt ekleyeceğiz.”

“Gerçekten mi?”

Gadya ciddi duramayarak gülümsedi. “Sadece sana takılıyorum. Gördün mü, hâlâ çok safsın. Bu konuyu halletmemiz gerek.” Yere tükürdü. “Hayatta haşere yemem.”

Ateş alanından yaklaşık kırk adım ilerideki pişirme yerine doğru yürüdük. Çevremizdeki herkes meşgul görünüyordu fakat ne yaptıklarından tam olarak emin değildim. Alevlerin üzerinde, ağaç dallarından yapılmış üçgen çerçevelerden tencereler sarkıyordu.

Rika'nın içi oyuk bir odundan yapılmış geniş bir çorba kâsesinin yanında durduğunu gördüm. Ona yaklaşırken bize el salladı.

Onun arkasında ise çatalayak ölüsünü kesmekte olan iki çocuk vardı. Taşların üzerinde bileylediklerini tahmin ettiğim jilet gibi keskin bıçaklarıyla yağlı eti kesiyorlardı. Oldukça hızlı ve etkili bir şekilde çalışıyorlar, etleri ince tabakalar halinde keserek güneşte tütsülenmesi için dallara asıyorlardı.

“Rika yemek pişirme işini ciddiye alır ve bu işte oldukça iyidir,” dedi Gadya, o tarafa doğru yaklaşırken. “Eğer o olmasaydı, bu kasabada her şey daha kötü olurdu. Boş mideyle savaşmak zordur.” Rika'nın yanına ulaştığımızda, elinde bir sopayla kahverengi ve sulu bir sıvıyı karıştırıyordu. Sıvının yüzeyinde parça parça, yağlı çatalayak etleri yüzüyordu. İğrenç görünmesine rağmen şaşırtıcı bir şekilde güzel kokuyordu. “Bir sopa kap ve karıştırmaya başla,” dedi Rika.

Gadya eğilerek yemeği kokladı. “Fena değil.”

“Hangi şartlar altında çalıştığım düşünülduğünde bu lanet bir gurme başyapıtı sayılır. Şimdi biri şunu karıştırmama yardım edecek mi?”

Yerlere baktım, bir sopa bularak elimle sildim. “Bu olur mu?”

“Evet.”

Ben karıştırma işini üzerime alınca Rika da yeşil, lahanayı andıran bir bitkiyi doğramaya başladı. Yemeğin kokusu ağzımı sulandırmıştı. Sopayı kaldırdım ve yalayarak gizlice yemeğin tadına baktım. Tatlı-ekşi sosu andıran keskin bir tadı vardı.

Rika ve Gadya’nın gülmeye başladıklarını duydum. Beni seyreliyorlardı. “İyi mi, kötü mü?” diye sordu Rika. “Dürüst ol.”

Ona başparmağımla çok iyi işareti yaptım.

“Rahatça tadına bakabilirsin. Ben her zaman bakarım.”

Parmağımı kâseye soktum ve göstere göstere yaladım. Rika bir kez daha güldü.

İki kız arkadaşım ile birlikte bir yandan konuşup bir yandan gülerek yemeği hazırladık.

Diğer çocuklar arada uğrayarak yardım ettiler. İsimlerini aklımda tutmaya çalıştım fakat o kadar fazlaydılar ki gözümün önünden yalnızca yanık tenli ve dağınık saçlı bir topluluk olarak geçip gidiyorlardı.

Dün olanlara ve David’in hapsedilmiş olmasına rağmen kendimi neredeyse güvende hissettiğimi fark ettim. Çark kesinlikle tehlikelerle dolu, korkunç ve vahşi bir yerdi fakat şu anda bu kasaba benim için bir sığınaktı ve burayı bulduğum için çok mutluydum.

KAPLAN VURUŞU

İki saat sonra neredeyse kasabadaki herkes ateş alanının etrafına toplanmış, Rika'nın öğle yemeği için pişirdiği yahniyi midesine indiriyordu. Veidman da doğruluk serumunu verdiği David'in yanından dönmüştü.

David'in de aramıza katılmasını umut ediyordum fakat görünürde yoktu.

"David, biz ona serumu vermeden önce de doğru söylüyordu," dedi Veidman, oturduğu ağaç kütüğünün üzerinden kalkıp topluluğa seslenerek. "Ya da en azından en başta öyle görünüyordu."

Herkes fısıldanmaya başlamıştı.

"Şimdi nerede öyleyse?" diye sordu bir çocuk.

"Hâlâ hapisane barakasında." Veidman elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Doğruluk testini geçmiş olmasına rağmen Meira ve ben onun hikâyesinin hâlâ şüphe uyandırıcı olduğunu, onun başka tür bir yandaş olabileceğini düşünüyoruz. Sorularımızı cevaplamak ve serumu dayanıklılık göstermek için önceden hazırlanmış bir tür yandaş olabilir. Ya da belki hipnozla veya başka bir şekilde zihnine gizli talimatlar yerleştirilmiş olabilir. Onu daha ayrıntılı sorgulayacak vaktimiz olana kadar bulunduğu yerde tutmak zorundayız."

Hipnoz mu? Tüm bunlar bana tamamen mantıksız gelmişti. "Fakat..." diye söze başladım.

Tüm kafalar anında bana dönünce sustum.

Bu kadar büyük bir kalabalığın önünde konuşmak beni geri-yordu ve ayrıca yanlış bir şey söylemek istemiyordum. David'in doğru söylediğini biliyordum ve onun için endişeleniyordum fakat adımlarımı dikkatli atmalıydım.

Boğazımı temizledim. "Eğer testi geçtiyse, ona hâlâ neden inanmadığınızı anlamıyorum." Kalabalığın içinde kaşlarını çatanları görmemeye çalışıyordum. "Eğer işe yaramadığını düşünüyorsanız testi yapmanın ne anlamı var ki?"

"Durum bundan biraz daha karışık," diye devam etti Veidman. "Yakında ondan daha fazla bilgi almayı umut ediyoruz. Öyle ya da böyle."

"Ona Yamyam Keşiş'in yüzünü sordunuz mu?" diye bağırdı bir kız.

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Gadya'ya baktım. Gadya daha ben sormadan anlamıştı:

"Hiçbirimiz Keşiş'i gerçekten görmedik," diye fısıldadı. "Ve Keşiş'in hiçbir yandaşı bu konuda bize elle tutulur bir bilgi vermedi. Görünüşe göre Keşiş her zaman ahşap bir maskeyle dolaşıyor. Her zaman. Bazı yandaşlar da onu taklit etmek için metal maskeler takıyorlar. Ve Keşiş hiç yürümüyor. Dört yandaş onu her yere taşıyor."

"Kim bilir, belki de gerçek bile değildir," dedi Rika diğer yanımdan. "Bazı çocuklar onun bir hayal ürünü olduğunu düşünüyorlar."

Gadya başını iki yana salladı. "Bence o yalnızca dikkat çekmemeyi bilecek kadar zeki biri. Fakat kim bilir, belki de ölüdür ve insanları bunu hâlâ bilmiyordur. Yine de savaşımaya devam ediyorlardır."

Meira ağaçların arasında görüldüğünde, biz de fısıldanmayı kestik. Egzotik bir tür kuş gibi Veidman'ın yanındaki taşın üzerine tünedi. Kıyafetleri öylesine temiz ve beyazdı ki onları nasıl bu kadar temiz tutabildiğini bilmiyordum. Onu ne zaman görsem, kendi kirli ve yırtık kıyafetlerimden utanıyordum.

Kıyafetlerim ve iç çamaşırlarım terden bedenime yapışmıştı ve sütyenimin örttüğü tenim kızarmıştı. Fakat tabii buradaki çoğu ki-

şinin görüntüsü Meira'ya değil bana benziyordu. O nedenle belki de kendini garip hissetmesi gereken ben değil de oydu.

Meira bir BKİ mankeninin zarafetiyle ayağa kalktı. Konuşmaya Veidman'ın kaldığı yerden devam etti. "İyi haber ise David'in henüz Kaplan Vuruşu Operasyonu'yla ilgili bir şey bildiğini sanmıyoruz. Bu da demek oluyor ki bu kasabadaki casus her kimse, güncel bilgileri henüz Keşiş'le paylaşma şansı olmamış."

"Ya da belki çoğumuzun da söylediği gibi aramızda bir casus yoktur," diye ekledi Edie.

"Kaplan Vuruşu Operasyonu mu?" diye sordum Gadya'ya daha çok dudaklarımı oynatarak.

"Ben sana anlatırım," dedi yumuşak bir ses kulağıma eğilerek. Sıçramıştım. Bu Liam'dı. Sessizce ve gizlice arkamıza kadar gelmişti.

Gadya onu görmezden gelmeye çalıştı fakat ben arkama doğru dönerek ona baktım. Temizlenmiş, temiz bir kot pantolon ve soluk mavi, V yaka bir tişört giymişti.

"Gizli bir arama operasyonunun kod adı bu," diye fısıldadı. "Tünel çöktüğü için biz avcılardan oluşan küçük bir grup, gri bölgeye giden başka bir yol olup olmadığını araştıracağız. Gri bölgenin çevresi devasa, yüksek teknoloji bir bariyerle çevrili fakat eğer bir açık yaratıp içeri girebilirsek, o bölgeyi incelemeye devam ederek uçakları bulacak ve sonra birini kaçıracağız."

"Kulağa tehlikeli geliyor... demek istediğim..." diye kekeledim.

"Biraz sessiz olabilir misiniz?" diye tısladı Gadya, sinirli bir şekilde. Ben hemen sustum fakat Liam susmadı.

"Kabul etmese de Gadya da benimle aynı fikirde. Sonunda hepimiz bu kasabada öleceğiz. Ya yandaşlar, ya hastalık ya da algılayıcılar bizi öldürecek. Sonsuza kadar burada kalamayız çünkü sonsuzluk bu çarkta fazla uzun bir süre değildir. Buradan bir kaçış yolu bulmak için bir grup insanı keşfe göndermeliyiz. Sonra da dönüp geri kalanları kurtaracağız."

İnsanların kasabayı terk etmeleri düşüncesi beni korkutuyordu. Ve onunla biraz daha konuşmadan önce Liam'ın bir yere gitmesini

istemiyordum. Liam'a cevap vermek üzereyken Meira'nın konuşmasının bittiğini fark ettim. Başımı kaldırıp baktığımda onun Gadya, Liam ve bana baktığını fark ettim. Ve Veidman da bize bakıyordu.

"Liam, söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Veidman.

Liam başını iki yana salladı. "Hayır."

"Alenna'ya Kaplan Vuruşu Operasyonu'nu anlatıyordun, değil mi?"

Liam başıyla onayladı. "Evet."

Veidman bana baktı. "Kasabada iki farklı görüş var. Bazı avcılar bir grup oluşturup uçakları bulmak için doğrudan gri bölgeye gitmek istiyorlar. Fakat kasabadaki diğer kişilerin korktuğu şey..."

"Biz korkmuyoruz!" dedi yanımdaki kız. Ve sesin Rika'ya ait olduğunu anlayınca şaşırdım. "Biz yalnızca kasabayı ikiye bölüp en iyi avcılarımızı kaybetmenin aptalca bir fikir olduğunu düşünüyoruz. Bu herkesi tehlikeye sokmak demek olur!"

Kalabalıktan onu destekleyen sesler yükseldi. Çoğu kızlara aitti. Fakat bazı avcılar ellerindeki mızrakları taşlara vurarak gürültü yapmaya başladılar.

Elit Suikastçı heyecan içinde mızrağını havaya kaldırdı. Kasabayı terk etme ve kendisini yollara vurma konusunda çok istekli görünüyordu. "Burada kalıp bir sonraki saldırıyı beklemek çok aptalca!" diye bağırdı. "Zaten hepimiz gidemeyiz. Çok fazla kişi var. O nedenle aptalları bırakalım ve diğer herkesi alıp gidelim!"

Sözleri kalabalık tarafından bastırıldı.

Bu tartışma yarım saat boyunca devam etti. Bu yarım saat boyunca ben sessiz kalarak yalnızca izledim.

Öğrendiğim şey şuydu: Çoğu kişi herkesin kasabada kalmasını istiyordu. Burayı evleri olarak görüyorlardı. Kusursuz olmasa da burada bir hayat kurmuşlardı. Ayrıca Acı Çekenler için de endişeleniyorlardı ve onları terk etmek istemiyorlardı. Ayrıca gri bölgenin kalbinde avcıların karşılaşabilecekleri şeylerden korkuyorlardı. Tabii gri bölgeye girebildiklerini varsayarsak; çünkü artık tünel yoktu.

Kasabadakilerin yalnızca avcı ve savaşçılardan oluşan küçük bir bölümü olabildiğince çabuk bir şekilde kasabadan ayrılmak ve bu

yolculuğa çıkmak istiyorlardı. Sesleri yüksek çıkan bu grup aramak, savaşmak ve çarktan kaçmanın bir yolunu bulmak istiyordu.

Ateş alanının etrafında gerçekleşen bu tartışmanın sonunda bir karara varılamamıştı. Önemli bir olay dengeleri bozuncaya kadar bu konuda bir karar verilememesini umut ediyordum. Bu kasabaya daha yeni gelmişim ve gözlerimin önünde dağılıp gitmesini istemiyordum. Ayrıca David'e yardım etmem gerekiyordu. O olmasaydı şimdi hayatta olmayacaktım.

Topluluk dağılmaya başlayınca Gadya ve ben ayağa kalktık.

Kendisini tamamen evinde hisseden Liam çıplak ayaklarıyla ormanın içinde çoktan gözden kaybolmuştu.

Hayatımın tümünü New Boston ve Yeni Providence'ın beton ve asfalt yığınlarının arasında geçirdikten sonra doğal yaşam bana hâlâ yabancı geliyordu.

Gadya'ya döndüm. "Kaplan Vuruşu Operasyonu ile ilgili ne düşünüyorsun? Ve bu ismi vermenizin nedeni ne?"

"Bilmem. Çocukların aklına gelen saçmasapan bir isim," diye ilgisiz bir şekilde cevap verdi.

"O halde sen de Liam'la aynı fikirde misin?"

"Ben Liam'la hiçbir konuda anlaşamam." Bana uzun bir süre baktı. Çok uzun bir süre.

Yüzümü dikkatle inceliyordu. "Ondan hoşlanıyorsun," diye mırıldandı sonunda. "Harika."

"Ne? Onu tanımıyorum bile."

"Ne yaparsan yap ona takılma. O senin için yasak bölge."

"Pekâlâ. Sorun değil. Siz ikinizin bir süre birlikte olduğunuzu biliyorum fakat bence..."

"Rika o çenesini kapalı tutmalıydı," diye çıkıştı Gadya. "Bizim aramızda neler geçtiğini bilmiyor. Kimse bilmiyor. Şu anda birlikte olup olmamamız önemli değil. Önemli olan senin ondan uzak durman." Ortada hiçbir neden yokken bana gittikçe öfkeleniyor gibiydi. "Dalgalı saçların ve beyaz teninle öylece ortaya çıkıp tüm

erkeklerin peşinden koşamazsın, biliyorsun değil mi? İşler bu şekilde yürümüyor.”

“Ben hayatta kalmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyorum!” dedim öfkeyle. “Liam benimle konuştu. Ben onun yanına gitmedim.”

Gadya sakinleşmiş gibi görünmüyordu. “Çarkta geçireceğin bir yıldan sonra nasıl göründüğünü göreceğiz. Kötü beslenme, tüm o stres ve savaşlardan sonra... Bir hayalete benzeyeceksin. Perişan, sıksa, bitkin bir hayalete benzeyeceksin!”

Ağlamak üzereydim. Yalnız olsaydım büyük olasılıkla ağlardım. Fakat Gadya’nın önünde ağlamak istemiyordum. Bunu istediğim için bile kendime kızıyordum.

Ben de ona baktım. “Ya erkekler benimle ilgileniyorlarsa? Geldiğim yerde hayatımın ilk on altı yılını bir hayalet gibi geçirdim. Erkekler benimle hiç ilgilenmezlerdi. Hiç. Ben yalnızca sıradan, yetim bir kızdım.” Gözlerimin yeniden dolmaması için yutkundum. “Burada kendimi daha farklı hissediyorum. Sanki burada beni görmezden gelmeyen insanlar bulmuşum gibi. Sen, Rika, Veidman ve evet Liam da... Fakat ben onun ya da başka kimsenin peşinden koşmuyorum, tamam mı? O yüzden benimle uğraşma.”

Gadya içini dolduran duyguları saklayabilmek için uğraşırken birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Ben de buraya gelmeden önce aynen senin gibi hissediyordum,” dedi sonunda. “Yani bir hayalet gibi. Sanırım uzun süredir burada olmam eskiyi unutmama neden olmuş. Kimseyle geçinemezdim. Burada her şeyin neden bu kadar farklı olduğunu bilmiyorum.”

Ona bakmaya devam ediyordum.

Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına atarken yüzündeki ifade yumuşamıştı. “Bak, ben bir salağım, tamam mı?”

Sözcükler, acı dolu bir itiraf gibi dudaklarından dökülüvermişti. “Belki de erkeklerin bana çok fazla ilgi göstermelerine alıştım. Meira kadar ilgi görmüyorum tabii ama Veidman onun etrafındaki herkesi korkutup kaçırıyor. Ve evet, BKİ’deyken kimsenin beni istemediğini hissettiğim zamanları hatırlıyorum. Sanki bir duvar kâğıdının bir

parçasıymışım gibi... Ya da bakımsız, eski bir mobilya parçası, bir insan değil de sadece bir numaradan ibaretmişim gibi..." Titrek bir nefes verdi. "Pekâlâ, tam bir salak gibi davrandığım için beni affediyor musun?"

"Evet," dedim rahatlamış bir şekilde. "Tabii."

Bir adım yaklaşıp bana sarıldı. Sonra beni bıraktı. "Sanırım Liam'ı hâlâ unutamamışım, ha? Bir oğlana takılıp kalmaktan daha aptalca bir şey olabilir mi?" Durakladı. "Ayrıca ben onu terk ettim çünkü benimle hiç vakit geçirmiyordu. O yalnızca arkadaşlarıyla takılmaktan ve avla ilgili konuşmaktan hoşlanır. Fakat hâlâ canım yanıyor."

"En azından sizin bir ilişkiniz olmuş. Ben şimdiye kadar bir kişiyle bile çıkmadım," diye itiraf ettim.

"Buradaki erkeklerin sana olan ilgisine bakılırsa yakında çıkacaksın gibi görünüyor." Gadya sırttı.

Tartışmamız bir yaz yağmuru gibi başladığı hızla bitmişti.

Tam açıklığın kenarına doğru yaklaşıp patikalardan birine giriyorduk ki aniden bir ses duydum. Elit Suikastçı ormanın içinden koşarak çıktı. Ani sesi duyunca korkudan nefesimi tutmuş ve Gadya'ya çarpmıştım.

"Böö!" diye bağırdı, kıkırdarak.

"Angut!" diye bağırarak karşılık verdi Gadya. "Bizi mi dinliyordun?"

"Hiç de değil!" Gadya'nın savurduğu yumruktan muzip bir şekilde kaçarken güldü. "Kız kıza konuşmalarınız ilgimi çekmiyor. Fakat belki Liam'inkini çekebilir!" Gadya bacaklarının arasına doğru bir tekme savurunca bir kahkaha daha attı.

"Defol buradan, seni sapık!" diye bağırdı Gadya. Genç avcı kahkahalar atarak patikada koşmaya başladı. Gadya sanki onu kovalamak istiyormuş gibiydi fakat onun yerine sadece iç çekmekle yetindi. "Çok iyi bir avcıdır fakat hiç olgun değil ve beni deli ediyor."

Hâlâ uzaktan gelen kahkahasını duyabiliyordum. "Kızların kendilerini hâlâ BKİ'deki gibi görünmez hissetmek istemelerine neden olan bir erkek," dedim.

Gadya bir kahkaha attı. "Kesinlikle."

"Gerçek adı ne sahi?"

"Sinxen Ro," dedi Gadya, harflerini tek tek söyleyerek. "Bu konuda çok hassastır. Büyük ihtimalle isminin oldukça tuhaf olmasından. Fakat herkes onu Elit Suikastçı yerine Sinxen diye çağırır."

"Bunu bilmem iyi oldu. Gerçek ismini daha çok beğendim."

Önümüze çıkan dalların altından geçerek yürümeye devam ettik. Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum.

"David hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum sonunda. "Bana oldukça normal göründü. Ve dün gece yandaşlar bize saldırdığında, bana ve Rika'ya gerçekten de yardım etmeye çalıştı."

"Veidman'a güveniyorum. Ortada şüpheli bir şey olduğunu düşünüyorsa, ona inanırım. Fakat eğer David görüldüğü gibi biriyse, tıpkı senin gibi, o da kasabamıza katılacaktır."

Başımı salladım. "Peki ya Kaplan Vuruşu? Onun hakkındaki gerçek fikrin ne?"

"Dürüst olmam gerekirse sürekli kasabayı yeniden inşa etmek çok sıkıcı. Artık çok yoruldu. Çok geç olmadan çarktan kaçmanın bir yolunu bulmalıyız."

"O halde sen de arama operasyonuna katılacaksın, yani eğer giderlerse?"

"Evet, diğer avcılara katılacağım."

"Sanırım ben burada, Rika'yla kasabada kalacağım," dedim yüzümü asarak.

"Eğer tüm avcılar giderse, geriye pek kasaba diye bir şey kalmayacak."

Cevap vermedim. Elbette öldürülmek istemediğim için çoğu avcının kalmaya karar vermesini umut ediyordum. Fakat aynı zamanda bu çarkta hiçbir şeye bulaşmadan yaşama gibi bir lüksüm olmayacağını da biliyordum. Hayatta kalmak istiyorsam, ellerimi biraz kirletmem gerekecekti. *Ve de savaşmam.*

9 TUTSAK

O öğleden sonra başka bir görev için daha gönüllü olmuştum. Veidman'ın David'e ve diğer tutsaklara bir kâse çorba götürecek birine ihtiyacı olduğu için ona bu işi yapabileceğimi söyledim. Bunun nedeni hem işe yaradığımı hissetmek hem de daha çok David'in durumuna bakarak ona yardım edip edemeyeceğimi görmek istememdi.

Çorba kâsesi büyük, ağır, kapaklı ve bakırdandı. Gadya ve Rika sırtıma çatalayak derisinden yapılmış bir çuval takmama yardım ettiler ve çuvalı omuzlarımdan çekerek yükselttim. Önümde uzun bir yol vardı. Hapishane barakaları güvenlik nedenleriyle kamptan yaklaşık 1 kilometre kadar uzaktaydı.

"Tutsakların yanında dikkatli ol," dedi Gadya. "David iyi olabilir belki ama diğerlerinin olmadığı kesin."

"Evet, gardiyana çorbayı ver; dağıtımı o yapar," diye ekledi Rika.

"Gardiyanları kim?"

"Markus Horvath. New Portland'dan."

Omzumdaki sarmaşık dallarını gevşetmeye çalıştım. Omzumu kesiyorlardı fakat bir korkak gibi görünmek istemediğim için şikâyet etmedim. "Kaç tutsak var?"

"On dört. On beş kişi vardı ama bir tanesi bir ay önce kaçtı. Aslında bizim için iyi oldu çünkü böylece onun için daha fazla yiyecek ziyan etmemiz gerekmedi."

“Gadya kalpsiz gibi görünmekten hoşlanır,” diye ekledi Rika, sırtındaki çuvalı sıvazlayarak. “Yani henüz anlamadıysan diye söylüyorum.”

“Numara yapmıyorum,” dedi Gadya, sert bir sesle.

Onlara el salladım ve barakalara giden patikada yürümeye başladım.

“Dikkatli ol!” diye seslendi Rika arkamdan.

Ormanın içindeki patikada yürürken bastığım dallar ve kuru yapraklar çıtırdıyordu. Tepemde, elektrik kabloları gibi iç içe girmiş kalın sarmaşıklar uzanıyordu. Bazen altlarından geçmek için eğilmem gerekiyordu. Doğal duvarlar gibi iki yanımda uzanan yüksek ağaçlar, bazı yerlerde yeşilliklerden örülmüş bir labirent gibi sıklaşıyorlardı.

Kasabaya geldiğimden beri ilk kez yalnız kaldığımı fark ettim. Her ses sanki kulaklarımda yükseliyor, tüm duyularım dikkat kesiliyordu. Hızlandım. Sırtımdaki çuval gitgide ağırlaşıyordu ama iyi bir ritim tutturmuştum.

Tepemde garip kuşlar şakıyor, birbirlerine sesleniyorlardı. Başımı kaldırdığımda ağaçların kapladığı gökyüzünün altından geçen rengârenk kanatları gördüm. *Bu kadar güzel kuşları olan bir yer kötü olamaz,* dedim kendi kendime. Fakat buna inandığımdan pek emin değildim.

Sonunda patika barakaların olduğu küçük bir meydana çıkmıştı. Kamıştan yapılmış, her birinde yaklaşık otuz tane iki uzun sıra hücre vardı. Ve görünürde gözcü falan yoktu.

Endişelenerek yavaşladım. Bulunduğum açıdan hücrelerin içlerini bile göremiyordum.

“Markus?” diye seslendim.

Yakınlardan bir hışırtı sesi duyunca sıçrayarak kâsedeki sıvının çalkalanmasına neden oldum. Olabilecek tüm korkunç şeyler zihnimde canlanmıştı. *Belki de tutsaklar kaçmıştı ve bir saldırı planlıyorlardı!* Çorbayı sırtımdan atıp koşmaya hazır bir şekilde gergin ve korku içinde etrafıma bakındım.

Sonra ağaçların arasında birisinin çıktığını gördüm. Bu, uzun boylu, kıvrıkcık sarı saçlı bir erkekti. Markus'tu. Tam olarak kilolu denemezdi fakat iri ve topluydu, bir de büyük elleri vardı. Pantolonunun fermuarını çekerken etrafına bakınıyordu.

"Hey!" diye seslendim.

Bana doğru döndü. "Alenna, değil mi? Kusura bakma. Tam da tuvalet molası vermiştim." Sırtındaki çuvalı işaret etti. "Çorbam orada mı?"

Başımı salladım. Çuvalı omuzlarımdan çıkarıp yavaşça yere indirdim. Markus yanıma geldi ve çuvalı tek eliyle kolayca kaldırdı. Fazla arkadaş canlısı gibi görünmüyordu.

Çuvalı meydanın kenarındaki eski, ahşap bir piknik masasına doğru götürüp kâseyi içinden çıkardı. Gözlerimi barakalardan ayırmıyordum ama gölgede kalmış, hiç kıpırdamadan sessizce oturan tutsakları görmek zordu.

Markus kâsenin kapağını açarken bana baktı. "Bu pislikleri beslememe yardım etmek ister misin?"

"Tabii," dedim. "Yeni gelenle başlayabilirim."

"Ha evet, David miydi neydi? Benim için hepsi aynı." Masanın üzerinden bir tahta kaşık ve yeşil, seramik bir kâse alarak elime tutuşturdu. "Haydi, göster kendini."

Elimdeki kâseyi fazla sulu kıvamlı çorbayla doldurmaya başladım. Patates gibi kokuyordu.

"Karantina hücresinde," dedi Markus. "Soldaki sıranın sonunda, diğerlerinden ayrı duran hücre. Gerçekten deli olup olmadıklarını anlamak için yeni gelenleri bir hafta boyunca karantina hücresinde tutarız. Ben de diğerlerinin yemeğini dağıtacağım."

Kâseyi dikkatlice tutarak şazlıklardan yapılmış kafeslere doğru yürüdüm. Kafesin kenarlarını ve tavanını, güvenli olması için sıkı sıkı örülmüş ince, sağlam, yeşil şazlıklar oluşturuyordu. Tutsakların toprağı kazarak kaçmalarını önlemek için bambular yere, olabildiğince derine saplanmıştı.

Sık bir şekilde örülmüş dallar içeriyi görmeyi zorlaştırıyordu. Yaklaştıkça gözlerimi kısıyordum. Tutsakların dışarıya çıkabilmek için gürültülü bir şekilde bağırıyor olacaklarını sanmıştım. Fakat ilginç bir şekilde sessizlerdi.

Çorba dökülmesin diye kâseye baktım. Yeniden başımı kaldırdığımda ilk sıraya neredeyse ulaşmıştım. Gergin bir şekilde durakladım. En yakın hücrenin içinde sırtını duvara dayamış şekilde oturan sıska bir gölge gördüm. Hücre ayakta duramayacağı kadar küçüktü. Uyuyor muydu yoksa gizlice beni mi seyrediyordu anlayamıyordum.

Yanından geçtim. Diğer hücrelerde de hareketsiz ve sessiz gölgeler oturuyordu.

"Geceleri uyanırlar," diye seslendi Markus arkamdan. Arkama baktım. "Günün büyük bir bölümünde uyurlar. Sıcaktan sanırım." Kafesleri işaret etti. "Güneş battıktan sonra maymunlar gibi bambulara vurmaya ve bağırmaya başlarlar. Fakat yeni gelen çocuk farklı." Markus meydana yakın olan ve diğerlerinden ayrı duran karantina hücreğini işaret etti. "Henüz diğerlerinin düzenine girmediği için şu an uyanık. Fakat yakında girecektir." Başka bir tutsak için elindeki kâseye biraz çorba doldurdu. "Ha, saçlarına dikkat et. Çekmekten hoşlanırlar."

Döndüm ve karantina hücreğine doğru yürümeye başladım. Sonunda içeride kıvrılıp oturan David'i görebilmiştim. Bambu dallarının arasından sızan güneş yüzünü aydınlatıyordu. Biraz bitkin görünüyordu. Belki de doğruluk serumunun etkisindendi.

"David, ben geldim," dedim, kafesinin önünde çömelerek. Kâseyi görmesi için hafifçe kaldırdım. "Sana çorba getirdim." Eğildim ve kâseyi alt kısımda bulunan dikdörtgen şeklindeki açıklıktan içeriye ittim. "Bunu içtikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

"Alenna." Öne doğru eğilince yüzü biraz daha aydınlandı. Sanki ağlamış gibi gözleri kıpkırmızı olmuştu. "Beni buradan çıkarmak zorundasın."

"Çalışıyorum."

“Neden hâlâ burada kapalıyım? Onlara bildiğim her şeyi anlattım.”

“Senin zihnine bir hipnozla yerleştirilmiş olan gizli bir planın olabileceğini ve Keşiş için çalıştığını düşünüyorlar. Çılgınca bir düşünce olduğunu biliyorum.”

Başını iki yana salladı. “Yandaşların kampında neredeyse hiç kalmadım bile. İlk ritüelimi bile tamamlamadım çünkü kimseyi öldürmedim. Ayrıca beni hipnotize falan da etmedikleri açık.”

“Ben sana inanıyorum.”

“Pekâlâ, kasabalıların benimle ilgili planları ne o halde?”

“Veidman sana başka sorular falan sormak istediklerinden söz etti.”

“Yani yandaşlar peşimde ve kasabalılar da bana güvenmiyor. Hiçbir taraf beni istemiyor.” Önce kâseye, sonra da bana baktı. “Sonumun onlar gibi olmasını istemiyorum.” Diğer hücreleri işaret etti. “Tutsaklarda bir sorun var ve bu yandaş olmalarından kaynaklanan bir sorun değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sanırım onlara doğruluk serumu dışında başka bir ilaç daha veriliyor. Zombi gibi davranıyorlar. Görmüyor musun?”

Arkama doğru baktım. Markus bize bakmıyordu. Kâselere çorba doldurmakla meşguldü. “Başka?”

“Belki onları sakinleştirmek için birisi yiyeceklerine ilaç koyuyordur.”

“Senin çorbana kimse bir şey koymadı. Ayrıca muhtemelen burada, çarkta olabileceğin herhangi bir yerden daha güvendesin.”

“Pek emin değilim.” Bana doğru biraz daha yaklaştı. Elmacık kemikleri güneşin ışığıyla aydınlandı. Cildi gergin görünüyordu. Kirliydi ve morlukları vardı. Birâz daha yaklaşıp yüzünü bambulara bastırdı ve alçak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Sadece özgür olmak istiyorum.” Siyah saçları matlaşmıştı. “Ve neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Yandaşlar kasabaya saldırmadan hemen önce gözlüğümü parçaladılar.”

“Ben...”

Bir elini aniden kafesin alt tarafındaki açıklıktan dışarı uzattı.

Sersemlemiş bir şekilde geriye kaçmaya çalıştım. Fakat yeterince hızlı davranamamıştım. David’in ince parmakları bileğimden kavramıştı.

Çorba kâsesi sarsılarak çalkalandı ve içindekiler kafesin toprak zeminine döküldü. David benimle konuştuğu süre boyunca elini gizlice ve yavaş yavaş açıklığa yaklaştırmış olmalıydı.

Beni öne doğru çekerek dengemi bozdu. Bambu dallarının üzerine doğru devrilerek yüzümü vurdum. Markus’a bağırarak için ağzımı açtım. David’in parmakları bir pençe gibi kolumu sıktı.

“Bağırma,” diye fısıldadı. Sıcak nefesi kulağıma çarpıyordu. “Sadece dinle.”

Fakat Markus sesleri duymuştu ve çoktan açıklığın karşı tarafından bize doğru koşmaya başlamıştı. Kurtulmaya çalıştım fakat David beni bırakmıyordu.

“Çark hakkında bilmediğin bir şey var! Beni buradan çıkar ve birlikte araştırıp bulalım. Sana yardım edebilirim.”

“Yardıma ihtiyacı olan ben değilim!” diye bağırdım. Yaptığı şey karşısında hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım.

“Hayır, sensin. Sadece henüz bunu bilmiyorsun o kadar.” Yüzünü bambuya dayayarak hızla konuşmaya devam etti. “Buradaki hiçbir şey düşündüğün gibi değil! Yandaşların kampındayken beni adaya gelişimle ilgili sorguladıktan sonra onları konuşurken duydum. Sorgudayken onlara senin adını ve soyadını söylemiştim, soyadını yaprağa yazdığında görmüştüm. Duyunca deliye döndüler. Bana milyonlarca soru sordular. Bence ailen...”

“Ailem mi? Neden söz ediyorsun sen?”

Aniden Markus tepemde belirmiş, David’e bağırarak başlamıştı. Elinde ince, sivri bir sopa vardı. Tam David kolumu bırakırken Markus sopayı bambu dallarının arasından içeriye soktu. David’in omzuna vurarak onu kafesin karşı duvarına fırlattı.

Markus ellerini kollarımın altından sokarak beni araya kaldırdı. "Canını yaktı mı?"

Ne kadar sarsılmış olsam ve zihnim hâlâ karmakarışık olsa da, "İyiyim," dedim.

Ailen. Yanlış duymadıysam David böyle söylemişti. Annem ve babam hakkında ne biliyor olabilirdi ki?

Markus beni bıraktı. İkimiz de David'in kafesinden bir iki adım uzaklaştık. "Kendine dikkat etmeni söylemiştim," dedi Markus, sert bir sesle. "Yandaşlar hayvandan farksızdırlar." Sivri uçlu sopasını sallayarak kafesin içine baktı. "Ona bir daha dokunursan seni mahvederim, anlaşıldı mı?" Markus sopasını yeniden içeriye sokarak David'i dürtmeye çalıştı. Fakat David aniden sopanın ucundan tutarak çekmeye başladı.

"Bırak!" diye bağırdı Markus fakat David bırakmıyordu. Kendisine, gözlerimin içine bakacak kadar bir zaman yaratmıştı.

"Sanırım ailen de bu adaya gönderildi!" diye bağırdı. "Thomas ve Leah Shawcross, değil mi? BKİ kurulduktan sonra, onlar gibi muhalifler buraya getirilmişler." Markus sopayı geri çekip kurtardıktan sonra David'in alnına vurdu. David irkilerek geriye doğru çekildi. Elleri alnındaydı.

"Kes şu saçmalığı!" diye bağırdı Markus.

"Bırak konuşsun," diye yalvardım. Fakat Markus sopasıyla onu dürtmeye devam ediyordu.

"Yandaşların tek yaptığı yalan söylemek," dedi Markus. "Onlar yalancı, hırsız ve pisliktirler!"

"İyi ama ailem hakkında bu bilgiyi nereden öğrenmiş olabilir ki?" diye sordum çaresizce. "Ona hiçbir zaman isimlerini söylememiştim."

"Bilmiyorum ve umurumdâ da değil." Markus yeniden döndü ve sopasıyla David'e vurdu. "Dur... Yapma!"

Markus beni dinlemiyordu.

David öğürüyordu çünkü Markus'un darbelerinden biri boğazına gelmişti. Dudağının yarıldığını gördüm.

“Onu incitiyorsun,” dedim, terlemiş ve nefes nefese kalmış bir şekilde geri çekilen Markus’a.

“Güzel. Biz kasabalılar çarkta her şeyi en iyi şekilde yapmaya çalışıyoruz. Onlar ise en kötü...”

“O yandaşların yanında çünkü Gadya ve benim kaçmama yardım ederken onu yakaladılar. Ona işkence etme!”

“İşkence mi?” Sesi şaşırmış gibi geliyordu. “Veidman ona doğruluk serumu verdi ve hâlâ güvenmiyor. Ona vermek için daha güçlü bir serum üzerinde çalışıyorlar. Ve ondan sonra daha da güçlüsü olacak, inan bana.”

“Yalnızca onunla bir kez daha konuşmama izin ver, olur mu?”

Markus benim bir salak olduğumu ima edencesine gözlerini devirerek geri çekildi. “Buyurun.”

Diz çöktüm. David hâlâ öksürüyor, kendine gelmeye çalışıyordu. “Seni buradan çıkaracağım. Senin bir yandaş, casus ya da kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Yalnızca bana ailem hakkında ne duyduğunu söyle.”

Öksürükleri, nefes almaya çalışarak söylemeye çabaladığı sözcüklere dönüştü. “Bence ailen buradaydı. Yıllar önce Alfa Adası’ndaydılar. Burası yalnızca çocuklar için değil.” Öksürdü ve ağzına gelen kanı tükürdü. “Bir zamanlar buraya büyükler de gönderiliyordu... Yandaşların senin isminin kayalara kazınmış olduğunu konuştuklarını duydum. Eski bir hapishane bölgesi olan gri bölgeye gitmek için geçtikleri bir bariyerin yakınlarında.”

Sözleri kulaklarıma anlamsız ve karmaşık bir dizi sözcük gibi gelmeye başlamıştı. “Hapishane bölgesi mi?” diye sordum.

“Yalnızca kafanı karıştırıyor,” diye araya girdi Markus. Sesi öfkeli ve bıkkın geliyordu. “Alenna, hemen ateş alanına doğru gitmeni istiyorum.” Bu daha çok bir emri andırıyordu. “Ve o koluna da baktır. Buralarda enfeksiyon hızlı yayılır.”

Koluma bakıp David’in tırnaklarıyla tenimi yırttığını görene kadar Markus’un neden söz ettiğini anlamamıştım. Kan damlaları kırmızı bir bilezik gibi bileğimi sarmıştı.

Burada kalıp David'e yardım etmek istiyordum ama Markus gitmem konusunda kararlıydı. Fikrini değiştirmek için söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Şansımı şimdi zorlamamaya karar verdim çünkü bu kasabada yeniydim. Onun yerine yalan söylemeye karar verdim.

Doğrudan Markus'un gözlerine baktım. "Belki de haklısın. Belki de o sadece deli yandaşın biridir. Zaten söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyor."

Markus tavrımdaki bu ani değişiklik karşısında rahatlamış görünüyordu. "Kesinlikle. Tek yapmamız gereken onları beslemek ve fazla düşünmemek. Eğer hâlâ BKİ kulaklığım olsaydı, tutsakların yanındayken hep onu takardım. Bu yandaşları dinlemektense Başbakan Harka'nın propagandalarını dinlemeyi tercih ederim."

Geri geri yürümeye başlamıştım. "O halde ben ateş alanına geri döneyim. Kolumu yıkayayım. Rika'nın yardıma ihtiyacı var mı bir bakayım."

"İyi fikir," dedi Marcus, sakinleşmiş bir şekilde.

Fakat gerçek planımın ne olduğunu bilseydi böyle sakin olmazdı: Bu gece yeniden buraya gelecektim. Ve Marcus'un hâlâ gözcülük yapıyor olmayacağını umuyordum. David'e daha fazla şey sormam ve diğerlerini onu serbest bırakma konusunda ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. David'in anlattıklarını Gadya'ya söyleyip söylememe konusunda henüz kararsızdım.

Tabii ailemin çarka gelmiş olduklarına gerçekten inandığımdan da pek emin değildim. HKPT'den başarısız olan çocuklar dışında Alfa Adası'na gönderilen büyükler olduğuna dair hiçbir şey duymamıştım. Fakat David'in çark hakkında yandaşlardan, benim kasabalılardan öğrendiğimden çok daha fazla şey öğrendiğine kesinlikle inanıyordum.

Acaba Veidman, Marcus'un tutsakları dövdüğünü biliyor muydu? Eğer Veidman David'i serbest bırakmayı düşünüyorsa, Marcus'un ona böyle davranmasına izin verir miydi? Fakat David'in söylediği gibi Veidman yandaşlara ilaç veriyorsa, büyük ihtimalle bunu da önemsemeyecekti.

Tüm bu düşünceleri zihnimde gizli bir yere kaldırarak Marcus'a veda ettim. David'in hücreğine son bir kez baktıktan sonra yola koyuldum.

Ana meydana doğru yürürken etrafımla pek ilgilenmiyordum. Annem ve babamı düşünüyordum. Onları o kadar çok özlüyordum ki ne zaman zihnimde yüzlerini canlandırırsam, özellikle de babamınkini, göğsümde bir acı hissediyordum. Babama her zaman anneme olduğumdan daha yakın olmuştum çünkü annem zamanının çoğunu genetik laboratuvarında geçirirdi. Fakat David'in sözleri bana bir an için onları yeniden hatırlatmıştı.

Yetişkinler adada. İsmim gri bölgede bir yerlerde saklı olan kayaların üzerinde. Bir çeşit hapishane bölgesi...

Çok geç olmadan çarkın tüm sırlarını öğrenmem gerektiğini biliyordum. Tüm bu sırlar yükselerek etrafımı sarmadan ve gerçeği öğrenme şansım elimden sonsuza dek uçup gitmeden...

Kalbimin derinliklerinde, bu adadan David sayesinde kurtulabileceğimizi ve onun zekâsıyla bu adayı alt edeceğini biliyordum. Bildiklerimizi paylaşmamız gerekiyordu. David olmasaydı ben şimdi burada bile olmayacaktım. Bu nedenle onun bir hücrede çürüyüp gitmesine kesinlikle izin vermeyecektim. Geceyarısı geri dönüp ona yardım edeceğime kendi kendime söz verdim.

10 LIAM

Ateş alanına vardığımda Gadya da Rika da görünürde yoktu. Onların yerine Liam'ı gördüm. Yakınlarda bir ağacın dibine oturmuş, çakısıyla dalları yontarak ok yapıyordu. Kolundaki askıyı çıkarmış olduğunu fark ettim. Ve ilk defa yalnızdı.

Bir süre durakladım ve David'le aramızda geçen konuşma sonrası toparlanmaya çalıştım. Gadya'nın, Liam'ın benim için yasak bölgede olduğu konusundaki uyarısını hatırladım. Kesinlikle çekici biri olsa da kendimi Liam'a o gözle bakmamak için zorladım. Onu tamamen görmezden gelmek çoğu konuda en doğru şey olacaktı. Fakat şu anda onunla konuşmak için geçerli bir sebebim vardı çünkü o daha önce gri bölgeye girmişti. David'in söz ettiği kayalar hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı.

Saçlarımı düzelttim, derin bir nefes aldım ve ona doğru yürümeye karar verdim.

Liam geldiğimi duyunca başını kaldırarak bana baktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Dişleri bembeyazdı. Burada insanların diş macunu olarak ne kullandıklarını merak ettim çünkü dişlerim neredeyse paslanmıştı. Ben de dudaklarımı kapalı tutarak ona gülümsedim.

"Selam," dedi Liam.

Bir an karşılık olarak ne diyeceğimi bilemedim. Konuşmayı başlatmak içi bir giriş cümlesi düşünmüş olmalıydım. Sonra bir yanında dalları, diğer yanında ise okları ve hemen yakınındaki ok uçlarıyla dolu çanağı gördüm. "Epey ok çıkar bunlardan," dedim. Ailemden, David'den ya da Yeni Providence'taki müzenin ekranında Liam'ı görmüş olduğumdan söz etmedim.

Yontmaya ara vererek ellerini esnetti. "Bu tür işler yapmaktan hiç hoşlanmıyorum. Hiçbir şey yapmadan oturmaktan nefret ediyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yalnızca hareket halinde olduğum zaman iyi hissediyorum. Fakat kolum iyileşene kadar arada bir sakın olmam gerekiyor. Neredeyse iyileşti sayılır. İki ay önce kolumu üçüncü kez kırdım ve tünel çıktığı sırada bir kez daha burktum."

"Ahh."

Gülümsedi. Gözlerinde sıcak fakat temkinli bir ifade vardı. "Küçüklüğümde beri çok fazla kemik kırmışım; çoğu da benimdir. Babam bana *Pequeño Demonio* derdi. Küçük Bela."

Kahkaha attım. "Ne güzel. Benim hiç kemiğim kırılmadı."

"O zaman eğlenmek için ne yaparsın?"

Yine bir kahkaha attım. "Gitar çalarım. Şarkı yazarım. O tip şeyler."

"Ne kadar güzel. Akustik mi yoksa elektro gitar mı?"

"Akustik."

Başını salladı. Ona her şeyi anlatmayı çok istiyordum ama bir çılgın gibi davranıp onu korkutmak istemiyordum. Ayrıca David'in söylediklerinden sonra hâlâ şokta olduğumu düşünüyordum. "Bana aileden bahset," dedim tam karşısına, çimlere oturarak. Yakın ama çok da yakın olmamaya dikkat ettim.

"Anlatacak fazla bir şey yok. Beş erkek kardeşim var ve bildiğim kadarıyla hâlâ BKİ'deler. Annem bir kızı olsun diye uğraşmış fakat hiç olmadı." Durakladı. "Ailem isyancı olduğundan çok sık taşınırdık. Babam aslen Nuevo Tijuana'dan, annem ise Londra'dan gelmiş fakat BKİ hâlâ Amerika'yken oraya göç etmişti. Ben bir mele-

zim sanırım. Yarı Latin, yarı İngiliz. Babam ben dokuz yaşındayken öldü. Hükümet karşıtı bir gösteride öldürüldü.”

“Off. Çok kötü.” Çarktaki kaç çocuğun aynı şeyleri yaşadığını merak ediyordum. “Ailem ben on yaşındayken tutuklandı. Sanırım onlar da isyancıydı.”

Durakladı. “İkisi de mi?”

Başımla onayladım.

“Zor bir durum.” Başını iki yana salladı. “Kardeşin var mı?”

“Hayır, tek çocuğum.” Alnıma düşen bir tutam saçı arkaya ittim. “Ama sen anneni ve kardeşlerini özölüyorsunuz.”

“Evet.” Başka bir şey söylememiştii fakat söylemesi de gerekmiyordu. Üzgün görünüyordu. Yeniden yontmaya başlamıştı. Elleri bilinçsizce hareket ediyordu.

“Belki bir gün onları yeniden görürsün.”

“Umarım burada görmem. Ama evet başka bir yerde görmeyi isterim.”

Bitmek üzere olan oku havaya doğru kaldırdı. Sanki bir torna tezgâhında yapılmış gibi pürüzsüz ve parlaktı. Gözlerini kısarak oka baktı. “Fena görünmüyor, değil mi? Tüyleri yerleştirmeme yardım etmek ister misin?” Çanağın içinden iki siyah tüy çıkardı; bıçağını kaldırıp onları çok düzgün bir şekilde ikiye ayırdı.

Sonra da parçaları bana verdi. Başka bir çanaktan yapışkan bir madde aldı ve onu okun sivri olmayan ucuna sürdü. “Tüyleri böyle takıyorsun, gördün mü?”

Elimi yönlendirerek tüyleri okun ucuna yapıştırdı. Yapışkan kurumaya başlamıştı ve tüyleri tutuyordu. “Bu yapışkan şey nedir?” diye sordum.

“Çam reçinesi.” Oku elimden çekti ve yeniden havaya kaldırarak ellerinin arasında çevirdi. “Güzel.” Sonra onu da uçları takılacak olan diğer okların arasına attı.

“Yardım etmeye devam edebilirim.” Onun yanındayken, bir işe yarama isteğim artıyordu. Ona buraya gelmiş ve başkası tarafından

bakılmayı bekleyen şımarık bir şehir kızı olmadığımı göstermek istiyordum.

“Güzel. Yardıma ihtiyacım var.”

Orada oturarak birlikte çalışmaya başladık. Birkaç dakika sessizce geçti. İlk başta bu durum biraz tuhaf gelse de, sonradan yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştım.

Okulumda Liam gibi erkekler yoktu. Hatta BKİ’de de yoktu. Onunla kıyasladığımda, geldiğim yerdeki herkes sıkıcı ve ilgisizdi. Liam’ın gözlerinde parlayan farklı bir şeyler vardı. Onda bir güç vardı. Karizma vardı. Gadya’nın onu neden unutmadığını anlayabiliyordum.

“Markus ve tutsaklarla buluşman nasıl geçti?” diye sordu sonunda.

Ona David’le ilgili her şeyi anlatmak isterdim fakat henüz açık vermek istemediğim için kaçamak bir cevap verdim.

“Markus sopasıyla sürekli David’e vurup durdu.”

Liam kaşlarını çatı. “Böyle bir şey yapmaması gerek.” Sanki söyleyeceklerini kimsenin duymasını istemiyormuş gibi etrafına baktı. “Markus onunla ilk tanıştığımdan bu yana çok değişti. Kız arkadaşı Chloe dört ay önce götürüldü. Onu yandaşlar değil algılayıcılar götürdü. O zamandan beri daha farklı birisi oldu.”

“Nasıl farklı?”

“O zamanlar insanlar hakkında olumlu düşünen biriydi. Chloe’ye olanlar onu değiştirdi. Artık çok çabuk öfkeleniyor ve sinirini tutsaklardan çıkarıyor.”

“Veidman buna göz mü yumuyor?”

“Görmezden geliyor. Hatta bazen onu cesaretlendiriyor.”

“Sanırım bunun bir önemi yok,” dedim çabucak. Planımın işleyebilmesi için tutsaklarla fazla ilgiliymişim gibi görünmek istemiyordum. “Ee, gri bölge nasıl bir yer?”

“Çarkın en berbat bölgesidir. Ve oraya giden tünel çökmeden önce, pusuya düşürülmek için çok uygun bir yerdi. Anlatabileceğim

çok fazla hikâye var..." Sustu. "Sana bir tek şunu söyleyeyim; gri bölgede çok tuhaf şeyler görebilirsin. Üzerine bir şeyler kazınmış olan kocaman kayalar, kayıp şehirlerin kalıntıları... Ve eski mezar taşları da var. Orada olanların mantıklı bir açıklaması yok."

Birden tüylerimin diken diken olduğunu ve ürperdiğimi hissettim. Aklıma David'in söyledikleri gelmişti. *Bir hapishane bölgesi...* O tehlikeli, yasak bölgenin içinde... *Ailem de benim gibi buraya mı gönderilmişti?*

Liam anlatmaya devam etti. "Orada hava da farklı. Tüm yıl boyunca buradan çok daha soğuk. O kadar soğuk ki orada mont giymen ve eldiven takman gerek. Kimse nedenini bilmiyor."

"Gerçekten çok tuhaf." Sıcaktan kaynaklanan bu adada nasıl üşünebileceğini hayal etmeye çalıştım.

"Bence buraya ilk gönderildiğimizde gri bölgeden giriş yapıyoruz fakat bunu hatırlamıyoruz," diye devam etti, bana bakarak. "Bir düşün. Test odasında uyuyakalıyorsun ve çarkta uyanıyorsun, değil mi? Uçsuz bucaksız bir yerde..."

Başımı salladım.

"Seni çarka bir uçak bile getirmiş olsa, bizim kasabamızın olduğu iç bölgeye kadar getiren ne olabilir?"

Biraz zaman almış olsa da parçalar birden yerine oturmuştu. "Algılayıcılar!" dedim, heyecanla. "İnsanları götürüyorlar fakat aynı zamanda bizi de buraya getiriyorlar, değil mi?"

"Ben böyle düşünüyorum. Bence gri bölgenin içinde bir çeşit iniş istasyonu var. Bizi uçaklardan alarak algılayıcılara verdikleri bir yer. Oraya gitmeli, işlerin nasıl yürüdüğünü görmeli ve gelip kasabakilere anlatmalıyız. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilirsek, onunla nasıl savaşağımızı da bulabiliriz."

"Sence çark ana karadan ne kadar uzaklıkta?"

"Veidman birkaç yıl önce bazı çocukların bir kayık yaptıklarını söylemişti. Yaklaşık yüz otuz kilometre kadar uzağa gitmişler. Fakat uçsuz bucaksız okyanustan başka bir şey görememişler. Sağ

salim geri dönmeleri çok zor olmuş. Veidman'a göre BKİ'den binlerce kilometre uzaktayız."

Söylediklerini düşündüm. "Fakat eğer birimiz bir şekilde kaçmayı başarırsa, BKİ'ye vardığımızda bizi buraya geri yollamazlar mı? Ya da daha kötü bir şey yapmazlar mı?"

Liam sırtıttı. "Eve gideceğimizi kim söyledi? Bu dünyada başka ülkeler de var. Avrupa Koalisyonu, Müttefik Batı Afrika. Asya. Çoğu da BKİ'yle savaş halinde. Yeni yaşamlar karşılığında içeriden verebileceğimiz tüm o gizli bilgileri düşünsene. Ve eğer işe yaramazsa en azından çabalamış olacağız. On sekiz yaşına girene kadar öylece oturup ölmeyi beklememiş olacağız."

Elini uzatarak dizime dokundu. Çok ani hareket etmişti. Böyle bir şeyi beklemiyordum. Parmaklarımı onunkilere sarmak için ani bir istek duyduğumu hissettim. Bu his beni şaşırtmıştı. Ona her şeyi oracıkta anlatmak istiyordum. Fakat yapamazdım. Henüz değil...

Harekete geçme tutkusunun gözlerinde alev alev yandığını görebiliyordum ve onun neden bir avcı ve öncü olduğunu anladım.

Ayrıca haklı olduğunu da biliyordum. Bu adada bizi öldürebilecek o kadar şey varken buradan kaçmak şimdi içinde olduğumuzdan daha tehlikeli olamazdı. Gözlerimin doğrudan onunkilere kilitlendiğini fark edince başka tarafa bakarak aramızdaki o yoğun elektriği bozдум. Fazla romantik bir kız olduğum söylenemezdi fakat Liam'ın beni etkilediğini kabul etmeliydim.

O sırada ormanın içinden Gadya göründü ve bize doğru yürümeye başladı. Yeniden Liam'a baktım.

Elini dizimden çekti. O an sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi hissederek utandım. Gadya'ya çok şey borçluydum. Fark etmeden Liam'la bir şeyler yaşamak istediğim en son şeydi çünkü Gadya ondan uzak durmamı özellikle rica etmişti.

Çabucak ayağa kalktım ve yaklaşmakta olan Gadya'ya, "Selam," dedim.

Elinde tuttuğu, meyveli gazozların naylon etiketlerini andıran bir parça etiketi bize doğru uzatmıştı.

“Şuna bir bakın,” dedi. “Edie az önce nehirde buldu.”

Liam etiketi alarak inceledi. Üzerine sıra sıra numaralar ve şekiller basılmıştı. Ve birkaç anlamsız kelime yazılıydı.

“Bu nedir?” diye sordum.

Liam etiketi bana verdi. “Bu çizimleri görüyor musun?” diye sordu etiketi işaret ederek. “Bunlar kimyasal formüller. Ve kelimeler ise kimyasal maddelerin isimleri.”

Gadya ve Liam bakiştılar. Bu bakışın anlamını iyi biliyordum. Bu, *bildiklerimizin ne kadarım kıza anlatmalıyız*, bakışıydı.

“Bu bir gübre veya bir çeşit ilaç,” dedi sonunda Liam. “Bu etiketler onun paketinden çıkıyor olmalı. Sürekli çalılıkların arasında bu etiketlerden buluyoruz. Yeni olduklarını biliyoruz çünkü üzerlerinde bu senenin tarihi yazıyor.”

“Hastalığa neden olan bu kimyasallar olabilir,” diye ekledi Gadya.

Liam etiketi benden geri aldı. “Veidman’a göre, algılayıcılar havaya kimyasallar bırakıyor ve bu etiketler bazen yanlışlıkla düşüyor. Fakat henüz kimse böyle bir şey olduğunu görmedi. Ya da nedenini bilmiyor.”

“Belki de buraya çöp döküyorlardır,” dedim. “Bu çark BKİ için büyük bir çöplük olabilir.”

Liam ayağa kalktı. “Bunu çabucak Veidman’a götüreceğim. Sanırım bunları biriktirmeye başlamıştı.”

Gadya başıyla onayladı.

Liam yaptığı okları bırakarak hızla ormana doğru koştu. Bir süre orada durarak onun gözden kaybolmasını izledim.

Gadya bana bir şey söylemek üzereydi fakat tam o sırada birinin çığlığını duyduk. Ses Liam’ın gittiği yönün tersinden, ormanın derinliklerinden geliyordu.

Sonra bir çığlık daha duyduk ve bunların bir çığlık değil savaş naraları olduğunu fark ettim.

Bir yandaşlar ordusunun çıkardığı anlamsız sevinç naralarıydı.

“Kahretsin,” diye söylendi Gadya.

Uyarı çağrıları çevremizi sararken kasaba hemen hareketlendi. Ağaçlardan, kulübelerden, hamaklardan ve ateş alanının oradan emirler yağdıran çocuklar belirmişti. Erkekler etrafta koşuşturuyor, savaşımaya ve kasabayı savunmaya hazırlanıyorlardı.

“Yandaşların yalnızca geceleri saldırdığını sanıyordum!” diye bağırdım.

“Sanırım birisi bunu onlara söylemeyi unutmuş.” Gadya kolumdan tuttu. “Çabuk. Bu taraftan.”

Arada ağaçların arasında koşan korkutucu gölgeler görüyordum. Elllerinde mızraklar taşıyan, bedenleri boyalı kişiler... Birlikte bir okalıptüs ağacının dibinde, ok, mızrak ve diğer savaş aletlerinin saklandığı hendeğe doğru koştuk.

“Buradan bir şey kap!” diye seslendi.

Bir okun düzgün bir şekilde nasıl atılacağı hakkında en ufak bir fikrim olmadığı için ağır, ahşap bir mızrak aldım. Gadya ise bir yay aldı. Zaten bileğine takılı bir bıçağı vardı. Göğsüm panik içinde sıkıştı fakat zihnim sakindi. Bu tür bir saldırıyı zaten görmüştüm. Bir tane daha atlatabilirdim.

“Nasil savaşılacağını bilmiyorsun, değil mi?” diye sordu Gadya. “Göğüs göğüse yani.”

Kalbim şimdi yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Damarlarımda akan kanı hissedebiliyordum. “Hayır, tabii ki bilmiyorum.”

“O halde hızla öğrensen iyi olur. Sana bu çarkın çaylaklara göre olmadığını söylemiştim.” Bana baktı. “Şu mızrağı daha sıkı tut. İki elini birden kullan. Sana bulaşılmaması gerektiğini açıkça göster. Vahşi ol!”

Yayına bir ok yerleştirirken silahını sanki bedeninin bir parçasıymış gibi doğal bir şekilde tutuyordu. Eğer ağaçların arasında bir yandaş çıkacak olursa, onu tam göğsünden vuracağını biliyordum fakat o kadar bağırsa ve koşuşturmaya rağmen görünürde kimse yoktu. Belki de bugün hedefte biz değil de, bu bölgedeki başka bir kasaba vardı.

Gadya açıklığın bizim tarafımızdaki kenarını çevreleyen ağaçtan duvarlardan gözlerini ayırmıyordu. Başka çocukların da arkamızda aynı şekilde okları hazır bir şekilde beklediklerini gördüm. Yandaşlar bizden uzaklaştıkları için rahatlamıştım. Mızrağımı, ucu yere gelecek şekilde indirdim.

“Kaçmalarına izin veremeyiz,” dedi Gadya.

Durakladım. Burada güvendeydik. Ya da bir savaşın ortasında bu adada birinin olabileceği en güvenli yerdeydik.

Gadya onları kovalama konusundaki isteksizliğini fark etti. “Haydi ama, ne kaybederiz ki?”

“Hayatımızı olabilir mi?”

“Eğer savaşmazsak zaten bir hayatın olamaz! Rika ve diğer kızlar gibi kendileri için erkeklerin savaşmasını isteyen biri olma.”

Silahlarını hazırlayan çocuklar yanımızdan geçip ormana doğru yöneldiler. Bazıları, büyük olasılıkla ateş alanını ve hastaları korumak için geride kaldılar fakat çoğu yandaşların peşinden gitti.

“Haydi, Alenna!” diye bağırdı Gadya, ağaçların arasına dalar-ken. “Savaş ya da öl!”

Yapmam gereken bir seçim vardı. Gadya bana meydan okumuştı ve bu daveti kabul edip etmemek benim elimdeydi. Bir an savaşmak istemediğime kesin karar verdim.

Fakat sonra BKİ’de olduğum gibi burada da silik biri olmak istemediğimi fark ettim. Büyük bir şeyin parçası olmak istiyordum. Gadya ve Liam’m bana saygı duymalarını istiyordum. Ve ayrıca hayatta kalmak istiyordum. O nedenle Gadya’ya seslendim, “Hey! Bekle!”

Sonra da derin bir nefes alarak Gadya’nın ardından ağaçların arasına daldım.

11

SAVAŞ ÇIĞLIĞI

Etrafımda, sık ağaçların arasında koşan çocukların bağırdığını ve çılgınca güldüklerini duyabiliyordum. Kendimi görünmez bir kovalamacanın tam ortasındaymışım gibi hissediyordum. Birkaç adım önümde olmasına rağmen Gadya'yı görmek bile zordu.

Ayağım kayınca neredeyse düşüyordum. Mızrağımı bir ağaca çarpınca o sarsıntıyla ellerim titredi fakat mızrağı elimden bırakmadım. Duman kokusu alıyordum ama nereden geldiğini bilmiyordum.

Gadya aniden durdu.

"Bekle!" dedi. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Koştuğumuz zaman boyunca okunu hep hazırda tutmuştu.

"Ne var?"

"İleride... Şu ağaçların arasında." Çalılıkların arasında gizlice ilerledik.

Baktığı yere bakınca yeşil yapraklardan başka bir şey görememiştim. Sonra bize doğru hızla gelen ayak seslerini duydum ve çalılar hışırdamaya başladı.

"Hey!" diye bağırdı Gadya, nişan alarak. "Eğer hemen durmazsan, seni alnının ortasından vurmam gerekecek!"

Ayak sesleri kesilmedi.

Bir saniye kadar sonra, iri bir gölge dalları önünden çekerek tam karşımızda durdu. Bu pelerinli bir yandaştı fakat şimdiye kadar gördüklerimin hiçbirine benzemiyordu.

Bu bir kızdı.

Sarı saçları bir numaraya vurulmuştu, yüzü bir zombi gibi beyaza boyalıydı ve gözlerinin altına siyah çizgiler çizilmişti. Ayrıca Gadya ve benden on beş santim kadar uzundu. Daha önce hiç böylesine vahşi bir Amazon savaşçısına benzeyen bir kız görmemiştim. Elinde, üzeri soyulmuş, paslı bir bıçağı olan el yapımı bir balta tutuyordu.

Gadya bile şaşırmış görünüyordu fakat elindeki yayı sabit tutuyordu. "Sağır mısın? Ne dediğimi duymadın mı? Defol git."

Kız sivri, sarı dişlerini gösterdi. Canavar gibi, korkunç bir görüntüsü vardı. Neredeyse gökyüzünden bir algılayıcının inerek onu alıp götürmesini istedim. Fakat öyle olmadı.

Gadya yayını hafifçe kaldırdı. "Daha önce öldürdüm. Yine yaparım."

Benim de bir şeyler söylemem gerektiğini fark ettim. Fakat konuşmaya bile çok korkuyordum. O nedenle yalnızca elimdeki mızrağı kaldırarak istese bir saniyede itebileceğini bile bile kıza doğru tuttum.

O da baltasını kaldırdı.

"Seni nazikçe uyarıyorum," dedi Gadya çelik gibi bir sesle. "Arkanı dönüp gitmek için üç saniyen var. Seni öldürmek istemiyorum. Bu benim tarzım değil. Fakat beni zorlarsan kalbini yerinden söküp seni doğrudan cehennemin dibine gönderirim."

İri kız hâlâ sesini çıkarmıyordu. Bana baktı. Mızrağımı sağlam tutmaya çalışıyordum fakat ellerim titriyordu.

Gadya geri sayıma başlamıştı. "Üç... İki..."

Kız korkmuşa benzemiyordu. Dudaklarının kenarları yukarıya doğru kıvrıldı ve dişleri daha fazla göründü.

Gadya, "Bir," demek üzere ağzını açtı.

Yandaşı çok yakından izliyordum ve çenesindeki kasların titrediğini gördüm. Belli belirsiz bir hareket olmasına rağmen o anda

baltasıyla üzerimize atılmayı planladığı anlaşılıyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Gadya yayını nişan almakla meşguldü. Zaman sanki durmuştu. Bu yandaş dönüp gitmeyecek, *bizi küçük parçalara ayıracaktı.*

Daha fazla düşünmeden mızrağımı doğrudan onun boyalı yüzüne savurdum.

Aynı saniyede o da harekete geçerek ileriye atıldığı için mızrağım hedefi ıskalamıştı. Ahşap mızrak ona zarar vermeden kaslı omzuna çarpıp sekti. Fakat o darbe bile bir anlığına dikkatini dağıtarak onu yavaşlatmaya yetmişti.

O bir tek saniye Gadya'nın lehine oldu. Yayından fırlayan ok kızın göğsünün tam ortasına saplandı. Kız yaralı bir aslanı andıran bir çığlık attı. Yana doğru tökezledi ve baltasını düşürdü. Eliyle boşluğa uzandı.

"Koş!" diye bağırdı Gadya, sanki cesaretlendirmeye ihtiyacım varmış gibi. Ağaçların arasında koşmaya başladık. Arkamızdan gelen kızın çığlığını ve hırıltısını duyabiliyordum. Gadya'nın oku kızın kalbini ıskalamış olabilirdi ama bize kaçarak hayatımızı kurtarmamıza yetecek kadar zaman kazandırmıştı.

Bir iki dakika sonra durduğumuzda, "İyi atıştı!" dedim nefes nefese kalmış bir halde. Yaralı yandaşı bir şekilde atlatmayı başarmıştık.

"Oldukça yakındı," diye cevap verdi Gadya. "Ayrıca o kız çoğu avcımızdan daha iriydi."

Yayına bir ok daha yerleştirdi. Yüzüne gelen mavi saçlarını arkaya doğru itti. "İlerlemeye devam etmeliyiz."

"Benim artık silahım yok," dedim.

Gadya uzanıp ayak bileğindeki kınından bıçağını çıkardı. Bıçağı sessizce bana verdi.

Bıçağı aldım ve yeniden yola koyulduk. Çığlıklar ve savaş naraları duyuyordum fakat sesler bir öncekinden de uzaktaydı. Savaşçılarımızın yandaşları kasabamızdan uzaklaştırmaya çalıştıklarını fark ettim. Gadya'yla birlikte dikkatli bir şekilde ilerleyerek sonunda ormanın dar patikalarından birine ulaştık.

Birden bir ses duydum: "Gadya! Alenna!"

Bu Markus'tu. Bulunduğumuz yerden otuz adım kadar ötedeki ağaçların arasından çıktı. Sol elinde de yayı vardı. "Benimle gelin. Bunu görmeniz gerek."

"Şu anda meşgulüz!" diye bağırdı Gadya. "Yoksa fark etmedin mi?"

"Saldırı sona erdi," dedi bize doğru yavaşça yürürken. "Almaya geldikleri şeyi aldılar."

"Nereden biliyorsun?"

"Tutsaklar için gelmişler," dedi Markus, şaşkına dönmüş bir şekilde. "Barakaları ateşe vererek çoğunu öldürdüler!"

O an hissettiğim korkuyla kalbim teklemişti.

David.

Gadya da benim kadar şaşkın görünüyordu.

"David iyi mi?" diye sordum düz bir ses tonuyla.

Markus onu takip etmemizi işaret etti.

Biz de şaşkın bir şekilde onun peşinden gittik ve kısa süre önce barakaların olduğu meydana ulaşana kadar da hiç durmadık. Havada yoğun, pis kokulu bir duman vardı. Barakalar yok edilmiş, üzerinden dumanlar tüten enkazlara dönüşmüşlerdi. Meydandaki ağaçlardan bazıları da yanmış, gövdeleri siyaha dönmüştü. Hücrelerin kalıntıları arasındaki cesetleri görünce gözlerimi başka tarafa çevirdim.

Gadya enkaza bakarken inanamayan bir ifadeyle başını sallıyordu. "Görünüşe göre yangını çıkarmak için havai fişeklerin içindeki barutu kullanmışlar."

"Önce bunun bir kurtarma operasyonu olduğunu düşündüm," dedi Markus. "Tutsakları serbest bırakacaklarını sandım. Böyle yapacakları hiç aklıma gelmemişti."

Meydana doğru yürümeye devam ettim. Hiçbir yerde David'den iz yoktu. İnanamıyordum. Biraz önce hayattaydı ve bana ailemden söz ediyordu. Şimdi ise büyük ihtimalle ölmüştü. Tam da ona yar-

dım edeceğime söz verdikten sonra. Zaten buraya hapsedilmeyi hiç hak etmemişti.

Fakat küller, cansız bedenler ve yanmış bambularla dolu alanın ilerisine doğru bakınca dumanın ötesinde, bir barakanın hâlâ sapasağlam durduğunu fark ettim.

Bu karantina hücresiydi. *David'in hücresiydi.*

Ve kapısı da ardına kadar açıktı.

Markus nereye baktığımı gördü. "Evet, yalnızca bir tanesi kaçtı." Biraz ileri gitti ve mutsuz bir ifadeyle hâlâ dumanı tütmekte olan külleri tekmeledi. "Eminim kim olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Gadya bana baktı. Bana şüpheyile baktığını hissedebiliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum Markus'a. David'in yangında ölmemiş olması beni rahatlatmıştı.

"Ağaçların arasından bir grup yandaş çıktı. Sayıları kavga edemeyeceğim kadar fazla olduğundan kaçarak bir örümcek deliğine gizlendim. Geri döndüğümde David gitmişti diğer tutsaklar ise ya ölmüş ya da ölüyorlardı. Öyle görünüyor ki David kendisini kurtaran yandaşlarla gitti."

"Ya da onu kaçırdılar," dedim. "Onlarla isteyerek gidip gitmediğini bilmiyorsun."

"Eminim David, Veidman ve Meira'nın da önceden beri söyledikleri gibi üst düzey bir yandaştı," diye mırıldandı Gadya.

Dumanın neden olduğu pusun içinde birbirimize baktık. Ona inanmıyordum.

"Dinleyin, Veidman buradaydı ve bana bir şey söylemememi tembihledi," diye devam etti Markus alçak sesle, "fakat dahası da var." Gözleriyle mahvolan barakaları taradı. "Laf aramızda, yandaşlardan biri daha hayatta. Sayılır. Gerçekte neler olduğunu gören kişi büyük olasılıkla o. Fakat konuşmuyor."

"Nerede o?" diye sordu Gadya.

Markus meydanın kenarındaki, palmiye yapraklarının oluşturduğu küçük yığını işaret etti. "Onu şu tarafa sürükledim. Palmiyeler, Veidman'ın söylediği gibi onu gizliyor. Çok fazla yaşamayacak."

Markus hâlâ konuşuyordu fakat ben palmiye yapraklarının olduğu yere doğru koşmaya başlamıştım. Yaklaştıkça, yaprakların altında gizlenen bedeni görebiliyordum.

"Yapma!" diye seslendi Markus arkamdan. "Veidman her an dönebilir! Meria'yı almaya gitti. Veidman kurtulan birinin olduğunu kimsenin bilmesini istemiyor. Onu gizlice sorgulamak istiyor."

Markus'un sözlerine kulak asmadan çömeldim ve yandaşın bedenini kaplayan yaprakları çekmeye başladım. Önce yanmış kolu görüldü. Sonra göğsünün bir kısmı ve sonunda da yüzü görüldü.

Markus yalan söylemiyordu. Yandaş kötü şekilde yanmıştı, teni soyulmuş ve su toplamıştı.

Gözleri açıktı ve göz kapaklarının yanmış olduğunu fark ettim. Başta kesinlikle ölmüş olduğunu düşündüm fakat sonra gözleri olduğum yere döndü.

"Ölüyorum," diye fısıldadı. Sesi yaşlı bir adamın acı içinde kıvranan sesini andırıyordu.

"İyileşeceksin," diye yalan söyledim. Daha önce ölmek üzere olan kimseyle konuşmamıştım. Bu kadar ızdıraba yakın olmak zordu. Gadya'nın bize doğru gelmekte olduğunu duyabiliyordum. Bu çocuğu son dakikalarında sorguya çekmeyi hiç istemiyordum fakat bazı cevaplara ihtiyacım vardı yoksa benim ve kasabadaki herkesin hayatı tehlikeye girebilirdi.

"David Aberley'ye ne oldu?" diye sordum. "Karantina hücreindeki çocuktan söz ediyorum. O iyi mi? Onu götürdüler mi? Yoksa kendi isteği ile mi yandaşlarla gitti? Lütfen. Yalvarıyorum söyle."

Bir an onun öldüğünü sandım. Fakat sonra belli belirsiz alıp verdiği nefesini yanağımda hissettim. "Sen Alenna Shawcross'sun."

İrkildim. "İsmimi nereden biliyorsun?"

“David söylerken... duymuştum.” Öksürdü. Öylece ona bakıyordum. “Senin için bırakılmış mesajlar var... bariyerin ardındaki kayaların üzerinde... Ailenin bıraktığı mesajlar.”

O sırada Gadya yanıma gelmişti. “Ona çok yaklaşma!”

Arkama döndüm. Markus da Gadya’nın tam arkasında duruyordu. Ve biraz ileride Veidman ve Meria’nın patikadan yürüyerek yaklaşmakta olduklarını gördüm.

Yeniden yandaşa döndüm. Sanki konuşacakmış gibi siyahlaşan dudaklarını araladı. Fakat ağzından sözcükler yerine boğulur gibi bir ses çıkardı. *Can çekişiyordu.*

“Hayır!” diye bağırđım. “Lütfen!” Bedenini terk etmekte olan ruhunu içine geri sokmak istiyordum. Fakat artık çok geçti. Ölmüştü.

“Sanırım en iyisi buydu,” diye mırıldandı Markus sonunda yandaşın perişan bedenine bakarak.

“Sana ne söyledi?” diye sordu Gadya şüphelenmiş bir tavırla. “Ona David’i sorduğunu duydum.”

“O sadece...” Konuşamıyor, göz yaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Kimliği belli olmayan bu yandaş için mi ağlıyordum? Yoksa kendim için mi? Bunu bile bilmiyordum. Korkuyordum. Kendimi bencil biri gibi hissediyordum. “Mantıklı bir şeyler söylemedi,” dedim sonunda. “Yalnızca Keşiş hakkında saçmasapan şeyler söyledi işte.”

Gadya’nın bakışlarını görmezden gelerek ayağa kalktım.

“O yandaş hâlâ yaşıyor mu?” diye seslendi yaklaşan Veidman. Markus başını iki yana salladı.

Veidman küfür ederek Markus’a sert bir şekilde baktı. “Kimseye bir şey söylememeni tembihlemiştim. Bu konuyu sonra konuşacağız.”

Markus başını salladı. Hepimiz ayakta, hâlâ bir kısmı palmiye yapraklarıyla örtülü bedene baktık. Veidman’ın bu yandaşın hayatta olduğunu neden bir sır olarak saklamak istediğini bilmiyordum.

“Onu gömmeliyiz,” dedim sonunda.

“Hayır,” diye çabucak cevap verdi Meira. “O bizden biri değil. O bir yabancı. Bu bölgede gömülemez.”

“Ne yani, onu burada öylece bırakacak mısınız?” diye sordum.

“Ben ateş yakacağım,” dedi Markus yorgun bir şekilde. “Siz işi bitirin.”

Meira bana döndü. “Yalnızca bu bölgeye ait olanlar buraya gömülebilir. Bu yandaşların hak etmedikleri bir onur.” Gözleri oyuncak bir bebeğin gözleri gibi soğuk ve donuk bakmaya başlamıştı.

Ağaçların arasından daha fazla kasabalı göründü. Savaş bitmişti. Yandaşların yalnızca hücreleri yakmak ve David Aberley’yi serbest bırakmak ya da yeniden yakalamak amacıyla geldiklerini düşünüyordum.

Zihnimde pek çok soru vardı. Ya Keşiş, David’in bana ya da diğer kasabalılara gizli şeyler söyleyeceğini bir şekilde biliyorsa? Benim Keşiş’le ilgim olduğunu düşünmemeleri için ölen tutsağın bana neler söylediğini kimseye söylemek istemiyordum.

“Bu gece ateş alanında buluşacağız,” dedi Veidman sert bir sesle. Sonra da oradan ayrılmak için arkasını döndü.

“Herkes söyleyin.”

Meira arkasına bile bakmadan onu takip etti.

Gadya iç çekti. “Şimdi neden kasabadan ayrılıp gri bölgeye gitmek zorunda olduğumu biliyorsun. Bu şekilde daha fazla yaşayamayız. İşler çığırından çıkıyor. Yandaşlar yalnızca bizi öldürmüyorlar, birbirlerini de öldürüyorlar.” Sert bir ifadeyle gözlerime baktı. “Ayrıca David’in seni kandırdığını düşünüyorum, haberin olsun. Bence bunca zamandır o hep Keşiş için çalışıyordu. Büyük olasılıkla aylardır bu çarkta.”

Bunu kabul edemezdim. “Bize yardım etmekten ve bu kasabanın bir parçası olmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmadı o.”

“Evet, büyük olasılıkla aramıza davet edelim de casusluk yapabilsin diye! Herkese güveniyorsun, Alenna.”

Tartışmak istemediğim için sustum. Yandaşın yerdeki bedenine son bir kez baktım. Yanıkları dışında garip bir şekilde huzurlu görünüyordu. Artık acı çekmiyordu.

Saçımı yüzümden çektim. Gadya da yayını ve oklarını sırtına taktı. Aramızdaki gerginliği hissedebiliyordum. Diğer çocuklar da bize doğru geliyorlardı fakat sosyalleşebileceğimi sanmıyordum.

“Biraz suya ihtiyacım var,” dedim Gadya’ya.

“O zaman git al,” dedi, burnundan bir ses çıkararak.

Yandaşın bedeninden, Gadya’dan ve harap olmuş barakalardan uzaklaşmaya başladım. Gadya ve ben o kocaman yandaş kızla savaşıırken, burada birçok çocuk ölmüş ve canlı canlı gömülmüşlerdi. Çarkta hayatlarımız değersiz de ötesindeydi. Anlamsızdı.

Yeniden Sisifos’u hatırladım. *Esas numara böylesine anlamsız ve kendini tekrarlayan bir ızdırabın içinde bir anlam bulabilmektir.* Bu belki de imkânsızdı.

Artık David gitmişti ve ailem hakkında aradığım cevapları bulmamın tek yolunun bu kasabayı terk etmek olduğunu biliyordum. Ölen yandaş, annem ve babamın bana mesaj bıraktıklarını söylemişti. Hatta David onların isimlerini ve muhalif olduklarını bile biliyordu. Eğer bu gerçekten doğruysa ve ben kasabalılarla yandaşlar arasındaki savaşta bir piyon değilsem, ne olursa olsun o mesajları bulmalıyım. Kaplan Vuruşu Operasyonu’na katılmalı ve Liam, Gadya ve diğer tüm avcılarla birlikte aradığım cevapları bulmak için gri bölgeye gitmeliydim.

12 KARAR

Saatler sonra, çevreyi kontrol eden gözcüler ve Acı Çekenler dışında herkes ateş alanında toplanmıştı. Nemli dallar ateşin içinde çıtırdarken, küçük alevler titreşiyordu. Bazı çocuklar ateşe uzattıkları sopaların ucunda çatalayak eti pişiriyorlardı. Diğerleri ise sadece sıcaklığın tadını çıkarıyorlardı. Şafak vakti yaklaşmıştı ve hava iyice soğumuştı.

Açıklığın etrafına yerleştirilen meşaleler etrafa titrek sarı gölgeler düşürüyordu. Yanımdaki kıyafet tepeciğinden eski bir şal aldım ve bedenime sararak içinde büzüldüm.

Liam diğer avcılarla oturuyordu. Alanın bir kenarında toplanmışlardı. Saldırıdan sonra tek yumruk olduklarını fark ettim. *Acaba Liam bugün hiç yandaş öldürmüş müydü? Herhalde öldürmüştü.*

Veidman her zamanki ağaç kütüğünün üzerine çıktı. Her zamanki gibi Meira onun yanı başında, onun ikinci gözü ve kulağıydı.

“Neden burada olduğumuzu hepiniz biliyorsunuz,” dedi Veidman. Herkes sustu. “Bu kararı vermek için uzun bir süredir bekliyorduk. Fakat artık düşünmeyi bırakarak harekete geçme vakti geldi.” Kala-balıktan sesler yükselse de o konuşmaya devam etti. “Bugün ilk kez Keşiş yandaşlarını gündüz vakti kasabamıza yolladı. Tutsakları, kendi yandaşlarını, öldürttü ve isminin David Aberley olduğunu söyleyen yandaşı da kurtardı. Durakladı. “David’in buraya bir casus olarak gönderildiğine hiç şüphem yok ve biz şüphelenip onu hapsedince

de yandaşlar onu kurtarmaya geldiler. Sanırım o kaybetmeyi göze alamayacakları kadar değerliydi.” Kalabalıktan uğultular yükseldi. “Diğer kasabaların birer birer yok olduklarını duydum. Bazıları düzeni sağlayamadılar ve bazıları da yabancılar tarafından içten yok edildiler. Kaç yandaşı kaçırdığımızın veya öldürdüğümüzün bir önemi yok. Her zaman sayıları artarak yenileri gelecektir.”

Bir araya toplanmış olan kalabalığa baktı.

“Söyle onlara!” diye bağırdı avcılardan biri.

“Daha fazla bekleyemeyiz,” diye devam etti Veidman. “Meira ve ben bu konuyu düşündük. Ayakta kalan diğer kasabaların liderleriyle konuştuk. Onlar şimdilik yerlerinden ayrılmak istemiyorlar fakat biz en kısa zamanda arama ekibimizi yollayacağız.”

Kalabalıktan gelen uğultular artmıştı.

“Lütfen.” Ellerini kaldırdı. “Dinleyin.” Veidman’ın bizden ne kadar büyük olduğunu merak ediyordum. Ateşin hafif ışığında genç görünüyordu. Kırılgan. Daha önce onunla ilgili hiç böyle düşünmemiştim.

“Yandaşlar iğrenç canavarlardır!” diye bağırdı bir avcı. “Haydi, gri bölgeye girelim ve öldürebildiğimiz kadarını öldürelim!” Sözleri alkışlandı.

Veidman yeniden ellerini kaldırdı. Kalabalık sessizleşti. “Söylediğim gibi, bu saldırılar daha da kötüleşecek. O nedenle arama ekibimizi şimdi oluşturacağız. Avcıların birçoğu zaten gidiyor fakat onlara yardımcı olacak gönüllülere de ihtiyacımız var. Hayatlarını tehlikeye atmaktan korkmayacak olanlara. Gri bölgeye ne kadar çok insan yollarsak, başarı oranımız o kadar artacaktır.”

Meira bir adım öne çıktı. Ateşin ışığı narin hatlarında gezinirken Meira, solgun parmaklarıyla Veidman’ın elini tuttu.

“Operasyonu Veidman yönetecek. Ben burada kalarak onun yokluğunda buradaki işlerle ilgileneceğim.”

“Buradan giderek hepimizin hayatını tehlikeye atıyorsunuz!” diye bağırdı bir çocuk, Veidman’a. Bağırان çocuk avcılardan değil, kulübe işçilerinden biriydi.

“Bu çarkta hayatlarımızı her gün tehlikeye atıyoruz,” dedi Meira. “Şimdi hayatınızın kontrolünü ele alıyoruz. Ve bu tehlikeyi sahipleniyoruz.”

Rika ayağa kalktı. “Bunun Keşiş’in planının bir parçası olmadığını nereden bileceğiz? Bunu hiç düşündünüz mü? Ya kasabayı bölmek gibi aptalca bir şey yapmamızı istediği için saldırılarını yoğunlaştırmışsa? Belki de en iyi avcılarımız gider gitmez bize saldırmayı düşünüyordur ya da gri bölgeye giden avcıları yolda tuzağa düşürmeyi planlıyordur.”

“Karar çoktan verildi,” dedi Veidman, tüm karşı fikirleri bir isyana dönüşmemesi için savuştururken. “Son üç yıldır bu kasabayı yönetiyor ve hepinizi hayatta tutuyoruz. O nedenle kararları biz veririz. Kaplan Vuruşu Operasyonu yapılacaktır. Arama ekibi, uçakları aramak için dokuz gün içinde kasabadan ayrılacaktır. Size söz veriyorum bu özgürlüğümüzü kazanma yönünde attığımız ilk adım olacak.”

“İyi ama burada da özgürüz zaten!” diye bağırdı bir kız.

“Özgürüz ve hayattayız!” dedi başka bir ses.

Veidman sesin geldiği yöne doğru döndü ve ateşin ışığında görebilmek için gözlerini kıstı. “Özgürlük, hayatta kalmaya çabalamaktan daha öte bir şeydir. Özgürlük *hakkımızdır*. Kaderimizdir. Keşiş David Aberley gibi başka yandaşlar göndermeden, aramızdan daha fazla insanı öldürmeden, hâlâ şansımız varken bu fırsatı kullanmalıyız.”

Onaylayan ve karşı çıkan sesler aynı anda yükseldi. Veidman ve Meira alevlerin ışığından çabucak uzaklaştılar, ateş alanından çıkıp karanlığın içinde kayboldular. Sanki soğuk gecenin içinde eriyip gitmişlerdi.

Bu toplantı bir gün önce olsaydı eğer, gri bölgeye gidecek olan gruba katılmayı asla düşünmezdim. Fakat David’in ve diğer tutsağın söylediklerinden sonra burada kaldığımı düşünemiyordum bile.

“Pekâlâ, tüm bu olanlar hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Gadya. Kamptan hâlâ konuşmalar ve tartışmalar yükseliyordu.

“Dürüst olmamı ister misin? Bence berbat bir durum.” Aklım hâlâ David’deydi. *Onun hakkında gerçekten de bu kadar yanlışmış olabilir*

miydım? İçimden gelen sese göre ailem hakkında yalan söylemiyordu. Fakat bu sese güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Çünkü aynı ses bana HKPT’de asla başarısız olmayacağımı da söylemişti. Fakat David’in beni kandırdığına inanmak hâlâ imkânsız geliyordu.

“Burada kalmak o kadar da kötü olmaz,” dedi Gadya. “Belki artık tutsakları öldürdükleri için bir süre daha sal...”

Sözünü kestim. “Burada kalmıyorum. Seninle geliyorum.”

Şoka uğramış gibi görünüyordu. “Benimle mi?”

“Evet. Gri bölgeye. Kaplan Vuruşu Operasyonu hakkındaki fikrimi değiştirdim.”

Yüzündeki şok ifadesi çok geçmeden şaşkınlığa dönüştü. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Böyle bir şey için uygun olduğuna pek emin değilim.”

Ona kafa tutmak, neden öyle düşündüğünü sormak istedim. Fakat haklı olduğunu biliyordum. Eğer David’in anlattıkları olmasaydı, bir korkak olarak kalmaktan zevk duyacaktım. O nedenle yalnızca, “Geçerli sebeplerim var,” demekle yetindim.

“Sakıncası yoksa öğrenebilir miyim?”

“Burada kalarak yük olmak istemiyorum. Ve ayrıca bu çarktan gitmek istiyorum.”

“Başka bir şey olmadığına emin misin?” Bir an sırrımı bildiğinden korktum. Fakat sonra ekledi, “Liam’la ilgisi var mı?”

“Onunla hiçbir ilgisi yok,” dedim tüm açıklığımla, aramızdaki gerginliği yok etmek isteyerek. “Onun tatlı biri olduğu açık. Bunu inkâr edemem. Fakat sözünü dinledim.”

“Güzel, çünkü eğer ona âşık olursan sana gününü göstermekle kalmam ayrıca Liam da kalbini kötü kırar. Kızlar onun için avlanmaktan sonra gelir. Bunu garanti edebilirim.”

“Bak, endişelenecek daha önemli şeylerim var, mesela öldürülme ihtimalim gibi. Eğer sen beni korursan ben de seni korurum.”

“Bizimle geleceğini Veidman’a söyledin mi?”

“Henüz söylemedim.”

“Bu onu çok mutlu edecek ve şöyle diyebilecek: ‘Yeni gelen kız bile kasabamız için savaşmaya ve ölmeye hazır, gördünüz mü?’” Veidman’ın Kanada aksanını oldukça etkileyici bir şekilde taklit etti. Gülümsedim.

Aniden aklıma bir şey gelmişti. “Bana bildiklerini öğretebilir misin? Yani, kendini savunma, yayla nişan alma gibi şeyleri?”

“Dokuz günde mi?” dedi Gadya gülerek. Fakat sonra ciddi olduğumu fark etti. “Mucizeler yaratacağına söz veremem fakat sanırım deneyebilirim.” Ayağa kalkarak belinin alt kısmım esnetti. “Bizimle gelmek istediğine gerçekten emin misin?”

“Hayır. İşte bu nedenle bana öğretmeni istiyorum.”

Kafası karışmış gibi dudağını ısırды. “Pekâlâ. Yarın sabah çalışmaya başlıyoruz o halde. Fakat sırf arkadaşız diye sana iyi davranmamı bekleme.”

“Anlaştık.”

Gözlerim kalabalığa kaydı. Liam hâlâ avcılarla oturuyordu. *Keşke ondan çarkla ve operasyonla ilgili daha fazla bilgi alabilseydim*, diye düşündüm. Belki o bilgiyi David’in ve diğer tutsağın söyledikleriyle birleştirir ve her şeyi çözebilirdim.

“Pekâlâ, bana gri bölgeden biraz daha söz et,” dedim Gadya’ya, yemek almaya giderken.

“Ben sana daha iyi bir şey yapıp bir harita çizeceğim.”

“Gerçekten mi?”

“Yani bölgenin haritası değil. Oranın tümünün haritasını henüz kimse çıkaramadı. Orası çok büyük bir yer. Ben sana operasyonun bizi götüreceği yerin haritasını çizeceğim.”

Bazı ahşap masaların olduğu yere gelip masalardan birine oturduk. Meşaleler titrek ışıklarla bizi aydınlatıyorlardı. Rika’ya baktım fakat görünürde yoktu. Açıklığın kenarına, ellerinde tabaklarıyla uzun bir sıra yaparak dizilmiş birçok çocuk vardı.

Gadya cebinden ucu kemirilmiş bir kalem ve yırtık bir kâğıt çıkardı. Adayı göstermek için gelişigüzel bir daire çizdi.

“Şu anda buradayız, gördün mü?” diye sordu, dairenin bazı bölümlerini doldurmaya başlarken. “Bu, nehrin kenarındaki kasabamız ve bu da tüm bölgemiz.” Mavi bölgenin ince sınırlarını gelişigüzel karalayışını izledim. “Ve bunlar da Keşiş’in yönettiği diğer tüm bölgeler.” Çarkın üzerine diğer bölgeleri çizmeye ve isimlerini yazmaya başladı.

“Bizim bölgemiz o kadar mı küçük?”

“Sayılır.” Sonra adanın kuzey kıyısı boyunca uzanan, bizimkinin yaklaşık on katı büyüklüğünde, garip şekilli bir bölge çizdi. “Ve bu da gri bölge.”

Basit haritayı incelerken korkunç bir şey fark ettim. “Bekle, gri bölge burada mı?” Parmağımı üzerine koydum. “Bu kadar yukarıda mı?”

Başıyla onayladı.

“Fakat bu Keşiş’in bölgesinden geçeceğimiz anlamına geliyor!” Aslında her bölgenin boyutuna, yerine ve inişli çıkışlı sınırlarına bakıldığında, turuncu bölgenin büyük bir kısmı bizimle gri bölgenin güney sınırı arasında yer alıyordu. Çarkın dilimlerinin bu kadar orantısız olduğunu bilmiyordum.

“Keşiş’in bölgesinden gizlice geçmeden gri bölgeye ulaşmak imkânsız. Bunu bildiğini sanıyordum. Herkesin bildiğini sanıyordum.”

“Ben yalnızca birkaç gündür çarktayım. Hiçbir fikrim yoktu!” Başımı ellerimin arasına alıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Bu görevin ölüme yürümekten bir farkı yoktu. “Düşman bölgesinden geçmemiz gerekeceğini bilmiyordum ve bunu ne için yapacağız? Başka bir düşman bölgesine geçmek için mi?”

“Çarkta hayat böyledir işte.” Doğrudan yüzüme baktı. “Yoksa pişman mı oldun?”

“Kesinlikle! Fakat yine de geliyorum.”

“O halde haritaya geri dönelim.” Gadya çizmeye devam etti. “Uçakların ve iniş istasyonunun gri bölgede olduğunu düşünüyoruz. Endüstrileşmiş bir şehir gibi kıyıda limanlarının olduğunu düşünüyoruz.”

“Tüm bunları nereden biliyorsunuz?”

“Tutsakları sorgularken, Veidman’ın serumundan ve tünel çökmeden önce Liam ve diğer avcılardan öğrendik.” Kalemin arkasıyla burnunu kaşıdı. “Hey, baksana. Yemek sırası sonunda ilerliyor.” Ayağa kalktı ve ben de kalktım.

Çok geçmeden yahnilerimizi almış, yeniden masalardan birine oturmuştuk. Hâlâ bu operasyona katıldığım takdirde, doğrudan Keşiş’in bölgesine gidiyor olacağım gerçeğinin yarattığı şoku atlatmaya çalışıyordum.

Sonunda yakınlarda bir yerlerde Rika’yı gördüm. Yemek pişirmekten ter içinde kalmıştı. Gadya’yla birlikte ona seslendik. Elinde bir tabakla yanımıza geldi ve yanıma, Gadya’nın karşısına oturdu.

“Ee, Alenna sana verdiği karardan söz etti mi?” diye sordu Gadya. “O da bizlerden biri oluyor. Yani bir avcı. O da Kaplan Vuruşu Operasyonu’na katılacak.

Rika bana baktı fakat garip bir şekilde, şaşırmışa benzemiyordu. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Gerçekten mi? Bugüne kadar bunu kendim bile bilmiyordum.”

“Gözlerindeki bakıştan anlamıştım. Gözlerinde bir ateş var. Gadya’ninkiler kadar belirgin olmasa da yine de belli oluyor.”

Utanmıştım. “Bundan pek emin değilim.”

“Ben eminim ama,” dedi Rika, kendine güvenli bir tavırla. “Böyle şeyleri anlarım.” Yahnisinden bir ısırık aldı. Kaşlarını çattı. “Çok tuzlu. Deniz suyu gibi olmuş.” Yeniden bana baktı. “Oraya vardığınızda bana kart atın, olur mu?”

Güldüm. Kartpostalların varlığını neredeyse unutmuştum. Çarkın insanın anılarını ve zamanı yok etme gibi bir özelliği vardı. Sanki iki yüz yıl geçmişte veya iki yüz yıl gelecekte yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Masamızın üzerine bir gölge düşerek yakınlardaki meşalelerin ışığını kesmişti. Başımı kaldırıp baktığımda Markus’u gördüm.

“Burada yemek yiyoruz,” dedi Gadya, sabırsız bir şekilde. “Ne var?”

“Beni Alenna’yı almam için Veidman gönderdi.”

Birden gerilmiştim. “Bugün olanlarla mı ilgili?”

“Bir şey söylemedi. Seni kulübesinde bekliyor.”

Ayaklarımı banktan çıkararak ayağa kalktım.

“Beni takip et.” Markus masadan uzaklaşmaya başladı. Gadya ve Rika’ya umursamaz bir tavır takınarak omuz silktikten sonra Markus’un peşine takıldım. *Veidman, David’le görüştüğümü öğrenmiş olabilir miydi? Eğer David gerçekten casus olsaydı, Veidman benim de işin içinde olduğumu düşünür müydü?*

Markus beni kulübeye götürürken oldukça sessizdi. Ormandan gelen sesleri duyuyordum: böceklerin vızıltısını, dalların çıtırtısını ve ağaçların arasında esen rüzgârın fısıltısını...

Gideceğimiz yere çabucak ulaşmıştık. Veidman’ın kulübesinin metal çatısı eğimliydi ve kırık bir ağaç dalı çatının bir tarafının yukarı kalkmasına neden olmuştu. Dışarıdaki devrik ağaçların üzerinde isimlerini bilmediğim birkaç avcı oturuyordu. Çatalayak etlerini parçalıyorlardı. Etleri kemiklerinden ayırıp içi oyulmuş kavunların suyuyla yıkıyorlardı. Liam onlarla birlikte değildi.

“Vei?” diye seslendi Markus, kabinin ince, ahşap kapısının önünde duraklayarak.

“Girin,” diye seslendi Veidman.

Markus kapıyı açtı ve içeri girdim. Veidman, taşların üzerine yerleştirilen ahşap bir plakayla yapılmış uyduruk bir masada oturuyordu. Pencere kenarında birkaç tane mum yanıyordu. Kulübe sıcaktı ve çatalayak eti kokuyordu.

“Selam, Alenna,” dedi Veidman, gülümseyerek. Loş ışıktaki bile o kendine özgü pırıltısı hâlâ görülebiliyordu. Şimdi ateş alanında- kinden daha sakin ve rahat görünüyordu. Ben de rahatlamıştım.

Markus arkamdan kapıyı kapattıktan sonra uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Veidman’ın karşısında duran ve bir puf kadar yumuşak ve rahat olan tuhaf bir sandalyeye oturdum. Aşağıya doğru bakınca bunun

eğreltiotlarının üzerine sarılmış çatalayak derisinden yapıldığını fark ettim.

“Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi Veidman.

“Tabii. Ne istersen.”

Ellerini kavuşturdu. “Senden arama ekibine katılma ve bizimle gelme konusunu biraz düşünmeni rica ediyorum.”

Ben gülümseyince şaşırdı. “Aslında ben çoktan gelmeye karar verdim zaten.” Biraz şaşkın görüldüğü için ona bir neden söylemem gerektiğini hissettim. Elbette David ve ailemden söz etmeyecektim. “Gadya için,” diye açıkladım. “O benim arkadaşım. Beni bulup kasabaya getiren de o. Ben de onun gibi bir savaşçı olmak istiyorum.”

Başını salladı. “Bu harika bir haber.” *Ee, bu kadar mı yani,* diye düşündüm. *Bunu mu isteyecektin?* Fakat Veidman henüz bitirmemişti. “Bir şey daha var.”

“Ne?”

“Meira burada kalacağına göre, yolculuğumuzda gözüm kulağım olacak birine ihtiyacım var. Şüpheli bir şey söyleyecek veya yapacak kişileri bana bildirecek birine. Anladın mı?”

“Kısacası senin casusun olmamı istiyorsun.”

Eğildi. Ellerini çenesinin altına dayadı. “Kısacası, evet.”

Sevinmeli miyim yoksa kırılmalı mı bilmiyordum. “Neden ben? Buradaki en yenilerden biri benim. Ve David’e olanlardan sonra neden bana güveniyorsun ki? Yani evet, doğruluk testini geçti fakat ona yine de güvenmiyorsun.”

“David’den farkın, doğruluk testini başarılı bir şekilde geçmiş olman. Onun çok kolay ve hızlı cevapladığı sorular oldu. Serum verilen diğer çocuklardan farklıydı. Artık seni biliyoruz. Fakat herkes öyle değil. Fakat onun da ötesinde senin zeki olduğunu söyleyebilirim. Dürüstsün ve iyi kalplisin. İlk algılayıcı saldırısından sonra bile çalışmaya gönüllü olarak tutsaklara yemek götürdün. Bu, çoğu kişinin yapmayı istemeyeceği bir iştir. Senin insanlarla nasıl ilişki kurduğunu gördüm. Şimdilik herkes seni seviyor ve...”

Sustu çünkü ben gülmeye başlamıştım. Kendimi tutamıyordum.

“Bu kadar komik olan nedir?” diye sordu.

“BKİ’deyken her şey tam tersiydi. Bir gruba ait gibi görünsem de, aslında hiçbir zaman gerçekten öyle olduğumu hissetmezdim.”

“Bu çarktaki herkesin ortak noktası da bu.” Arkasına yaslandı. “Ee, bunu benim için yapacak mısın?” Sırıttı. “Casusum olacak mısın?” “Sanırım.”

Durakladı ve mum ışığında bana yan gözle baktı. “Biliyor musun, bana bazen Meira’yı hatırlatıyorsun.”

“Gerçekten mi?” Utanarak gözlerimi kaçırdım. Kişiliğimi kastetmiş olmalıydı çünkü görünüş olarak ona hiç benzemediğimi biliyordum. Benim mükemmel sarı saçlarım ve harika bir cildim yoktu. Ve çok zeki de değildim. Ben sadece bendim işte.

Sözleri kızarmama neden olmuştu. Böyle düşünüyor olması ne anlama geliyordu? Ayrıca bu beni neden ilgilendiriyordu? Büyük olasılıkla bunu yalnızca beni kullanabilmek için söylüyordu. Tutsakların bildikleri konusunda yalan söylediğini farkındaydım ve benden ve diğer kasabalılardan çok fazla şey sakladığını düşünüyordum.

“Yolculuğumuzu iple çekiyorum,” dedi sonunda.

O ayağa kalkınca ben de kalktım. Yanımdan geçerek kapıyı açtı ve gecenin serin esintisi içeriye doldu.

“Eğer biri seni buraya neden çağırdığımı soracak olursa, onlara bugünkü saldırıyla ilgili sorular sorduğumu söylersin. Bir şey görüp görmediğini falan.”

Başımınla onayladım. “Tabii.”

Kulübeden çıktım. Hâlâ et parçalamakta olan avcılarının yanından geçtim. Veidman bana casusu olmam için güvenirken aslında ondan koskocaman bir sır saklıyor olmam gülünçtü.

İlerideki ateş alanından gelen ışığı gördüm. Sözümü tutmaya yemin ettim. Veidman için iyi bir casus olacaktım, en azından görünürde... Fakat kendim iyi, çok daha iyi bir casus olacaktım. Kimseye güvenmeyecek ve aileme neler olduğuna ilişkin gerçeğe odaklanacaktım.

Ateş alanına varmak üzereyken birinin, "Alenna!" diye seslendiğini duydum. "Selam." Bu Liam'dı.

"Selam," diye cevap verdim.

"Bizimle geleceğini duydum."

"Evet, kaybedecek yalnızca hayatım olduğunu fark ettim."

Bir dakika kadar tuhaf bir şekilde orada durduk. Gadya'nın uyarısı zihnimde yankılanıp duruyordu. *O çocuktan uzak dur.*

"Güzel bir şey görmek ister misin?" diye sordu Liam, sonunda.

"Ne olduğuna göre değişir."

Hiç beklenmedik bir şekilde elimi tuttu. "Benimle gel. Bu taraftan." Karşı koymama fırsat bırakmadan, beni daha önce geçmediğim toprak bir yola soktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kendimi tutamayıp meraklanarak. Elimi yavaşça onun elinden çektim.

"Sürprizleri sevmez misin?"

"Sadece güzel olanları severim fakat bu çarkta henüz böyle bir şeye rastlamadım."

Liam yürümeye devam ediyordu. Sonunda yol dibinde su olan küçük bir vadide sona erdi. Bunun, ana nehrin sığ bir kolu olduğunu fark ettim.

Fakat dikkatimi çeken şey su değildi. Hatta suyu neredeyse fark etmemiştim bile çünkü suyun hemen yüzünde parıldayan binlerce kelebek vardı. Hepsi de farklı boyut ve renklerdeydi. Renkleri pembe-beyaza, maviden gümüşe kadar değişiyordu.

"Çok güzeller," Nefesimin kesildiğini fark ettim. Daha önce hiç bunlar kadar güzel kelebekler görmemişim. Sesime tepki verdiler ve gecenin esintisinde döne döne, narin, rengârenk bulutlar gibi yükseldiler.

Bir tanesinin bana doğru uçuşunu görünce elimi kaldırdım. Elimin üzerine kondu. Mor ve altın rengi kanatlarını açıp kapayarak parıldadı.

Liam'a döndüm. "Herhalde tüm yeni gelen kızları buraya getiriyorsundur, değil mi?"

“Yalnızca güzel olanları,” diye cevap verdi. Sonra ciddileşerek ekledi, “Genellikle buraya hep yalnız gelirim. Herkesten uzaklaşabilmek, kimse tarafından rahatsız edilmeden savaş stratejileri üzerinde düşünebilmek için.”

Yeniden kelebekleri izlemek için döndüm fakat Liam’ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Elime konan kelebek sıcak bir esintiyle uçarak yükseldi. Başka biri gelir umuduyla yeniden elimi kaldırdım.

“BKİ’de bir erkek arkadaşın var mı?” diye sordu arkamda duran Liam aniden.

Anın büyüü kaçmıştı.

Arkamı dönerek yüzüne baktım. “Şaka mı yapıyorsun?”

Verdiğim tepkiye şaşırılmış görünüyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Birincisi, artık eve dönemeyeceğime göre bunun ne gibi bir önemi olabilir? Ve ikincisi de senin Gadya ile aranda bir şeyler yok muydu? Aranıza girecek değilim.”

Böyle bir tepki vereceğimi beklemediği açıktı. “Yalnızca sormak istemiştim. Senden hoşlanıyorum. Ve ayrıca Gadya ve ben ayrıldık. Aslında o beni terk etti.”

Kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum. Bu çok kızsalsal ve aptalca bir şey olsa da Liam’ın benden hoşlandığını söylemesi beni heyecanlandırmıştı. Fakat aramızda kesinlikle hiçbir şey olmayacaktı.

“Bak, ben de senden hoşlanıyorum. Fakat şu an bir ilişkiye ya da duygusallığa ayıracak vaktim yok. Hayatta kalmaya çabalamakla meşgulüm.”

Birbirimizden yalnızca bir metre kadar uzaktaydık. Sözlerim tersini söylese de nefesimin kesildiğini hissediyordum. Sanki sinir uçlarım gıdıklanıyor gibiydi. Liam’ın gözlerindeki bakışın gittikçe arzu dolu olmaya başladığını hissettim. O sıcak gözlerine bakınca kendimi ve kelebeklerle dolu olan dünyanın bana baktığını gördüm.

Hayal mi görüyorum yoksa beni öpmeye mi çalışacak, diye düşündüğüm sırada uzandı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Sersemi dönmüştüm.

Bu benim ilk öpüşmemdi ve hâlâ olanlara inanamıyordum. Dokunuşu benim için çok fazlaydı. Elleri beni sıkıca sararak bedenimde gezinirken, göğsümü onunkine bastırdım. Ve sonra ne yaptığımı fark ederek onu ittim.

"Ah!" dedi. "Sorun nedir?"

"Sorun sensin," diye çıkıştım. "Bu olamaz. Senin için ne hissettiğimin bir önemi yok. Gadya'ya senden uzak duracağıma dair söz verdim."

"Gadya," dedi. "Önce beni terk ediyor, şimdi de başka birinden hoşlanmamı engellemeye mi çalışıyor"

"Aynen öyle." Kollarımı bağladım.

İçini çekti. "Siz kızlar her zaman birbirinizi korursunuz."

"O da sen ve diğer avcılarla ilgili aynı şeyi söylemişti." Kendimi toparlamaya çalıştım. "Beni bir daha öpme."

Liam aynı anda hem hayal kırıklığına uğramış, hem utanmış hem de şaşırmış gibi görünüyordu. "Şey, sanırım arkadaşlarına sadık olman iyi bir şey," dedi saçlarını düzelterek. "Kendimi şu an aptal gibi hissediyorum..." Sustu. Çekingen bir şekilde gülümsedi. "Yani gerçek bir aptal diyelim."

"Önemli değil."

"Yalnızca, seni ilk gördüğümünden beri kendimi senin yanında rahat hissediyorum. Sanki aramızda bir çeşit bağ varmış gibi. Bunun kulağa garip geldiğini biliyorum."

Başını çevirdi.

"Dur biraz," dedim aniden kendimi tutamadan. "Bilmen gereken bir şey var. Buraya gönderilmeden bir gün önce, Yeni Providence'taki Harka Müzesi'ni gezerken ekranda seni gördüm."

Yeniden bana döndü. "Ne?"

"Kamerayla konuşuyordun. Bir mesaj göndermeye çalışıyordun ve sonra saldırıya uğradın."

"Bunu gördüğüne inanamıyorum! Kimsenin seyrettiğini düşünmüyordum." Durakladı. "Bu, gri bölgeye her gidişimde ya da

her göreve çıktığımda yaptığım bir şey. Kameranın önünde durup aileme mesaj göndermeye çalışırım. Belki oralarda bir yerlerde beni izliyorlardır diye. Bu çok zor bir ihtimal, biliyorum. İşaret dilini kullanıyorum çünkü küçük kardeşim Gabriel sağırdır.” Durakladı. Bazen yandaşlar orada takılırlar o nedenle de orası biraz tehlikeli bir yerdir. Neden bunu daha önce söylemedin?”

“Çünkü deli olduğumu düşünmeni istemedim. Ayrıca bunun bir tesadüf mü olduğunu, bir önemi olup olmadığını bilmiyordum.”

Yüksek bir çarpma sesi ikimizin de irkilmesine neden olmuştu. Arkamı dönünce ağaçların arasından bize doğru gelen birini gördüm. Gelen yine Markus’tu. *Sürekli ormanda sinsice dolaşıyor muydu acaba?*

“Hey, adamım,” diye seslendi Liam.

Markus durdu. Bizi görmediğini fark ettim. “Üzgünüm,” dedi. “Sadece yandaş olup olmadığını kontrol ediyordum.” Sanki bizi gizli bir şey yaparken yakalamış gibi gözlerini kaçırarak uzaklaştı.

O gidince Liam ve ben yeniden birbirimize baktık.

“Kasabaya dönsek iyi olacak,” dedi. “Birkaç dakika içinde gözlem görevim var.”

Yan yana duramayacağımız kadar dar olan patikada yürümeye başladık. Bir ağaç dalının etrafından dolaşmama yardım etmek için elimi tuttu ve hafifçe sıktı. Bir an ben de onun elini sıkarak karşılık verdim. Sanki aramızda gizli bir işaret dili varmış gibi. Sonra elimi çekerek indirdim.

Onu müzedeki ekranda ilk gördüğüm an bile ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordum. Hâlâ da onun gibi birine âşık olabileceğimi düşünüyordum. Fakat bunu yapmayacağıma dair Gadya’ya söz vermişim. Ve hayatımı kurtaran o kızı sırtından bıçaklayamazdım.

Çarkta endişelenecek o kadar çok şey vardı ki aşk burada büyük bir sorumluluk almak olurdu. Kendi kendime Liam’ın yanında duygularıma rağmen ciddi olmam gerektiğini söyledim. Fakat bunun yine de zor olacağını biliyordum.

13 YOLCULUK

Sonraki birkaç gün boyunca Liam'ı umduğum kadar sık göremedim. Beni yeniden öpmeye çalışacağını umut etmiş olsam da o çalışmakla ve diğer avcılarla plan yapmakla meşguldü. Rahatlamalı mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıydım bilemiyordum. Sanırım her ikisini de hissediyordum. O nedenle kendimi Gadya'nın ellerine bırakarak tüm vaktimi ona adadım.

Günlerini beni çalıştırarak geçirmek için Veidman'dan izin almıştı. Savaşçı olmak isteyen bir kız bulduğu için mutluydu ve ben de bana bir şeyler öğretecek birini bulduğum için seviniyordum. Elbette ona Liam'la aramızda geçenlerden söz etmemiştim çünkü bu konuda kendimi çok suçlu hissediyordum. Ayrıca David'le olanlardan da konuşmuyorduk. O da çarkın bir gizemi olarak kalmıştı.

Gadya, eğitim konusunda bana oldukça sert davranıyordu. "Bugün sekiz kilometre koşacağız," dedi ilk günün sabahı. Beni güneş doğmadan, hamaklarımızın altındaki çimlerin üzeri hâlâ çiğ kaplıyken uyandırmıştı. "Kalbini iyi çalıştırmalıyım. O yağların bir kısmını kasa dönüştürmeliyiz."

"Yağ mı?" dedim bozularak.

"Şişman değilsin fakat güçlü bir vücudun da yok. Mucize yaratacak vaktimiz yok. El becerilerine odaklanmalıyız. Sana bildiğim her şeyi kısa ve yoğun bir eğitimle vereceğim, tabii eğer dayanabilirsen."

Sonraki birkaç gün boyunca kendimi onun vicdanına bıraktım. Sıcak altında bitmek bilmeyen dersler yaptık. Genellikle koşuyor ve dövüşüyorduk. Bunlar o kadar ağırdı ki bazen kusuyordum. Saçlarım ve eski, yırtık sütyenim terden sıırıslıklam oluyordu.

Fakat Gadya sözünü tuttu. Bana oku nasıl yaya yerleştireceğimi öğretti. Oku nasıl çekeceğimi ve okun hızlı gitmesi ve hedefini vurması için nasıl bırakacağımı öğretti.

Yay bana gitarımı hatırlatıyordu fakat bunun çaldığı notalar vahşi ve ölümcüldü. Ağaçları hedef olarak kullanıyor, gövdelerini oklarla delik deşik ediyorduk. Hedef atışım yavaş yavaş gelişmişti ve sonunda otuz metre geriden iki santimlik bir hedefi vurabilir hale gelmiştim. Gadya'nın beceriksizliğim karşısındaki ilk umutsuzluğu artık bir tatmin duygusuna dönüşmeye başlamıştı. Sonunda çalmaya değer bir alet bulduğum konusunda bana takılıyordu.

Gadya ayrıca bana bir sopa veya mızrakla uygulayabileceğim basit savunma hareketleri de gösterdi. Bana başparmağımı içeri alıp işaret parmağımla destekleyerek bir erkek gibi yumruk atmayı öğretti. Ve bir erkek gibi taş atmayı da öğretti. Nasıl güreşceğimi ve bir bıçağı tüm gücümle yukarı kaldırarak düşmanıma saldırmak için nasıl ucu yere bakacak şekilde tutmam gerektiğini öğretti.

Artık geldiğim yerdeki atletik kızlara nasıl gıpta ettiğimi kendi kendime itiraf ediyordum. Her zaman çok kaygısız görünürlerdi. Bu büyük olasılıkla o zihin ilaçlarını içtikleri için olurdu. Fakat yine de birçok eğlenceyi yeni şeyler denemekten korktuğum için kaçırmıştım. Artık o kadar korkmuyordum. Ya da şöyle söylemeliydim; şimdi artık ölüm gibi daha ciddi şeylerden korkuyordum ve küçük şeyleri kafama takmıyordum. Burada, bir korkak gibi davranmayı bırakarak kendi sorumluluğumu üstlenmek zorunda kalmıştım. Ve ailem götürüldüğünden beri ilk kez yeniden dünya benim için bir şeyler ifade etmeye başlamıştı.

Çalışırken, ailemin gri bölgede bana bıraktığı söylenen mesajları düşünüyordum. Sırlarımın endişeli görünmeme neden olacağını düşündüm. Fakat öyle bile olsa Gadya fark etmemişti. Bana bağır-

makla meşguldü. “Çevik ol!” ve “Kendini biraz daha zorla!” diye bağıırıyordu.

Eğitimlerimiz oldukça dikkat çekiciydi; özellikle erkekler için. Kızların birkaçı da ilgileniyor gibiydi. Bize başkalarının da katılabileceğini umut etmiştim fakat kimse katılmamıştı. Kasabada, avlanmak çoğunlukla erkeklerin yaptığı bir işti.

Gadya bir istisnaydı. Fakat şimdi iki istisna olmuştu.

Diğer birçok çocuk da arama operasyonuna başka şekillerde hazırlanıyordu elbette. Avcılar çoğunlukla mavi bölgedeki ormanın derinliklerinde kendi çalışmalarını yapıyorlardı. Yandaşlar birkaç kez bize saldırmışlardı fakat bu saldırıların hiçbirisi tutsakları yakmadan önce yaptıkları kadar ciddi olmamıştı.

Liam çalışmadığı zamanlarda genellikle arkadaşlarıyla uğruyor, bizi seyrediyordu. O zamanlarda Gadya daha da sertleşiyor, sanki onu etkilemeye çalışıyormuş gibi bana emirler yağdırıyordu. Kendimde hâlâ ona Liam’ın öpücüğünden söz edecek cesareti bulamamıştım.

Keşke hepimiz bu kadar meşgul olmasaydık. Liam’la özel olarak konuşmak istediğim zamanlarda hiç ortalarda görünmüyordu. Belki de beni öpmeye çalıştığı için pişman olmuştu. Yada belki artık arkadaş olmak istemiyordu. Aslında onu bir bakıma anlıyordum. Gadya’yı aldatacak bir şey yapmama sebep olmasını istemiyordum. Fakat ikimiz de hissettiklerimiz doğrultusunda hareket etmek istemesek de, aramızda bir bağ olduğu kesindi.

Bir gece, yemekten sonra, Sinxen’in ateş alanının çevresindeki bir kulübenin yakınlarında, başka bir avcıyla Liam hakkında konuştuğunu duydum. Kulübenin arkasında biraz oyalanarak neler söylediğini duymaya çalıştım.

“O kız kafasını karıştırdığı için kendisini yeterince gösteremeyecek,” diyordu diğer avcı.

“Evet, bir kız hakkmda bu kadar çok konuştuğunu duymamıştım,” dedi Sinxen. “Markus’un onları nehrin yakınlarında baş başa gördüğünü duydum.”

Benim hakkımda konuştuklarını anlamam biraz zaman almıştı. Donup kaldım.

“Genellikle kızlar ona tutulurdu, o kızlara değil,” dedi diğer avcı. “Dikkatini toplaması gerektiğini unutmamalı.”

Sanki yürümeye başlamışlar gibi sesleri uzaklaşmıştı. Kulübenin yan tarafına geçerek onları duymaya çalıştım. Fakat artık konuştukları anlaşılmıyordu. Kalbim hızla atarken, ne düşüneceğimi bilemeden orada bir süre öylece durdum. Liam’ın benden hoşlandığını zaten biliyordum. Fakat onun biri için böyle hissetmesinin ne kadar sıradışı olduğunu bilmiyordum. Ve bu konuda ne yapacağımı da bilmiyordum.

Çalışmanın beşinci günü erken kalkmıştım ve Gadya ortalarında yoktu. Normalde hiç geç kalmazdı. Mızrağımı aldım ve çalışmak için kullandığımız yeşil alana doğru yürüdüm. Dakikalar geçti.

Beklemekten vazgeçerek onu aramaya gidiyordum ki arkamdan gelen ayak seslerini duydum ve ağaçların arasından biri çıktı.

Sonunda Gadya’yı ya da konuşmak isteyen başka bir kasabalıyı göreceğimi düşünerek arkamı döndüm.

Fakat onun yerine karşımda çok korkunç bir şey gördüm.

Karşımda uzun boylu, çatalayak derisine bürünmüş, maskeli biri duruyordu ve elinde benimkinin iki katı büyüklüğünde bir mızrak tutuyordu.

Bağırmama fırsat kalmadan ileri atıldı ve mızrağını deli gibi savurmaya başladı. Ahşap maskesinde korkunç ve donuk bir ifade vardı.

Öğrendiklerim bir anda yerli yerine oturmuştu ve ilk hamlemi elimden geldiğince doğru bir şekilde yaptım. Sonra Gadya’nın öğrettiği gibi döndüm ve düşmanımı yan tarafından vurmaya çalıştım.

Fakat o benden çok daha hızlıydı ve neredeyse hiç çaba sarf etmeden mızrağımı elimden aldı. Geriye doğru tökezledim. Sonra da mızrağını havaya doğru kaldırdı.

Çığlık atmak üzereydim ki boğuk bir sesin, “Sakin ol, Alenna! Korkacak bir şey yok!” dediğini duydum.

Elini yüzüne götürerek ahşap maskesini çıkardı ve çimlere doğru fırlattı.

Bu Liam'dı.

"Bu da neydi şimdi!" diye bağırdım hem rahatlamış hem de öfkeden deliye dönmüş bir şekilde. "Neyin var senin?"

"Bugün öğretmenim benim." Gülümsemesini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

"Beni çok korkuttun, pislik! Hiç komik değil."

"Komik olmaya çalışmıyordum. Nasıl karşılık vereceğini görmek istedim."

"Neden?"

"Çünkü eğer gerçekten bizimle geleceksen hazırlıklı olmalısın." Maskeye bir tekme savurdu. "Bunu bir yandaştan aldım. Çok çirkin, değil mi?"

"Sana kızgıyım."

"Affedersin."

Derin bir nefes aldım. "Bu yaptıkların konusunda Gadya ne düşünüyor?"

"Sorun yok. Bugün yapacak bazı işleri var. Ayrıca onu kim eğitti dersin?"

"Ciddi misin?"

Başını salladı. "Evet. Ve Veidman'a da sordum. Birden fazla eğitmenin olmasının daha iyi olacağını söyledi. Böylece farklı dövüş tarzlarında tecrübe sahibi olabilirsin." Bir an durakladı. "Eğer operasyona katılacaksan, sana bir şey olmasını istemiyorum."

Doğru mu söylüyordu? Yoksa nihayet benimle biraz zaman geçirebilmek için bahane mi buluyordu? Her iki durumda da bugün beni çalıştırınca diğer avcılarla vakit geçirmemiş olacaktı. Gururum okşanmıştı. "Ee, bu korkunç maske ve çatalayak derisiyle ne işin vardı ki?" diye sordum.

"Beklenmedik bir durum yaratmak istedim." Mızrağını yere indirdi. "Çarkta neyle karşılaşacağını hiçbir zaman bilemezsin."

Aniden eğilip kendi mızrağımı aldım. "Savaşın bittiğini kim söyledi?"

Sırttı. "İşte bu."

Gadya'nın öğrettiği gibi ileriye doğru atıldım. Bir an onu hazırlıksız yakaladığımı düşündüm. Fakat mızrağını eline aldı ve benimkini bir kez daha düşürdü. Mızrağıma vuruşundan elim sızlamıştı.

"İyi hamle," dedi, "fakat tekniğin üzerinde biraz çalışmalıyız."

Günün geri kalanını çalışarak geçirdik. Liam, Gadya'dan çok daha nazikti fakat aynı zamanda çok daha güçlü ve hızlıydı. İmkânsız sayılacak kadar hızlıydı. Günün sonunda, hayatımda hiç olmadığım kadar yorgundum.

Akşam yemeğinden hemen önce nihayet bir ara verebilmiştik. Kendimi çimlerin üzerine bıraktım. Ter içinde ve nefes nefese kalmıştım. Kollarıma dayanarak morarmış ve yorgun bacaklarımı uzattım. Liam da yanıma oturarak bana bir matara su uzattı.

"Çok etkilendim. Gadya'dan çok daha hızlı öğreniyorsun."

"Sanırım beni çalıştırdığın için sana teşekkür etmeliyim. Fakat doğrusunu istersen, ölmek üzereyim."

Gülümsedi. "O halde işimi iyi yapıyorum demektir."

Bir yudum su içtim. Sonra da matarayı Liam'a uzattım. Bir dakika kadar sessiz oturduk.

"Geçen gece için özür dilerim," dedi sonunda. "Yani, seni öpmeye çalıştığım kısmı için."

"Sadece çalışmadın. Beni gerçekten de öptün, hatırladın mı?"

"Şey, özür dilerim. Yani, aceleci davrandıysam."

"Sorun değil," dedim. Ondan ne kadar hoşlandığımı bilmesini istiyordum fakat gergindim ve konuşursam işleri daha karmaşık bir hale getirebileceğimden korkuyordum. O yüzden bir şey söylemedim.

"Sana karşı neler hissettiğimi biliyorsun," diye devam etti. "Bence harika birisin." Durakladı. "Eğer istediğin buysa sadece arkadaş olabiliriz. Tamam mı?"

Aklım hâlâ bana harika dediği kısımdaydı. "Anlaştık," diye bildim sonunda.

Fazla resmî bir tavır takınarak şakayla karışık elini uzattı. "El sıkışalım mı?"

Bir kahkaha atarak elini sıktım. Elimi normalden biraz daha uzun süre tuttuktan sonra bıraktı.

Ertesi gün Gadya döndüğünde bir gün önce neler olduğundan konuşmadık bile. Fakat bana her zamankinden sert davranmıştı ve fazla hırçın görünüyordu. Belki de kızgındı. Sanki Liam ve Veidman bir gün ara vermesi için onu zorlamışlardı. Fakat çok geçmeden her şey normale dönmüş ve günün geri kalan kısmını çalışarak ve koşarak geçirmiştik.

"Gittikçe daha iyi oluyorsun," dedi Gadya çalışmanın sonuna doğru. "Buradaki kızların çoğundan çok daha iyisin, hatta bazı erkeklerden bile."

Bunun bana yapabileceği en güzel iltifat olduğunu fark ederek başımı salladım.

Sonra ekledi, "Fakat çok da havaya girme. Gri bölgenin şakası olmaz."

"Biliyorum." Mızrağımı sırtıma aldım. "Beni eğittiğin için teşekkür ederim."

Bana doğru döndü. "Benim için zevkti."

Yeni yetenekler edinmiş olsam da bana ne olacağı konusunda hâlâ inanılmaz derecede gergindim. Yolculuğumuz boyunca başımıza gelebilecek tüm o korkunç şeyleri düşünmemeye çalışıyordum.

Neyse ki gitmeden önceki gece zihnimdeki bu düşünceler dağılmıştı. Yemekten önce Liam hamağımın yanına uğradı. Elinde ufak, ahşap bir kutu vardı.

"Ne var onun içinde?" diye sordum.

Kutuyu açınca içinde küçük bir servis kâsesi, birkaç elma ve iki çanak olduğunu gördüm. Ayrıca birkaç mum da vardı.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin?"

Gülümsedim. "Eğer o mumları yakmazsan olur. Biz sadece arkadaşız, yoksa hemen unuttun mu?"

"Unutmadım." Mumları alıp kutudan attı.

Sonra beni nehir kıyısının hoş bir kısmına götürdü. Düzleşmiş kayalara yan yana oturduk ve yemeği servis etmeye başladı.

"Buradaki her şey hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, yemeğe başlarken.

Bizi mi yoksa önümüzdeki yolculuğu mu kastettiğini anlayamamıştım. O nedenle sadece, "Fena değil," demekle yetindim.

Yahnisinden bir lokma aldı. "Yalnızca yeniden gerçek yemek yiyebilmek için bile bu çarktan kaçmaya değer."

"Rika duymasın."

Kâsesini yere koydu. "Hey, sana bir şey getirdim. Yani, büyük bir şey değil aslında. Sürpriz olması için önceden gelip buraya saklamıştım." Elleriyle kolaçan ettikten sonra kayaların arkasından bir şey çıkardı.

Bir an bunu bir silah sandım. Uzun bir ahşap parçasının bir ucuna çiviler çakılmıştı ve o çivilerden aşağıya metal teller uzanıyordu. Ve sonra ne olduğunu anladım. Şaşkınlıktan ve mutluluktan bir kahkaha attım. "Liam, bunu nasıl yaptın? Bu..." Ellerimi yüzüme kapadım. Ağlamak üzereydim.

"Müzikle ilgilendiğini söylemiştin." Elindeki şeyi bana uzattı ve ben de kollarımın arasına aldım. "Gecenin uyuyor olmam gereken geç saatlerinde yaptım."

Şaşkınlık içinde elimde tuttuğum şeye baktım.

Bu el yapımı bir gitardı.

İlkel de olsa işe yarayacağı kesindi. Liam ahşabın üzerine farklı aralıklarla altı metal tel germiş ve bunları çivilerle yukarıdan ve aşağıdan sabitlemişti.

"Çivileri çevirebilirsin," diye açıkladı. "Gerçekten akort edebilmek için telleri çivilere doladım. Dandik göründüğünü biliyorum; sen daha iyilerine layıksın fakat bu yaptığım ilk gitar."

“Dandik falan değil,” dedim yüzüne bakarak. “Harika bir şey bu. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum.”

Ve sonra kendimi tutamayıp içgüdüsel bir hareketle eğilerek onu öptüm. O anda ne yaptığımı ve ne düşündüğümü bile bilmiyordum.

Dudaklarım onunkileri bulmuş ve üzerine kapanmıştı. O da dudaklarıyla bana karşılık veriyor, dokunuşuyla içimi ürpertiyordu.

Sonra geri çekildim. “Vay,” diye mırıldandım. Kafam karışmıştı. Hem istiyor hem de suçluluk duyuyordum. “Bunu yapmamalıyız.”

“Evet. Öpüşmek yok dediğini sanıyordum.” Sesi boğuktu. Onu şaşırtmış gibiydim. Kendimi şaşırttığımса kesindi.

“Ne olduğunu bilmiyorum.” Fakat aslında biliyordum. Gadya’nın uyarısına rağmen ona tutuluyordum. Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Onunla hemen konuşmalı ve her şeyi itiraf mı etmeli miydim? Yoksa her şey kötüye gitmeden Liam’la aramızdakilere bir son mu vermeliydim? Hiçbir karar kolay değildi.

“Sorun değil,” dedi, yüzümdeki ifadeyi görünce. “Endişelendiğin buysa ben kimseye bir şey söylemem.”

Kucağımda duran gitara baktım. “Bunun için çok teşekkür ederim. Benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin.” Söylenmemiş sayısız söz aramızda asılı kalmıştı.

“Ben gitsem iyi olacak,” dedi Liam sonunda. “Gece koşmam gerek. Yarın büyük gün, değil mi?”

Başımı salladım. “Doğru.” Kulağa ne kadar çılgınca gelse de neredeyse Liam’la operasyondan önce daha fazla vakit geçirebilmek için çarka daha önce gönderilmiş olmayı dileyebilirdim. “Yarın görüşürüz,” dedim. Liam, yüzünde bir gülümsemeyle tuhaf bir şekilde elini sallayarak gece koşusunu yapmak için uzaklaştı.

Arkasından bakarak gözden kayboluşunu izledim. Sonra da parmaklarımla gitarın tellerini tıngırdatarak ve farkında olmadan çivilere giden elimle gitarı akort ederek bir süre orada oturdum. Kendi kendime babamdan hatırladığım melodileri el yordamıyla çıkararak hafif hafif çalmaya başladım. Bu melodiler benim için birer ninni kadar rahatlatıcıydı. Fakat aynı zamanda beni bir daha hiç geri

gelmeyecek olan bir dünyaya özlem duymama neden oluyorlardı. Yetimhanede yalnızca hükümet tarafından uygun görülen vatansever şarkıları çalmama veya öğrenmeme izin verilirdi.

Nihayet hamağına döndüğümde, gitarımı güvende olması için yaprakların altına sakladım. Sonra da ateş alanına doğru yürüdüm. Hâlâ yolculuk için yapmam gereken hazırlıklar vardı.

Erzaklar paketleniyor, çatalayak derisinden fazladan su tulumları dikiliyordu. Veidman'ın tahminine göre uçakların iniş alanına varmamız birkaç gün sürebilirdi. Fakat bunu kesin olarak kimse bilmiyordu. Gri bölgedeki açıklaması güç soğuk havadan korunmak için yanımıza eski kazaklar, montlar, eldivenler ve şapkalar almıştık. Onları da şimdi çatalayak derisinden yapılan sırt çantalarına saklamak durumundaydık.

Bu yolculuğa çıkacağım için mutluydum. Gadya ve Veidman'ın beni desteklemelerini istiyordum ve tabii gizliden gizliye tekrar öpmek için yanıp tutuştuğum Liam'ın da...

Elimde bir meşaleyle, su tulumlarımızı taşımak üzere sepet yapmak için taze dallar bulmaya ormana doğru yürürken aklımdan bunlar geçiyordu.

Karanlıkta yere çömelmiş pelerinli gölge meşalemin ışığıyla aydınlandığında kamptan çok uzaklaşmamıştım.

Hemen durdum.

Pelerini dışında bu kişinin bir yandaş olması imkânsızdı. Tek başına kasabaya bu kadar yaklaşmış olamazdı. Onlar her zaman kalabalık gezerlerdi. *Belki yine Liam beni test ediyordu.* Fakat bu kişi Liam'dan çok daha ufak görünüyordu.

"Kim var orada?" diye seslendim. Belki daha fazla korkuyor olmalıydım fakat zaten bir elimde bıçak diğerinde de meşalem vardı. Ayrıca kasabalıların da etrafta olduğunu biliyordum. "Yüzünü göster! Burada ne yapıyorsun?"

Gölge yavaşça bana doğru döndü ve keşişe benzeyen başlığını çıkardı.

"David," dedim şaşkınlıkla. "Yaşıyorsun!"

“Alenna.” Yüzüne göre fazlasıyla büyük gelen tel çerçeveli bir gözlük bulmuştu ve gözlüğünü burnundan yukarıya doğru itti. “Lütfen gitme. Sadece beni dinle.”

Bir taraftan Gadya’nın söylediklerine, David’in beni kandırdığına ve onun aslında üst düzey bir yandaş olduğuna inanmam gerektiğini biliyordum. Fakat diğer taraftan David’in, o yandaşı yoldan itekleyerek hayatımı kurtardığı o anı da hatırlıyordum. O planlanmış bir şey ya da bir rol değildi. Barakalara kapatıldığında hissettikleri de sahte değildi.

İki elini birden uzattı. “Bak. Silahım yok. Buraya gizlice tek başıma geldim. Ve uzun bir yoldan geldim.”

“Neden geldin ki?” Bıçağımı hafifçe kaldırmış olduğumu fark ederek indirdim.

“Seni bulmak için. Sana söylediğim her şey doğrudur.”

“Kendine bir bak. Pelerin giymişsin. Eğer seni gören olursa artık kesinlikle bir yandaş olduğundan emin olacaklar! Seni öldürmeye çalışacaklar.”

“Yalnızca bazı cevaplar bulmak için yandaşlarla yaşıyorum. Eğer bir yandaş olsaydım sarhoş halde herkese havai fişek fırlatıyor veya kasabanızı yerle bir etmenin yollarını arıyor olurdum. Fakat onun yerine sana yardım edebilmek için hayatımı tehlikeye atıyorum.”

“Diğer tutsaklar öldürülürken sen nasıl kaçabildin? Bana bir açıklama yapman gerekiyor. Herkes yandaşların gelip seni kurtardıklarını düşünüyor. Bu kasabaya girebilmene yardımcı olmam ve casusluk yapabilmen için bana tuzak kurduğunu, beni kandırmaya çalıştığını düşünüyorlar.”

Başını iki yana sallıyordu. “Bu çılgınlık. Bu doğru değil.”

“Ben sana inanıyorum fakat diğerleri inanmıyor. Ve açık konuşmam gerekirse artık kimin tarafında olduğunu söylemek biraz zor, David.”

“Ben kendi tarafımdayım!” Yaklaştı. “Bireysellik diye bir şey duymadın mı? Alenna, bak, bu adada terk edilmiş olan çok fazla yer var. Oralarda ne yandaşlar ne de kasabalılar var. Yalnızca uçsuz

bucaksız bir arazi... Bazen çocukların bulundukları yeri terk edip tek başlarına yaşamak için küçük gruplar halinde buralara gittiklerini duydum. Bu adada vahşi hayvanlar yok. Burada korkulacak tek şey insanlar. Buraya, birlikte burayı terk edip başka bir yere gidebileceğimizi ve kendi topluluğumuzu kurabileceğimizi söylemeye geldim. Ya da sürekli birbirleriyle savaş halinde olmayan bir topluluk bulabiliriz."

"Bizi öldürürler." Durakladım. "Eğer gerçekten samimiysen şimdi benimle kasabaya gel. Veidman ve diğerlerine yandaşlardan öğrendiklerini anlat. Güvenliğini sağlayabilirim."

Başını salladı. "Beni yine hapsedip ilaç verirler. Yandaşların kampında en azından istediğimi yapabiliyorum sayılır. Onlara yalan söyledim. Bir kasabalıyı öldürdüğümü söyledim. Ve şimdi benim ilk ritüeli geçtiğimi sanıyorlar. Fakat hepsi o kadar kötü değil. Çoğu taşkınlık yaparak enerjilerini harcayacak yer arıyorlar. Bu nedenle de tehlikeli hale geliyorlar."

"David, söylediklerinin hepsinin doğru olduğuna yemin edermisin?"

"Yemin ederim."

"Barakadan nasıl kaçabildiğini hâlâ açıklamadın," dedim. "Özellikle de diğer tutsakların hepsi yanarken."

"Kaçmadım." Gözlüklerini yeniden düzeltti. "Sadece birkaç yandaş geldi, barakanın kapısını açtı ve ben de kaçtım. Kim olsa aynı şeyi yapardı. Bir daha beni dövmemesi için Markus'tan ve serumlarını üzerimde denememesi için de Veidman'dan kaçmak istiyordum. Yandaşların diğer tutsakları diri diri yaktıklarını sonradan öğrendim. Belki de kimsenin seninle konuşmasını istemediler. Ben de senin kadar korkuyorum. Yalnızca gidecek başka yer olmadığı için yandaşlarla kalıyorum. Elimden gelse burada seninle olmayı tercih ederim."

Başka soru sormama fırsat vermeden devam etti: "Onlar yokluğumu fark etmeden ya da sizin gözcüler beni bulmadan turuncu

bölgeye geri dönmeliyim. Yakında seni yine görmeye gelirim. Dikkatli ol. Tetikte ol."

Başımı salladım. "Olurum." Kaplan Vuruşu Operasyonu'ndan söz etmedim. Böyle bir plandan haberi olup olmadığını bilmiyordum. Başlığını kaldırdı ve geriye doğru bir iki adım attı. "Tüm bu çılgınlığı geride bırakarak kendi hayatımızı kurabilirdik. Çarkta yeni bir Yeni Providence yaratabilirdik. Eğer küçük sevgilini geride bırakarak bu şansı değerlendirmek istersen yapabiliriz."

"Yani beni gözetliyordun, öyle mi?"

"Seni koruyordum desek daha uygun olur. Sadece söylediklerimi bir düşün."

Ona baktım. Elimdeki meşale gözlüklerinden yansıyor. Söylediklerini yapmak intihar etmekten farksız olurdu. Fakat hem kasabayı hem de Keşiş'in kampını aynı anda idare etmeye çalışan tek kişinin o olabileceğini fark ettim. İkimizin yalnız olduğu, adada ilk kez uyanığımız o anı hatırladım. Her şey ne kadar da huzur verici görünüyordu. Ne kasabalılar ne de yandaşlar vardı. Belki de David haklıydı.

Ağaçların arasına doğru bir adım daha attı. Pelerini karanlıkta onu neredeyse görünmez yapıyordu.

"Unutma, uygarlığı kendimiz yaratırız," dedi. "Belki de çarktaki yaşam konusunda Veidman da Keşiş de yanılıyorlardır."

Verecek güzel bir cevap düşünmeme fırsat kalmadan gitti. Ormanın içinde gözden kayboldu. Meşalemi kaldırarak baktım fakat görünürde yoktu.

Kasabaya koşarak David'in döndüğünü herkese söylemek istiyordum fakat düşmanla dostluk kurduğumu düşünürlerse bana olan güvenlerini kaybedeceğimi biliyordum.

Açıklığa doğru yürürken sanki David'le karşılaşmamın bir hayal, bir sanrı olduğunu hissetmeye başlamıştım. Sanki bir hayalet görmüş gibiydim. Kafasındaki planı şöyle dursun, David'in gerçekte kim olduğunu bile artık bilmiyordum. Başım ciddi bir belada olabilirdi. Hızlanarak ateş alanına doğru ilerledim.

O gece yalnızca birkaç saat uyuyabildim. Güneş sabah adanın üzerinde yükselirken, gökyüzü kırmızımsı bir renge bürünmüştü. Sonunda Kaplan Vuruşu Operasyonu'nun vakti gelmişti.

Veidman ve Meira ateş alanında, güneşin altında, tüm kasabaya karşı durmuşlardı. Acı Çekenler ve bazı gözcüler dışında neredeyse herkes buradaydı. Bu, bir süre için ya da belki sonsuza kadar hepimizin son kez bir araya gelişi olacaktı.

"Kalanlar belki gidenlerden daha büyük zorluklarla karşılaşacaklar," dedi Veidman, sessizlikte yankılanan sesiyle. "Aklım geride kalanlarda olacak." "Dualarım" ya da ona benzer bir kelime kullanmadığını fark ettim. Kasabada dinî konuşmalar yapılmadı ve daha önce de hiç yapılmamıştı. Keşiş çarkta dinle ilgili ne varsa kullanmış ve insanların inancını sapkın bir bağlılığa dönüştürmüştü. Kasabada dine en yakın olan şey büyük olasılıkla Rika'nın pasifizmiydi. İlk defa kimse Veidman'ın sözleri karşısında sohbete başlamamıştı.

"Vedalaşalım," dedi Veidman hüzünlü bir ifadeyle. "Avcılarla beraber yarım saat içinde kuzeye doğru yola çıkıyoruz."

Yakınlarda bir kız ağlamaya başlayınca yanındaki iki arkadaşı hemen onu teselli etmeye çalıştılar. Kasabayı şimdiden özlediğimi hissediyordum. Bu çarkta bildiğim en güvenli yer burasıydı. Belki de yanlış bir karar veriyordum. Fakat ailemle ilgili gerçekleri öğrenmem gerekiyordu.

"Veidman gerçekten de sürdürecektir mi!" diye mırıldandı Gadya kulağıma sabırsızlıkla. "Yola çıkalım artık!" Dönüp Gadya'ya baktığımda neredeyse ayaklı bir cephaneliğe dönmüş olduğunu fark ettim. El yapımı çantasının dışında, iki yayı ve okları ve yürüyüş sopası olarak da kullandığı bir mızrağı vardı. Kendisine baktığımı gördü. "Sonradan pişman olmaktansa hazırlıklı olmakta fayda var."

Benim yanımda yayım ve Liam'ın yaptığı birkaç okum vardı. Ve bıçağım. Gitarımı yanıma almamıştım. Çantamda onun için yer yoktu ve ayrıca gereksiz ses yapmanın hayatlarımıza mal olabileceği bir yere gittiğimizi de biliyordum. Liam'm anlayış göstereceğini umut

ediyordum. Keşke onun için, neredeyse gitar kadar güzel bir şey yapabilseydim.

Başımı kaldırdığımda bir grup erkek avcının üstlerini çıkarmış ve sıraya dizilmiş olduklarını gördüm. Liam, Markus, Sinxen ve yaklaşık on kişi daha vardı. Hepinin elinde de kocaman metal uçlu mızraklar dâhil daha birçok silah vardı. Çok vahşi görünüyorlardı ve bizim tarafımızda oldukları için mutluydum.

Gözlerim Liam'a kaydı. Baktığımı fark edince yüzündeki ifade biraz yumuşadı. Ve belli belirsiz bir şekilde göz kırptığını görünce kalbim hızlandı.

"Çarktan kaçmanın bir yolunu *bulacağız*," diyordu Veidman. "Bir cevap *bulabiliriz*..." Biraz duraklayarak Meira'ya baktı. "Sanırım tüm amacımız da bu."

Çocuklardan bazıları onu alkışladılar.

"Yarım saat sonra görüşmek üzere," diye mırıldanarak Meira'yla birlikte ağaç kütüğünün üzerinden indiler.

"Sanırım Rika'ya veda etmemiz gerekiyor," dedim Gadya'ya.

"Şimdi koca bir bebek gibi ağlayacak. Bu işi büyütmeyselim derim."

"Gadya! Veda etmek zorundayız. Siz arkadaşsınız."

"Tamam, tamam," dedi kızgın bir tavırla. Gözlerini Liam'dan ayırmıyordu. Liam konusunda onunla konuşmak istiyordum fakat doğru zamanı bir türlü bulamıyordum ve tabii korkağın tekiydim.

Zaten Rika'yı bulamıyorduk. Yemek pişirme bölmelerine baktık fakat Rika ortalarda yoktu.

"Acı Çekenler'e yardım etmeye gitti," dedi bir kız.

"Rika'yı aramak aptalca bir fikirdi zaten," diye azarladı Gadya. "Bizi önemsemediği ortada." Yeniden ateş alanına döndük. Takım toplanmıştı. Kampın kabaca onda birinin gidiyor, diğerlerinin kalıyor olduğunu fark ettim. Yani yaklaşık yirmi kişilik bir grupla ormana doğru yola çıkıyorduk. Erkek avcılar dışında birkaç işçi, ben, Gadya ve Veidman vardık.

Kimlerin gideceği silahlarından ve çantalarından belli oluyordu. Benim de yay ve oklarım dışında, omzuma taktığım, bardaklar ve mumlarla dolu bir çantam vardı. Diğerleri de farklı erzaklar taşıyorlardı. Daha yapılı olan diğer çocuklar su kâselerimizi ve tulumlarımızı taşıyorlardı.

Aramızda olabilecek bir casus ihtimaline karşı, gri bölgenin kıyısındaki şehre yapacağımız yolculuk için herhangi bir harita çizilmemişti. Veidman, Liam ve diğer birkaç güvenilir kişi o ayrıntıları hafızalarına almışlardı. O bilgileri yazıya dökme tehlikesini göze alamadıkları için amacımıza ulaşmak için onların hafızalarına güvenmek zorundaydık ki bu da oldukça riskliydi.

Rika'nın bize veda etmemesine şaşırmıştım. Belki de bu onun için zordu. Kendi duygu ve düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Kasabadan ayrıldığım için üzgündüm fakat bizi bekleyen şeyler de garip bir heyecan duymama neden oluyordu.

Liam ve avcılardan bazıları önde, diğerleri ise arkadaydılar. Gadya ve ben de ortalara yakındık.

Sık bitkilerin arasında on dakika yürüdükten sonra yorulmuştum. O kadar yolu nasıl yürüyeceğimi bilmiyordum.

“Demek gitarını getirmedin,” diye sordu Gadya aniden.

Şaşkına dönmüş bir şekilde ona döndüm. “Hayır.”

“Liam’la aranızda olanları bilmediğimi mi düşünüyordun?” Sesi artık öfkeli gelmiyordu. Yalnızca vazgeçmiş gibiydi. ‘Ama biliyorum. Hatta bu konuda onunla konuştum bile.’

Bir anlığına durdum. “Öyle mi? Liam bundan hiç bahsetmedi.”

“Endişelenme. Sorun yok. Sana kızmayacağım.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “Aramızda bir şey olmaması için çabaladım. Bana inanmak zorundasın. Sadece öpüştük. Bir kere. Hayır, bekle. İki kere.”

“Bunun nasıl olduğunu bilirim. Liam’ın insanlar üzerinde bir etkisi vardır.” Zorlama gibi gelen bir kahrkaha attı. “Gerçekten, sorun değil. Zaten artık hayatıma devam etmemin zamanı gelmişti. Etrafta başka tatlı çocuklar da var.”

“Kızmadığından emin misin?”

“Bunun için çabalıyorum.”

“Teşekkürler, Gadya,” dedim. Gerçeği biliyor olması beni rahatlatmıştı. Fakat aynı zamanda ondan bir şey saklamaya çalıştığım için suçluluk duyuyordum.

“Sadece onun hakkında sana söylediklerimi unutma,” diye ekledi. “Seni uyarmaya çalıştığımı unutma.”

“Tamam.”

Yürümeye devam ettik.

Bir saat geçti. Ve sonra bir saat daha.

Bazen aramızda konuşuyorduk fakat çoğunlukla sessizdik. Gadya bir daha Liam’dan söz etmemişti. Ayrıca çantasının ve silahlarının ağırlığı onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Fakat benim çantam beni mahvediyordu.

Sonra aniden durduk.

“Ne...” diye söze başladım fakat Gadya endişeli bir ifadeyle bana baktı.

“Dinle,” dedi yalnızca dudaklarını kıpırdatarak ve ormanın sol tarafını işaret etti.

Başta bir şey duymamıştım. Fakat sonra ağaçların arasından hafif bir hışırtı geldi. Birisinin ayakları altında ezilen dalların sesini duydum. Bunun bir çatalayak olmadığını biliyordum. Onların ayak sesleri daha belirgin ve hiddetliydi.

Erkekler silahlarını hazırlamaya başladılar. Ben de yayıma bir ok yerleştirmeli miydim, karar verememişim. Herhalde. Fakat ses çıkarmak istemediğim için titreyen elimle bıçağımı çıkardım.

Kimse kıpırdamıyordu. Sadece orada öylece duruyorduk.

Veidman aniden bağırdı, “Çık ortaya!” Güçlü ve yüksek sesi ormanda yankılandı. Kuşlar ötüşerek ağaçların üzerinden gri gökyüzüne doğru yükseldiler. “Biz mavi bölgeden geliyoruz. Ve silahlıyız.” Sonra da, “Yüz kişiyiz!” diye yalan söyledi.

Ayak sesleri çoğalmış ve hızlanmıştı. Sesin sahibi doğrudan bize doğru geliyordu. Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Gadya ve diğer herkes yaylarını hazırlamışlardı.

“Şimdi de yüz bir kişi oldunuz, Veidman,” diye bağırdı bir kız.

Bir saniye sonra ağaçların arasından tökezleyerek çıkıp patikaya yuvarlandı.

Bu Rika’ydı.

“Neredeyse seni öldürüyordum!” diye bağırdı Gadya. “Delirdin mi sen?”

Ben bıçağımı indirerek tuttuğum soluğumu verirken Veidman da koşarak yanıma geldi. Rika biraz önce onlarca ok ve mızrakla delik deşik edilmek üzere olduğundan habersiz görünüyordu.

“Geciktiğimi biliyorum. Biliyorum fakat hiç gelmememden iyidir, değil mi?”

“Dikkatli olmalısın!” dedi Liam onu yerden kaldırarak.

“Üzgünüm.” Rika ayağa kalktı.

“Doğru kararı vermen neden bu kadar uzun sürdü?” diye homurdandı Markus. Şimdi hepimiz üzerindeki toprağı ve yaprakları temizleyen Rika’nın etrafına toplanmaya başlamıştık.

“Ben yemek pişiririm. Hepiniz bunu biliyorsunuz. Bir avcı ya da işçi değilim.” Bir nefes alıp sonra devam etti. “Fakat düşündükçe bir aşçıya ihtiyacınız olacağına karar verdim.”

Hepimiz ona boş boş bakıyorduk.

“Siz silahlarınızı konuşturuyor olabilirsiniz,” diye devam etti. “Fakat ben de kökler, yapraklar ve çatalayak etiyile aynı şeyi yapıyorum. Kasabada daha birçok aşçı var. Fakat sizinle birlikte gelen yoktu. Şimdiye kadar...”

“Bizi nasıl bulabildin?” diye sordu bir avcı. “Sen iz süremezsın ki.”

“Benim de kendime göre yollarım var,” dedi. “Beni küçümsemeyin. Ceviz ağacı kokusunu metrelerce öteden ve naneninkini ise çok daha uzaktan alırım. Ormanda ilerleyen yirmi çocuğu bulamıyacağımı mı sandınız? Ah, lütfen.”

“Bizi bulmak bu kadar kolay olmamalı,” diye söylendi Gadya. İzimizi kaybettirme konusunda daha dikkatli olmalıyız.”

Rika’nın böyle aniden ortaya çıkması karşısında çoğu avcı ne yapacağını bilememişti. Büyük olasılıkla onun bize yük olabileceğini düşünüyorlardı. Fakat düşündükçe, Rika’nın verdiği karar daha mantıklı gelmeye başlamıştı. Herkes karınları tokken daha iyi savaşıacaktı.

“Birisi Rika’nın çantasına yardım etsin,” diye emretti Veidman. Çünkü çantası taslar ve boş ahşap kâselerle doluydu. Sanki tüm mutfağını çantasına tıkmaya çalışmış gibiydi.

“Hayır. Ben taşıyabilirim. Gerçekten,” diye karşı çıktı, birkaç avcı ona doğru yaklaşarak yükünü hafifletmek için bazı eşyaları alırken.

“Al bunu,” dedi Liam, mızraklarından birini ona vererek.

“Ne yapacağım bununla? Bu tencere karıştırmak için fazla büyük.” Fakat yine de aldı.

Markus eğildi ve Veidman’a alçak sesle bir şeyler söyledi. Veidman başını evet anlamında salladı. “Yola devam etmeliyiz. Her ara veriğimizde yandaşlara bize saldırmaları için fırsat veriyoruz.”

Yeniden yürümeye başladığımızda, Rika oyalanarak sıranın ortasını bekledi ve Gadya’yla bana katıldı.

“Veda etmek için seni aradık,” dedim Rika’ya, onu unuttuğumuz sanmaması için.

“Eğer gelmek istediğini bilseydim, Alenna’yı eğittiğim gibi seni de eğitirdim,” diye söylendi Gadya.

“O zaman bilmediğin iyi olmuş,” diye şakalaştı Rika, Gadya’nın kolunu dürterek. “Ben atlet falan değilim.”

“Alenna da değil, inan bana.”

“Hey! Sözlerine dikkat et!” dedim Gadya’nın şaka yaptığını bildiğim halde.

Sonraki bir saat boyunca yürümeye devam ettik. Rika’nın mutlu tavrı kalbimi sıkıştıran ağırlığı biraz olsun hafifletmişti. Ve şimdi kuru ve tütsülenmiş çatalayak eti yerine öğlen ve akşam yemeklerinde dört gözle onun yahnisini bekleyecektik.

Bir saat daha geçti. Ve sonra bir saat daha. Zaman sanki sivilaşı-
mış, akıyordu. İlerlerken bir yerlerde mavi bölgeyle turuncu bölge
arasındaki görünmez sınırı geçmiştik ama kimse olayı büyütmemişti
ki bu da şimdilik yapılacak en iyi şeydi.

Eğer korkularımızı kontrol edebilirsek, zihnimizi temiz tutabiliriz.
Bunu Gadya'dan öğrenmiştim.

David'i düşündüm. İki bölgeden de ayrılarak kendi bağımsızlığını
ilan etme konusunda ciddi olduğuna inanmak zordu. Bu adada tek
başına olmak, yapılabilecek en cesur ya da aptalca hareket olurdu.
Hatta savaşa gitmek veya gri bölgeye yürümekten çok daha çılgınca
bir şey olurdu.

Gökyüzünde gezinen güneş, tepedeki ağaçlara rağmen sıcaklığıyla
bizi yakıyordu. Gri bölgenin soğuk olduğunu düşünmek çok zor
geliyordu. Şimdilik tüm paltolar, eldivenler ve diğer kışlık giysiler
çantalarımızda duruyordu.

Yürüyüş iyi gidiyordu hatta o kadar iyiydi ki rahatlamaya baş-
lamıştım. Ve Gadya daha önce bu konuda beni uyarmıştı. Fakat
hepimiz aynı şeyi hissediyorduk. Avcılar da dâhil hepimiz yüksek
sesle konuşmaya başlamıştık. Onlar da rahatlamış, hazırda beklet-
tikleri yaylarını indirmişlerdi. Bitmeyen saatler boyunca o kadar
gergin kalmak çok zordu.

Konuşma arasındaki boşluklarda Liam'ı düşünüyordum. David'i,
ailemi ve en çok da gri bölgeye gider gitmez arayacağım kayaları
düşünüyordum. Doğrudan bir tuzağın içine doğru yürüdüğümüz
aklımın ucundan bile geçmezdi.

14 SALDIRI

İlk oklar üzerimize geldiğinde hâlâ yürüyorduk. Yorgun argın adım atmaya çalışırken, Rika'nın bu akşam pişireceği yahninin nasıl bir şey olduğunu dinliyordum.

Fakat Gadya'nın bir an dikkati dağılmış ve herkesten önce durmuştu. Tam iyi olup olmadığını sormak üzereydim ki bir şey yüzümün yanından hızla geçti. O kadar yakından geçmişti ki bir tutam saçımı uçurmuş ve neredeyse burnumun ucunu sıyırmıştı. Sersemlemiş bir halde geriye doğru tökezledim.

Ve başımı çevirdiğimde, yaklaşık bir metre ötede, bir ağacın gövdesine saplanmış ve hâlâ sallanmakta olan bir ok gördüm.

"Bir araya gelin!" diye bağırdı Veidman o sırada.

Ve o dakikada, en büyük korkularımın gerçekleşmekte olduğunu fark ettim.

Saldırı altındaydık!

Gadya'nın bana öğrettiği her şey zihnimden bir anda uçup gitmişti. Sanki donmuş gibiydim. Hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu. Şimdiye kadar iki kere saldırı altında kalmış olsam da onlar kasabanın güvenli sınırları içindeydi. Bu sefer farklıydı. Burada savunmasızdık. Ve teknik olarak Keşiş'in bölgesindeydik.

"Alenna!" diye bağırdı Gadya yüzüme karşı. "Kendine gel! Bir ok al!"

Sesi beni kendime getirmişti. Titreyen ellerime rağmen söylediğini yaparak oku yaya yerleştirdim. Öğrendiğim şeyler yavaş yavaş geri gelmeye başlamıştı. Başımın etrafında oklar uçuşmaya başlayınca çalıların arasına çömeldim.

Diğerleri de aynı şeyi yaptılar. Hepimiz birbirimize doğru yaklaşıyorduk. Yeşil alana doğru baktım. Bize saldıranları göremiyordum. Tek görebildiğim, ormanda gezinen ve yüzleri görünmeyen gölgelerdi.

Gadya yakınlarda bir hareket fark ederek okunu fırlattı. Ve yayına anında yeni bir ok yerleştirdi.

Çılgınca etrafıma bakındım. Rika grubun tam ortasında saklanıyordu. Bir ok, çantasından görünen tavalardan birine isabet etti ve tavayı çan sesine benzer bir sesle parçaladı.

Liam koşarak yanıma geldi. Diğer avcılar yan taraflara dağılarak grubun çevresini sarmaya ve yandaşları korkutmaya çalışıyorlardı.

“Yaralandın mı?” diye sordu Liam, endişeli bir yüz ifadesiyle.

“Hayır. İyiyim,” dedim.

“Yalnızca başını aşağıda tut. Çantayı kalkan olarak kullan. Biraz sonra her şey bitecek.”

Yaylarımız hazır bir şekilde çömeldik. Sinxen kalkanıyla koşarak yanımızdan geçti. Birkaç ok daha bizi kıl payı sıyırarak çevredeki ağaçlara isabet etti.

Sık ormana doğru baktım. Gölgele dans etmeye, atlayıp sıçramaya ve garip çığlıklar atmaya devam ediyorlardı.

“Ne yapacağız?” diye sordum, yutkunarak. Tuzağa düşürülebileceğimizi biliyordum. Sadece bu kadar erken olacağını tahmin etmiyordum o kadar.

“Karşılık vereceğiz,” diye cevap verdi Liam, bir ok daha fırlatarak.

“İçimde kötü bir his var,” diye mırıldandı Gadya. Sesindeki korkuyu ilk kez duyuyordum.

“Geri dönebilir miyiz?” diye sordum.

“Çok geç. Yandaşlar burada olduğumuzu biliyorlar ve şu anda bunu herkese yayıyorlar. Büyük olasılıkla bu bölgedeki tüm yandaşlara haber vererek gelip bizimle savaşmalarını söylüyorlardır.”

Etrafımızdaki ağaçlara oklar saplanmaya devam ediyordu. Çantamı başımın üzerinde tutuyordum. Şimdiye kadar şanslı sayılırdım. Henüz bir kez bile vurulmamıştım.

Fakat herkes benim kadar şanslı değildi. Markus’un boynunun yan tarafında kanayan bir kesik vardı. Sıyrık gibi görünüyordu çünkü hâlâ ok atmaya devam ediyordu fakat yine de emin değildim. Diğer avcılardan bazıları da vurulmuşlardı.

Sayıcı bastırıldığımız kesindi. Üzerimize o kadar çok ok geliyordu ki sanki dolu fırtınasına yakalanmış gibiydik. Ormanda en az elli yandaş olduğunu tahmin ediyordum.

Sonra gündüz olmasına rağmen gökyüzüne rastgele havai fişekler atmaya başladılar. Sesleri sağır edici ve dikkat dağıtıcıydı.

Bu gürültüde bile birbirlerine bağırانların seslerini duyabiliyordum. Veidman emirler yağdırıyor, bu karmaşanın içinde hayatta kalmaya çalışıyordu. Orada, mızrağını kaldırmış hiçbir koruma kalkanı olmadan duruyordu.

Sonra aniden sesler hafifledi. Oklar garip bir şekilde azaldı. Ve sonra da tamamen durdu.

“Kâfirler!” diye bağırdı birisi, sessizliğin içinde.

Silahlarımızı sesin geldiği yöne çevirdik. Ses ormanda saklanan bir yandaştan geliyordu.

“Bölgeye izinsiz girdiniz,” diye devam etti ses. “Bu bölge Keşiş’e aittir.”

Liam’ın okunu nişan aldığını gördüm. Sesin geldiği yöne doğru odaklanmıştı. Sinxen ve iki avcı daha aynı şeyi yaptılar.

Fakat Veidman kolunu kaldırarak onlara durmalarını işaret etti. “Buraya savaşmak için gelmedik,” diye seslendi, ağaçların arasındaki sese. “Yalnızca geçiyoruz.”

“Yirmi silahlı savaşçıyla mı?”

*Demek bizi izliyorlardı. Takip ediliyorduk. Durum düşündüğüm-
den de kötüydü.*

"Doğruyu söylüyorum," diye üsteledi Veidman.

"Korumu bölgemize saldırmak için gelmiş olmanız daha mantıklı."

"Hayır. Biz mavi bölgedeki bir kasabadan geliyoruz. Siz kasa-
banıza sürekli olarak saldırıyorsunuz zaten. Bırakın da barış içinde
geçelim. Çarktan kaçmak için gri bölgeye bir arama operasyonuna
gidiyoruz. Aradığımız cevaplar hepimize yardımcı olabilir. Size ve
Keşiş'e bile."

Uzun bir sessizlik oldu. Bir an okların yeniden üzerimize yağ-
maya başlamasından korktum. Fakat sonra ses yeniden duyuldu ve
bu sefer soğuk ve duygusuzdu. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Bu çarktan gidebilmemizin yolunun kuzey sahilinde
olduğunu düşünüyoruz."

Veidman'ın bu kadar dürüst olmasına şaşırmıştım. Fakat sonra
bunun bir taktik olduğunu fark ettim. Burada olmamızın geçerli
bir sebebi olması gerektiğini biliyordu yoksa hepimiz çatalayaklar
gibi katledilecektik.

"Gri bölgede ölümden başka bir şey yoktur," dedi ses. "Ölmek
mi istiyorsunuz, kâfirler?"

"Bazı cevaplar arıyoruz, salak!" diye bağırdı Gadya.

Veidman öfkeli bir şekilde ona sessiz olmasını işaret etti. "Grup
adına konuşmama izin ver."

"O zaman amacımızı anlamalarını sağla," diye çıkıştı Gadya.

Ses yeniden konuşmaya başladı. "Size inanıp inanmamamın bir
önemi yok. Benim kim olduğumu bilmiyor musunuz?"

Veidman bazı avcılara etrafa doğru yayılmalarını işaret etti.
"Kimsin?"

"Ben Keşiş'in başgözcüsüyüm. Hiçbir kâfirin turuncu bölgenin
bu köşesinden izinsiz geçmemesini sağlarım."

"O halde bize izin ver," dedi Veidman. Yandaşıyla anlaşmaya ça-
lışıyordu fakat bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değildim.
Bize güvenmediği açıktı ve bizi sevmediği de kesindi.

“Mümkün değil,” diye devam etti ses. Sanki her yerdeymiş gibiydi. Tüm çevremizdeki ağaçlardan geliyordu. Avcılar dönüp duruyor, hâlâ sesin nereden geldiğini bulmaya çalışıyorlardı. “Keşiş görevimi yapacağım konusunda bana güveniyor. O benim sahibim ve efendimdir.”

Gadya alçak sesle küfretti. “Haydi, şu beyni yıkanmış zavallıyı ok yağmuruna tutalım.”

“Sayıları yüzden fazla askerden oluşan bir ordum var,” diye devam etti ses. “Ve şu an etrafınız tamamen sarılmış durumda.”

“Blöf yapıyorsun.”

Öyle mi dersin?”

O anda çevremizdeki ağaçlarda ışıklar yanıp sönmeye başladı. Bu ışıkların yandaşlardan geldiğini fark ettim. Bize yerlerini gösteriyorlar fakat aynı zamanda da en az beşe bir gibi bir sayıyla bizden üstün olduklarını anlatmaya çalışıyorlardı. Gözcü doğru söylüyordu.

“Tüm askerlerim silahlıdır,” dedi. “İşaret verdiğim takdirde hepsi de hayatları pahasına savaşacaklardır. Sizin gibi kâfirlerden nefret ediyorlar.”

“O halde işaret verme! Sakince geçip gitmemize izin ver.”

“Söylesene Matthieu Veidman, evet, ismini biliyorum diye o kadar şaşırma. Eğer bizlerden yirmi kişi ellerinde yay ve oklarıyla sizin kasabanıza gelmiş olsaydı sen ne yapardın?”

“Sizinle konuşurdum. Çarkta yeterince ölüm oldu. Burası zaten insanları öldürmeye yetiyor. Birbirimizi öldürmeyi bırakmalı ve birlikte çalışmaya başlamalıyız.”

“Senin ve benim insanlarım ezelden beri savaş halindeler.”

“İşte tam da bu nedenle durmalıyız!” diye haykırdı Veidman, çaresiz bir sesle. “Savaşıyoruz çünkü çarkta yapacak başka bir şey yok. Çünkü BKİ ya da burayı her kim yönetiyorsa bizim savaşmamızı istiyor! Anlamıyor musunuz?”

Ses bir an için sustu. Sonunda yeniden konuşmaya başladı. “O halde teslim olun. Silahlarınızı ve çantalarınızı indirin. İzin verin

adamlarım sizi sevgili Keşiş'e götürsün. Aramızdaki farklılıklar konusunda yapabileceklerimizi ona danışabiliriz."

"Senin Keşiş'in delinin teki," diye tısladı Gadya.

"Yeter, Gadya!" diye bağırdı Veidman.

Fakat bu kez avcılar da Gadya'yla aynı fikirdeydiler.

"Kesinlikle teslim olmayacağız!" diye bağırdı bir tanesi ağaçlara doğru.

"Hiçbir zaman!" dedi Sinxen.

"Hele sizin gibi pisliklere hiç!" diye öfkeyle bağırdı Markus.

Sanki bozuk yankılar gibi, ağaçların arasından yuhalama ve ıslık sesleri yükseldi. Yandaşlar savaşıma hazır görünüyordular. Avcılarımız da onlara hakaret etmeye başladılar.

Yalnızca yayını bir öne bir arkaya sallamakta olan Liam sessiz kalmıştı. Gözcünün sesine kilitlendiğini görebiliyordum.

"Siz kâfirsiniz," diye bağırdı gözcünün sesi gürültünün arasında. "Hiç inancınız yok. Keşiş size tek doğru yolu gösterendir. Yakında tüm bu ada onun olacak."

"Bunu daha önce de duymuştum," dedi Gadya, sıkıldığı dişlerinin arasından. "Sizin Keşiş'iniz koca bir sahtekâr."

Gözcü onu dinlemiyordu. "Eğer teslim olmazsanız bunu hayatlarınızla ödersiniz."

"Bunu yapma." Veidman'ın sesi sertleşmişti. "Sana yalvarıyorum." Fakat aslında yalvarmıyordu. Sadece sonunda anlaşılamayacaklarını fark etmişti. Avcılara gizlice el işaretlerini yaptığını gördüm. Ok ve mızraklar yeniden kalkmıştı ve ben de arkadaşlarımla yaptıklarını yaptım.

"Bela aramıyorsanız buraya gelmemeniz gerekirdi," diye seslendi gözcü, yükselen sesiyle. "Hepiniz zavallı kâfirlersiniz. Bizi öldürmek ve Keşiş'imize zarar vermek için gönderildiniz!"

Veidman gözlerini kapayarak yüzünü buruşturdu. Ben de o da neler olacağını biliyorduk. Hepimiz biliyorduk. "Lütfen..."

“Savaşçılar, mahvedin şu kâfirleri!” diye tüm gücüyle aniden bağırdı gözcü.

Bir an bir sessizlik oldu. Ve sonra gözcünün adamlarının gürültüsü geldi. Yüz değil de sanki bin yandaş var gibiydi. Ellerindeki meşalelerle ağaçların arasından çıkmaya başladılar. Üzerimize farklı açılardan gelen oklar yağmaya başlamıştı. Birinden kaçarken kaydım ve yere yuvarlandım.

“Vuruldum!” diye bağırdı Rika, yere düşerken. Kâse ve tenekeler gürültüyle çantasından yuvarlandı. Pantolonunun üzerine saplanmış bir ok gördüm. Sesi şoktaymış gibi çıkmıştı.

Çamurun üzerinde ona doğru emeklemeye başladım. Gadya’nın bana öğrettikleri bir işime yaramıyordu. Kendisi bile karşılık vermiyordu çünkü bir ağacın arkasına saklanmak zorunda kalmıştı.

Bu savaş fazla uzun sürmeyecekti. Fakat bittiğinde, ardında birçok ceset bırakacaktı. *Bizim cesetlerimizi!*

Ümitsizliğe kapılmak üzereydim ki aniden gökyüzünden gelen bir gürleme ve arkasından tiz bir gıcirtı duydum. Başımı kaldırdım. Bu adada yandaşlardan başka korkulacak şeylerin de olduğunu neredeyse unutmuştum. Onlardan çok daha korkunç bir şey gökyüzünde, tepemizdeki bulutların içinde geziniyordu.

“Alenna, yerde kal!” diye bağırdı Liam. Beni korumak için yanıma koşmaya çalışıyor fakat üzerimize yağan oklar hareket etmesini imkânsızlaştırıyordu.

Bir saniye sonra ilk algılayıcı gökyüzünden aşağıya, üç metre kadar yakınımın inmişti. Çığlık atarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmaya çalıştım.

Algılayıcının kolları yerdeki toprağı ve ağaç köklerini havalandırarak aniden kapandı, vınladı ve gıcırdadı. Sonra havada dönerek yeniden aşağıya indi. Bir halatın sargılarını andırıyorlardı. Avını arayan siyah, metalik yılanlara benziyorlardı. Kötü ve merhametsiz...

“Alenna, dikkat et!” diye bağırdı Liam. Sağır edici bir ses duydum ve tam zamanında yana doğru kaçtım. Tam çömelmiş olduğum yere bir algılayıcı daha inmişti.

Yay ve oklarımızın bu şeylere karşı bir işe yaramadığı açıktı. Kalkanlarımız da aynı şekilde faydasızdı. Fakat aynı zamanda yandaşların silahları da işe yaramıyordu. Peşlerine takılan algılayıcılardan kaçmaya çalışan yandaşları gördüm. Gözcü ve adamlarının bu saldırıyı beklemedikleri açıktı. Yüzleri boyalı yandaşlar korku içinde ağaçların arasına geri dönüyorlardı.

Bizden uzaklaşırken yakalanan bir yandaşı izledim. Algılayıcılar onu yukarıya çekerken öyle hızlı gözden kaybolmuştu ki geriye yalnızca çığlıkları kalmıştı.

Gadya yanıma koşarak kalkmama yardım etti. Rika da yaralı bacağına rağmen güçlkle ayağa kalktı.

"Bu bölgeye geçerek onları kendimize çekmiş olduk!" dedi Gadya.

"Onlarla nasıl savaşırız?" diye bağırdım.

"Savaşamayız! Ancak kaçabiliriz!"

"Hareket edemiyorum," dedi Rika bacağını göstererek.

"Buna mecbursun!" Gadya ileri doğru atılarak Rika'yı yakaladı ve ayakta durmasına yardım etti. "Alenna, bizi koru."

Yayımı kaldırdım. Bizi geriye kalan birkaç yandaştan koruyabildim fakat algılayıcılardan koruyamazdım. Algılayıcıların o korkunç seslerini duyunca yana doğru kaçtık. Şimdiye kadar algılayıcıların kasabalılardan çok yandaşları götürdüklerini görmüştüm ve bunun için de mutluydum. Fakat tam o sırada birinin alçalarak işçilerimizden birini yakaladığını gördüm.

Liam'a baktım. Hızla bize doğru koşuyordu. Aynı anda dönüyor, sağa sola gidiyor, gökyüzünden inebilecek algılayıcılardan kaçmak için çevik hareketler yapıyordu. Ben ise ok atmaya devam ediyordum. Bazıları algılayıcıların kollarına isabet ediyor fakat uçları metale çarpınca bir etkisi olmadan geri sekiyordu. Algılayıcılar durmak bilmiyorlardı. Bir tanesi Liam'ı yakalamaya çalışırken bir ağacı kökleriyle birlikte yerden söktü.

Yeniden yere çömeldim. Algılayıcıların henüz gerçek anlamda peşime düştükleri söylenemezdi. Erkeklerle daha çok ilgileniyorlar gibi görünüyordu. Fakat belki sadece ortalıkta koşuşturan onlar

olduğu içindi. Çaresizce bir avcımızın daha götürülüşünü izledim. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

"Alenna!" diye bağırdığını duydum Veidman'ın. Dönüp bakınca sol tarafımda olduğunu gördüm. Herkesi organize etmeye çalışıyordu.

"Ne yapabilirim?" diye seslendim. Çok korkuyor olmama rağmen yayıma bir ok daha yerleştirdim.

"Olduğun yerde kal!"

Veidman aceleyle yanımdan geçip gitti. Algılayıcı bir metre arkasına inerek toprağı kaldırdı.

Veidman tökezledi fakat ilerlemeye devam etti. Algılayıcı bir sonraki saldırısı için yeniden yukarıya çekildi. Üzerimizde kaç tane dolaştığını merak ediyordum. En azından altı ya da yedi tane olmalıydı. Belki de daha fazla. Ve her birinin de en az sekiz kolu vardı.

Sinxen, Gadya'ya yardım etti ve birlikte Rika'yı büyük bir ağacın altına götürdüler. Algılayıcıların ona orada da ulaşabileceklerini biliyordum fakat onunla fazla ilgilenmiyorlardı. *Algılayıcıları çeken neydi acaba?* Belki hareket, belki de vücut ısıydı. Geriye doğru baktığımda Liam'ın başka bir yaralı avcıya yardım etmek ve onu ormana doğru götürmek için durakladığını gördüm.

İşte her şey o anda oldu.

Aniden ok gibi hızlı, metalik bir şey tam önüme bir meteor gibi çarptı. Bu bir *algılayıcı koluydu*. Yer sarsıldı ve tökezleyerek gerilirken yüzüme etrafa fırlayan toprak ve taşlar yağdı.

Sonra bir şey arkamdaki toprağa çarptı. Bu da başka bir koldu. Bu sefer de ileriye doğru fırladım ve iki mekanik canavarın arasında kalarak dengemi kaybettim.

Damarlarımda baş döndürücü bir korkunun dolaştığını hissettim. Sanki bir tünelin içine doğru bakıyormuşum gibi görüş alanım daraldı.

Götürülmek üzereydim!

Olabildiğince hızlı bir şekilde, kendimi içgüdülerime bırakarak yana doğru koştum. Dengemi yeniden kurunca algılayıcıların yanlarından sıvışmaya çalıştım. Fakat bir tanesi yükseldi ve sert bir şekilde sol tarafıma indi. Tökezledim fakat düşmeden durabildim.

“Yardım edin!” diye bağırdım.

Fakat kimse beni duymuyordu. Kocaman gövdeli ve kalın dalları olan bir ağaç dikkatimi çekti. Çevremdeki diğer ağaçlardan çok daha büyüktü ve oraya sığınabileceğimi düşünerek ağaca doğru koşmaya başladım.

Ben koşarken algılayıcılar inmeye ve saldırmaya devam ediyorlardı. Her an o mekanik kolun bedenime dolanıp beni gökyüzüne çekmesini bekliyordum. Bana saldırmalarına fırsat vermek istemediğim için zikzak çizerek koşuyordum. Artık o büyük ağaca yaklaştım, yalnızca on adım ilerideydi ve arayı hızla kapatıyordum.

Bir kol daha indi ve ben adımımı atarken ayağımın altına kıvrılıverdi. Dengemi kaybettim ve bu sefer kurtulamadım. Elinden kaçmama fırsat kalmadan ayak bileğimden yakaladı ve beni düşürdü.

“Hayır!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

Kokusu burun deliklerimi dolduran nemli toprağı tırmalıyordum. Ellerimle yakalayacak bir şey arıyor, bulamıyordum. Ayaklarımla toprağa ve çimlere vuruyor, bileğimdeki şeyden kurtulmaya çalışıyordum. Kol beni yukarı çekmeye başlamıştı. Diğer kollar da sert bir şekilde yanıma inip kıvrılarak bedenime sarılmaya başladılar.

Tüm gücümle karşı koymaya çalışsam da kıpırdatamıyordum. Çıldırmış gibi bağılıyor ve ağlıyordum. Metali tekmeliyor, vuruyordum.

Sonra bedenimin havaya doğru yükseldiğini hissettim.

Ellerimle ağaç dallarını yakalamaya çalışınca elimde yalnızca avuç avuç kopan yapraklar kaldı.

Her şeyin sonu gelmişti.

Ölmek üzere olduğumu biliyordum fakat huzurlu değildim. Hayatım gözlerimin önünden geçmiyordu. Yalnızca çok öfkeliydim ve korkmuyordum.

“Çekil üzerimden!” diye bağırdım kollara, yükselmeye devam ederken. Yerden yükselmişim bile. Saniyeler içinde bulutlara kadar çekilecektim.

Fakat birden bir şeyin bedenimin alt kısmına çarparak beni yandaki ağacın gövdesine doğru savurduğunu hissettim. Ağaca öyle

sert çarptım ki neredeyse bilincimi yitirecektim. Bileğimdeki kollar-
dan biri gevşeyip sonra çözüldü. Bir şey bana tekrar vurdu ve sol
kolumun derisinin çizildiğini hissettim.

Ve sonra kollar yok oldu. Sanki gökyüzüne geri çekilmişlerdi.

Ve ben düşüyordum...

Ağaçların ve yaprakların arasından geçerken kendimi koruya-
bilmek için ellerimle başımı kapattım.

Bir saniye sonra, çalılıkların içine sertçe çarptım ve nefesimin
kesildiğini hissettim. Nefes alabilmek için öksürdüm. Her yerim
uyuşmuş gibiydi. Kollarımı ve bacaklarımı hissetmiyordum.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken orada öylece yattım. Götü-
rülmemiştim; bırakılmışım. İyi ama neden? Hareket etmeye çalıştım.
Kol ve bacaklarımdaki his yavaş yavaş geri dönmeye başladı. Güçlkle
doğrularak otururken algılayıcıların beni yeniden bulacaklarından
korkuyordum.

Ve sonra beni yakalayan algılayıcının hâlâ orada olduğunu fark
ettim. Yalnızca meşguldü çünkü onunla savaşan başka biri vardı.

Liam.

Beni kurtaran oydu. Kendi hayatını düşünmeden kendisini onun
önüne atmış olmalıydı. Şimdi ise tüm gücüyle en büyük kolla boğu-
şuyordu. Neyse ki algılayıcının bir kolu iki ağacın gövdesi arasına
sıkıştığı için ona ulaşamıyordu. Sıkıştığı yerden çıkmak için zorla-
nırken içindeki motorlar âdeta inliyordu. Algılayıcının çıkardığı ses
neredeyse dayanılmazdı.

Liam diğer avcılara bağıırıyordu. Avcılar ve Gadya ona doğru
koştular. Az önce beni almak üzere olanın dışında tüm algılayıcı-
ların gitmiş olduğunu fark ettim. Az kalsın götürülen son kişi ben
olacaktım.

Titreyerek dizlerimin üzerine kalkmayı başardım. Liam beni
kurtarmıştı. Hayatta kalan avcılar onun yanına gitmişlerdi ve tüm
güçleriyle, okları, mızrakları ve bileklerinin gücüyle, algılayıcıya
saldırıyorlardı.

Rika'nın bir keresinde bir algılayıcının bir parçasını kestiklerini söylediğini hatırladım. Bu sefer sanki koca makineyi düşürecek ve bulutların üzerinde kalan gizli kısmı ortaya çıkaracak gibiydiler. Makinenin kollarından çekiyor, yükselmesini engelliyorlardı. Onlara yardım etmek için kalktım. Fakat ben hareket edince ağaçların arasına takılan algılayıcı kolu sonunda kurtuldu. 'Ani bir vuruş hareketiyle kendisini sıkıştıran ağaçları devirdi ve hepimiz bir an korkudan durakladık.

Liam hâlâ diğer kolu tutuyor ve mızrağıyla koparmaya çalışıyordu. Tehlikede olduğunu fark etmemişti.

"Liam, dikkat et!" diye bağırdım. "Arkanda!"

Nasıl olduysa sesimi duymuş ve başını kaldırmıştı.

Fakat artık çok geçti.

İkinci kol havayı yararak bir kemer gibi Liam'm beline dolandı. Kol bedenini geriye doğru çekerken Liam'ın nefesi kesildi ve başını bir ağaca vurdu. Mızrağı elinden düştü.

Hızla koşmaya başladım. "Hayır!"

Gözleri bana kilitlenmişti. Fakat içlerinde korku göremiyordum. Yalnızca belirgin bir kararlılık görüyordum. Fakat aynı zamanda gözlerinde zamanının dolduğunu bilen birinin bakışları da vardı.

Dudaklarını kıpırdatarak, "*Alenna,*" dedi.

Tek bir kelime söyledi.

Benim ismimi.

Ve sonra kollar onu ağaçların arasından gökyüzüne doğru çekti.

Hey şey o kadar hızlı olmuştu ki inanamıyordum. Koşmaya devam ettim fakat Liam gitmişti. Başımı kaldırıp yukarıya baktım.

Yavaş yavaş uzaklaşan bir nokta bile değildi. Bir anda yok olmuştu. *Bu gerçek olamaz,* dedim kendi kendime, çıldırmış gibi. *Ah, lütfen hayır. Liam olmasın!*

Herkes şokta gibiydi.

Liam gitmişti. En iyi avcı, iz sürücü Liam... İlk öpücüğüm... Beni kurtarmaya çalışırken hayatım kaybeden Liam...

Sersemlemiş bir halde ismini tekrar ederek *Liam'ı* düşünüyordum. Onu kaybettiğime inanamıyordum.

Bedenim hareket etmiyordu. Bacaklarım zayıf düşmüştü. Yere yığıldım. Keşke onun yerine beni alsaydı. Ben bu adada hiçbir işe yaramıyorum. *Beni almasına izin vermeliydi!*

Herkes bağırıyor, haykırıyordu. Olanlara kimse inanamıyordu. Algılayıcılar grubumuzun yarısını almışlardı. Gözlerimi kapayarak dünyanın yok olmasını diledim. *Şimdi ne yapacaktım?*

15

BARIYER

Birkaç saniye sonra biri beni hızla ayağa kaldırdı. Gözlerimi açtığımda bu kişinin Gadya olduğunu gördüm.

Olanlar hâlâ tekrar tekrar gözlerimin önünden geçiyordu ve hâlâ şoktaydım. Fakat savaş bitmişti. Algılayıcılar, Keşiş'in gözcüsü ve yandaşları gitmişti. "Gadya," dedim.

Fakat sonra Gadya'nın yüzünün kıpkırmızı olduğunu fark ettim. Öfkeden çılgına dönmüştü. "Hepsi senin suçun!" diye bağırdı ve ben şaşkınlıkla geriye doğru tökezledim. "Sen olmasaydın, Liam götürülmeyecekti!"

"Bekle, Gadya, dur."

"Seni kurtarmaya çalışıyordu!"

"Bunu biliyorum!" Fakat içimin nasıl yandığını o biliyor muydu acaba? "Bunu ben istemedim." Ağlamak üzereydim. "Çok üzgünüm!"

"Üzgün müsün?" diye bağırdı, bana dönerek. "Hey, çocuklar, duydunuz mu? Alenna Liam öldürüldüğü için üzgünmüş! Bu kendinizi çok daha iyi hissetmenizi sağladı, öyle değil mi?"

"Uzatma," dedi Markus, yüzünü asarak. "Bugün yalnızca Liam götürülmedi."

"Hayır, uzatacağım!" diye bağırdı Gadya.

"Gadya bunu yapma," diye uyardı Veidman. Rika'nın yanındaydı ve yarasına bakmak için pantolonunun paçasını sıvıyordu.

Gadya onu duymazlıktan geldi ve içinden alevler çıkan gözleriyle bana döndü. "Katil olmak nasıl bir duygu?"

"Haydi ama. Bu saçmalık, Gad. O bir katil değil," dedi Sinxen, aramıza girmeye çalışarak fakat başaramamıştı.

"Evet, katil!" Gadya beni süzdü. "Bizimle sadece Liam için geldin! Kabul et. Sırf ayak bağı oldun."

"Bu doğru değil!" Kızmaya başladığımı hissediyordum. "Bu benim hatam değil. Buraya yardım etmeye geldim. Ve bugün bana Liam'la aramda olanlardan rahatsız olmadığını söyledin! Yalan mı söylüyordun?" Duygularını benden saklamış olabileceğini fark ettim. Şimdiyse tüm gerçek duyguları bir öfke fırtınasıyla beraber ortaya çıkıyordu.

"Sen taklitçisin. Ben veya Liam gibi gerçek bir avcı değilsin. Onun ölümüne sen sebep oldun." Gadya kavga etmeye hazır bir şekilde göğsümü itti. "Şimdi de bunu ödeyeceksin."

"Onu algılayıcı öldürdü!" dedim. "Gerçeği gör artık!"

Gadya söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. Bir an geri çekileceğini düşündüm. Fakat kısa bir süre sonra gözlerinde yeniden kararlılık ve öfke belirdi. "Keşke zamanımı seninle harcamayıp Liam'la geçirseydim."

"Belki de o artık seninle vakit geçirmek istemiyordu," diye çıkıştım, söylenmemesi gereken bir şey söylediğimi bile bile. "Ona hâlâ âşıkсан belki de onu terk etmemeliydin!"

Gadya yüzüme bir yumruk savuracakmış gibi hızla yaklaştı. İrkildim fakat geri çekilmedim. Aramızda az bir mesafe kalınca durdu.

"Liam'la birlikte olduğunuzu biliyorum," dedi, tükürür gibi. "Sana yapmamamı söylediğim halde arkamdan iş çevirdiğini biliyorum. Yaptığın bir öpücükten daha fazlasıydı. Markus herkese ikinizi kelebek nehrinde gördüğünü söyledi."

"Bir şey yaptıklarını söylemedim," diye seslendi uzaktan konuşmamızı duyan Markus.

"Fakat yaptıklarını ikimiz de biliyoruz."

Sırtımı dönüp gitmek istiyordum fakat bana arkamdan saldırmasından korktum. Tüm üzüntüsünü dışarıya çılgın bir öfke olarak vuruyordu.

"Gadya sakın ol," dedi Veidman, bıkkın bir şekilde. "Liam bu işin tehlikelerinin farkındaydı. Hepimiz öyleydik. O onurlu bir şekilde öldü."

Gadya hızla Veidman'a döndü. "Dinle, Vei. Ona güvenemeyiz. Alenna aramıza en son giren kişi, değil mi? Doğruluk testini geçtiğini biliyorum ama belki de onu da yalan söyleyerek başarmış olabilir! O ve David büyük olasılıkla işin başından beri rol yapıyorlar. Ya o bir casussa? Ya da bahsettiğiniz üst düzey yandaş oysa?"

Söylediklerine inanamıyordum. "Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun!" dedim.

"Öyle mi? Senin ve David'in işbirliği yapmadığınızı kim söyleyebilir? Yapmadığınızı ispatlayabilir misin?"

Söyleyecek söz bulamıyordum. Bir zamanlar dostum olarak gördüğüm kişi şu anda sadece benden nefret eden birine dönüşmüştü.

"Belki de Liam'ın ölmesi bir tesadüf değildir," diye devam etti Gadya, Veidman'a bakarak.

"Sonuçta o başından beri Liam'ı baştan çıkarmaya çalışıyordu..."

"Bu doğru değil!" dedim. "Ona olan duygularımı engellemeye çalıştım!"

"Evet, tabii. Tek bildiğim, eğer sen olmasaydın, o hâlâ yaşıyor olacaktı."

Veidman sonunda sıkıldı. "Kes sesini!" diye bağırdı Gadya'ya. Herkes şaşırmıştı çünkü o çok nadir olarak bağıırırdı. Ortalığa çöken sessizlikte yalnızca yaralıların haykırıışları duyuluyordu. Gadya gözlerini kaçırana kadar ona baktı. "Alenna ölümü alt etti. Tıpkı senin, benim ve geri kalanlarımız gibi. Fakat biz bugün şanslıydık. Liam ve diğer bazı arkadaşlarımız değildi." İç çekti. "Siz aynı taraftasınız. Hepimiz öyleyiz. Öyle davranmaya başlasanız iyi olur."

“Evet ve algılayıcılar her an geri gelebilir,” diye seslendi Rika. “Ya da yandaşlar. Lütfen, yeniden dost olun. Gadya, Liam için hepimiz üzülüyoruz.”

İsmi duymak bile kalbimi acıtıyordu. *Vazgeçmeyi bu kadar isterken bu yolculuğa nasıl devam edecektim ki?*

“Tamam, pekâlâ,” diyerek güldü Gadya, acı bir şekilde. “Geri kalanınızın umurunda olmadığını zannediyorum.”

Hâlâ şokta olmalıydım çünkü kendi duygularıyla bağlantı kuramıyordum. Hayatımda değer verdiğim tek erkek gitmişti. Ölmüştü. Şu an hıçkırıklara boğulmuş olmalıydım.

Topluluğun geri kalanına arkamı döndüm. Belki de Gadya haklıydı. Ben gelmeseydim, Liam hâlâ hayatta olacaktı.

Cesaretimi toplayarak arkama baktığımda Gadya’nın perişan olmuş bir ağaca doğru yürüdüğünü gördüm. Liam’ın götürüldüğü yere yakın olan ağaçtı bu. Ne yaptığını merak ediyordum fakat sonra omuzlarının sarsıldığını gördüm. Ağlıyordu ve göğsü sessizce inip kalkıyordu. Kimsenin görmemesi için yüzünü saklamıştı. Başımı çevirdim.

Rika topallayarak yanıma geldi. “İyi misin?” diye sordum, yutkunarak.

“Ok yalnızca sıyırdı. Acıyor fakat Veidman iyileşeceğini söyledi.” Durakladı. “Ben senin için endişeleniyorum.”

“Neden?” diye mırıldandım. Fakat hâlâ neden Gadya gibi ağlamadığımı merak ediyordum. *Benim de onun kadar üzgün olmam gerekmiyor muydu? Liam’a karşı benden güçlü duygular besliyor olabilir miydi?*

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi cevap verdi Rika, “İnsanlar duygularını farklı şekillerde gösterirler. Gadya senden çok daha uzun süredir buradaydı. O kaybettiği tüm dostları için ağlıyor, yalnızca Liam için değil.”

İçim paramparça oldu. Başımla onayladım.

“Ayrıca Gadya ondan ayrılmayı hiç istememişti. Bu onun en büyük sırrı. Onu terk ettiği gece yalnızca çok öfkelenmiş ve fazla

tepki göstermişti. Ertesi gün yeniden barışacaklarını düşünmüştü. Fakat öyle olmadı. Ve o aptal gururu yüzünden kendisini affetmesi için Liam'a yalvaramadı."

Etrafa dağılmış çanta ve eşyalarımızı toplamak için birlikte diğerlerinin yanına, çalılıklara doğru yürüdük. Oturduk ve Rika pantolonunun paçasını sıvadı. Bacağı hâlâ biraz kanıyordu fakat yarası bir delikten çok derin bir çizdiği andırıyordu.

"Demek Liam gerçekten..." durakladım. "Öldü" sözcüğünü söylemekte zorlanıyordum. Her şeyin sonu gibiydi. O nedenle yalnızca, "İnanması güç, o kadar," diyebildim.

Rika çalılıklara doğru baktı. "Birisi götürüldüğünde tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz."

"Bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyorsun."

"Pekâlâ, şu açıdan bak. BKİ'deki kimse bir daha bizi göremeyecek ve biz ölmedik." Sonra ekledi: "En azından henüz ölmedik."

Etrafıma bakındım. Herkesin Liam'ın ve diğer götürülenlerin öldüğüne inandığı açıktı. Bunu yüzlerinden anlayabiliyordum.

"Eğer Liam'a gerçekten değer veriyorsan, pes etmezsin," diye devam etti Rika. "En önemlisi kalbinin derinliklerinde ondan vazgeçmemendir."

Başımı salladım. Liam'la birlikte geçirdiğimiz zamanı düşündüm. Beni eğitmesini ve bana yaptığı gitarı düşündüm. Birbirimizle nasıl şakalaştığımızı ve onu öpmenin nasıl bir duygu olduğunu düşündüm. Fakat uzun süre düşünemezdim çünkü o zaman içimdeki acı devam etmemi engellerdi.

"Toplanın!" diye seslendi herkese Veidman.

Yara bere içinde kaldığımız için Veidman'a doğru güçlkle ilerledik. Hayatta kalan avcılar çantalarımızın çoğunu bulabilmişlerdi. Her şeyi taşıyacak kadar insan olmadığından eşyaların bazılarını bırakmak zorunda kalacaktık. Gadya ağacın dibinden kalkarak yürümeye başladı. Bakışlarını görmezden geliyordum.

"Bugünün hiç yaşanmamış olmasını isterdim," dedi Veidman, perişan haldeki topluluğa bakarak. "Artık sadece on kişi kaldık.

Dostlarımız için yasımızı tehlikeyi atlattıktan sonra tutacağız. Bazılarınızın yaralandığını biliyorum fakat vazgeçmeyeceğiz.”

Yaptığı moral konuşması beni ya da diğerlerini etkilemiş benzemiyordu. Gideceğimiz yere vardığımızda kaçımızın hâlâ hayatta olacağını merak ediyordum.

“Önemli olan gri bölgeye girebilmemiz ve uçakların bulunduğu şehri bulabilmemizdir.”

Veidman etrafına bakındı. “Önümüzde uzun bir yol var,” diye devam etti. “Fakat en azından yakında turuncu bölgeden çıkmış olacağız.”

“Ve sonra her şey daha da kötüleşecek çünkü gri bölgeye girmiş olacağız,” dedi Markus.

“Hayır, bariyere varmış olacağız,” diye düzeltti Veidman. “Önce onu geçmemiz gerek, unuttun mu?” Başını kaldırdı. “Yandaşların bir süre daha peşimize takılacaklarını sanmıyorum. Algılayıcılar onları korkutup kaçırdı. Fakat acele etmeliyiz. O yüzden yola koyulalım.”

Çok geçmeden yeniden yürümeye başlamıştık. Gadya ağaçların arasına bakarak tek başına ilerliyordu.

Rika ve ben yan yana yürüyorduk. Soluk soluğa kalmıştı ve bacağının canını çok yaktığını tahmin edebiliyordum. Fakat yardım kabul etmiyor, çantasını almama izin vermiyordu.

Yürümeye devam ettik ve ben de Liam’ı düşünmeye devam ettim. Acısı göğsümde açılan bir yara gibiydi. Taze ve ağırlı bir yara.

“Sence bariyer nasıl bir şey?” diye sordu Rika. Kendi acısına rağmen biraz olsun kafamı dağıtmaya çalışıyordu. “Herkesin bir fikri var.”

“Kimin umurunda?” Bariyerle ilgilenmem gerektiğini biliyordum fakat Veidman’ın bir çözüm yolu bulacağını düşünüyordum. “Yalnızca büyük bir çite benzer bir şey değil mi?”

“Bir şey kısmı doğru. Arkasını görebildiğimiz fakat aşamadığımız bir şey olsa gerek. Eğer denersek, o görünmez şurup gibi şeyin

içinde sonsuza dek hapsolabiliriz. Tünel çökmeden önce hiçbirimizin bariyer konusunda endişelenmesi gerekmemiştir.”

“Harika.” Yandaki kaygan ağaç gövdesine bastım ve neredeyse düşüyordum. Rika kolumdan yakalayarak düşmeme engel oldu. “Yeni bir tünel kazamaz mıyız?” diye sordum.

“O tüneli biz yapmamıştık,” diye açıkladı. “Geldiğimizde buradaydı. Öyle bir şey yapacak aletimiz ve yeterli insan gücümüz yok. Gerçekten çok derin bir tüneldi. Yalnızca tuğla ve betondan yapılmıştı.”

Tüneli ve müze kamerasından gördüğüm adadaki diğer tüm yapıları düşündüm. Bir zamanlar bu adada başka insanların yaşadığı kesindi. Ve bu David’in ailem ve hapishane bölgesi hakkında doğruyu söylediğini gösteren bir işaretti.

Yukarıdaki ağaçlara baktım ve istikrarlı bir şekilde ilerlemekte olduğumuzu gördüm. Yandaşlardan ve algılayıcılardan eser yoktu fakat bunun geçici bir durum olduğunu biliyordum. Bizim için tekrar tekrar geleceklerini biliyordum. Kimse kalmayınca kadar. Liam olmadan, kendimi mutsuz ve yalnız hissediyordum.

Yerler yeniden kayganlaşmaya başlayınca yavaşladım. Yere baktığımda, üzerine kimya formüllerinin basılı olduğu o garip naylon etiketlerden birinin üzerine bastığımı fark ettim.

Rika da durumu fark ederek, “Bunlardan artık her yerde var,” dedi. “Özellikle de bir algılayıcı saldırısından sonra.”

Etikete ayağımla vurarak kenara ittim. Artık daha fazla gizem istemiyordum. *Yalnızca cevap istiyordum.*

“Durun!” diye bağırdı Veidman, ileriden. Hepimiz durduk.

“Ne oldu?” diye fısıldadı birisi. Bedenim gerilmişti. Bu kadar süre içinde bir saldırıyı daha kaldıracabileceğimi sanmıyordum.

“Bariyere yaklaştık!” diye seslendi Veidman. “Buraya gelin ve bakın.”

İlerleyerek onun etrafına toplandık.

“Gri bölgenin güney sınırındayız,” diye açıkladı Veidman. Sanki gizli işaretler arıyormuş gibi ormanın içine doğru baktı. “Bariyer

yaklaşık sekiz kilometre ileride olmah.” Veidman gökyüzüne baktı. Bulutlar hareket ediyor, ağaçların arasından gri bir ışık süzülüyordu. “Yağmur geliyor. Acele etsek iyi olacak.”

Yavaşça çantalarımızı aldık ve yolumuza devam ettik.

İlerlerken Liam’ı düşünmemeye çalışıyordum. Eğer duygularımın beni ele geçirmesine izin verirsem yolun kenarına yığılıp kalacağımı biliyordum. Duygularımı onlarla baş edebileceğim bir zamana kadar zihnimin bir köşesine kaldırmıştım. Bu ailem götürüldükten sonra geliştirdiğim bir yetenektir. Tüm yetimlerin öğrenmesi gereken bir yetenektir.

Yalnızca gri bölgeye odaklanmıştım. Bu gizemli bariyeri geçmek, tabii geçebilirsek, benim yolculuğumun yalnızca başlangıcı olacaktı. Gri bölgede ailemden kalmış olabilecek her türlü izi aramayı düşünüyordum. Eğer mecbur kalırsam gruptan ayrılacaktım. Gadya’ya sırrımı söylemediğime memnundum; beni buraya gerçek anlamda neyin getirdiğini kimsenin bilmemesi daha iyi olurdu. Böylece kendimden başka kimseyi tehlikeye atmamış olacaktım.

Alnımda bir su damlası hissettim. Ve sonra bir tane daha. Çok geçmeden yağmur hafif hafif yağmaya başlamıştı. Yürümeye devam ettim. Herkes aynı şeyi yaptı.

“İşte orada!” diye bağırdı Sinxen, sonunda ağaçlar seyreilmeye başladığında. “Bariyer!” İleriye doğru atıldı. Biz de onu takip ederek ağaçların arasından bir açıklığa çıktık.

“Lanet olsun,” diye söylendi Rika, morali bozulmuş gibi. Markus da dâhil olmak üzere bazı avcılar da küfür ederek çantalarını yere attılar.

Onları suçlamıyordum. Karşımızda gri bölgeye açılan gerçeküstü, geçilmez bir bariyer duruyordu. Büyüklüğü karşısında şaşırmıştım. On sekiz-yirmi metre yüksekliğinde ve yaklaşık bir metre kalınlığındaydı. Bir yağ tabakası gibi, neredeyse şeffaf ve sedefli renkteydi. Bana göre, suyun katılaşarak koskocaman, tek parça bir duvara dönüşmüş halini andırıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Veidman bariyere doğru yürüdü. Elini uzatarak yüzeye dokunuşunu izledim. Yağmur bariyerin kenarlarında kalarak şeklini ortaya çıkarmış ve kolayca görünmesini sağlamıştı.

“Dokunmanın güvenli olduğundan emin misin?” diye seslendi Sinxen, endişeli bir ses tonuyla.

“Neden gidip kendin bakmıyorsun?” diye çıkıştı Gadya.

Hâlâ Veidman’ı izliyordum. Eli, parmakları açık bir halde bariyerin yüzeyinde duruyordu. Elini, içine sokmak istercesine bariyere bastırıyordu.

Rika ve ben yavaşça yürümeye başladık. Yağan yağmurdan dolayı gözlerini kısmış, bariyere bakıyordu. “Jöle gibi bir şeye benziyor.”

Haklıydı. Bariyer, yarı şeffaf bir jöleyi andırıyordu.

Neredeyse yanına gelmek üzereydim. Yağmur, botlarımı suyla doldurduğundan, attığım her adımda vıcık vıcık sesler geliyordu. Çantamdan montumu çıkararak giyindim. Berbat bir haldeydim, yorgunluktan ölüyor ve Liam için üzüliyordum.

Yaklaşık üç metre solumda duran Veidman’a baktım. Gadya da Markus ve diğer avcılarla Veidman’ın diğer yanına doğru yürüdü. Veidman’ın elinin bariyerin içine yavaşça girdiğini gördüm. Acı çekiyor gibi bir hali yoktu fakat çok fazla güç harcıyor gibi görünüyordu. Elini içeriye sokmak için bedeninin tüm gücünü kullanarak kendisini duvarın yüzeyine bastırıyordu.

“Sıcak!” diye bağırdı Rika. O da avucunu bariyerin yüzeyine koydu. “Soğuk olduğunu düşünmüştüm.”

Uzanarak parmaklarımın ucuyla yüzeye dokundum. Yeni pişmiş ve tuhaf bir şekilde yumuşak ve organik olduğu hissini veren bir ekmek sıcaklığındaydı.

Elimi maddenin üzerine bastırınca onun da elimi iterek dışarıya doğru bombelendiğini gördüm. Bir sünger, jelatini andırıyordu. Bunun içinden geçmenin zor olacağını fark ettim fakat buranın etkili bir koruma duvarı olmasını sağlayan da herhalde buydu. Kırık tırnaklarımla tırmalamayı denedim fakat hiçbir etkisi olmamıştı. Yü-

zeyin üzerinde yaptığım her oyuk, garip madde tarafından yavaşça eski haline getiriliyordu.

Veidman'a baktım. Elini yumruk yapmıştı ve eli artık tamamen içeride sayılırdı. "Ah," dedi aniden, sıkıldığı dişlerinin arasından. "Fazla baskı var." Elini yeniden çekmeye başladı fakat bariyer sanki dik duran bir bataklık gibi elini içine sıkıştırmıştı. "Biri bana yardım etsin."

Sinxen ve bir avcı daha hemen atılarak elini çekmesi için ona yardım ettiler. Her şey inanılmaz derecede yavaş olmuştu ve herkes durup seyretti. Sonunda Veidman elini çıkardığında tüm kanı çekilmiş, eli kemik gibi bembeyaz olmuştu.

"Parmaklarım uyuştı," dedi, dolaşımı yeniden sağlayabilmek için kolunu öne arkaya sallarken. Yapmamız gerekeni söylemesi için hepimiz ona bakıyorduk fakat ondan hiçbir yönlendirme gelmiyordu.

Gadya'nın aniden, "Kenara çekilin!" diye bağırdığını duydum. Ona doğru baktım. Biraz geriye doğru yürümüşü ve şimdi bizden yirmi adım kadar geride, ağaçların başladığı yerde duruyordu. Bariyeri vurmak için yayını kaldırdı.

Veidman elini kaldırdı. "Gadya, dur! Henüz karşımızda ne olduğunu bilmiyoruz."

Veidman lider olmasına rağmen ve şimdiye kadar ona kimsenin karşı geldiğini görmemiş olmama rağmen, Gadya artık kendi kurallarıyla oynuyordu. "Ben bir savaşıyım!" diye cevap verdi, vahşi bir ifadeyle. "Ben işimi böyle görürüm!"

Veidman'ın onu durdurmasına fırsat kalmadan, Gadya okunu geriye doğru çekti ve yayından çıkan tıngırtıyla oku fırlattı. Ok havada öyle hızlı ilerliyordu ki güçlükle görebildim. Sonra da bariyerin yüzeyine çarptı.

Çarpmanın etkisiyle bariyerde bir dalgalanma belirdi. Pırıltılı sıvının üzerinde oluşan daireler okun vurduğu yerden dışarıya doğru büyüyerek dalgalandılar. Fakat bu gözle görülür derecede zayıf bir dalgalanma olmuştu. Sanki bariyerin içinde zaman ağırlaşmış gi-

biydi. Okun ucunun her geçen salise hızla yavaşlayarak sıvının içine girdiğini gördüm.

Ve sonra yarısında sıkışarak durdu.

Hepimiz, bu garip maddenin içine sıkışmış olan oka baktık. Sıkışmadan önce yalnızca otuz-kırk santim kadar içeriye girebilmişti. Asılı kalan okun diğer ucundaki birkaç renkli tüy bir çeşit egzotik çiçek gibi duruyordu.

“O oku geri alamayacaksın,” dedi Sinxen.

Fakat Gadya çoktan ikinci okunu hazırlamıştı ve görünüşe göre yeniden denemek üzereydi. Fakat bu sefer Veidman izin vermeyecekti. “Atış yapma!” diye çıkıştı. “Bu bir emirdir.”

Gadya durakladı.

“Oklarımızı akıllıca kullanmalıyız,” diye açıkladı. “Ayrıca yaptığın bir işe yaramaz. Başka bir yol bulmalıyız.”

“Altını kazabilir miyiz?” diye sordum.

Artık ben yokmuşum gibi davranan Gadya hariç herkes bana baktı.

“Buna vakit yok,” dedi Veidman. “Ayrıca küreğimiz yok. Ve tahminime göre toprağın derinliklerine kadar gidiyordur, bu nedenle zaten başaramayız.”

“Üzerinden geçmeye ne dersin?” diye sordu Markus.

“O da işe yaramaz.” Veidman bariyere bakıyordu. “O kadar yükseğe tırmanamayız. Ya da yukarıda kalırız.”

Kendi kendime bu bariyerin nasıl bir şeyden yapılmış olabileceğini düşündüm. *Böyle bir duvarı kim yapmış olabilirdi?*

Ve sonra, *bu duvarın ardında gerçekten saklamaya değer bir şey olmalı,* diye düşündüm. Tıpkı David’in söylediği gibi. *Fakat yandaşların geçebildiği tarafı nasıl bulacaktım? Ve içerideki kayaların üzerine yazılı mesajları? Eğer mecbur kalırsam gruptan ayrılmaya cesaret edebilecek miydim?*

Bariyeri daha geniş bir açıdan görebilmek için birkaç adım geriledim. *Yandaşlar bu şeyin içinden nasıl o kadar kolay bir şekilde gri bölgeye geçebiliyorlardı?*

“Duvar boyunca yürüyelim,” dedi Veidman. “İnceldiği bir bölge var mı diye bakarız.”

İsteksiz bir şekilde Veidman’ın peşinden yürümeye başladım. Liam’ın gitmiş olması bir yana, aynı zamanda bir hiç uğruna ölmüştü.

Bariyeri geçemeyecektik.

Geri döndüğümüzü ise düşünemiyordum. Kasabamız hâlâ yerinde olacak mıydı yoksa şimdiye kadar çoktan yandaşlar tarafından yağmalanmış ve Keşiş’e mi verilmişti?

“Acele edin!” diye bağırdı bir ses. “Buradan!”

Donup kalmıştım.

Bu, hayatta kalmayı başaran ve benim çok iyi tanımadığım işçiydi. Çıldırılmış gibi bağırmaya devam ediyordu. “Ah, Tanrım, birini buldum! Bir erkek! Ve duvarın içine sıkışıp kalmış...”

16 HESAPLAŞMA

Bir dakika sonra işçinin yanına varmıştık. Yağmur hızlanmıştı. Soğuk damlalar başıma vuruyor, yanaklarımdan ve ensemden aşağıya akıyordu. Gözlerimdeki yağmuru silerek gördüğüm şeye bir anlam vermeye çalıştım.

Siyah pelerinli sıska bir çocuk önümüzde, yerden bir metre kadar yüksekte asılı duruyordu. Bedeninin bir kısmı kehribarın içindeki böcekler gibi duvarın içine hapsolmuştu.

“Uzak durun!” diye uyardı Veidman.

Gadya ve avcılar çoktan yaylarını çıkarmışlar ve hepsi de aynı noktaya nişan almışlardı bile. Ben de kendiminkini çıkardım.

Yandaş çocuk benim yaşlarımdaydı ve uzun, siyah saçları vardı. Kısa boylu ve inceydi; ayva tüyü sakalları vardı. Baş, tek omzu ve pençe gibi tuttuğu tek eli bariyerin dışındaydı. Bir bacağı ve ayağı da aynı şekildeydi. Bedeninin geri kalanı tamamen o şeffaf maddenin içindeydi.

Gözleri kapalıydı ve dudaklarını da ince ve sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırmıştı. Dudaklarının ve burun deliklerinin etrafında kurumuş kan izleri vardı. Sanki sıkıştığı için ağzı ve burnundan kan gelmiş gibiydi. Hareket etmiyordu.

“Ölmüş mü?” diye fısıldadım.

Sinxen beni duyarak arkasına döndü. “Sanırım.”

Soğuk yağmurun altında öylece durmuş yandaşı inceliyorduk ve kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Duvarın dışında kalmış olan teni bembeyaz olmuştu.

“Bunu ona kim yapmış olabilir?” diye sordu sonunda Rika.

Markus omuz silkti. “Belki de diğer tarafa geçmeye çalışırken kendi yapmıştır.”

“Fakat duvarın içindeki basınç...” diye mırıldandım. “Bu kadar ileriye gitmesi mümkün mü? Ayrıca neden yüzü bize dönük?”

Hâlâ çocuğun yüzüne bakıyor ve bir yandan da bunun ne kadar korkunç bir ölüm şekli olduğunu düşünüyordum. Jelatini andıran bir bariyerin içinde donmuş bir ceset olmak...

Sonra çocuğun gözleri açıldı.

“Yaşıyor!” diye bağırmaya başladı herkes.

Veidman bir adım yaklaştı. Gadya, Markus, Sinxen ve diğerleri de yaylarıyla birlikte onu izlediler. Çocuğun göz bebekleri yerine oturdu ve güçlkle odaklandı. Gözleri solgun maviydi ve içlerindeki acıyı görebiliyordum. *Kaybolan umudun acısını...*

“İsmi ne?” diye sordu Veidman.

Çocuk ağzını açmaya uğraşırken çatlamış dudaklarını yaladı. Sonra da derin bir nefes almaya çalıştı. Fakat onun yerine, karaya çıkmış balık gibi almaya çalıştığı nefes ağzından ileriye gidemedi. Göğsünün inanılmaz bir basınç altında olabileceğini fark ettim. “Yardım edin,” diye fısıldadı. “Nefes alamıyorum...”

“‘Nefes alamıyorum’ mu? Bu bir isim değil!” diye acımasızca alay etti Gadya.

Gözleri Gadya’ya doğru döndü.

“Bana bakma yandaş! Gözlerini çıkarıp çatalayaklara atacağım!”

“Sen ona bakma,” diye araya girdi Veidman. “Benimle konuş. Belki sana yardım ederim.”

“Lütfen...” Çocuk tek seferde ancak bir kelime söyleyebiliyordu. Eğer biz olmasaydık, hiçbir zaman kurtulma şansı olmayacaktı.

Veidman küçük grubumuza baktı. "Onu oradan çıkarmalıyız. İşimize yarayabilir."

"O düşman," dedi Markus. "Bırakalım burada çürüsün. Eğer karşıya geçmekle ilgili bir şey bilseydi zaten burada sıkışıp kalmazdı." Bir an Veidman bile duraksadı.

"Ya bu sizlerden birine olsaydı?" dedi Rika yağmurun sesini bastırarak. "Yandaşların her biri kötü değil ya. Olamazlar! Yalnızca bazıları yanlış yolu seçmiş olabilir. Ve bu yandaş şu an bizim için bir tehlike oluşturmuyor. Bir kereliğine nazık olabiliriz."

Haklı olabilir miydi? David'i düşündüm. Hayatımı nasıl kurtardığını ve benimle paylaştığı sırları düşündüm. "Sanırım ben de Rika'yla aynı fikirdeyim," diye söze başladım, yumuşak bir sesle.

"Sen ve Rika gidip nezaketinizi başka yerde gösterin!" diye bağırdı Gadya, sözümü keserek. "Çarkta nezaket iyi bir şey değildir. Bakın Liam'a ne oldu! Ve diğerlerine! Ve sizin umurunuzda değil."

"Liam'ı yandaşlar değil, algılayıcı aldı," dedim. "Belki çocuğa da bunu yapan bir algılayıcıdır."

Gadya yeniden bağırmaya başlamadan önce, "Alenna haklı," dedi Veidman. "Bu yandaştan bazı bilgiler almalıyız."

"Ve eğer bir şey bilmiyorsa, onu yeniden duvara sokabiliriz," dedi Markus kayıtsız bir tavırla.

Veidman ve diğerleri duvara doğru ilerleyerek çocuğun boşa kalan kolu ve bacağından tuttular. Gadya ise geride durmuş, yayını hazırda tutarak onları ve bizi koruyordu.

Ben de ilerleyerek çömeldim ve yandaşın ayağından çekerek yardımcı olmaya çalıştım. Ne kadar zamandır burada hapsediğini merak ediyordum. Bedeninin duvarın içinde kalan kısmı bir kâğıt kadar beyazdı.

Gadya zorlandığımızı gördü. "Bana ihtiyacınız var," dedi öfkeli bir sesle. Sonra yayını bir kenara atarak yanımıza geldi.

Kaydettiğimiz ilerleme çok yavaştı. İlk olarak yandaşın omzunu çıkardık. Sonra da bacağına bir bölümünü. Sonra boynunun ve

göğsünün bir bölümünü çıkardık. Sonunda ciğerlerine biraz daha temiz hava dolmaya başladıkça o da hızlı hızlı solumaya başlamıştı.

“Lütfen, lütfen,” diye tiz sesiyle yalvarmaya devam etti.

“Az kaldı,” dedi Veidman. Aslında biz çekiştirdikçe jöleyi andıran duvarın gevşediğini hissediyordum.

Sonunda yüksek bir sesle bedeni duvarın içinden tamamen kurtuldu.

Biz etrafında toplanırken o da toprağın üzerinde yüzüstü süründü. Duvarın içindeki madde bedenine bulaştığı için yapış yapış olmuştu. Kısa bir an duvarda bedeninin bulunduğu yerde büyük bir oyuk kaldı. Fakat sonra jöle yayılarak oyuğu yavaşça yok etti.

Yerdeki yandaşa baktım. Artık kurtulduğu için hepimiz ona karşı biraz dikkatli davranıyorduk. Gadya yeniden yayını aldı. Bir yarım daire şeklini alarak yandaşın söyleyeceklerini beklemeye başladık.

Yağmur sonunda azalmıştı.

Yandaş derin, titrek nefesler alıyordu. Dolu dolu öksürdü. Çok ince ve güçsüz görünüyordu.

“Bize ismini söyle,” dedi Veidman yumuşak bir sesle.

Çocuk başını bile kaldıramıyordu. “Bana... Zıp Zıp derler.”

“Çok aptalca bir isim,” dedi Sinxen.

“Bunu sen mi söylüyorsun,” diye takıldı Gadya.

Veidman bir bakışıyla ikisini birden susturdu. Fakat çocuk konuştuklarını duymuştu.

“Haklısın,” dedi güçlkle. “Aptalca bir isim... Fakat bana böyle demelerinin sebebi yaptığım şeyin bu olması.”

“Duvarın içine de öyle mi girdin?” diye seslendi Markus. “Maymun gibi hoplayıp zıplayarak mı? Nedense hiç şaşırmadım.”

Yandaş bir kez daha öksürmeye başladı ve Veidman ona biraz daha yaklaştı. “İsmim Matthieu Veidman. Biz büyük nehrin yanında bulunan mavi bölgedeki bir kasabadan geliyoruz. Bu bariyeri geçmenin ve bu çarktan gitmenin bir yolunu arıyoruz.”

“O zaman siz inançsızsınız... Keşiş’in sonsuz güçlerine inanmıyorsunuz.”

“Hayır, inanmıyoruz. Fakat yine de sana su ve yiyecek vereceğiz. Ve dinlenmen için bir fırsat. Karşılığında bize bildiğin her şeyi anlatacaksın. Bu bariyer hakkında her şeyi ve neden burada olduğunu da. Ve tabii Keşiş hakkında bildiklerini de...”

“Neden?”

“*Neden mi?*” dedi Gadya, inanmakta güçlük çeker gibi bir ses tonuyla. “Çünkü eğer yapmazsan seni burada ölüme terk edeceğiz! İşte bu yüzden. Kısa süre önce arkadaşlarımızın çoğunu kaybettik. Senin bizim için hiçbir değer yok.”

“Anlaştık mı, Zıp zıp?” diye sordu Veidman. Zıp zıp sanki ayağa kalkmaya çalışıyormuş gibi kıpırdandı.

“Biri ona yardım etsin,” diye ekledi Veidman. Fakat yandaş iyi olan kolunu kaldırarak herkesi kendinden uzaklaştırdı.

“Bunu kendim yapabilirim,” dedi, soluk soluğa kalmış bir halde. Fakat yapamayacağı her halinden anlaşılıyordu.

Veidman, Rika’ya baktı. “Çantamdan biraz su ve yiyecek getir.” Sonra bana döndü.

“Alenna, birkaç örtü getir.” Sonra da Zıp Zıp’a baktı. “Biz sana yardım edeceğiz ve sen de bize yardım edeceksin. Birbirimize düşmanlık yapmak zorunda değiliz.”

Zıp Zıp sağlam olan kolu ve omzunu kullanarak kendisini yerden hafifçe kaldırdı.

“Pekâlâ. Bilmek istediklerinizi size anlatacağım.”

“Dinliyorum.”

“Yaklaş,” dedi Zıp Zıp. “Bunu herkesin duymasını istemiyorum. Söyleyeceklerimi yalnızca senin duyman gerek. Sen lidersin, değil mi?”

Veidman istemeyerek de olsa yerdeki yandaşın yanına çömeldi. “Pekâlâ,” dedi. “Kulağıma fısılda o halde.”

Ben de herkes gibi duyabilmek için biraz uzandım. Zıp Zıp’ın fısıldamaya başladığını duydum. Onun yüzünü göremiyordum. Yalnızca

Veidman'ın yüzünü görebiliyordum. Fakat Veidman'ın yüzündeki ifade bomboştu. Duygusuzdu.

Sonra her şey değişti.

Zıp Zıp sanki ciğerleri patlıyormuş gibi dolu ve tiz bir çığlık attı. Veidman o anda gözlerinde anlatması güç bir dehşetle ayağa kalktı. İlk başta bir şey anlamamıştım.

Fakat sonra gözlerim aşağıya kaydı.

Veidman'ın göğsüne, kalbinin hizasına gümüş bir hançer saplanmıştı. Ve hançerin diğer ucu Zıp Zıp'ın elindeydi. "Senin üzerine sıçradığım kesin!" dedi çıldırmış gibi. Ağzından kanlı tükürükler damlıyordu.

Çığlık atacak vakit bulamadan Gadya'nın yayından fırlayan okun Zıp Zıp'ın boynunun yan tarafına isabet ettiğini gördüm. Zıp Zıp başını aniden arkaya doğru çevirdi.

"Bu bir tuzak!" diye bağırdı Sinxen.

Herkes harekete geçmişti.

Sinxen, gömleği kana bulanmış olan Veidman'ı tutarak güvenli bir yere doğru çekti.

Ondan hiç beklenmeyecek bir enerjiyle Zıp Zıp aniden ayağa kalktı. Adem elmasına isabet eden oku çekiştirirken ağzına dolan kanın sesini duyuyordum.

"Tüm kâfirlere ölüm!" diye tısladı. Boğazındaki delikten dolayı sesi neredeyse duyulamayacak, kan dondurucu bir hırıltı şeklindeydi.

Orada hareketsiz bir şekilde kalmıştım.

Bir saniye kadar sonra Markus ve diğer avcılar tüm ağırlıklarıyla Zıp Zıp'ın üzerine atladılar. Yumrukları yüzünde patlıyordu. Bir an, başının arkaya doğru eğildiğini gördüm. Törpülenmiş dişlerinden kan damlarken deli gibi güldüğünü gördüm.

Viedman, "Onu öldürmeyin," diye seslendi belli belirsiz. Şoka girmek üzereydi. Göğsünde duran hançere baktı. "O bize canlı lazım."

Herkes onu duyuyor fakat kimse dinlemiyordu. Markus, Zıp Zıp'ın boğazındaki oku vahşi bir şekilde çekti. Boğazından fişkıran kanlar bariyeri kırmızıya boyamıştı.

Markus geri çekildi.

Zıp Zıp ölüyordu. Boğazı yırtılmış, üzerinde kocaman bir delik açılmıştı. Fakat dudaklarında mutlu bir gülümseme vardı.

Sonra Gadya'nın yayından son bir ok fırlatarak tam iki gözü-nün arasına isabet etti. Bedeni gerildi, elleri kasıldı ve sonra yeniden gevşedi. Ve yere düştü. Ölmüştü ve yüzündeki gülümseme de kaybolmuştu.

"Pis bir tuzak!" dedi Gadya, yayını sallayarak. "Onu buraya yollayıp duvara sıkıştıran büyük ihtimalle Keşiş'in kendisidir. Bizi yakalamayı umuyordu!"

"Eminim tünel çöktüğünden beri bariyere nöbetçi dikiyorlardır," diye söylendi Sinxen.

Gadya öfke içinde yayını indirdi. "Liam burada olsaydı bunların hiçbirisi olmazdı. O Vei'yi korurdu."

Sinxen oturmuş, Veidman'ın başını kucağına almıştı. Veidman'ın ağzından kan geliyordu. Hançer hâlâ göğsündeydi. Eğer çekmeye çalışırsak her şeyin daha da kötü olacağını biliyordum.

"Başını yukarıda tut," diye uyardı Rika.

Hepimiz ölmekte olan liderimizin etrafına toplandık. Veidman'ın birilerini kurtarmak için öldüğünü biliyordum. *Tıpkı Liam gibi*. Çark-taki bu sapkın yaşamda fedakâr olmanın bir karakter sorunu olduğu açıktı. Gadya haklıydı.

Veidman'ın nefes sesi düzensizleşti. Boynunu yukarı doğru kaldırdı.

"Hava alması gerek! Geri çekilin!" diye bağırdı Gadya.

"Eğer kasabaya geri dönerseniz, Meira'ya olanları anlatın," diye fısıldadı Veidman. Sesi uykulu gibi geliyordu. İçime dolan korkunun beni esir aldığını hissettim. "Meira'ya onu sevdiğimi söyleyin." Öksür-meye başlayınca göğsü sarsıldı ve bıçağın sapı aşağı yukarı sallandı.

“Dayan!” dedi Markus. Yanaklarından akan yaşları görebiliyordum. “Vazgeçme!”

“Meira’ya beni unutması ve görevimize tek başına devam etmesi gerektiğini söyleyin...” Sözleri soluk alıp verişlerine karışmıştı. Ağzı açık kaldı. Yeniden konuşmaya başlayacağını düşünmüştüm fakat sonra öldüğünü fark ettim.

“Veidman!” diye bağırdı Gadya. “Hayır!” Herkes çığlık atmaya ve bağırmaya başlamıştı. *Liam ve Veidman’ın ölmemesi gerekiyordu.* Onlar olmadan gerçek bir liderimiz yoktu.

Markus çaresizce Veidman’ın göğsündeki bıçağı çekti ve kalp masajı yaparak onu geri döndürmeye çalıştı. Fakat işe yaramamıştı. Yalnızca Veidman’ın cansız bedeninden çimlere ve toprağa daha fazla kan akmasına neden olmuştu.

Rika gözlerini sildi.

“Bu haksızlık!” diye bağırdı Sinxen. Çıldırılmış gibi etrafına bakındı.

“Buraya lanet olsun!” dedi işçi.

O sırada gürleme seslerini duyduk.

Ses, dakikalar önce içinden geçerek buraya geldiğimiz sık ağaçların arasından geliyordu. Sanki bize doğru ilerleyen bir ordunun sesini andırıyordu.

Hepimiz dikkatimizi Veidman’ın ölümüne vermiştik. İlk defa Gadya yayını hazır tutmuyordu. Silahlarımızın çoğu yerlerde, çimlerin üzerine dağılmış haldeydi.

Ağaçlara doğru döndüm. Diğerleri de sesleri duyarak silahlarını aldılar.

Fakat artık çok geçti.

Ormanın içinden silahlı yandaşlar çıkarak etrafımızı sarmışlardı. En az elli kişilerdi. Hepsinin de ellerinde üzerimize doğru tuttuğu yay ve mızrakları vardı. Sayıca azdık, bariyer ile aralarında sıkışmıştık ve kaçacak hiçbir yerimiz yoktu.

Yine de birkaç avcı aceleyle yaylarını almaya koşuşturdular. Fakat anında uçuşmaya başlayan oklarla vurularak acı içinde bağıarak düştüler. İşçi mızrağını almak için koşarken sırtından vuruldu.

Sonra herkes durdu. Yandaşlar bizleri sessizce izlemeye başladılar. İlk kez çığlık atmıyor, bağırıyor ya da havai fişek ateşlemiyorlardı. Şoktaydım. Artık neredeyse bir avuç kasabalı kalmıştık: Gadya, Rika, Markus, Sinxen ve ben. Herkes ölmüş ya da şu an ölüyordu.

Hiçbirimiz hareket etmeye veya konuşmaya cesaret edemiyorduk. Eğer bu yandaşlar biraz daha ok atarlarsa hepimiz ölecektik. Belki beraberimizde birkaçını da götürebilirdik fakat bunun bir önemi olmazdı.

Ölmek istemiyordum. Ailemin izlerini ve mesaj bıraktıkları kayaları bulmadan ölmek istemiyordum. Bu kadar ilerledikten sonra ve Liam kendini benim için feda ettikten sonra ölemezdim. Bir heykel gibi kıpırdamadan durdum.

Ve sonra garip bir şey olmaya başladığını fark ettim.

Ağaçların arasından yüzleri boyalı dört yandaş yavaşça belirdi. Silahları yoktu. Onun yerine omuzlarında, üzerinde minder olan yassı bir ahşap platform taşıyorlardı. Platformun üzerinde ise yatay şekilde duran, siyah meşeden süslü bir şekilde oyulmuş bir sandalye duruyordu. Üzerinde ise, boğazına kadar kalın yünlü battaniyelerle örtülmüş, küçük, karanlık bir gölge oturuyordu.

Gözlerimin önündeki korkunç manzaraya bakakaldım.

Karaltının yüzünde üzerine iki tane göz deliği ve çirkin bir gülümseme oyulmuş korkunç, ahşap bir maske vardı. Eski kabilelerin ayinlerinden kalma bir ölüm maskesini andırıyordu. Aslına bakılırsa maskenin altındaki kişinin ölü mü yoksa diri mi olduğundan emin değildim. Çok yaşlı ve iki büklüm görünüyordu. Sandalyeyi taşıyan yandaşlar yaklaşıyorlardı.

Hâlâ okların havada uçarak kalbime saplanacakları korkusuyla orada öylece durdum. Mükemmel bir şekilde hazırlanmış bir tuzağa düşmiştük.

Dört yandaş sandalyeyi gittikçe yaklaşıyorlardı. Şimdi on beş adım kadar uzağımızdaydılar. Sonra sanki hepsi de aynı sessiz işareti duymuş gibi sandalyeyi nazikçe çimlerin üzerine indirerek bir adım gerilediler.

Maskeli yüz aniden hareket ederek bize doğru döndü.

Nefesim kesilmişti.

Maskenin delikleri ardında, ateş ve hastalıktan kıpkırmızı olmuş, deli gibi bakan bir çift göz vardı. Günler önce Gadya'nın Keşiş'le ilgili söylediklerini hatırladım. Onun hiç konuşmadığını, yürümediğini ve gitmek istediği her yere taşındığını söylemişti.

Bu canavarı andıran garip şekilli kişi o olabilir miydi? O olmalıydı. Fakat neden şimdi bize kendisini gösteriyordu?

Başı yeniden kıpırdadı. Tripodun üzerindeki bir kamera gibi aniden döndü. Gördüklerini algılamaya çalışıyor gibiydi. Sanki önemli bir şeyin olmasını bekliyorlarmış gibi tüm yandaşlar garip bir sessizlik içindelerdi.

Sonunda maskenin arkasından, "Şah mat," dedi rahatsız edici bir ses. Sanki adamın ses telleri yanmış gibiydi. Ya da belki çok uzun zamandır konuşmamıştı.

"Sen kimsin?" diye hırladı Gadya. Sesinde, etrafımızda bulunan tüm ağaçların üzerini saran sarmaşıklar gibi iç içe geçmiş korkuyu ve öfkeyi duyabilmişim.

"Sen yam..." diye söze başladı Markus alçak bir tonla fakat sonra sustu. Vazgeçti. Neredeyse kazayla "yamyam" diyecekti. "Sen Keşiş'sin, değil mi?" Sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

Maske dönerek ona baktı. Sanki başı, bedeninin hareket eden tek parçası gibiydi.

"Bazıları bana böyle der, evet."

Gözlerimi kapadım.

Demek meşhur öcü buydu.

Sonunda tam karşımda duruyordu. Bir efsane gerçeğe dönüşmüştü. Başımdaki damarlardan kanın çekildiğini hissettim. David

bana Keşiş'in yandaşlarının ismini bildiklerini söylemişti. *Acaba Keşiş de biliyor muydu? Konuşmalı mıydım yoksa sessiz mi kalmalıyım?*

"Biz buraya savaşmak için gelmedik," dedi sonunda Markus. "Gri bölgeye gidiyoruz..."

Sinxen gergin bir ses tonuyla onun sözünü kesti, "Lütfen, artık bizden birilerini öldürmeyin, tamam mı?"

Ben de sonunda cesaretimi toplayarak konuştum. "Bölgenizden çıkacağız. İnanın. Yalnızca bariyerin diğer tarafına geçmenin bir yolunu arıyoruz."

Keşiş başını bana doğru çevirdi. "Biliyorum. Sizi takip ediyor, izliyorduk." Sözcükleri sertti fakat sesi garip bir güven veriyordu ve kısa cümleler kuruyordu.

"Bizden ne istiyorsun?" diye sordu Gadya. "Neden buradasın? Bizi öldürmek için mi?"

"Uçakları bulma planınızdan haberim var." Durakladı. "Onlara ulaşmak için yardımınıza ihtiyacım var. Çare bariyerin arkasında gizli." Çarktan kurtulmaktan söz ettiğini düşünürken devam etti. "Beni yiyip bitiren hastalığın çaresi."

O zaman anladım.

Keşiş de Acı Çekenler'dendi.

Bu nedenle maske takıyordu, hareket edemiyordu, gözleri kıpkırmızıydı. Bu sıcakta yüzü çürümüş olmalıydı.

Gadya vakit kaybetmeden düşüncelerimi dile getirdi: "Sen hastasın."

Keşiş alçak ve boğuk sesiyle bir kahkaha attı. Sonra battaniyelerin altından titreyen elini yavaşça çıkardı. Bir deri bir kemik kalmıştı. Cildi cüzzamlı gibi yaralarla kaplanmıştı. Hastalık bedenini harap etmişti. Bu kadar hasta olan çoğu insan ölürdü. Fakat Keşiş ölmemişti.

Verdiği işaretin ardından bir yandaş elinde bir termosla koşarak yanına geldi. Keşiş'in yanında diz çöktü ve termostaki suyu maskenin ağız boşluğundan akıtmaya başladı.

Gadya, "Elime fırsat geçtiğinde seni öldüreceğim," dedi Keşiş'e, soğukkanlı bir tavırla.

Üzerimize doğrultulan tüm silahları görünce dehşetle irkildim. Emir verdiği takdirde yandaşların hepimizi teker teker öldüreceği açıktı.

"Gadya..." diye uyardı Rika. "Hiç akıllıca değil."

Keşiş elini sallayarak yandaşa uzaklaşmasını işaret etti ve sonra maskenin ahşap dudaklarının üzerinde kalan suyu yaladı. Dudaklarının etrafındaki ahşap, suyu emdiğinden koyulaştı.

"İhtiyacım olan bilgi sizde var," diye devam etti Keşiş. "Evet, kasabanızda gözlerim var. Avcılarınızın, gri bölgenin başarılı bir haritasını çıkardıklarını biliyorum. Sizinkiler, benimkilerin yaptığından daha iyi bir iş çıkardılar. Beni gri bölgedeki şehre götürmenizi istiyorum. Fazla zamanım kalmadı."

Markus ona baktı. "Sana neden yardım edelim ki?"

"İlk olarak, başka şansınız olmadığı için. İkincisi de bu bariyeri nasıl geçebileceğinizi yalnızca ben biliyorum. Benim yardımım olmadan beceremezsiniz."

"Sana güvenmiyorum," dedi Gadya. "Sen bir manyaksın. Bir katilsin." Veidman'ın ve diğerlerinin yerde yatan bedenlerine baktı.

Keşiş başını salladı. "Yine de ortak bir amacımız var. Bu adayı terk etmek istiyorsunuz. Ve ben de iyileşmek istiyorum ki emrimdekileri yönetmeye devam edebileyim." Boğazını temizledi. Boğazından dolu dolu, korkunç bir ses çıkmıştı. "Gri bölgede, uçaklara ek olarak bir de bana yardım edebilecek doktorlarla dolu bir laboratuvar var. O nedenle gelin, gri bölgeye birlikte gidelim."

Rahatsız edici sesinde baştan çıkarıcı ve garip bir şekilde uyuşturucu bir şey vardı. Sesinin tonu tanıdık geliyordu fakat tam olarak çıkaramıyordum.

"Neden Veidman'ı öldürdün?" diye sordum.

"Dikkatinizi çekebilmek için." Maskenin altından sapıkça ve zalim bir ifadeyle gülümsediğini hissettim. "Ayrıca eğer güçlerimizi birleştirirsek, tek bir lidere ihtiyacımız olacak."

“Ortada hiçbir sebep yokken onu öldürdün!” diye söze başladı Gadya fakat diğerleri onu susturdular. Keşiş’e karşı güçlkle bastırabildiği nefretinin gittikçe köpürmeye başladığını hissediyordum. Tıpkı benim gibi Gadya’nın içi de, üzüntü, korku ve öfke gibi farklı duygularla kaynıyordu.

“Bunu konuşmamız gerek,” dedi Sinxen. Zaman kazanmaya çalıştığını biliyordum. “Kasabalılar olarak aramızda konuşmalıyız.”

“Hayır,” dedi Keşiş. “Eğer söylediklerimi yapmazsanız, siz yapana kadar adamlarım size işkence edecekler.” Durakladı. “Bariyerle olan işimizi sabah hallededeceğiz fakat bu gece konuğum olacaksınız.”

Diğerleriyle göz göze geldim. *Konuk mu?*

“Adamlarımın buradan bir kilometre kuzeyde bir kampları var. Bize oraya kadar eşlik edeceksiniz.”

Keşiş yeniden elini kaldırdı ve yandaşlara işaret etti. Dört yandaş öne çıkarak platformu kaldırdılar.

Maskesini eğerek bize tepeden baktı. “Silahlarınızı kaldırın. Bugün başka savaş olmayacak. Ve başka ölüm de olmayacak. Tabii eğer siz istemezseniz.” Eğer karşı koyarsak, diğerleri gibi öldürüleceğimiz açıktı. Biz beş kişiydik, onlarsa elli.

Birden on yaşıma geri dönmüştüm. Takım elbiseli o yaşlı adamla odamdaydım. Ailem götürülürken karşı çıkmamıştım ve o günden beri de pişmanlık duyuyordum.

Ve işte şimdi elime bir fırsat daha geçmişti!

Etrafıma bakındım. Ok atmaya zamanım yoktu fakat bir mızrak alıp bu canavara fırlatabilirdim. Fakat bununla ne elde edebilirdim ki? Büyük olasılıkla ıskalar ve sonra da öldürülürdüm. Hem de hiç uğruna. Kendimi kapana kısılmış ve çaresiz hissediyordum ve bu duygudan hiç hoşlanmıyordum.

“Arkadaşlarımızın cansız bedenlerini hayvan leşleri gibi burada bırakamayız,” dedi Gadya yüksek sesle.

“Adamlarım hayatını kaybeden dostlarınızın bedenlerini getirirler. Onları sizin için kampımızdaki kutsal bir yere gömeriz.”

Meira'yı düşündüm. Veidman'ın öldüğünü ona kim söyleyecekti? Sonra da büyük olasılıkla hiçbirimizin kasabaya geri dönemeyeceğini fark ettim. Ona ne olduğunu hiç bilemeyecekti.

Keşiş'in bu hastalığa ne kadar dayanabileceğini merak ediyordum. Hastalık onu tehlikeli bir hale getiriyordu. Ve de çaresiz. Eğer hastalığın tedavisine çaresizce ihtiyaç duymasaydı, kendini bize kesinlikle göstermezdi. Fakat bizi yalnızca gideceği yere gidebilmek için kullanacağından ve sonra da yandaşlarına bizi öldürmelerini emretmesinden korkuyordum. Yine de bu oyunu oynamak zorundaydık. Şimdilik.

"Pekâlâ," dedi Markus. "Sizinle geleceğiz."

Gadya küstah bir ifadeyle Keşiş'e baktı fakat Markus'a karşı çıkmadı.

Keşiş hiç konuşmadan yalnızca başını salladı. Sonra da dört yandaş onu yeniden ormana doğru taşıdılar. Keşiş gider gitmez, adamlarından oluşan ordu öfkeyle bağırarak etrafımızı sardı: "Mızrak ve yaylarınızı atın!"

"Konuşmayın! Kıpırdamayın!"

"Dizlerinizin üzerine çökün!"

Söylediklerini yaptık. Ellerimiz ensemizde, diz çökmemizi istediler ve yaylarımızı, oklarımızı, bıçaklarımızı, mızraklarımızı ve çantalarımızı aldılar. Öfkeden ve çaresizlikten deliye dönmüştüm. Sayımız azalmış ve adanın en korkunç güçlerinin merhameti altında, yalnızca bir avuç uyumsuz karakter ve avcılardan ibaret kalmıştık.

Kısa süre sonra silahlarımız gitmiş ve erzaklarımız elimizden alınmıştı. Sonunda yeniden ayağa kalkmamıza izin verdiler.

"Keşiş sizi konukları olarak görüyor," dedi yüzünde yara izi olan, uzun saçlı bir yandaş. "Fakat ben sizi bizim tutsaklarımız olarak görüyorum. Keşke hepinizi şimdi burada öldürebilseydim."

Başka bir yandaş öne çıktı. Rengârenk boyanmış yüzü hatlarını gizliyordu. "Tek sıra halinde yürüyeceksiniz! Konuşmayacaksınız! Size söylenenleri yapacaksınız!" Vahşi, sert ses tonu bana BKİ'de

evimize gelen polisleri hatırlatmıştı. "Tanrı'ya ve hiçbir şeye inmayan kâfirler olduğunuz için bu durumdasınız!"

"İsmin ne senin?" diye soran çekingen bir ses duydum. Ve sonra bu sesin Rika'ya ait olduğunu anladım.

Önce bu soruyu ona neden sorduğunu anlamadım. Bu çirkin, deli yandaşın ismini bilmesi neyi değiştirecekti ki? Fakat sonra onunla bir çeşit bağ kurmaya çalıştığını fark ettim.

İşe yaramamıştı. "Bana Efendim diyeceksin!" diye bağırdı yandaş. "Biz sizlerden üstünüz! Sizler yalnızca kokuşmuş mavi bölgeden gelen inançsız kâfirlersiniz! Hepimize Efendim dersenez sizin için iyi olur."

Rika tokat yemiş gibi görünüyordu.

Gadya'nın, "Bir gün bunu onlara ödeteceğim," diye fısıldadığını duydum.

"Ne dedin sen?" diye sordu uzun saçlı yandaş.

"Hiçbir şey, *Efendim*," diye cevap verdi Gadya alaycı bir ses tonuyla. Fakat yandaş anlamadı çünkü ya çok aptaldı ya da elindeki güç onu sersemletmişti.

"Beni izleyin, kâfirler!" dedi, etrafımızdaki yandaşların kaba elleri bizi itip kakarken. "Siz artık Keşiş'e aitsiniz. Özgürlük geçmişte kaldı!"

Önümüzde o, arkada biz yürümeye başladık. Önümüzde, arkamızda ve yanımızda, ağaçların arasında gürültüyle ilerleyen yandaşlar vardı. Üzerimize tuttukları silahlar, bizim on katımız büyüklüğünde bir orduyu yenebilecek kadar fazlaydı. Kaçmamızı ve savaşmamızı engellemek için her türlü önlemi alıyorlardı. Fakat arkadaşlarımızı öylesine soğukkanlı bir şekilde öldürdüklerini gördükten sonra onlara karşı koymayı zaten düşünmezdik.

Uysal ve rahat görünebilmek için başımı önüme eğerek yürüyordum. Fakat düştüğümüz tuzağın şokunu atlattıkça zihnim karmakarışık düşüncelerle dolmuştu. Bu yandaşlardan nasıl kaçacağımı planlıyordum çünkü amacıma ulaşmam ve aileme neler olduğunu öğrenmem konusunda bana hiçbir şey engel olamazdı.

17 KÂFİRLER

Yirmi dakika sonra Keşiş'in derme çatma kampına vardık. Korkmuş, yorulmuş ve susamıştım. Yandaş tüm yol boyu bizi azarlayıp durmuştu. Bu grupta hiç kız savaşçı olmadığını fark etmiştim. Belki de Keşiş, bana ve Gadya'ya saldıran o iriyarı kız gibi mutasyona uğramış olanların dışındaki kızların iyi savaşçılar olmadıklarını düşünüyordu.

Kampa vardığımızda turuncu renkli güneş gökyüzünde iyice alçalmıştı. Buranın bizim kasabadan ne kadar farklı olduğunu hemen fark etmiştim. Her tarafta sayısız, derme çatma ateş yakılmıştı. Yerler çöp doluydu; eski yiyecekler, naylon kimyasal etiketleri, kırık dökük mobilyalar ve ne olduğu anlaşılmayacak kadar yanmış kalıntılar... Ortalık Yeni Providence şehir çöplüğünden çok daha kötü görünüyordu.

Kampta nihayet kızları görebilmiştim. Çoğu yarı çıplaktı; erkeklerle ilgileniyorlardı ve sarhoş görünüyorlardı. Ciltleri sanki nasıl yıkanacaklarını unutmuşlar gibi kiri içine çekmişti. Bazıları yara bere içindeki bedenleriyle ateşlerin etrafında dans ederek gevezelik yapıyorlardı. Birkaç tanesinin başları tıraşlıydı. Gölgelerin içinde baştan çıkarıcı şekillerde erkeklerin üzerlerine eğilip kırıtan kızlar vardı. Sırtlarını ve boyunlarını erkeklerin o pis elleriyle dokunmaları için geriye doğru atıyorlardı.

Kutsal Keşiş'e de bakın. Ya da belki bu farklı türde bir kutsallıktı. Umutsuzluk, iğrençlik ve ahlaksızlık konusunda bir ermişlikti onunki. Keşiş'e kim, neden itaat ederdi anlamıyordum. Fakat sanırım kural ve uygarlık konusunda onları serbest bırakıyordu. İnsan olmanın yarattığı baskı konusunda onları özgür bıraktığı belliydi.

Yandaşlar bizi açıkça küçümsüyorlardı. Kızların ve erkeklerin dişlerinin çoğu yontularak sivriltilmişti. Çoğu da hasta gibi görünüyordu fakat diğerlerinin arasında yaşamaya devam ediyorlardı. Kamp, Yeni Tarih dersinde okuduğumuz, vebanın sardığı ortaçağ köyleri gibi hastalıktan kokuşmuş gibi görünüyordu.

Bizi daha büyükçe olan bir ateş alanının yakınında, ağaçlarla örtülmüş, ufak, toprak bir açıklığa götürdüler. Yandaşlar etrafta uzun sopalara takılı çatalayak eti kızartıyorlardı. Etraf dumanla dolmuştu ve havada yanık et ve hayvan kılı kokusu vardı. Burada hiç baharat veya pişirme kabı yoktu.

Bu insanlar çok ilkel bir şekilde yaşıyorlardı.

David'i düşündüm. Böyle bir dünyadan gelmesi ya da burada yaşamaya dayanabilmesi bile imkânsız geliyordu. Nafile bir çabayla onu bulabilmeyi dileyerek etrafa bakındım.

Sonra Gadya'ya baktım. Sanki çevresindeki her şeyi görmezden gelmeye çalışır gibi yüzünde bir tiksinti ifadesiyle, dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıyordu. *Keşke Liam konusunda onunla o kadar sert bir kavgaya tutuşmamış olsaydık.* Arkadaşıma gerçekten çok ihtiyacım vardı.

"Bu delilik," diye fısıldadı Rika, titreyen sesiyle. Elini sıkıca tuttum.

Yanımızdan elinde bir balta taşıyan, uzun boylu bir yandaş geçerken sustuk. Sonunda açıklıktaki toprak ve taşların üzerine oturduk.

Kaplan Vuruşu Operasyonu'nu başlattığımıza değmiş miydi?

Liam'ı, Veidman'ı ve diğer birçoğunu kaybetmiştik. Ve şimdi de Yamyam Keşiş tarafından tutsak alınmıştık. David'in ailemle ilgili söylediklerinin yalan olup olmadığını bir kez daha düşündüm. İçimde kalan son umut kırıntılarına sıkıca tutunmuştum.

“Hey siz!” diye bağırdı bize yaklaşmakta olan kısa boylu, kıllı yandaş dudağını bükerek. Boynunda çatalayak dişlerinden yapılmış bir kolye vardı. “Susadınız mı? Acıktınız mı?”

Hiçbirimiz susadığımızı ve acıktığımızı kabul etmek istemiyorduk. Sonunda Markus konuşmaya başladı. “Sence?”

“Bence hiçbir şey yemeyi ve içmeyi hak etmiyorsunuz. Fakat ben Keşiş’in emirlerini yerine getiririm. Benim beynim onun yüce varlığının aracısıdır.” Gözlerinde donuk fakat hevesli bir bakış vardı. “Bu kâfirlere su ve et getirin!” diye seslendi yakındaki bir grup kıza.

“Sizden gelecek hiçbir şeyi yemem,” dedi Gadya öfkeyle.

“O zaman yeme. Umarım açlıktan ölürsün. Fakat Keşiş bana size iyi bakmamı söyledi. Ben de bunu yapıyorum.” Bir anlığına başka tarafa döndükten sonra yeniden bize baktı. “Keşiş aynı zamanda size bu geceki eğlenceden söz etmemi istedi.”

Hiçbirimiz bir şey söylemedik. Gözlerimizin önündeki korkunçluk, eğlenceye pek yer bırakmıyordu.

“Bu gece ölüm dövüşü var.” Pembe dili, siyah, sivri dişlerinin arasında kıpırdadı.

“Yer kapma konusunda endişelenmeyin çünkü sahnede siz olacaksınız. Ölüm dövüşünden daha eğlenceli bir şey yoktur.”

“Ölüm dövüşü mü?” diye sordu Sinxen. “Keşiş artık savaşmaya çağımızı söylemişti. Burada birlikte hareket edeceğimizi söylemişti.”

“Ölüm dövüşü bir savaş değildir. İstek ve güçlerin karşılaşmasıdır.”

Bundan hoşlanmamıştım. Keşiş’in adamlarının kendisinden çok daha fazla kana susamış oldukları açıktı. Cesaretimi toplayıp konuşmaya başladım. “Keşiş’le konuşabilir miyiz?”

“Zaten onunla konuşuyorsunuz. Söylediğim gibi bizler onun aracılarıyız.”

“Eğer savaşmak konusundaki sözünden dönecekse...” diye bir tehdit savurmaya kalktı Markus.

“Ne yapacaksınız?” diye sordu yandaş. Markus başını çevirdi. Silahımız yoktu. Bu düşman kampının ortasında bir avuç kalmıştık. Yandaş alaycı bir tavırla arkasını döndü.

Sonraki birkaç saat boyunca oturup çevremizde olanları izledik. Konuşmamız ve aramızda plan kurmamız imkânsızdı çünkü yandaşlar nöbet tutuyor, söylediğimiz her şeyi sessizce dinliyorlardı. Kızlar bize soğumuş et parçaları ve birkaç kap hafif tuzlu su getirdiler.

Kampi izledikçe daha çok midem bulanıyordu. Keşiş’e olan sözde bağlılıkları bir yana, bu çocuklarda ahlaktan eser yoktu. İriyarı olan erkekler her konuda diğerlerini bastırıyor, etrafta koşuşturuyor, vahşi hareketler yapıyor, her an hazırda bulunan havai fişeklerini gökyüzüne fırlatırken kendilerinden ufak olan erkekleri itip kakıyorlardı.

Kızlar ikinci sınıf vatandaş gibiydiler. Birkaçının hamile olduğunu ve birkaçının da kirli küçük çocuklarla ilgilendiğini gördüm. Çoğunun yanaklarında ve kollarında izler vardı. Üstleri neredeyse tamamen çıplak olan kızlar ateşlerin etrafında dönerek erkekleri etkilemeye çalışıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ne çarkta ne de BKİ’de. Gadya beni bulduğu için şanslıydım. Yoksa kendimi burada bulabilir ve çarkta başka bir yaşam tarzı da olduğunu hiç bilmeyebilirdim. O zaman bu çaresiz kızlardan biri gibi olur muydum? Buraya gelmeden önce adanın tıpkı bu kamp gibi olduğunu düşünüyordum. Vahşi ve ahlaksız Kayıp Ruhlar topluluğu... *Belki de HKPT işe yarıyordu ve diğer kasabalılar ve ben de yalnızca istatistiksel hatalardık.*

Oturmuş beklerken birkaç kızın sanki yanımıza gelmek istiyor gibi merakla bizi izlediklerini gördüm. Yanımıza gelen birkaç erkek bize öfkeyle bağırarak ve tükürmüştü. Bazıları ise kulağa şeytan çıkarma gibi gelen anlaşılabilir dualar okumuşlardı. Belki de bizim kendileri gibi çarkta yaşayan mahkûmlar değil de ormandan gelen şeytanlar olduğumuzu düşünüyorlardı.

Sonunda hava karardıktan bir saat kadar sonra çatalayak derisinden yeleği olan, uzun saçlı yandaş elinde bir mızrakla geri döndü. “Kâfirler!” diye bağırdı hızlı adımlarla açıklığa doğru yürürken.

“Bizi eğlendirme zamanınız geldi! Ölüm dövüşü zamanı!”

“Defol git, pislik,” diye çıkıştı Gadya.

Yandaş, hiç beklenmedik bir şekilde kahkaha attı. İçkiliydi. “Şu haline bak. Cesursun. Yaramaz bir çocuk gibisin. Şu saçlarına bak.”

Saçlarındaki mavi boya ları işaret etti. “İşte tam bir kâfir saç!”

Gadya’ya iyice yaklaştı. Bir an saçlarını okşayacağını düşünmüştüm; Gadya da öyle düşünmüş olacak ki başını geri çekti. Fakat yandaş birden elini uzatarak Gadya’nın saçlarından yakaladı ve sertçe çekti.

“Ah!”

Yandaş Gadya’yı ayağa kaldırırken kulağına bir tokat attı. Gadya kıpırdanıyor, sağa sola kıvrılıyordu ve ona karşılık vererek yüzünü dağıtmak istediğini biliyordum. Ve yapmasına da çok az kalmıştı. Fakat etrafımızdaki yandaşlar Gadya’nın kalbine doğru en az üç set ok doğrultmuşlardı.

“Gönüllü olup olmadığını soracaktım,” dedi uzun saçlı yandaş Gadya’ya. “Fakat saçların az önce senin yerine gönüllü oldular!”

Sonunda Gadya’nın saçlarını bıraktı ve sırtarak geri çekildi. Gadya onun az önce tuttuğu yeri ovaladı.

“Şimdi sıra sende küçük kız. Seçme sırası sende,” dedi yandaş.

“Ne saçmalıyorsun sen?”

“Seni biriyle dövüşürken izleyeceğiz.”

“Keşiş böyle bir şey söylememişti!” diye bağırdı öfkeyle Markus.

“O haklı,” dedim. “Eğer bizi dövüştürecekse yarın ona nasıl yardım edebiliriz ki?”

“Bu Keşiş için değil. Bu bizim için. Fakat Keşiş izin veriyor. Kâfirlerin dövüşünü izlemek bizi mutlu ediyor.”

“Seninle dövüşmeyi çok isterdim,” dedi Gadya yandaşa. “O dili ağzından sökü p çıkarırdım.”

Yandaş kıkırdadı. “Bizimle sava şamazsınız. Kâfirler diğ er kâfirlerle sava şabilir. Adet böyle.” Hızla soğumaya başlayan akşam havasında birbirimize sokulmuş halde oturan bizleri işaret etti. “Arkadaşlarından birini seçmelisin.”

“Dövüşmek için mi?”

“Evet. Ölümüne. Bir kız seçmek istersin belki. En çok bundan hoşlanırsın. Kızlar zayıftır.”

Gadya'nın yüzü, *Gerçekten mi?* diyordu. Fakat konuşmadı. Yalnızca sert sert baktı. Bu arada ne kadar berbat bir durumda olduğumuzu anlamaya başlamıştım.

Büyük bir kalabalık, ateşin aydınlatığı açıklığın etrafına toplanmaya başlamıştı. Sanki hayvanat bahçesindeki hayvanlarmışız gibi gözlerini dikmiş bize bakıyorlardı. *Keşiş yalan mı söylemişti? Bu gece burada ölecek miydik?*

“Ya dövüşmeyi reddedersem?” diye sordu Gadya.

Cevabını hemen almıştı. Kalabalık yuhalamaya ve taş atmaya başlamıştı. Bir taş başının yanından geçerek arkadaki ağaca isabet etti. Kimin fırlattığını görmek için hızla arkasına döndü.

Bir şey hemen yanıma düşerken yerdeki toprağı kaldırarak yüzüme sıçrattı. Bir an bunun patlamak üzere olan bir havai fişek olduğunu düşünerek çok korktum. Fakat sonra yalnızca küflü bir Hindistan cevizi olduğunu fark ettim. Kalabalığın sesi artmıştı.

“Kâfirlerin bize karşı çıkmasından hoşlanmayız,” dedi yandaş. “Bu kalabalık o zaman sizi bir çatalayak eti gibi paramparça eder.”

Gadya gözleri kocaman olmuş bir şekilde bize baktı.

“Seç! Seç!” diye bağırmaya başladı kalabalıktan bir ses. Ve çok geçmeden herkes ona katıldı. Bağırışlar bir tezahürata dönüştü. Yandaşlar mızraklarını yere vurmaya başladılar.

“Seç! Seç! Seç!”

Binlerce ahlaksız çocuğun öfke ve heyecanını duyabiliyordum. Eğlence beklentisini ve engellenmiş zevklerin öfkesini... Eğer istediklerini yapmazsak bizi gerçekten çıplak elleriyle parçalayacaklardı. Keşiş kendi gücünün bir göstergesi olarak buna izin veriyor olmalıydı. Fakat neden? O zaten kazanmıştı.

Yandaş mızrağının sivri ucunu Gadya'nın boğazına bastırdı. “Seç artık, küçük kız,” dedi kalabalığın gürültüsü içinde. “Yoksa boğazını kesmeden önce önümde diz çökersin!”

Sanki devasa bir kovanın arıları gibi, “Seç! Seç!” diye bağırmaya devam ediyorlardı.

Eğer bir kız seçecekse Gadya’nın seçim hakkının sınırlı olduğunu biliyordum. Kız olarak yalnızca Rika ve ben vardık. Ve Gadya’nın kin tuttuğu kişi bendim. Bu nedenle daha sözcükler ağzından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordum.

“Onu seçiyorum!” diye bağırdı Gadya, gözleriyle beni bularak. Doğrudan beni işaret ediyordu.

Kalabalık sevinçle kükredi. Yandaşlar koşuşturarak arkamdan kollarımı tuttular ve beni meydana doğru sürüklediler. Herkes kulaklarımın içine doğru bağıırıyordu. Tüm sesler birleşerek sağır edici bir gürültüye dönüşmüştü.

İtilip kakılırken gözlerim çılgın kalabalığın içindeki yandaşların bazalarına takılmıştı:

Kucağında kel bir bebek tutan tek gözlü bir kız.

Elinde dikenli bir sopası olan, aya doğru uluyup bağıran, boynunda yara izleri olan bir erkek.

Elinde bir parça çiğ et tutan ve açık çenesinden kanlı bir sıvı damlayan inanılmaz şişman bir erkek.

Sonra yeniden tepemizde havai fişekler patlamaya başladı ve bu manzaralar sonsuza dek beynime kazındı.

Bir ateşin önüne ve Gadya’nın tam karşısına doğru sürüklendim. Yüzünde anlayamadığım soğuk bir ifadeyle bana baktı. Ben de ona baktım. Gadya’nın seçiminden memnun olan kalabalık çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Buradayken bizim canavar olduğumuzu fark ettim. Farklı olan bizlerdik. İnançsızlar, kâfirler, mantıksız bir kalabalığı eğlendirecek kadar aşağılık olan bizlerdik.

Markus, Sinxen, ve Rika yakında oturmuş, izliyorlardı. Araya girmek istediklerini biliyordum. Fakat eğer öyle bir şey yaparlarsa anında ok ve mızrakların hedefi olurlardı.

Bir yandaş kendisine mızrağı uzatınca Gadya’nın yüzü gerildi. Tüm maharetlerini üzerimde deneyecekti çünkü başka şansı yoktu.

Liam'a olan duygularımın bu noktaya gelmiş olmamda büyük payı olduğunu biliyordum. Gadya'nın öfkesi uzun zamandır içinde birikiyordu ve nedenini anlayabiliyordum. Fakat yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum. *Eğer Liam'a âşık olduğum için şu anda Gadya'nın elinde öleceksem, öleyim,* diye düşündüm.

Elime bir mızrak tutuşturdular. Bir an mızrağı elimde öylece tuttum.

Sonra Gadya'ya baktım ve mızrağı yerdeki çamurun üzerine attım. Kalabalık beni çöp yağmuruna tutarken bağırarak memnuniyetsizliklerini gösterdiler.

"Al şunu yerden!" diye bağırdı Gadya.

Gözlerimi dikip baktım ve saçmalayarak bir kez daha uzlaşmayı denedim. "Dövüşmek zorunda değiliz! Belki de reddedersek bizi öldürmezler."

Gadya cevap veremeden sıska bir yandaş yanımıza gelerek mızrağı yerden aldı ve elime tutuşturdu. "Bir daha atarsan, o güzel yüzünü kaburga eti gibi oyarım!" Sesindeki tehditkâr ton, beni söylediğini yapacağına inandırmaya yetmişti.

Gergin bir şekilde mızrağı kavradım. Liam'ın benimle olduğu o gün dışında, dövüşmekle ilgili tüm öğrendiklerimi Gadya'dan öğrenmişim. Onu yenmemin hiç yolu yoktu. Kalabalık zevkten delirecek noktaya gelmişti.

"Ölüm dövüşüne başlayın, kâfirler!" diye bağırdı yüzü boyalı yandaş. Kalabalıktan gelen gürültü havai fişeklerin sesinden bile fazlaydı. "Dövüş yalnızca biriniz hayatta kalıncaya kadar devam eder!"

Gadya savaşçı pozisyonunu alarak dizlerini kırdı ve yere yaklaştı. Silahının esnek olabilmesi için mızrağını fazla sıkmadan iki eliyle birden tutuyordu. Mızrağın metal ucu bana doğru bakıyordu. Gözlerini yüzümden hiç ayırmıyordu.

Ben de onun duruşunu taklit etmeye çalıştım fakat kendimi beceriksiz ve tuhaf hissediyordum. Mızrağı tutan parmaklarım bembeyaz olmuştu çünkü çok sıkıyordum. *Gerçekten de ölecek miydim?*

Burada hayatımı kurtaran kişi tarafından mı öldürülecektim? Her şey bir rüya gibi yavaşlamaya başlamıştı.

Gadya bir dansçı gibi topuklarının üzerinde hızla hareket ederek yaklaştı. Ben de anında defans pozisyonuna geçmek zorunda kaldım. Mızrağını kalkan olarak kullanmaya, yüzümün hemen önünde tutarak üzerime doğru gelecek olan kaçınılmaz darbelerden korunmaya karar verdim.

Gadya bana her zaman, saldırmak üzere olan düşmanın vereceği işaretleri yakından izlememi söylerdi. Yüzler, gözler ve duruşun neyle karşı karşıya olduğumu anlamamı ve böylece bana avantaj sağlayacağını söylerdi.

Çoğu savaşçının bir tarzı vardır, demişti çalışmalarımızın birinde. İşte mızrağını düşmanına ne zaman savurman gerektiğini o şekilde anlarsın. Karşındakinin yapmak üzere olduğu şeyi hissedersin. Her zaman, düşmanının gerçek niyetini kazara açık edecek üstü kapalı hareketlere karşı uyanık ol.

Gadya'yla aynı safta savaşmıştım. Kasabadayken onunla alıştırma dövüşleri yapmıştım. Fakat onun tarzına ait gözlemleyebildiğim tek şey ilk hareketini yapmadan önce gözlerini kocaman açmasıydı. Bunun dışında mı? Hiçbir şey. Ve burada, ateşin ışığında, gözlerini tam olarak göremiyordum bile.

Gadya da benim tarzımı biliyor olmalıydı. Fakat bugün kafamdaki planı ele vermediğimi umuyordum çünkü ona saldırmayacaktım. Kendimi savunacaktım. Önce onun saldırması gerekiyordu çünkü ilk hareket benden gelmeyecekti.

Gadya biraz daha yaklaştı ve ileriye doğru atılmadan bir salise önce mızrağını kaldırdım. Mızrağım onunkinin ucuna çarparak vuruşunu durdurdu. Ağır bir vuruştu. Vuruşun etkisiyle kollarım sarsılmış, avuçlarım ağrımış ve yanmıştı. Geriye doğru tökezledim. Neredeyse düşüyordum.

şu anda ona saldırıp geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Gürültülü kalabalık ve büyük olasılıkla Gadya bunu istiyordu. Yapmam

gereken de buydu. Fakat ben savunma pozisyonumu alıp bir sonraki darbeyi beklemeye başladım.

Etrafımızda sürekli yiyecek, çöp ve tükürükler uçuşuyordu. Bu sanki bir çöp fırtınasında olmak gibi bir şeydi. Kalabalıktan yükselen kokuyu duyabiliyordum. Tepemizde sürekli havai fişekler patlıyor, arkalarında gri bir duman bırakıyordu.

Gadya bir kez daha saldırdı. Bu sefer aşağıyı hedef almıştı fakat ikinci vuruşundan kurtulmayı da başarmıştım. Mızrağı benimkinin üzerinden kaymıştı. Parmaklarımın kopmaması için elimi son anda çekmiştim. Mızraklarımızın ucu bir an havada kilitlendi. Nefes nefeseydik, başlarımız birbirine yakındı. Gadya bana bir şey söyledi. Fakat duyamamıştım.

"Ne?" diye fısıldadım şaşkın bir şekilde. Yanlış anladığımı düşünüyordum. Tüm gücünü kullanarak mızrağıyla beni itiyordu. Kaslarım gerilmişti. Yere düşmemek için çabalıyordum.

"Karşı koymayı bırak!" dedi. Kimse bizi duyamazdı. Bu kadar yakınlaştığımız için heyecanlanmışlardı. "Bir planım var!"

Ona güvenebilir miydim? Yoksa benimle oyun mu oynuyordu? Yüzüme akan terler gözlerime dolarak gözlerimi yakmaya başlamıştı fakat silemiyordum. "Neden söz ediyorsun?"

Kalabalık hâlâ bağırıyordu. Büyük olasılıkla birbirimize hakaret ettiğimizi düşünüyorlardı. "Savaşabildiğin için seni seçtim!" diye fısıldadı Gadya. "Sana ihtiyacım var." Boğuşurken dudaklarını kulağıma bastırmıştı. Sonunda bir oyun sahnelediğimizi anlamaya başlamıştım. Yalnızca gösteri için dövüşüyorduk.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadım.

"Arkamızı dönecek ve ikimiz de arkamızdaki yandaşı öldüreceğiz. Sonra Markus ne yapacağını biliyor. Ona gizlice işaret ettim." İkimiz de nefes almakta zorlanıyorduk. Kalabalıktan yükselen gürültü artıyordu. Konuşmaya devam edemeyeceğimizi biliyordum çünkü kan görmek istiyorlardı.

Gadya mızrağımın üzerinde kurduğu baskıyı azaltmaya başladı. "Üçe kadar sayacağım ve saldıracağız. Sonra da ormana girecek ve kaçacağız!"

Doğrusunu yaptığını biliyordum. Eğer Keşiş'in kurallarıyla oynamaya devam edersek birimiz ölecektik. Ve bunu ikimiz de hak etmiyorduk. Korkum garip bir şekilde kaybolmuştu. Gadya hâlâ dostum olduğu için rahatlamıştım.

Mızraklarımızı birbirine bastırıp savaşıyor görüntüsü verirken Gadya fısıldayarak saymaya başladı.

O son saniyelerde zihnimde milyonlarca düşünce dolaşıyordu. Arkamı dönerek mızrağımı en yakın yandaşa salladığımda neler olacağını bilmiyordum. *Daha önce birini öldürmek bir yana, kimseye saldırmamıştım bile! Başarabilecek miydim?*

Gadya; Markus ve diğerlerinin de kalkacağını söylemişti. Fakat onların silahları olmadığını biliyordum. Çok fazla yandaş vardı ve sayımız çok azdı.

Gadya'nın, "Üç!" diye bağırdığını duyunca zihnimdeki tüm düşünceler yok olmuş ve yalnızca yapacağım işe odaklanmıştım. Hızla arkamı döndüm ve uzun saçlı yandaşın üzerine atıldım.

Hazırlıksız yakalanmıştı.

Dikkatsizdi.

Mızrağımın ucu midesine saplanınca acı içinde bağırdı. Kala-balığa doğru geri geri tökezledi. Mızrağımı geri çekerken bağırdı. Arkamdan gelen bağırmaları duyunca döndüm ve Gadya'nın da kendi arkasındaki yandaşa saldırdığını gördüm. Mızrağının sapı yandaşın göğsündeydi. Gadya mızrağını hızla çektiğinde açılan delikten kanlar fişkırmaya başladı.

Markus ve Sinxen diğer yandaşların üzerine atılmışlardı. Markus'un bir bıçak bulduğunu ve bıçağı sahibine saplamaya başladığını gördüm.

Gadya ile dövüşmemizi izleyen yandaşların keyfi şimdi korkuya dönüşmüştü. Bazıları bağırarak koşuyor, bazıları ağızları açık öylece duruyorlardı. Her an girdikleri şoktan çıkarak bizi öldürebileceklerini

biliyordum. Fakat şu kısacık zamanda kontrol yeniden bizdeydi. Ve omuzlarımın arasında hissettiğim sert darbeye yere düştüm. Sırtüstü döndüğümde şişman çocuğun üzerime gelmekte olduğunu gördüm. Elindeki çiğ eti yolda atmıştı. Silahı yoktu; yalnızca iki büyük yumruğu vardı.

Ben yana doğru çekilince ilk yumruk yüzümün hemen yanına yere indi. Sonra bir yumruğa daha hazırlandı. Güçlkle ayağa kalktım ve kanlı mızrağımı sıkıca tuttum. Durakladı.

“Bana dokunursan seni öldürürüm!” diye bağırdım dişlerimi gösterip mızrağımı sallayarak.

Sonra yavaşça geri çekildi.

Gadya’nın bana seslendiğini duydum. Hemen arkamdaydı. Sırt sırta vererek birbirimizi korumaya aldık. Markus, Sinxen ve Rika da ellerinde kanlı silahlarıyla yanımızda duruyorlardı. Bu muhtemelen yandaşların beklediği bir ölüm dövüşü değildi.

Tabii sayıca hâlâ bizden kat kat üstünlerdi. Biz en fazla on yandaşı yaralamış veya öldürmüştük. Fakat daha yüzlercesi etrafımızı sarmıştı. Ormana kaçmanın bir yolu yoktu.

Gadya’nın elini kolumda hissettim. “İyi iş çıkardın.”

“Sen de.”

Birbirimize biraz daha sokulduk. Kısa süre sonra yenileceğimiz açıldı. Büyük olasılıkla bunlar birbirimizle geçirdiğimiz son dakikalardı.

“Liam konusunda seni suçladığım için üzgünüm,” diye fısıldadı Gadya, kolumu biraz daha sıkarak. “Senin suçun olmadığını biliyorum. Dost muyuz?”

“Dostuz,” diye fısıldadım. “Ben de her şey için üzgünüm.”

Bu son saniyelerde ona her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

En azından öldürüldükten sonra artık bu çarkta olmayacağız, diye düşündüm. Kim bilir, belki de ölüm tek çareydi. Babam bana Sisifos’un efsanesini anlattığında bu hiç aklıma gelmemişti. Belki de Sisifos’un gün boyunca hayalini kurduğu tek şey ölümdü; belki onu gerçek anlamda özgür kılacak tek şey ölümdü.

“Gelin de bizi yakalayın, korkaklar!” diye bağırdı kurduğumuz küçük duvarın içinden. Havai fişekler durmuştu. Yandaşlar yalnızca büyük bir öfkeyle bize bakıyorlardı.

Sinxen birinden çaldığı yaya bir ok yerleştirdi. Kalabalığa doğru nişan aldı. Hepimiz silahlarımızı hazırlamıştık.

“Saldırsanıza, neden saldırmıyorsunuz?” diye bağırdı Gadya.

Fakat saldırmıyorlardı ve nedenini anlamıyordum. Onlar avantajlıydı. Ve pek de korkak gibi görünmüyorlardı. Ölümden korkmayacak kadar aptal, sarhoş ve beyinleri yıkanmıştı.

Şimdi tam bir sessizlik çökmüştü. Yalnızca ateşin çıtırtılarını duyuyordum. Ve sonra garip bir ses duydum.

Bir kahkaha sesiydi bu.

Alevlerin ötesindeki karanlığa doğru baktığımda kalabalığın saygılı bir biçimde çekilerek havada süzülen şeye yol açtıklarını gördüm. Bu, koltuğuna kurulmuş, yandaşları tarafından taşınan Keşiş’ti. Yer çekimine meydan okurcasına havada süzülüyordu.

Yaklaşırken, küstah bir mutlulukla, güçlkle hareket ettirdiği elleriyle alkış tutuyordu. Onun önünde tüm yandaşlar sessizce bekliyorlardı. Bize doğru süzülürken, maskesi ateşin ışığında korkunç görünüyordu.

“Bizi kandırdın!” diye bağırdı Markus. “Sana güvenmiştik!”

Kahkahası yerini öksürüklere bırakmıştı. Bizimle aynı seviyede olabilmesi için yandaşları platformu indirdiler. Daha önce kimseden, bu korkunç, berbat adamdan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

Sonra konuşmaya başladı. “Geçtiniz. Hepiniz. Sınavımı geçtiniz.”

“Ne saçmalıyorsun sen?” diye sordu Gadya.

“Sizi izliyordum.” Sesi yükseldi. “Hakkınızda fikir sahibi olmaya çalışıyordum. Beni mutlu ettiniz.”

“Anlamıyorum,” dedim titreyen bir ses tonuyla.

“Halkım bana kayıtsız şartsız bağlıdır. Onların kurtarıcısı olarak elimde tuttuğum güçlere ve ölümden sonra kendilerini bekleyen ihtişamlı yaşama inanırlar. Fakat şimdi hiçbir şeye inanmayan

sizlerin bile birbiriniz için tek bir vücut gibi hareket edebildiğinizi gördüm.” Başını sağa sola çevirdi. “Silahlarınızı indirebilirsiniz.”

“Bunun başka bir sınav olmadığını nereden bileceğiz?” diye karşı çıktı Gadya.

Keşiş’in ahşap maskesinin altından yalnızca acımasız bir gülümseme görüldü. “Bilemeyeceksiniz.”

“O zaman teslim olmayacağız!” dedi Markus.

Keşiş yeniden tembel tembel başını salladı. “Buna gerek yok. Emrimdekiler size teslim olacaklar.”

Bu sözlerinden sonra kamptaki herkes silahlarını indirerek yere bırakmaya başladılar. Yüzlerce kişi... Arkadaşlarıma baktım fakat onlar da benim kadar şaşkındılar. Keşiş’in yüzündeki maskeyi çekip çıkarmak ve o ahşabın arkasında kimin saklandığını görmek istiyordum. Fakat tek görebildiğim gözleriydi. Yine deli gibi sağa sola dans ediyorlardı. *Mutlu bir şekilde dans ediyorlardı.*

Ne yapacağımızı bilemeden orada öylece durduk. Artık tüm yandaşlar silahlarını bırakmışlardı.

“Gördünüz mü?” dedi Keşiş. “Onlar söylediklerimi yaparlar çünkü ölümsüz ruhlarım benim kurtarabileceğimi bilirler. Halkım artık size karşı bir tehdit oluşturmuyor.” Ellerini birbirine vurdu. Tahtını taşıyan kişiler onu kaldırdılar. “Dağılın, sadık çocuklarım!” diye bağırdı.

Yandaşlar dağılmaya başladılar. Bazıları yanlarında yaralı veya ölü dostlarını da sürüklüyorlardı. Çoğu hiçbir bir şey olmamış gibi zombileri andıran bir tavırla az önce yaptıkları işe geri döndüler. Ben ise içimi saran panikle orada öylece duruyordum. Öleceğimi düşünmüştüm.

Yemeklerini yemek ve dans etmek için ateşlerin başına dönüşlerini izledim. Birkaç bakış dışında sanki şimdi kimse bizi umursamıyor gibiydi. Ya da birçoğunu yaraladığımızı veya öldürdüğümüzü unutmuş gibilerdi.

Bu kampın kesinlikle bir kovan, Keşiş’in de kraliçe arı olduğu konusunda ikna olmuştum. O ne derse hiç düşünmeden yapıyorlardı.

Hür iradeleri neredeydi? Belki de hür iradenin önemli olduğunu düşünmüyorlardı, tıpkı geldiğimiz yerdeki hükümetin düşünmediği gibi.

Keşiş sandalyesinden bize doğru baktı. "Bariyeri nasıl geçeceğimizi yarın anlatacağım. Bunun yalnızca tek bir yolu var. Fakat bu gece dinlenmelisiniz. Gücünüzü toplamalısınız. Bariyerin ardındaki yolculuk... zorlu olacak."

Hiçbirimiz ne cevap vereceğimizi bilememiştik. Ellerini yeniden çırpıttı ve adamları onu ormana doğru götürdüler. Ağaçların ve karanlığın içinde bir hayalet gibi gözden kaybolmuştu. Sonunda silahlarımızı indirdik. Tehlike şimdilik geçmişti.

Bacaklarım titriyordu.

"Gerçekten deli, öyle değil mi?" diye fısıldadı Rika. Yüzünün rengi solmuştu ve henüz mızrağını indirmemişti. Bunu Gadya da fark etti.

"Tamam, Rika. Artık onu indirebilirsin."

Rika hâlâ Keşiş'in arkasından bakıyordu.

Gadya Rika'nın mızrağını alarak yavaşça yere indirdi. "Eğer bizi yeniden dövüştürürlerse seni koruyacağım."

"Birbirimizi koruyacağız," diye ekledi Sinxen. "Bu durumdan kurtulacağız."

Markus başını salladı. "Eğer Keşiş doğruyu söylüyorsa, bariyeri geçmemize yardım edecek demektir. Fakat gri bölgenin haritası bizim hafızamızda. Onun bize daha çok ihtiyacı var. Diğer tarafa geçince intikamımızı alacağız."

Bizi nelerin beklediğini bilmiyordum. Fakat Keşiş'in söylediği "zorlu" kelimesini düşündüm. İçinde sanki bir tehlike gizliyordu. Çarkta "zorlu" sözcüğünün anlamı yalnızca "hayatı tehdit eden" olabilirdi. Fakat geri dönmek için artık çok geçti.

"Bir şeyler yiyip uyumaya çalışalım," dedim, mızrağımı omzuma alarak. "Uzun bir gece olacak."

18 GRİ BÖLGE

Sonunda sabahın ilk ışıkları görünmüş, harap olmuş yüzlerimizi aydınlatmıştı. Hiçbirimiz birkaç saatten fazla uyuyamamıştık. Keşiş'in güvende olacağımıza dair verdiği söze rağmen ne olur ne olmaz diye iki kişi nöbetleşe gözcülük yapmıştık. Hepimiz yorgunluktan ölüyorduk ve iliklerimize kadar donmuştuk. Uyuyabildiğim o kısacık zamanda da rüyamda Liam'ın götürüldüğünü görmüştüm.

Keşiş'in halkı baraka veya hamak kullanmıyordu. Ateşlerin yanında, pis çamurun içinde uyuyorlardı. Gözlemlediğim kadarıyla Keşiş dışında ne kendilerini ne de başka birini umursuyorlardı. Yalnızca sayıları çok fazla olduğu için hayatta kalabiliyorlardı. Tahminime göre bir yandaş bir savaşta öldüğünde veya bir algılayıcı tarafından götürüldüğünde, hemen onun yerini dolduracak yenileri geliyordu.

Hâlâ neden Keşiş'e geldiklerini, neden Fareli Köyün Kavalcısı'nın peşine takılan çocuklar gibi onu izlediklerini bilmiyordum. Sanırım Gadya'nın dediği gibi burada bir amaç ve bir düzen arıyorlardı. Fakat Keşiş'in vadedeceği her şey bir hayalden öteye gidemezdi.

David'den hâlâ bir iz yoktu. Belki de başka bir kamptaydı veya kaçarak kendi kampını kurmuş olabilirdi. Sanırım bir tarafım ortaya çıkmasını ve bize yardım etmesini istiyordu fakat bizim kasabaya geldiğinde ona çok da iyi davranmamıştık. Belki de bir yere gizlenmiş, tüm bu olanları izliyordu.

Gadya gerinerek, "Keşke bu manyaklara ihtiyacımız olmasaydı," diye söylendi. "Keşke bariyerden geçmek için kendi yolumuzu bulabilecek kadar zamanımız olsaydı."

Sinxen dirseklerindeki topağı temizliyordu. "Evet ama yok. O yüzden sakın ol ve kimseyi kızdırma."

Kısa bir süre sonra otuz veya daha fazla yandaş bizi almaya geldi. Bazıları gizemli kutular taşıyordu, bazılarıysa silahlıydı. Kirli, iğrenç görünüyorlar, alkol kokuyorlardı. Bazıları bizi korkutmak için olduğunu düşündüğüm metal maskeler takmıştı. "Bu taraftan, kâfirler," dedi vahşi görünümlü yandaş küçümseyen bir tonda. Çökük gözlerinin altında siyah morluklar oluşmuştu.

Etrafımızı saran silahlı yandaşlara rağmen bir tehlike hissetmiyordum. Ve yanılıyorsam da bizde dün geceden kalma silahlar vardı.

Bizi bariyere doğru giden çamurlu bir patıkaya yönelttiler. Bu yolun sık kullanıldığı, üzerindeki ayak izlerinden belliydi. *David'in söz ettiği, yandaşların gri bölgeye girdikleri o yer burası mı?* Eğer öyleyse, Keşiş tarafından alıkonulmanın bir olumlu yanını görmüş olacaktık çünkü şu an olmak istediğim yere daha yakındım.

Bariyere vardığımızda, tıpkı ilk gördüğümüzdeki gibi şeffaf jöleden bir duvara benziyordu. Yandaşlar durduklarında, ilk gelenin bizler olmadığını fark ettim. Keşiş ve onu taşıyan yandaşlar da oradaydı ve bir ağacın altında dinleniyorlardı. Bizi görür görmez yandaşlar Keşiş'i kaldırarak bize doğru yürümeye başladılar.

"Merhaba, dostlarım," dedi Keşiş. Sesindeki alaycı ton açıkça hissediliyordu. Onun dostları olmadığımızı ve hiçbir zaman da olmayacağımızı biliyordu.

Gadya saçlarını arkaya doğru attı. "Bu kadar oyun yeter. Artık şu lanet duvarı nasıl geçeceğimizi söyle."

Keşiş duraklayarak bize baktı ve maskesinin ahşap dudaklarını yaladı. "Şimdiye kadar bunu tahmin etmiş olduğunuzu sanıyordum."

"Haydi, bizi aydınlat," diye çıkıştı Markus.

Keşiş gözlerini kırıştırdı. "Bu duvar sentetik liflerden yapılmıştır. Bu madde yıllar önce BKİ ordusu tarafından kitle imha silahı olarak

üretildi." Durakladı. "Fakat sonra bu maddenin zararlı petrol atıklarını ve hatta insanları hapsetmekte daha etkili olduğunu fark ettiler. BKİ herkesi gri bölgeden uzak tutmak için bu bariyeri inşa etti."

"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Sinxen.

"Bundan bize ne!" diye bağırdı Gadya. "Biz yalnızca karşı tarafa geçmek istiyoruz."

Keşiş incecik kollarından birini kaldırarak duvarı işaret etti. Yandaşlar onu ileriye doğru götürdüler. "İzleyin ve öğrenin."

Bazı yandaşlar çömelerek getirdikleri kutuları açmaya başladılar. Şimdi kutuların havai fişeklerle dolu olduğunu görebiliyordum. Kocaman, yaylı fırlatma mekanizmalarına oturtulmuş olanlardan. Yandaşlar havai fişekleri kutulardan çıkararak hazırlamaya başladılar.

O kadar havai fişegın nereden çıktığı hakkında en ufak fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla, BKİ kendi kimyasalları dışında çarka herhangi bir erzak bırakmıyordu. Keşiş'in adamları büyük bir havai fişek kaynağı bulmuş olmalıydılar. Mesela çarkın bir hapishane adası olarak kullanılmadığı zamandan kalma bir kaynak olabilirdi.

"Ciddi misin sen? Havai fişekleri mi kullanacağız yani?" diye mırıldandı Rika.

"Bunlar baryum ve antimon sülfat içerir... Bu ağır metaller barutun yarattığı sıcaklıkla birleştiğinde sentetik lifleri parçalarlar."

Keşiş'in adamlarımın havai fişeklere bu derece takmış olmasının nedeni sanırım buydu. Onları bariyerden geçerek gri bölgeye girmek için kullanıyorlardı. Ve bunları bize saldırmak için kullanabilecek kadar rahatlırsa, neredeyse sonu gelmez bir kaynakları olmalıydı.

Havai fişekler, Liam'ın dediği gibi gri bölgede çok fazla yandaş olmasının sebebini açıklıyordu. Kim bilir, belki de bizim gri bölgeye girecek başka yolumuz olmadığını bildikleri için tüneli de onlar çökertmiş olabilirdi.

"Havai fişekler duvarın içine hapsolup yanmaya başlıyor," diye devam etti Keşiş. Lifleri eritiyorlar ve duvar sıvı hale geliyor. Yumuşak ve yapışkan oluyor. O zaman karşı tarafa geçilebilir. En azından geçici bir süre için."

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Üzerinde delikler oluşunca bariyer yarayı kapamak için büyüyen bir deri gibi, bu delikleri kapamaya çalışıyor. O sırada hemen bariyerin içine girmeli ve bariyer delikleri kapayarak sizi hapsetmeden önce karşıya geçmeye çalışmalısınız. Bizim genellikle kullandığımız yer burası, bu nedenle duvarın bu kısmı daha dayanıksızdır. Geçilmesi daha kolaydır.”

O halde kayaları bulabilmek için doğru yerdeyim.

“Anlattıklarını göster bize,” dedi Gadya, Keşiş’e.

Keşiş yeniden elini kaldırdı. Yandaşlar havai fişekleri kaldırarak kibritlerle fitilleri ateşlemeye başladılar. Parmaklarımla kulaklarımı tıkadım.

“Başlayın!” diye bağırdı Keşiş, yandaşlar ordusuna. “Kutsal Duvar’ı açın ve kâfirlere içindeki güzelliği gösterin!”

Yandaşlar baş döndürücü bir hızla yanımızdan geçip bariyere doğru gittiler. Yanan havai fişekleri ittirerek jölenin içine soktular. Sonra onları orada bırakarak yenilerini almak için koşarak geri döndüler.

Bir yandan diğer yandaşlar da fırlatıcılar, sapanlar ve yaylar kullanarak ellerindeki havai fişekleri doğrudan duvarın üzerine fırlattılar. Birkaç tanesi geri sekti fakat çoğu jelatinimsi maddeye tutunarak içinde kaldı. Bariyerin içinde bile yanmaya devam eden fitillerin etrafında oluşan küçük baloncukları görebiliyordum.

Hepimiz olanları bir beklenti içinde izliyorduk ve ondan sonra olanlar da bizi hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Duvarın içindeki ilk havai fişek neredeyse hiç ses çıkarmadan patladı. Manzarada tuhaf ve esrarengiz bir güzellik vardı. Sanki kırmızı, egzotik bir çiçek yavaş yavaş açılıyor gibiydi. Hapsolmuş kurtçukları andıran ışık kıvılcımları hantal bir şekilde bariyerin içine yayıldı.

Bir havai fişek daha patladı. Sonra bir tane daha. Duvar sarsılmaya başladı. Hava kabarcıkları büyüyordu. Yanmakta olan birkaç kor yüzeye ulaştı ve cızırdayarak söndüklerinde küçük duman

bulutçukları oluşturdular. Duvarın her tarafında delikler açılmaya başlamıştı.

“Bariyer bir okyanus gibidir. Çok yavaş bir akıntıya sahip, dikey bir okyanus gibi,” dedi Keşiş, rahatsız edici ses tonuyla. “Bir pencere camı gibi. Delikler yeterli büyüklüğe ulaştıklarında koşun. Onları zorlayarak açın ve içlerine girin.”

Şimdi rengârenk parıldayan ışıklarla ve yükselen hava kabarcıklarıyla dolu olan bariyere baktım. Ardında ise tek renkli orman uzanıyordu. O buz gibi dünyaya girmenin nasıl bir his olacağını düşündüm. Liam’ı özlüyordum.

“Zamanı gelmek üzere,” dedi Keşiş. Dönerek ona baktım. Yanındakiilerden biri onu göğsünden kavramış, diğeri de bacaklarından tutmuştu. Onu platformdan indirdiler. Baş arkaya doğru düştü ve kolları iki yanından güçsüz bir şekilde sarktı. Çok kırılğan görünüyordu fakat öylesine bir güce sahipti ki. “Ben önden gideceğim. Silahlarınızı almayın. Gri bölgede onlara ihtiyacınız olmayacak ve ayrıca bariyerden geçmenizi engellerler... Ben de beni taşıyacak bir kişi dışında başka kimseyi yanıma almayacağım.”

Eğer şu anda birimiz atılarak Keşiş’i öldürsek neler olurdu acaba? Onu öldürmek yandaşların üzerindeki etkisini azaltır mıydı? Belki de onlar için daha çok bağlanıp tapacakları bir şehit yaratmış olurduk.

Gadya kulağıma eğilerek az önce düşündüklerimi dile getirdi. “O pisliği şimdi öldürebiliriz! Yüzündeki maskeyi çekip çıkarabiliriz.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. Fakat hiçbirimiz hareket etmedik. Bu büyük bir riske girmek olurdu.

Keşiş’in adamları duvara ulaştılar ve Keşiş’i sallanmakta olan bariyerin dış yüzeyine bastırdılar. Onu havai fişeklerin açtığı deliklere ve hava kabarcıklarına doğru itiyorlardı. Keşiş’in maskesi yüzüne sıkıca yapıştı fakat yandaşlar onu itmeye devam ediyorlardı. Gerçeküstü bir manzaraydı. Sanki birinin tersten doğum yapmasını izler gibiydim.

“Keşiş başaramazsa ne olacak?” diye fısıldadım.

“Baksana. Neredeyse geçti bile.”

Gerçekten de Keşiş zayıflamış olan bariyerin diğer tarafına geçiyordu. Uzattığı parmakları karşı taraftan çıktı. Sonra da eli ve kolu çıktı.

Yandaşlardan biri hızla duvarın içine doğru atıldı ve tam Keşiş karşı taraftan çıkıp yuvarlanmak üzereyken sanki bir çığın içinden fırlıyormuş gibi karşı taraftan çıktı. Keşiş'i yakalayarak nazikçe yere koydu.

Keşiş diğerlerine iyi olduğunu göstermek için elini kaldırarak halsiz bir şekilde salladı. Sonra parmaklarını bir pençe gibi kıvrarak yanına gitmemiz için bize işaret etti. Diğer yandaşlar da çantalarımızı karşı tarafa geçirmekle meşgullerdi.

Bariyer kendini onarmaya çalışıyordu. İçindeki madde soğurken, bir şurup gibi akarak delikleri hızlı bir şekilde kapatıyordu. Yandaşlar yeni geçitler açabilmek için yeniden havai fişeklerle duvara saldırmaya başladılar.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," dedi Rika, şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde.

"Yapmak zorundasın," dedim. Gözlerimi Keşiş'ten ve arkasındaki gri bölgeden ayırmıyordum. Yanındaki yandaş ona kalın bir palto giydiriyor ve eline eldivenler takıyordu.

"Haydi toplu halde gidelim," dedi Sinxen. "Havai fişekler durunca ve delikler henüz büyükken bariyere doğru koşacağız o kadar. Sonra da ellerimizi kullanarak birlikte karşıya geçeceğiz."

Hepimiz denemeyi kabul ettik.

Çok geçmeden bariyer yeniden deliklerle dolmuştu. Erimekte olan gravyer gibiydi. Yandaşlar beklenti içinde bize baktılar. El ele tutuştuk. Ve sonra da gri bölgeyle aramızda duran garip engelin üzerine doğru koşmaya başladık.

Hızla kapanmaya başlamış olsa da, en büyük deliklerden birini hedef almıştım. Bedenim bariyere çarptı ve yumuşak maddenin içinde ilerleyebilmek için ellerimle itmeye başladım. Sıcak ve akışkandı. Yapıştırıcıyla karıştırılmış yoğun bir krema gibiydi. Göz kapaklarıma baskı yapıyor, karanlıkta dans edip kıvrılan şekiller görmeme neden

oluyordu. Sonra kulaklarıma yaptığı baskıyı hissettim. Kalbimin atışı dışındaki tüm sesler kesilmişti.

Sıcaklamıştım ve hareket edemiyordum. Bir an bedenimi bile hissetmediğimi fark ederek paniklemeye başladım.

Yanlış giden bir şey var!

Ellerimi kollarımı kıpırdatmaya ve hareket etmeye çalıştım fakat tamamen hareketsiz kalmıştım. Deliği hesap ederken yanlışlık yapmış olmalıydım ve duvar gittikçe kapanıyor, beni içine alıyordu. Hiçbir şey görmüyor, hissetmiyor ve duymuyordum. Sonsuza kadar burada hapsolacaktım.

Çığlık atmaya başladım.

Fakat sonra sol elimin parmak uçlarına buz gibi havanın çarptığını hissettim.

Açık havanın...

Sanki şurubun içinde koşuyormuş gibi ileri doğru hamle yaptım. Ve soğuk havanın arttığını hissettim. Hiçbir esinti beni bu kadar mutlu etmemişti. Diğer elimi de kurtardıktan sonra bariyerin içinden yuvarlanarak çıktım ve ormanın içine düştüm. Jölemsi bir sıvının içinde âdeta yeniden doğarak gri bölgeye geçmiştim.

Gözlerimi açtım. Hızlı hızlı nefes alıyor ve titriyordum. Liam haklıydı. Burası buz gibiydi ve bir mezar kadar sessizdi. Ne kuş, ne böcek ne de başka bir hayvan sesi vardı. Gadya öksürerek ve küfür ederek yanımda belirdi.

Bizden birinin bariyerde sıkışmış olduğunu göreceğimden korkarak etrafıma bakındım. Fakat hayır, hepimiz buradaydık. Keşiş'in yandaşları karşı taraftaydı ve duvardaki delikler hızla kapanıyordu. Tam zamanında başarmıştık. Boğazıma kaçan jöleleri çıkarmak için öksürdüm; göğsüm boşalana kadar öğürdüm.

Fakat sonra hiç beklenmedik bir şey oldu. Diğer taraftaki maskeli yandaşlardan biri boğuk bir bağırtyla garip bir şekilde duvara doğru atıldı. Sanki bir anda ortaya çıkmış gibiydi çünkü havai fişekleri yakan yandaşların arasında yoktu. Neler olduğundan emin olamadığım için hemen savunmaya geçtim.

Bağırın yandaş son kalan deliklerden birinin üzerine atıldı. Hızı onu ileri doğru itti ve açıklığa saplanarak elleri ve ayaklarıyla şeffaf maddeyi itip çekmeye başladı. Diğer yandaşlar ona doğru koşuşturdular. Ona yardım etmek için değil, onu geri çekmek için harekete geçmişlerdi. Fakat yeterince hızlı davranamadıkları için yandaş kendisine uzanan ellerini tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Sanki jölemsi maddeyle savaşıyormuşçasına kendisini delikten dışarıya itti. İçinden çıkabilecek miydi yoksa sıkışacak mıydı bilemiyordum. Karşı taraftaki yandaşlar bağırıyor ve sanki beklenmedik bir şey olmuş gibi sağa sola koşuşturuyorlardı.

Belki de o yalnızca Keşiş'e olan yoğun duygularına kapılan ve onunla olmak isteyen bir yandıştı.

Keşiş'in gözleri bile şaşkın bakıyordu.

Gadya hızla ayağa kalktı. Ben de aynı şeyi yaptım.

Başına buyruk hareket eden bu yandaş sonunda bariyerin bu tarafına geçti.

Öğürerek yerde süründü.

Onun arkasındaki bariyere doğru baktım. Hepimizin geçtiği bölge şimdi neredeyse tamamen kapanmıştı. İçeride sıkışan havai fişekler ve karşı tarafa geçirmek istediğimiz bazı silahlar dışında, oradan bir şeylerin geçtiğine dair hiçbir iz yoktu.

Grubumuzun son üyesine baktım. Titreyen elleriyle maskesini çıkarmadan önce bile altından kimin çıkacağını biliyordum.

David.

Onun yüzünü gören Gadya, "Burada ne işin var?" diye bağırdı, öfkeden çıldırmış gibi. "Yolculuğumuzda bizi arkamızdan vuran bir casus istemiyoruz! Ölmüş olmam umuyordum." Keşiş'e döndü. "Başka kimseyi getirmeyeceğini söylemiştin! O neden burada?"

"Kendisine sor," diye cevap verdi Keşiş. Hâlâ karşıya geçerken yaşadığı sarsıntıdan kurtulmaya çalışıyordu. "Onu ben çağırmadım."

David ayağa kalkarken, Gadya, Markus ve Sinxen ona doğru yürümeye başlamışlardı. Rika benim gibi şokta görünüyordu. Markus ellerini sıkarak yumruk yaptı.

David öksürürken bir elini kaldırdı. "Durun, benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum. Çok da haklısınız."

"Tabii ki öyleyiz," dedi Markus. "Tüm o tutsaklar senin yüzünden yandı! Sen yüksek mertebeli bir yandaşsın. Yalanlarla dolu bir casussun!"

Gadya David'in üzerine doğru eğildi. "Sen Keşiş'e yardım etmek için geldin."

"Hayır, durun! Alenna, anlat onlara!"

Gadya hızla bana döndü ve gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Bunun Alenna'yla ne ilgisi var?"

"Onunla konuştum." diye kekeleydi David. "Barakadan kurtulduktan sonra..."

"Yola çıkmadan bir gece önce ormandan çıkıp geldi," diye araya girdim çünkü şimdi herkes şüpheli gözlerle bana bakıyordu. "Hiçbir gruba ait olmadan kendi kolonisini kuracağına dair saçmasapan şeyler geveledi. Benim de ona katılmamı istedi. Sorgulanacağımı düşündüğüm için bundan kimseye söz etmedim." Herkes hâlâ bana bakıyordu. "Gerçek bu! Bundan başka bir şey bilmiyorum."

Markus sert bir ifadeyle David'e baktı. "O zaman şimdi neden buradasın?"

"Çünkü sizinle gelmek istiyorum. Nereye gittiğinizi biliyorum. Uçakları bulmak için gri bölgeye gidiyorsunuz. Ben de Alfa Adası'ndan kurtulmak istiyorum ve ayrıca size yardım etmek için fazladan bir kişinin olması işinize yarar." Kara gözlerini bana dikti. "Ben casus değilim. Ben yalnızca gizemleri çözmek ve kendimi kurtarmak istiyorum."

"İkili oynuyorsun, David," diye suçladı Gadya. "Henüz ne tarafa meyilli olduğunu bulamadım fakat bulacağım. Ve bulduğumda pek de memnun olmayacağımı şimdiden biliyorum."

"Bariyerde yeni bir delik açıp onu gönderelim," diye önerdi Sinxen.

"Evet, ölü ya da diri fark etmez," diye ekledi Markus.

Keşiş, aramızdaki tartışmadan hoşlanmamış gibi elini kaldırdı. “Sorun değil. Eğer gelmek istiyorsa gelsin.”

Gadya doğrudan Keşiş’e hitap ederek, “Elbette onu yanında istersin. O sizden biri. Fakat artık sayıca sizden üstün olduğumuzu biliyorsun, değil mi? David’i peşimize taksan bile?”

“Evet.”

“Üçünüzü birden öldürmemizden ya da size zarar vermemizden korkmuyor musun?”

“Bana çarkın vermiş olduğundan daha fazla zarar veremezsiniz.” Keşiş söylediklerini kanıtlamaya çalışır gibi zayıf düşmüş kolunu kaldırdı. “Yanımda elli yandaş da getirebilirdim. Belki yüz. Hatta bin.” Durakladı. “Bunu istemedim. Eninde sonunda şımaracak ve gürültü yapacaklardı. Ben onların zihinlerini kontrol ederim. Bedenlerini değil. Bazen bir beden zihinden daha güçlü olabilir.” İç çekiyor-muş gibi bir ses çıkardı. “Ayrıca, gerçek şu ki onlardan sıkıldım. Yalnızca yapacak daha iyi bir işleri olmadığı için bana tapıyorlar. İradesizler... İstikrarsızlar.” Titreyen elini yeniden kaldırdı. “Bana yük oluyorlar. Sizin gibi birilerinin gelmesini bekliyordum. Kendi fikirleri olan birileri...”

“Yani biz daha iyi ve daha zeki savaşçılar olduğumuz için mi bize güveniyorsun? Söylemeye çalıştığın bu mu?” diye sordu Gadya. “Ve gitmek istediğin yerin yolunu bildiğimiz için mi? Artık kendi kurduğun tarikata güvenmiyor musun?”

Eğer Gadya’nın silahı olsaydı kullanabileceğini biliyordum. Sesi alçak ve soğuktu. Eğer Liam’ın ölümünde bir suçum olduğu için beni suçladıysa, Keşiş’i çok daha fazla suçluyor olmalıydı. Keşiş bunu bilemezdi fakat onun saf nefretini hissedebilirdi.

“Hayır, tarikatımın gücüne hâlâ inanıyorum. Geçen yıllar boyunca beni hayatta tutan şey onların inancıydı. Fakat bana olan bağlılıkları beni hasta ediyor ve yoruyor. O kadar kalabalıklar ki artık özgürlüğümü kaybettiğimi hissediyorum. Onların sevgisi benim hapishanem ve ben de onların tutsağı oldum.” Etrafına bakındı. “Şimdi, ilk defa kendimi yeniden özgür hissediyorum.” Öksürdü.

“Unutmayın, ben zalim biri değilim. Bariyerle ilgili bildiklerimi sizinle paylaştım. Buna mecbur değildim.”

“Yalnızca bizim yardımımıza ihtiyacın olduğu içindi,” dedim.

“Arkadaşlık karşılıklı olarak birbirinden faydalanmaktır.” Yandaş sevgi dolu bir tavırla Keşiş’in önüne düşen bir tutam saçı yüzünden çekti. Ve şimdi aynı tutam maskesinin arkasında havaya dikilmişti. Sanki az önce Keşiş’in kendisinden bıktığını söylediğini duymamış gibiydi.

David pelerinini çıkararak yere attı ve üzerine bastı. Pelerinin altında normal sokak kıyafetleri ve kışlık bir mont vardı. Ayrıca bileğinde, ayağını desteklemesi için el yapımı bir atel vardı. “Bakın! Gördünüz mü? Ben bir yandaş değilim. Ben de sizden biriyim.”

“Hiçbir zaman bizden biri olmayacaksın,” diye çıktı Gadya. “Ayrıca yandaş olsan da olmasan da, burada yalnızca bir yüksün. Güçsüzsün. Bu yolculuğa hazır değilsin.”

Markus parmağını David’e kaldırdı. “Senin bir casus olduğunu biliyorum. Sana güvenmiyorum ve hiçbir zaman da güvenmeyeceğim. Belki de Veidman’ın doğruluk serumunun senden almayı beceremediği gerçekleri ben alabilirim.” İlerledi.

“Markus, artık kavga yok,” dedim. “Bir algılayıcı yerine David’in gelmiş olması iyi bir şey. Artık onun bir casus olup olmadığını bilmiyorum fakat o burada ve onu geri gönderemeyiz. O nedenle onu da yanımıza alabiliriz.”

“Ben donuyorum, çocuklar,” diye araya girdi Rika, zayıf bir ses tonuyla. “Tartışmayı bırakır mısınız?”

“İyi fikir,” dedi Keşiş.

“David eğer bizimle geleceksen en önden yürüyeceksin,” dedi Markus. “Bubi tuzakları olabilir.”

“Evet, kendini bizim tutsağımız olarak kabul et,” diye ekledi Gadya.

“Bana ne dersiniz deyin,” diye söylendi David.

Çantalarımızdan mont, eldiven, atkı ve şapkalarımızı bularak giydik. Aşırı soğuyan havada ısınmaya çalışıyorduk. Bariyerin iki

tarafında neredeyse otuz derece sıcaklık farkı olmalıydı. Yirmi yedi derecelerden birden sıfır dereceye yaklaşmıştık.

Tabii ki David'in bahsettiği kayalardan eser yoktu. Bana kayaların yandaşların hep geçtikleri bariyerin hemen arkasında olduğunu söylemişti. Yani şu anda bulunduğumuz yerde. Fakat burada hiçbir şey yoktu.

Artmaya başlayan paniğimi bastırmaya çalıştım. Henüz kayaları aramadığının farkındaydım. Kayalardan herkese bahsetmek istemediğim de kesindi. Bu, David'le çok daha fazla konuştuğumu ortaya çıkarırdı ve ayrıca bunu bir sır olarak saklamam daha doğru olurdu. Şimdilik üzerime daha fazla ilgi çekmek istemiyordum.

Ağaçların olduğu yerlere göz atarak etrafta büyük taşlar olup olmadığına baktım. Ağaçlar bir garip görünüyorlardı. Sanki donmuş veya fosilleşmiş gibi kristalize olmuşlardı. Tepemde duran bir dala dokunduğumda soğuk ve sert olduğunu fârk ettim. Buradaki canlı şeyler bile ölü görünüyordu.

Bariyerin diğer tarafında, güneşi ve ardımızda bıraktığımız canlı doğanın zümrüt yeşil rengini görebiliyordum. Turuncu bölgenin korkunçluklarını özleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

En azından orada başıma gelebilecekleri biliyordum. Gri bölgede bizi nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Gadya, Markus ve Sinxen'in hâlâ David'le tartışmakta olduklarını duydum.

"Çişimi yapmam gerekiyor," dedim birden herkesi şaşırtarak. Aslında kayaları aramak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı fakat bunu onlara söyleyemezdim. "Hemen dönerim."

"Alenna?" diye seslendi David, şüphelenerek. "Ben de seninle geleceğim!" Gerçekten yardım etmek mi istiyordu yoksa diğerleriyle yalnız kalmaktan mı korkuyordu bilmiyordum. Duymamış gibi yaparak yürümeye devam ettim. Diğerlerinin ona zarar vermeyeceklerini biliyordum, en azından şimdilik...

Kimsenin beni durdurmasına fırsat vermeden sağa dönerek ormanın içine daldım. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum. Üzerinde

“Shawcross” yazılı olan taşların mezar taşları olmasından korkuyordum fakat o zaman bile en azından nerede olduklarını bilecektim. Fakat daha fazlasını bulmayı umut ediyordum. Gizli bir mesaj bulmayı istiyordum.

Arkadaşlarım endişelenerek ya da şüphelenerek peşime düşmeden önce fazla vaktim olmadığını biliyordum. Etrafıma bakınarak bir çalılığın içinden geçtim. *Belki de burası tamamen yanlış yerd.*

Fakat sonra bir kısmı ölü dalların altında gizlenmiş, yerden yükselen bir şey gördüm. Kocaman bir taş benziyordu ve hemen yeniden umutlandım. Aradığım şeyi bu kadar çabuk bulduğum için heyecanlanmış ve sevinmiş bir şekilde hemen o tarafa doğru koştum.

Fakat oraya vardığımda tüm hayallerim yok olmuştu. Bu bir taş değildi. Bu yalnızca büyük bir ağacın parçalanmış gövdesiydi. Yarı çalılarının altındaydı ve üzerinde gri yosunlar vardı.

Etrafıma bakındım. Ağaçların arasında başka ilginç şekiller de vardı fakat çoğu çürümekte olan ağaç gövdeleri veya sıradan döküntüler gibi görünüyordu. Bu kayalardan birini bulmanın sandığımdan çok daha zor olacağını düşünmeye başlamıştım. Daha büyük olacaklarını düşünmüştüm. Gözle daha kolay görülebileceklerini düşünmüştüm. Ve David çok fazla olduklarını söylemişti.

Yeniden yürümeye başladım. Bir işaret bulma umuduyla çaresizce ormanın derinliklerine doğru ilerledim.

Hiçbir şey bulamadım.

Sonunda durdum. Kollarımı ovaladım. Montum ve eldivenlerime rağmen donuyordum. Bu soğukta kaybolmak istemiyordum. Diğerlerinin yanına dönmem ve taşları sonra aramam gerektiğini biliyordum. Fakat bariyeri geçtiğimiz yerden ne kadar uzaklaşırsak, taşları bulabilme şansımın o kadar azalacağını biliyordum. Tabii David'den daha fazla bilgi alamazsam.

Dönerek arkadaşlarımin olduğu yere doğru yöneldim ve geldiğim yoldan yürümeye başladım.

Fakat sonra atladığım bir şey olduğunu fark ettim. Yakınlardaki ağaçların gölgesi altına gizlenmiş bir şeydi bu.

Tek parça bir abideyi andıran granit, yassı bir taştı. Yaklaşık iki katım uzunluğunda ve iki metre genişliğindeydi. Hızlıca o tarafa doğru yürümeye başladım.

Fakat yanına gittiğimde, soyadım bir kenara, taşın üzerine oyulmuş hiçbir şey göremedim. Taşın yüzeyi çoğunlukla donmuş sarmaşıklar ve yosunla kaplanmıştı. Altında bir şey olup olmadığını görebilmek için eldivenli elimle sarmaşıkları kenara ittim. Fakat pürüzlü granitin üzerinde bir şey göremedim.

Zamanım daralıyordu ve etrafta başka taş göremiyordum.

Bir dakika, belki de mesaj taşın diğer tarafındadır.

Buradaki çalılar daha sıkı fakat aralarından geçmeyi başararak her ihtimale karşı taşın arkasına geçtim. Nefesim bu soğuk havada duman kadar net görülüyordu.

Köşeyi dönüp arkasına geçtiğimde önce bir şey göremedim. Fakat hızla ilerledikten sonra, kayanın yüzeyinin oyularak düz bir alan yaratılmış olduğunu gördüm.

Yaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

Harfleri gördüm.

Ve sonra o harfler birleşerek sözcüklere dönüştü.

Çalıların arasında öylece durmuş, şaşkınlıktan hafifçe sallanıyordum.

“Shawcross Kayası,” diye mırıldandım. Granit yüzeye yazılmış harfleri okurken şaşkına dönmüştüm.

David doğruyu söylüyordu.

Altında iki tane isim yazıyordu, “Thomas & Leah Shawcross.”

Annem ve babamın isimleri.

Gözyaşlarımı zor tutuyordum.

İsimlerinin altında bir tarih ve bir de çizgi vardı: “Haziran 16, 2026—”

Bu onlar götürüldükten iki ay sonraydı!

Ve tam altında tıpkı David’in söylediği gibi benim ismim yazıyordu.

Başımın döndüğünü hissederek çalıkların arasında diz çöktüm. Annem ve babam bir şekilde burada gelmiş olmalıydı. *Fakat o çizgi ne anlama geliyordu?*

Bu taş bir mezar taşına benzemiyordu çünkü üzerinde ikinci bir tarih yoktu. Öldüklerine dair bir kanıt yoktu. Sanki daha çok burada bulunduklarına dair bir işaret gibiydi. Tabii onların isimlerini buraya başka birisi de kazımış olabilirdi. Onları tanıyan biri, bir arkadaşları olabilirdi. Yani belki de tüm bunların anlamı düşündüğüm şey olmayabilirdi.

Fakat sonra isimlerin yanına kazınmış, sarmaşıkların gizlediği bazı çizgiler gördüm. Sarmaşıkları tek elimle kenara ittim.

Sarmaşıkların altında gördüğüm şey, annem ve babamın gerçekten burada olduklarını kanıtlıyordu. Bu kelimelerden oluşan bir mesaj değildi. Bu bir resimyazıydı. Bu resmi gören çoğu yandaş büyük olasılıkla bir anlam verememiş olmalıydı. Fakat ben anlayabiliyordum. Bunun tam olarak ne demek olduğunu biliyordum.

Kayanın yüzeyine, dik bir yokuş kazınmıştı ve çöp adamdan hallice bir insan figürü dik yokuştan yukarıya yuvarlak bir şey itiyordu. Ve gülümsüyordu.

Sisifos.

Bunu babamın çizdiğini ve benim için yaptığını biliyordum. Kulağa ne kadar imkânsız gelse de, bir gün benim de bu adaya gönderileceğimi biliyor olmalıydı. Nedeni, nasılı veya zamanı bir sırdı. Başka şekiller görmeyi umut ederek eldivenlerimden birini çıkardım ve sarmaşıkları biraz daha kenara ittim. Fakat yalnızca bir tane daha vardı:

Kuzeydoğu yönünü işaret eden bir ok.

Okun ne anlama geldiğini anlamak için işarete biraz daha yaklaşmıştım ki Gadya'nın endişeli bir ses tonuyla, uzaktan bana seslendiğini duydum. Fakat henüz gitmeye hazır değildim.

Avucumu taşın yüzeyine yasladım ve parmak uçlarımla taşın kazınmış olan okun üzerinden geçtim. Bu, yıllar önce babam tarafından buraya kazınmış bir çeşit yol göstericiydi.

Gadya'nın bu sefer daha yüksek sesle seslendiğini duyunca taşın yanından çekildim ve sarmaşıklar yeniden eski yerlerini aldılar. Gözlerimi sildim. Gitmek istemiyordum fakat sırrımı saklamalıydım.

Kimsenin, Gadya'nın bile, bu taşı görmesini istemiyordum. Bu çok özeldi. Çok acı vericiydi. Birisine göstermeden önce kendi içimde bununla baş edebilmek için zamana ihtiyacım vardı.

Dönüp granit abideye son bir kez daha baktıktan sonra hızla ormandaki açıklığa doğru ilerledim. *Keşke benim için yazılmış başka mesajlar olup olmadığını görmek için yeni taşlar arayacak zamanım olsaydı.* Zihnim aileme ait düşünce ve anılarla; onların yüzleri, kıyafetleri ve sesleriyle doluydu. Kokularıyla... Sanki ormandaki taş bana anılarımı geri vermişti.

Diğerlerinin yanına vardığımda Gadya kenarda durmuş etrafa bakıyordu. "Ne kadar uzun sürdü!" dedi beni görünce. "Öylece çekip giderken ne halt düşünüyordun?"

David alçak bir taşın üzerinde oturuyordu ve Markus ile Sinxen da birer bekçi gibi onun tepesinde dikiliyorlardı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. İçimde bir fırtına gibi esen duygularımı kendime saklamaya çalışarak bir taşın üzerine oturdum. Ağlamak mı yoksa gülmek mi istediğimden emin değildim. Bulduğum şeyi kimsenin öğrenmesini istemiyordum. Bulduğum şeyin anlamını bile bilmiyordum. David'le göz göze gelmeye çalıştım fakat galiba o, Sinxen ve Markus'tan korktuğu için başını önüne eğmişti.

O taş bir işaretti. Ailemin varlığının bir kanıtıydı. BKİ'den uzaklaştırıldıktan sonra hayatta olduklarının ve en azından bir süre için burada bir hayat kurduklarının kanıtıydı. Nereye gidiyor olursa olsun okun gösterdiği yönden gidecektim. Gruptan tamamen ayrılmam gerekse bile bunu yapacaktım.

Arkadaşlarıma şöyle bir baktım. Soğuk, gri ışığın altında herkes hüzünlü, yorgun ve perişan görünüyordu. "Önümüzde uzun bir yol var," dedi Markus sonunda. "Kötü bir şey olmadan önce yola koyulsak iyi olur."

Keşiş kıkırdadı. "Gri bölgede zamanın anlamı yoktur." Sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi tüyler ürperten bir şekilde bir kez daha güldü. Onlardan sayıca üstün olmamızdan korkmuşa benzemiyordu. *Burada tam olarak neler oluyordu?*

Ayağa kalkarak diğerlerinin yanına gittim. "Zamanın benim için hâlâ bir anlamı var."

Markus, David'i ayağa kaldırdı.

Rika ise çimlere yığılmış halde öylece kaldı. "Dinlenmek için daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Rika, sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin," dedi Gadya, "ve kesinlikle buradaki en iyi aşçısın. Fakat aynı zamanda pısırtığın birisin. Lütfen, alınma. *Yola koyulmalıyız.*"

Rika başını kaldırarak Gadya'ya baktı. Yanağından bir damla yaş aktı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Seni burada bırakmayacağımız için pek bir şansın yok," dedim, taşın üzerine kazınmış oku düşünerek. "Belki soğuğa rağmen yolda biraz meyve buluruz. Ya da bir çatalayak ve karnımızı doyururuz."

"Bu bölgede yenebilecek hiçbir şey yoktur," dedi Keşiş tekdüze bir ses tonuyla.

Ona doğru döndük.

"Hiçbir şey. Yiyecek yoktur. Yalnızca donmuş su bulunur. Bu bölgede yaşam yoktur."

"Sen ciddi misin?" diye sordu Sinxen. Gözlerini kısarak bakarken ısınmak için ayaklarını yere vuruyordu. Artık o ilk tanıştığım edepsiz, şakacı çocuktan çok farklıydı. "Bunu bize neden söylemedin? Yanımızda daha fazla yiyecek ve su getirirdik."

David, Markus'tan bir adım uzaklaştı. Montunu açarak iki büyük matara suyunu gösterdi. "Şimdi kim hazırlıksızmış söyleyin bakalım," dedi.

Markus sinirlenmiş gibi görünüyordu. David'in bulunduğu taraftaki buzlu zemine doğru tükürdü. "Hiç şaşırmadım."

"Seninle paylaşırım," diye cevap verdi David. Bir matarayı Markus'a uzattı. "Gördün mü?"

Markus matarayı almadı. "Büyük olasılıkla zehirlidir."

Nedendir bilinmez, Markus'un sözleri Keşiş'e komik geldi ve sanki aralarındaki bir şakaya gülüyormuş gibi kıkırdadı.

Gadya yüzünde tehditkâr bir ifadeyle ona doğru yürüdü. "Bizimle oyun oynamayı bırak." Yanındaki yandaş onu korumak için ayağa kalktı. "Seni öldürebilirim!" diye çıkıştı Gadya, korkusuz bir tavırla. "Haydi, korkmuyorsan gel!"

Keşiş sustu. "Bu bölgeyi bildiğinizi düşünüyordum," dedi. "Harekete geçmemiz gerektiği doğru. Yakında buraya girdiğimizi anlayacaklar."

"Kimler?" diye sordum.

"Her şeyi yönetenler. Bu adayı kontrol edenler."

Acaba ok hangi yönü gösteriyordu? Şehri ve aradığımız uçakları mı? Bu korkunç yeri yöneten insanları mı?

Artık Rika dışında hepimiz ayaktaydık. Sonunda o bile ayağa kalktı çünkü ona başka bir şans tanımamıştık.

Yandaş, Keşiş'i sırtına aldı. Keşiş ise kollarını sanki onu boğuyormuş gibi yandaşın boynuna doladı fakat yandaşın bir şikâyeti yok gibiydi. Yandaşın kıyafetlerinin altında, sırt çantasına benzeyen bir şey gördüm. Kumaşın kesik kısımlarından ilmek gibi bağlanmış ipler çıkıyordu. Yandaş ellerini arkaya uzatarak Keşiş'in kol ve bacaklarını o ilmeklere geçirdi. Bir yük hayvanı gibiydi. Soğuk hava titrememe ve dişlerimin birbirine çarpmasına neden oldu.

"Kuzeydoğuya gidiyoruz," dedi Markus.

Babamın oku da aynı yönü gösteriyordu.

Artık Liam ve Veidman olmadığı için bildiğim kadarıyla yolu bile tek kişi Markus'tu. Sanırım bu noktada öldürülme veya götürülme tehlikesine karşı, bize yolun tarifini yazması gerekirdi fakat böyle bir şey teklif etmemiştii. Yalnızca yolu işaret etti. "Bu taraftan."

Eşyalarımızı toplayarak yürümeye hazırlandık. *Keşke beni daha fazla sıcak tutacak kıyafetlerim olsaydı,* diye düşünerek atkımı yu-karıya kaldırdım ve şapkamı da aşağıya indirdim.

“Ne kadar gideceğiz?” diye sordu Sinxen, Markus’a.

“Yaklaşık on kilometre.”

“Ya evet, sonra da hepimiz sonsuza kadar mutlu yaşayacağız,” diye söylendi Gadya.

“Hepimiz değil,” diye cevap verdi Markus, Keşiş’e ve David’e bakarak. Markus’un onlar için kötü bir planı olduğunu düşünüyordum fakat büyük olasılıkla Keşiş’in de bizim için bir planı vardı. Fakat şimdilik ortamda gergin ve her an bozulabilecek kırılgan bir huzur vardı.

Laf atmalar bir kavgaya dönüşmeden önce, “Haydi yola koyulalım,” dedim yüksek sesle. Keşke yeniden Shawcross Kayası’na giderek onu inceleyebilseydim fakat buna zaman yoktu. Isınabilmek için ayaklarımı yere vururken kollarımı sallıyordum.

Arkamızdaki bariyere son kez baktıktan sonra yeniden yürümeye başladık. Markus yolu gösteriyor, David’i de önüne almış dürterek ilerliyordu.

“Hey, bana dokunma,” dedi David arkasını dönüp Markus’un elini iterek.

Markus da hemen karşılık vererek onun elini itti. “Eğer kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan çeneni kapalı tutsan iyi olur.”

“Senin söylediklerini yapmak zorunda değilim. Artık hapishanede değiliz,” diye karşılık verdi David.

“Evet, daha kötü bir yerdeyiz ve o nedenle ikinizin de çenenizi kapatması gerek!” diye azarladı Rika ikisini de.

Fakat Markus’un David’i yeniden tutsağı yaptığı açtı ve Rika’nın ya da benim söylediklerimize kulak asmıyor, David’i itip kakmaya devam ediyordu. Gri bölgenin bize ne gibi sürprizleri olacağını merak ediyordum ve hayatta kalabilmeyi çok istiyordum.

Babamın Sisifos çizimini düşündüm. Ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Ne olursa olsun yola devam etmeli, hiç vazgeçmemeli ve bu yolculuğu anlamlı kılmalıydık.

19 GÖL

Sanki havadan bombalanmış kâbus gibi bir arazide yavaş yavaş ilerliyorduk. Ağaçlar bodur ve eğriydi. Burada her şey tuhaftı. Dondurucu hava bile garip bir steril, antiseptik koku taşıyordu.

Parmaklarımı eldivenlerimin içinde kıvrarak kendi kendime, *Liam daha önce buraya geldi*, dedim. Gri bölgenin bazı kısımlarında, diğer avcılardan daha fazla bulundu. Kendimi sakinleştirmeye ve umudumu yitirmemek için etrafta ona ait bir iz bulmaya çalıştım. Fakat hiçbir şey bulamadım.

Keşiş'i taşıyan yandaş, efendisinin ağırlığını hiç umursamıyor gibiydi. Fakat Rika yürümekte zorlanıyordu. Yaraları bir kenara, bariyer ondan bir şeyler almıştı. Ben de aynı şeyleri hissediyordum. Gücümü tüketen, bedenimi uyuşturan bir bitkinlikti bu.

Gadya ve ben hızlı bir tempo tutturmuş ilerliyorduk. Onun da Liam'ı düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Düşündüğünden emindim.

Burada patikalar yoktu fakat bazı yerlerde ağaçlar öylesine dar aralıklarla dizilmişlerdi ki kendi patikamızı yaratarak yürüyebiliyorduk. Donmuş çimler ayaklarımızın altında çıtırdıyordu.

"Markus nereye gittiğini biliyor mu dersin?" diye sordum, Gadya'ya.

“Biliyor olsa iyi olur. Veidman her ihtimale karşı ona yolu anlatmıştı. Ve Veidman son derece titiz ve dikkatliydi.

“Ya Markus’a bir şey olursa?”

“O zaman mahvoluruz.”

Bir an, *acaba Gadya da yolu biliyor ve söylemiyor mu*, diye düşündüm. *Aramızda tedbir için yolu öğrenmiş bir kişi daha olmalı.* Veidman’ın garip bir şekilde kendisi için casusluk yapmamı istediğini hatırladım. Şimdiye kadar kimse şüpheli bir şey yapmamıştı fakat bu yolculukta yalnızca benim sır saklamadığımı düşünüyordum.

Güçlkle yürümeye devam ediyorduk. Keşiş’in yandaşı sırtındaki yükten yorulmaya başlamış olmalıydı fakat görünüşe göre yanlış yönlendirilmiş inancı onu ayakta tutmaya yetiyordu. Onun enerjisinin bende olmasını isterdim. Üşümüştüm, çok yorulmuştum ve korkuyordum. İçimde onunki gibi bir inanç olmadan devam etmeye çalışmak zordu fakat bu bana daha dürüstçe geliyordu.

Bölgenin içlerine ilerledikçe havanın ne durumda olacağını merak ediyordum çünkü sıcaklık gittikçe düşüyordu. Gökyüzü de gittikçe grileşiyordu. Kararmıyor, yalnızca grinin daha koyu bir tonuna bürünüyordu. Tıpkı eski, siyah-beyaz bir film oynatan bir salona girmiş gibiydim. Babamın geceyarısı gizlice seyrettiği videodiskler gibiydi.

Markus durunca hepimiz aniden durduk. David’e de durması için bağırdı.

“Bir sorun mu var?” diye seslendi Gadya. Titriyor fakat saklamaya çalışıyordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Markus. Sanki yolunu bulmak için bazı işaretler arıyor gibi etrafına bakındı.

“Donuyorum,” dedi Gadya. “Kaybolmasan iyi edersin.”

Bariyerin birbirinden tamamen farklı iki ekosistemi ayırıyor olduğunu fark ettim. Geride bıraktığımız bölgelerin hepsi sıcak, nemli ve tropikal bölgelerdi. Fakat gri bölgede sanki su ve sıcaklık havadan çekilip çıkarılmış gibi her şey soğuk ve kuruydu.

Bu etkiyi vermek için nasıl bir ada coğrafyası ya da hükümet teknolojisi gerektiğini bilmiyordum. Fakat tamamen suniydi. *Zaten bu çarktaki her şey öyle değil miydi?*

Aklıma korkunç bir düşünce takıldığı için bu düşüncemi yavaşça Gadya'yla paylaşmak istedim. "Ya hava gittikçe soğumaya devam ederse ve sonunda hepimiz donarsak?"

Bana döndü. "Geri dönmek mi istiyorsun? Koca bir korkak mı olacaksın? Yalnızca hava soğuk; kendini topla ve dışını sık."

"Tamam. Fakat aynı zamanda akıllıca davranarak önceden plan yapmak istiyorum, hepsi bu."

O sırada bir kahkaha duyduk. Gülen Keşiş'ti. Konuşmalarımızı duymuştu ve yandaş onu bize yaklaştırmıştı. "Önceden plan yapmak mı?" dedi rahatsız edici sesiyle.

"Kes sesini!" dedi Gadya. "Yoksa o çirkin suratını ezerim. O maskeni paramparça edip kendime kürdan yaparım."

"Gadya!" diye seslendi yola devam etmeye hazır olan Markus. "Kavga yok. Henüz yok. Haydi, gidelim." David'i itekledi. "Yürü!"

Gadya Keşiş'e arkasını dönerek ağaçlara doğru yürümeye başladı. Ben de peşinden giderek arayı kapadım. Keşiş'le konuşmak istemiyordum. Yandaşları ona inanıyorlardı fakat onun inandığı tek şey kendisiydi. Kendi halkını bile terk edebilmişti.

Fakat Keşiş'in bazı şeyleri bilme konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı. *Acaba David'in bana Shawcross Kayası'ndan bahsettiğini biliyor muydu? Keşiş ne zamandır bu adadaydı? Nereden gelmişti?*

Ağırlaşan ayaklarımı güçlkle kaldırarak yürümeye devam ettim. Bir araya gelip birbirimize sokulmuştuk. Soğuk hava, bizi bir hayvan sürüsü gibi birbirimize yaklaştırmıştı. Artık Keşiş ve yandaş bile bizden fazla uzakta değillerdi.

David'le yalnız konuşmamın bir yolu yoktu çünkü Markus onu bırakmıyordu.

Soğuk, gri arazide zamanı ve ne kadar ilerlemiş olduğumuzu artık bilemiyordum. Sekiz kilometre de yürümüş olabilirdik, seksen de. Artık bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Soğuk hava hepimizi

sessizleştirmiş ve içimize kapanarak düşünüp durmamıza neden olmuştu.

Sonunda, ileride ağaçların garip bir şekilde seyreterek yok oldukları bir yer olduğunu fark ettim.

“Bakın!” diye seslendim sessizliği bozarak. Diğerleri de görmüşlerdi. Herkes daha hızlı yürümeye başlamıştı.

“Geldik mi?” diye sordu Rika, hafif bir sersemlikle.

Ağaçların bittiği yerdeki açıklığa ulaşınca dikkatli bir şekilde ormandan çıktım. Tam arkamda Markus ve David vardı.

Bir an donup kalmıştım. Sonra da başımın döndüğünü hissederek dizlerimin üzerine çöktüm. Ağlamak istiyordum. Markus ise öfke içinde küfrediyordu. David şaşırmışa benziyordu. Diğerleri de arkamızdan geldiler.

Bu imkânsızdı!

Kısa zaman sonra şehri ve uçakları bulacağımıza dair ümitlerim yok olup gitmişti.

Markus’un ve babamın çizdiği okun gösterdiği yönden gitmiştik. Fakat tüm takip ettiğimiz yollar bizi beklenmedik bir yere getirmişti.

Buz gibi bir sessizlikle duran, kocaman donmuş bir gölün kenarında duruyorduk. Gölün üzeri cam kadar pürüzsüzdü.

Göl öylesine büyüktü ki sağa ve sola doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Eğer yolumuza bir elli kilometre daha eklemeyi düşünmüyorsak, gölün etrafından dolaşmak söz konusu olamazdı. Tabii o durumda bu havada hayatta kalmamız imkânsızdı.

En fazla sekiz yüz metre uzaklıkta görünen gölün karşı tarafında karayı görebiliyordum. Bu da demek oluyordu ki; karşıya geçebilmemizin tek yolu buzun üzerinden yürümekti. Tabi bu, bizi izleyen kim varsa onlara karşı savunmasız olacağımız, inanılmaz derecede tehlikeli bir hareket olacaktı.

“Bunun planın bir parçası olduğunu sanmıyorum, değil mi?” diye mırıldandım.

Markus başını iki yana salladı.

Rika cesaretini toplayarak, "Kayıp mı olduk?" diye sordu çekingen bir sesle. "Gerçekten mi?" Kimse cevap vermedi.

Bu sefer Keşiş bile gülmüyordu. Sanki hareket edemiyormuş gibi görünüyordu. İnce, şekilsiz parmakları donmuş birer pençe gibi kıvrılmış, pelerinli yandaşın omuzlarını sıkıca kavramıştı.

"Markus, bir açıklama bekliyoruz," dedi Gadya.

"Kaybolduğumuzu sanmıyorum," diye söze başladı Markus. "Fakat bu donmuş gölün nereden çıktığını anlamıyorum. Ezberlemiş olduğum yol tarifinde böyle bir göl yoktu. Göl dışındaki diğer tüm işaretler mükemmel bir şekilde uyuyor."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Sinxen, paniklemiş bir sesle.

"Belki de suni bir göldür. Belki burası bulunduktan sonra doldurulmuştur," dedi Markus.

"Şimdi keşke bir casus olsaydım diyorum, böylece hepinize yardımcı olabilirdim," diye söze başladı David. "Sizin yolu bildiğinizi sanıyordum."

Markus gözünü dikip ona baktı. Ben ise umutsuzluk içinde göle bakıyordum.

O sırada karşı taraftaki ağaçların arasında bir şey fark ettim. Sanki bir seraba benzeyen bir ışık parlamasıydı. Ağaçların üzerinden on beş, yirmi metre yükseğe kadar çıkıyordu.

Gadya da fark etmişti. "Bu lanet şey de ne?"

Hepimiz gözlerimizi kısıp baktık fakat bu mesafeden gördüğümüz şeyin ne olduğunu anlamak imkânsızdı. Neredeyse gölün diğer tarafında şeffaf bir bariyer daha varmış gibi görünüyordu. Ormanda belli belirsiz parıldayan ve güçlkle görülebilen bir bariyer... *Havai fişekler olmadan o bariyerden geçemerdik.*

"Kaybolmadık," dedi Keşiş aniden, bizi şaşırtarak.

"Gittiğimiz yerin yolunu bilmediğini sanıyordum!" dedi Gadya. "Bize bunun için ihtiyacın var sanıyordum."

"Yolu bilmiyorum fakat aradığımız şeyi biliyorum." Maskesinde yer yer buzlar oluşmuştu. "Gölün karşısında gördüğünüz şey... gök-

yüzünün ve ormanın görüntüsünü incecik bir ekrana yansıtan bir kamera sisteminin yarattığı bir yanılsama. Şehir... ve çarktan kurtuluşun yolu o ekranın arkasında."

"Yalan mı söylüyor?" diye sordu Gadya, Markus'a.

"Herhalde." Markus etrafına bakındı. "Fakat bunu öğrenmenin yalnızca tek bir yolu var."

"Bu buz yeteri kadar kalındır umarım, yoksa hepimiz boğulacağız," dedi Sinxen.

Gökyüzüne baktım. Kar yağıp yağmayacağını merak ediyordum çünkü hava bana o garip beklenti dolu hissi veriyordu. *Nasıl oluyordu da yalnızca birkaç saat önce, bariyerin diğer tarafında hava 25 derece olabiliyordu?*

"Eğer yola devam etmezsek öleceğiz," dedim, donmakta olan ellerimle çantamı kaldırarak.

"Buzun üzerinde yürüyeceğiz yani, öyle mi?" diye sordu Rika. Bastırmaya çalıştığı paniği sesinden anlaşıyordu. "Ya kırılırsa? Ben yüzme bilmiyorum."

"Neden Liam bu gölle ilgili bir şey söylemedi?" dedi Sinxen, huzursuz bir şekilde. "O da buraya gelmişti, değil mi? Veidman'a gri bölgeyle ilgili bilgi veriyordu." Bu sorusu kimsenin sormadığı başka bir soruyu akla getirmişti. *Yoksa casus olan Liam mıydı?*

Gadya ona baktı. "Belki Liam başka bir yoldan gitmiştir."

"Ya da belki o geldiğinde bu gölde su yoktu," dedim. "Yani eğer burası suni bir gölse demek istiyorum. Bu bölgede işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyoruz."

Markus, David'e baktı. "Bize söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin?"

David başını iki yana salladı. "Ben de sizin kadar çaresizim."

Gadya gölün buz tutmuş yüzeyine doğru bir adım attı ve ben de yanına gittim. "Dağılmamız gerekecek," dedi. "Ağırlığımızı yarmalıyız."

Markus'un buzun üzerine çıkışını izledim. Buz çatırdadı fakat kırılmadı.

"Oldukça kalın." Ayağını yere vurdu. Buz yine çatlamadı. Yalnızca biraz daha ses çıkardı.

Ben de yürümeye başladım. Eğer buz karşıya kadar bu kalınlıkta devam ediyorsa, fazla sorun yaşamadan karşıya ulaşabilirdik. Titreyerek yürümeye devam ederken rahat bir nefes aldım.

Bu gölü çabucak geçmemiz gerektiğini biliyordum. Sıcaklık, suyu bu kalınlıkta bir buza çevirecek kadar düşükse, burası sıfırın çok altında olmalıydı. Üzerimizdeki eski püskü kaban, şapka ve botlarla daha ne kadar dayanabilirdik ki? Sinxen'in eldivenlerinden birinin delik olduğunu görebiliyordum. O eli büyük olasılıkla soğuktan yanacaktı.

Fakat hiçbirimiz Keşiş kadar kötü durumda değildik. Artık beni eskisi kadar korkutmuyordu.

Hatta acınacak bir durumdaydı. Yaşlı, hasta bir adam gibiydi. Onu buraya, bölgelerinden uzak, buzlu, çıplak topraklara getiren şey, tüm çarkı eline geçirerek yalanlarıyla çocukları kendisine köle yapmak olan megalomanca planlarıydı. Burada yanındaki yandaşından başka kimsesi yoktu. Burada, buz gibi havada çok yakında hava şartlarına ve hastalığına yenilecekti.

Arkamdan gelen diğerleri yanlara doğru açıldılar. Önümde giden Markus'a baktığımda hâlâ David'i bırakmadığını ve ileriye işaret ettiğini gördüm.

Hepimiz farklı yerlere dağılmış, gölün buz tutan yüzeyinde kayarak yürümeye başlamıştık. Zemin kaygandı fakat hepimiz dikkatli bir şekilde hareket ediyorduk. Hiçbirimiz, hatta Keşiş'i taşıyan yandaş bile düşmedi.

Buz öyle kalındı ki sanki toprağın üzerinde yürüyor gibiydim fakat yine de birbirimize yakın yürüme riskini alamazdık. Hepimizin ağırlığı birleşirse buz kırılabilir ve suya düşebilirdik. O nedenle birbirimizden uzak durarak yürümeye devam ettik.

İlerledikçe hava daha da soğuyordu. Ayak parmaklarımı hissetmiyordum. Ellerimiyse güçlükle hissedebiliyordum. Burnum ve yanaklarım uyuşmuştu. Kendi kendime buzdan kurtulup ormana çıktığımızda her şeyin daha iyi olacağını söyledim. Belki o zaman biraz risk alarak bir ateş yakabilirdik.

İlk cızırtıyı duyduğumda gölün tam ortasına gelmiştik.

Czzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.

Korkudan kalbim sıkışmaya başladı. Etraf öylesine sessizdi ve ses öylesine hafifti ki neredeyse kendi kulaklarımdan çıkıyor gibiydi. Fakat öyle olmadığını biliyordum.

"Gadya!" diye fısıldadım. Beni duymadığı için kollarımı salladım. "Sen de duydun mu?"

Gadya bana baktı ve Rika durdu. Rika'nın da sesi duymuş olduğu belli oluyordu.

Başımı kaldırdım. Bir şey göremiyordum fakat ses gittikçe artıyordu. Bize doğru gelen şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

"Yerimizi buldular!" diye bağırdım. *"Bu bir algılayıcı!"*

O anda herkes durdu.

“Koşalım!” diye bağırdı Rika.

"Kaçacak vakit yok!" diye bağırdı Markus.

Haklıydı. Gölün tam ortasıydık. Biz karşıya geçene kadar algılayıcı çoktan buraya gelecekti. Hepimiz korku dolu, çaresiz gözlerle birbirimize baktık.

"Onunla burada savaşmak zorundayız!" diye bağırdı Gadya.

“Birimizi alacak!” diye cevap verdi Rika. Algılayıcının sesi daha da yükselmiş, bulutların çok üzerinden gelen bir vınlama sesini andırıyordu. Şimdiye kadar olan diğer saldırılardan öğrendiklerime göre algılayıcının bizden bir dakika kadar uzakta olduğunu söyleyebilirdim. Ve peşinden büyük olasılıkla başkalarının da geleceğini biliyordum.

Bizi buzun üzerinde savaşmaya zorlayacaklardı.

Sinxen, Keşiş'e döndü. "İyi bir fikrin var mı?"

Keşiş maskeli kafasını hayır anlamında iki yana salladı.

“Haydi savaşalım!” diye bağırdı Gadya, bir kez daha. “Bir böcek gibi çaresizce götürüleceğime savaşırken ölmeyi tercih ederim!”

Keşke Liam burada olsaydı çünkü o ne yapılacağını bilirdi. Ve keşke Veidman da burada olsaydı. Fakat yoklardı, yalnızca biz vardık.

David’e baktım.

“Herkes algılayıcının bir kolundan yakalasa,” diye bağırdım, bir yol düşünmeye çalışırken. “Belki ağırlık yaparak onu düşürebiliriz.”

“Buz kırılmadan dayanır mı bilemiyorum!” diye seslendi David.

Gadya’nın gözleri savaş beklentisi içinde parlıyordu. “Hayır, bu iyi bir fikir!”

“Daha önce bir algılayıcının birden fazla kişiyi götürdüğünü hiç görmedim,” diye seslendi Sinxen. “Belki onu düşürecek kadar ağırlık yapabiliriz. Sonra da diğerleri gelmeden koşabiliriz. En azından bir şansımız olur.”

Pervane sesleri yükselmişti. Sanki algılayıcı şu an tam tepemizdeki bulutların içine gizlenmiş gibiydi. Hepimiz başlarımızı kaldırıp gri gökyüzüne baktık. *Neden hâlâ göremiyorduk?*

Birbirimize biraz yaklaştık ve o sırada ilk kez buzdan gelen çatırtıların sanki kırılacakmış gibi arttığını duydum. Bir an kırılmaya başlayacağından korktum. Fakat kırılmadı.

Omzumda bir el hissettim. David’in eliydi.

“Kayaları buldun, öyle değil mi?” diye fısıldadı pervanelerin gürültüsü arasında. “Yüzündeki ifadeden anladım.”

“Belki.”

“O halde doğruyu söylediğimi biliyorsun. Markus’la baş edebilmem için bana yardım etmelisin ve ayrıca bana güvenmelisin, Alenna. En başında yalnızca ikimiz vardık ve biz...”

“Dikkatli olun!” diye bağırdı Markus, David’in omzumda duran elini iterek. “Geliyor!”

Rika ağlamaya başlamıştı. Korkudan ve soğuktan kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Keşiş'in, maskesinin ardında hızlı hızlı soluk alıp verdiğini duyabiliyordum.

"Göğüs göğüse bir savaş," dedi Gadya, Sinxen'a. "Tek yolu bu."

Başımı yeniden kaldırıp gözlerimi gökyüzüne diktim. Çok korkuyordum. Acaba tüm savaşçılar aynı korkuyu hissediyor muydu? Liam da hissetmiş miydi? Belki de gerçek savaşçılar böylesine korkmuyorlardı. Bu mide ağrılarına neden olan, nefes kesen bir korkuydu. En kötü kâbuslarıyla yüzleştğinde hissettiğin türden bir korkuydu.

"Gelmek üzere," diye fısıldadım, eldivenlerimin içindeki donmuş parmaklarımı sıkıp yumruk yaparak. Daha önce çıplak ellerimle hiç savaşmamıştım fakat o metal kollarla tüm gücümle savaşacaktım.

Pervanelerin sesi bir çığlık sesini andırmaya ve buzun üzerine şiddetli bir esinti vurmaya başlamıştı. "Haydi şunu yakalayıp öldürelim!" diye bağırdı Gadya. O sırada algılayıcının ilk üç metal kolu korkutucu bir hızla aşağıya inmeye başlamıştı.

Algılayıcının hangimizi almaya çalıştığını bilmiyordum. Metal kolların, silah sesleri gibi patlayarak etrafımı saran buzun üzerine çarptığını duydum.

Hemen harekete geçerek en yakındaki kolu yakalamak için koştum. Diğerleri de aynı şeyi yapmışlardı.

Yandaşın, sırtındaki Keşiş'le birlikte bir adım ilerlediğini gördüm. Aniden bileğinden, pelerinin içine sakladığı kılıcın uzun metal ucu göründü. *Demek Keşiş'in bizim için düşündüğü son buydu.* Fakat artık bunu kullanma şansını hiç elde edemeyecekti. Hepimiz, hatta Rika bile, bir kolu yakaladıktan sonra yandaş kılıcıyla saldırdı. Birbirine çarpan metallerden kıvılcımlar çıkıyordu.

Sonra tam gözümün önünde bir kolun kıvrıldığını görünce kaçmak yerine doğrudan üzerine giderek eldivenli ellerimle onu yakaladım. Sağ elim bir çeşit hidrolik kıvrımdan yakalamıştı ve algılayıcının kolu bileğimi sarmaya başladı.

Sonra yandaştan gelen çığlık sesini duydum. Algılayıcının kolu kılıcı yandaşın elinden hızla çekmişti ve yandaş kafaüstü yere düş-

müştü. Keşiş de onun sırtından düşmüştü ve yerde korunmasız bir şekilde öylece yatıyordu.

Bulutların içinde saklanan algılayıcıdan üzerimize birkaç tane daha kol indi.

“Savaşmaya devam edin!” diye bağırdı Gadya. Buz öylesine büyük bir gürültüyle çatırdıyordu ki kısa süre sonra kırılacağı belliydi. O zaman her şey bitecekti. Biz de herkes gibi ölecektik.

Kola, eldivenlerimi yırtarak ellerimi kanatacak kadar büyük bir güçle asıldım. Onu bir halatın ucu gibi bileğime dolamaya çalıştım fakat karşı koydu. Çok soğuk ve cansız bir şeydi. Bizi öldürmek ve çarktan kaçmamızı önlemek için yapılmıştı. Ondan ölesiye nefret ediyordum. Fakat beni öldürecek bile olsa onun benden nefret edemeyeceğini biliyordum. O hiçbir şey hissetmiyordu. *Onun kazanmasına izin vermeyecektim.*

Korkak bakışlarla etrafıma baktım. Artık yandaşı ya da Keşiş'i göremiyordum. Fakat diğer herkesin –hatta Rika ve David'in bile– farklı kollara asılmış, algılayıcıyı düşürmeye çalıştıklarını görebiliyordum.

Başta bunun işe yarayabileceğini hiç düşünmemiştim. Yeteri kadar ağır değildik. Algılayıcıların ağaçları yerinden söktüklerini görmüştüm. Dengesini bozmaya yetecek ağırlık oluşturabilsek bile kollarını bırakarak kendisini bizden kurtaracak bir yolu olduğunu düşünüyordum.

Fakat belki de yoktu çünkü kollar bizi çekmeye çalıştıkça pervaneden çığlığa benzer seslerin geldiğini duyabiliyordum. Çok kararlıydık ve kolların bizden kurtuluşu yoktu.

Gürültü, sanki makine acı çekiyormuş gibi inanılmaz tiz bir sese dönüşmüştü. Aniden algılayıcının ışıkları yandı ve gör edici bir beyaz ışık gözlerimize doldu. Hiçbir şey göremediğim için gözlerimi sımsıkı kapadım.

Dengemi kaybettim ve buzun üzerinde yan tarafa doğru sürüklendiğimi hissettim. Algılayıcının kaçmaya çalıştığını fark ettim fakat biz ağırlık yaptığımız için yükseleliyordu. Ve bu zamana kadar da başka bir algılayıcı gelmemişti.

Gerçekten de kazanma şansımız var!

Bu düşünceyle enerjimi yeniden toplayarak buzun üzerinde dengemi sağlamaya çalıştım. Fakat algılayıcının kolu eldivenlerime ve ellerime dolanmıştı ve sert bir şekilde yere çarptım. Aldığım darbe çenemi aralamış ve ciğerlerimdeki tüm havayı çekip çıkarmıştı. Hâlâ vazgeçmeden çekiştirirken buzun üzerinde sürükleniyordum.

“Seni yeneceğiz!” diye bağırdım. “Kazanacağız!”

Sürüklenirken dönmüştüm ve şimdi yüzüm gökyüzüne dönüktü. Sürüklendikçe başımın arkası buza çarpıp duruyordu. Motorun sesi arasında herkesin çığlıklar attığını, bağırdığını duyabiliyordum.

Ve sonra onu gördüm.

Bulutların üzerindeki şeyi...

Yalnızca göz ucuyla yakalayabilmişim. Siyah ve yuvarlağı. Küçük bir helikopteri andırıyordu. Tam altında, iniş takımlarına montelenmiş kolların arasında bir ışık ve bir de ahtapot ağzını andıran bir kapak vardı. İçinde biri var mıydı yoksa Gadya’nın dediğı gibi otomatik bir alet miydi bilmiyordum. Yalnızca onu paramparça etmek istediğimi biliyordum. Işık gözlerimden çekilince kapağın üzerindeki kırmızı BKİ işaretini gördüm.

Sonra Gadya’nın iki kolu birden yakalamış ve kendisini onlara sarmaya çalışırken yanımdan kayarak geçtiğini gördüm. Parlak ışık tamamen sönmüştü. Sanki algılayıcı güç tasarrufu yapmaya çalışıyordu.

Helikopterin altı kısmını bir kez daha gördüm ve sonra da tüm alet belirdi. Pervaneleri çılınca dönüyordu. Ve sanki ağırlığı taşıyamıyor gibi üzerinden dumanlar çıkıyordu.

Kolun ucu yüzüme çarparak dudaklarımı kanattı fakat yine de bırakmadım. Hiçbir şey sıkıca tuttuğum kolu bana bıraktıramazdı. Bu şey Liam’ı ve daha nicelerini öldürmüştü. Annemle babamı da bir algılayıcı öldürmüş olabilirdi.

Şimdi intikamımı alacaktım.

Helikoptere benzeyen alet sonunda kontrolünü kaybetti. Bizi de sürükleyerek yalpaladı. Başım buza öyle sert bir şekilde çarptı

ki neredeyse bir an bayılıyordum. Burnuma yanık yağ kokusu geliyordu ve pervanelerinden dumanlar tütüyordu.

Algılayıcıdan bip sesleri gelmeye başlamıştı. Bunu bir makinenin ölüm çığlıkları olduğunu fark etmiştim. Sanki acıyı hissettiğini düşündüren bu sesler beni mutlu etmişti. Algılayıcının kolları sanki bir tür nöbet geçiriyorlarmış gibi sarsılmaya başladılar. Herkes bağıırıyordu.

Sonra helikoptere benzeyen şey düşerken kol elimden yan taraf doğru kaydı. Hızım yavaşlayana kadar buzun üzerinde bir süre kaydım.

Algılayıcının ve artık işe yaramayan kollarının yaklaşık yüz metre ileriye düşüşünü izledim. Önce pervaneler yere çarparak koptu ve tam başımın üzerinden uçarak geçti.

Sonra da helikopterin kendisi dondurucu soğuk suları ve kolları her yana savurarak yere çarptı. Metal ve kablo parçaları kurşun gibi etrafa saçıldı ve sonra buzun üzerinde kayarak gözden kayboldular.

Altımızdaki buz her yandan kırılmaya başladığında güçlükle ayağa kalktım.

“Hayır!” diye bağırdı Rika. O tarafa doğru baktım ve iyi olduğunu gördüm. Fakat Sinxen onun yanında durmuş sallanıyor, ağzından köpük köpük kan geliyordu. Göğsüne bir metal parçası saplanmıştı.

Algılayıcının ölüm çığlıkları sırasında savrulan bir kolun ona saplandığını anladım. Etrafındaki buzu kırmızıya boyayarak dizlerinin üzerine çökerken gözleri kaydı.

Buna inanamıyordum.

Sinxen.

Bir ölüm daha. Hem de ne uğruna?

Gadya onun yanına koştu. Ben de hemen arkasından koştum ve Gadya'nın da yaralandığını gördüm. Makine, montunu yırtmış ve kollarında derin kesikler oluşturmuştu.

Heyecan içinde etrafıma bakındım. Yandaş, Keşiş'in başına geri dönmüş, onu yeniden sırtına almaya çalışıyordu. Gizli kılıcını kurtarmış olsa da kılıç eğilip bükülmüş ve yıpranmıştı. Markus sallanmakta

olan buzun üzerinde sürünüyordu. Algılayıcının düştüğü yerin en yakınında o vardı fakat yine de yara almamış gibi görünüyordu. David de ayağa kalkmış, dengesiz bir şekilde sallanıyordu.

Fakat çarpmanın etkisiyle ağır çekim, zincirleme bir tepkime başlamıştı. Donmuş gölün tüm yüzeyine ağır ağır yayılan bir titreşim gibiydi.

Gadya dışında hepimiz ilerideki kıyıya doğru atlayıp sıçramaya başlamıştık. Gadya ise Sinxen'ın bedenini sürüklemeye çalışıyordu.

“Koşmamız gerek!” diye bağırdım Gadya'ya. “Buz kırılıyor!” Ayaklarımızın altındaki çatırtılar sağır edici boyuttaydı. Aniden aramızda bir yerden su fişkırmaya başladı. Buzun az sonra kırılacakmış gibi hareket ettiğini hissedebiliyordum. Eğer suya düşersek buzun altına sürüklenerek orada sıkışıp kalacağımızı biliyordum.

Arkama baktığımda Rika'nın çok geride, Keşiş'i taşıyan yandaşla birlikte ilerlemeye çalıştığını gördüm.

“Daha hızlı!” diye bağırdım.

Gadya sonunda Sinxen'ı bırakmıştı çünkü artık onun için yapabileceği bir şey yoktu. O artık cansız bir bedenden başka bir şey değildi.

Tam altımda garip bir kayma hissettim. Aniden tam önümdeki buz kırıldı. Panik içinde kenara kaçtım.

Buzdan kaçmaya çalışırken buz gibi bir su dalgası yüzüme çarptı. Tökezledim ve sonra da düştüm. Ellerim buza çarptı. Sonra da ayağa kalktım ve gözlerime dolan buzlar önümü görmemi engellediği için gözlerimi kırptırdım.

Yeniden harekete geçtiğimde, *belki de sonunda zaferi kazanan algılayıcı olacak*, diye düşündüm. *Belki de boğulacaktım*. İlerideki kıyıya baktım ve kendime, bunu yapmak zorunda olduğumu söyledim.

Su, buzdan bir dalga gibi yeniden yüzümün yan tarafına çarparak kulağımı dondurdu. Her yanımda büyük buz parçaları kopmaya başlamıştı. Hareket eden buz parçaları arasından sular yükselirken hızla koşmaya çalışıyordum.

İleride, Markus'un kıyıdaki donmuş çamurlu zemine ulaştığını gördüm. Gölün kenarında durarak koşmamız için bize bağırmaya başladı. Ayağındaki soruna rağmen David de buz parçalarının üzerinde hoplayıp zıplayarak karşıya ulaşmaya çalışıyordu.

O korkunç çatırtıları duymazlıktan gelerek karşı kıyıya odaklandım.

Gözlerimi donarak kristalleşmiş bir meşe ağacının üzerine sabitledim. Dalları gri aydınlığın altında parılıyordu. *Eğer o ağaca kadar gidebilirsem, kurtulmuş olacağım, dedim kendi kendime. Yalnızca ilerlemeye devam etmem gerekiyordu.*

Fakat artık bedenim verdiğim emirlere uymuyordu. Ayaklarımı hareket ettirmeye çalıştım fakat o kadar üşümüştüm ki kendimi sanki şeker pekmezinin içinde koşmaya çalışıyor gibi hissediyordum.

Arkama baktığımda diğerlerinin de ilerlemeye çalıştıklarını gördüm. Göl, Sinxen'in bedenini çoktan yutmuştu. Bir buz parçasının üzerinden göle doğru çekilen soluk renkli elini gördüm.

O artık yoktu.

Algılayıcı da düşmenin etkisiyle açılan ve gittikçe genişleyen deliğin içinde tamamen kaybolmuştu.

Artık yalnızca beşimiz kalmıştık ve bir de Keşiş ile yandaşı vardı.

Gözlerimi donmuş meşe ağacına kilitledim. Buz parçalarının üzerinden atlayıp zıplayarak suların üzerinde dans ederken ağaca gittikçe daha fazla yaklaşıyordum. Buzların altındaki su hiç de durgun ve sakin görünmüyordu. Bir okyanus gibi hareket halinde ve karanlıktı. Akıntılarının beni içeri çekerek derinlere sürüklemek istediğini hissedebiliyordum.

Sonra yüksek bir çığlık sesi duydum ve cesaretimi toplayarak son bir kez arkama baktım. Gadya neredeyse yanıma gelmişti; Keşiş ve yandaşı ise sol tarafımda, David'in yanındaydılar fakat Rika oldukça geride kalmıştı. Bir buz parçasının üzerinde mahsur kalmıştı ve etrafından sular fışkırıyordu.

"Rika!" diye bağırdım. Durmak istemiyordum fakat etrafımdaki buzlar çatlarken bir an için durakladım.

“Yardım edin!” diye bağırdı. Korkudan hareket edemiyordu. Yükselen sular artınca neredeyse dengesini kaybediyordu. Üzerinde durduğu buz yana doğru eğilince bir kez daha bağırdı.

Kurtuluşum kıyıya çıkmama bağlıydı. Etrafıma bakınca Gadya ve Markus’un Rika’nın çığlıklarını duymadıklarını fark ettim. Onu kimse kurtarmayacaktı.

Korkumu bastırdığım an başka şansım olmadığını anladım. *Sonradan bu yüklerle yaşayamazdım.* Hayattaydım çünkü Gadya beni kasabaya getirmişti, David bana yardım etmişti ve Liam turuncu bölgedeki algılayıcı saldırısında beni kurtarmıştı. Ancak birbirimize yardım ederek hayatta kalabilirdik.

İşte bu nedenle geri dönerek buzun üzerinde hızla Rika’ya doğru ilerlemeye başladım.

Ayaklarımın altında kırılan zeminin üzerinde kayıyordum. Ona elimden geldiğince uzanıp elimi uzattım. Ayaklarımın altındaki buz hareket ettikçe sallanıyordum. “Haydi, gel!” diye bağırdım. “Bana doğru sıçra!”

Elleri ve ayakları üzerinde çömelerek suya düşmemek için altındaki buza iyice yapıştı.

Biraz daha yaklaştım. Hâlâ patlamayı andıran çatlama seslerini duyabiliyordum. Eğer buzlar kırılmaya devam ederse ben de kıyıya ulaşamayacaktım.

“Elimi tut!” diye bağırdım.

“Korkuyorum!”

“Ben de!” Etrafımda çalkalanan suların arasında tüm gücümle kolumu Rika’ya doğru uzattım. O kadar üşümüştüm ki artık acı hissetmiyordum. Tüm bedenim uyuşmuştu.

Planımın işe yarayacağını sanmıyordum. Rika’nın buzun üzerinde öylece oturup kaderine razı olacağını düşünüyordum. Fakat sonra yanıma doğru yaklaşan ayak seslerini duydum ve bir ses ismimi söyledi. Bu David’di. Geri dönerek bize yardıma gelmişti.

“Bana elini ver!” diye seslendi Rika’ya. “Bunu yapabilirsin.”

Rika hıçkırarak ağlıyordu. “Yapamam.”

David bana baktı. "Onu alacağım."

"Nasıl?"

"İzle."

Birkaç adım geri gitti ve ileri doğru atılarak suyun üzerinden sıçradı. Sonra da son anda Rika'mın bulunduğu buzun üzerine gü-rültüyle düşerek dengesini sağlamak için sallandı. Ayağı yüzünden acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Eğer ben yapabiliyorsam sen de yapabilirsin," diye bağırdı, onu yakalayarak. "Alenna'ya bak, tamam mı? Benim yaptığım gibi sıçramak zorundasın."

Rika hafif hafif inlemeye başlamıştı fakat David cesaretlendirir gibi onu ileriye doğru hafifçe itti.

Ben de eğilerek kollarımı uzattım. "Haydi, Rika!" diye bağırdım. "Ben seni tutacağım."

David onun kulağına bir şey fısıldadı. Onu cesaretlendirecek bir şeyler söylemiş olabilirdi; hatta tehdit etmiş de olabilirdi. Rika bana baktı. Gözlerini kapadı ve buzun üzerinden bana doğru atladı.

Bir an iki buz kütlesi arasındaki gittikçe büyüyen boşluğa düşeceğinden korktum. Buzun tam kenarına atlamıştı ve dengesini kaybederek geriye, suya doğru sallandı.

"Hayır!" diye bağırdım, onu yakalamak için eğilirken.

Ve sonra eliyle elimden tuttu ve onu kendime doğru çektim. Ayakları ve bacakları ıslanmıştı fakat bedeni buzun üzerinde kalmayı başardı.

Yalpalayarak yanıma geldi ve ikimiz birden geriye doğru sendeledik.

Şimdi Gadya ve Markus da bir şeylerin yolunda olmadığını anlamışlardı ve bize bağırdıklarını duyabiliyordum.

Yana doğru kayıp sersemlemiş bir şekilde oturdum.

Üzerinde durduğu buzun kırılmaya başladığım görünce, "David!" diye bağırdım. Deli gibi etrafına bakınıyordu. Onun durduğu kısımla bizimki ayrılıyor, dondurucu su araya doluyordu. "Atla! Şimdi!"

David beni duydu ve ileriye doğru atıldı. Başta suyun üzerinden atlamaya yetecek kadar hızlı gibiydi. Fakat yaralı ayağı son anda kaydı ve David tökezledi.

“David!” diye bağırdım, içgüdüsel bir hareketle ileriye doğru atılarak.

Doğrudan suya düşmüştü. Elleriyle bir an üzerinde durduğum buz tutmaya çalıştıysa da başaramadı. Tamamen kaybolmuştu. Sonra başı suyun üzerinde göründü. Öksürüyor, nefes almaya çalışıyordu.

Hayatımızın her an sona erebileceğinin farkındaydım. Buzun üzerine yatarak kollarımı uzattım. Bileklerimden sıkıca yakaladı. Dirseklerimi kullanarak kendimi geriye doğru çekmeye ve onu sudan çıkarmaya başladım. Ayaklarını çıldırmış gibi savuruyordu.

Birkaç saniye sonra yeniden buzun üzerine, yanımıza gelmişti. Sırılsıklamdı ve titriyordu. O kadar üşümüştü ki konuşamıyordu bile. O olmasaydı Rika’nın büyük olasılıkla ölmüş olacağını biliyordum.

“Hâlâ koşmamız gerekiyor,” dedim, sert bir ses tonuyla. İkisi de şoka girmek üzere gibi görünüyorlardı.

Hepimiz yalpalayarak kıyıya doğru koşmaya başladık. Her şey gerçek olamayacak kadar olağandışıydı. Duyabildiğim ve her şeyi bastıran tek ses deli gibi atan kalbimin sesiydi.

Elimizden geldiğince hızlı hareket ediyorduk. Gözlerim, kıyıdaki donmuş meşe ağacını aradı fakat artık onu göremiyordum. Karşımda yalnızca bulanık, donmuş bir belirsizlik vardı.

Markus’la kıyıda duran Gadya’yı bile zorlukla çıkarabiliyordum. Keşiş ve yandaş da neredeyse kıyıya varmak üzerelerdi. Rika ve David’i yanımda yarı sürükler bir şekilde onlara doğru koştum.

Biraz şans ve biraz da sabırla gölü bir şekilde geçmiştik. Birkaç dakika sonra tehlikeyi atlatmanın verdiği rahatlıkla diğerlerinin yanına, donmuş toprağın üzerine yığıldık.

Rika’nın yanımdaydım ve nefes nefese kalmıştım. David öksürdükçe ağzından sular çıkıyordu. Gadya ve Markus donmakta olan bedenlerimize doğru eğildiler.

“Ah, Tanrım. Neredeyse ölüyorduk,” dedi Rika.

Markus ve Gadya bizi sıcak tutmaya çalışıyorlardı. David sırlıklıydı. Eğer ısıtılmazsa bu soğukta fazla dayanamazdı. Hiçbirimiz dayanamazdık. Yakında hipotermi başlayacaktı.

"Ateş yakmalıyız," dedim, titreyen dişlerimin arasından. "David, Rika'yı kurtarıırken suya düştü."

"Gördüm," dedi Gadya. Artık David'e bakışları değişmişti ve yüzüne bir saygı ifadesi gelmişti. Sanki onun hakkındaki fikirlerini gözden geçiriyor gibiydi.

"Ben ateşi yakacağım," dedi Markus. "Çakmağım var."

Yerde yatmaya devam edilemeyecek kadar soğuktu, o nedenle ayağa kalktım. Hayatımda bundan daha fazla üşüdüğüm bir anı hatırlamıyordum.

Keşiş'e doğru baktığımda, çamurları buz tutmuş kıyıya yayılıp oturduğunu gördüm. Yandaş da yanında oturuyordu. Gölden kurtulmaya çalıştıkları sırada çıkan karmaşada bıçağını yine kaybetmişti.

Gadya hayalet gibi beyaz olmuş yüzüyle bana baktı. David ve yaptığı kahramanlıkla ilgili bir şey söyleyecekti sanırım fakat onun yerine, "Soğuk hava ve yaraları Keşiş'i öldürüyor. Burada hayatta kalması imkânsız. Çok geç olmadan önce bildiği her şeyi öğrenmeliyiz," dedi. Yandşa bakıp çocuğu inceledi. Fakat yandaş fark etmedi çünkü efendisine hizmet etmekle meşguldü. Keşiş'in maskesinin üzerinde buz kristalleri oluşmaya başlamıştı.

"Sinxen'in öldüğüne inanamıyorum," diye mırıldandım, suya ve buzlara doğru bakarak. Bu korkunç göl onun mezarı olmuştu.

Gadya içindeki acıyı saklamaya çalışarak başını sallamakla yetindi. Bütün bu duyguların ona fazla geldiğini biliyordum. Göle arkasını döndü ve önümüzdeki ormanın içinde bizden yaklaşık 300 metre ilerideki parıldayan garip duvarı işaret etti. "Eğer Keşiş haklıysa o zaman gitmek istediğimiz yere neredeyse vardık sayılır. Hâlâ çarktan çıkmanın bir yolunu bulabiliriz."

Çarktan çıkmanın yolu... Bunu istediğimi sanıyordum. Bunu ve ailem hakkında bir şeyler öğrenmeyi... "Biraz ısınıp kurumazsak bunu başarabileceğimizi sanmıyorum," diye karşılık verdim.

Markus topladığı birkaç parça odunu tutuşturmaya çalışıyordu. İşi zordu çünkü her şey soğuk ve ıslaktı. David ise çevrede gezinmeye çalışıyor, donmamaları için kollarını ve bacaklarını sallıyordu.

Birden, "Lütfen." diye bir ses duydum. Sesi Keşiş'in yandaşından geldiğini duyunca şaşırdım. Hepimiz dönüp ona baktık.

"Konuşabiliyor muydun" dedi Gadya alaycı bir tonla. Sesi ayaklarımızın altındaki toprak kadar soğuktu.

"Keşiş'in yardımına ihtiyacı var." Yandaş bir an başka tarafa baktı. "Maskesini çıkarmam gerekiyor. İçine buz girdi."

"Çıkar o halde," dedim.

Durakladı. Onu tanımasam utandığını falan düşünebilirdim. "Başka tarafa baksanız olur mu, lütfen?"

"Neden?" diye sordu Gadya. "Sonunda o da ölecek. Tıpkı arkadaşım Sinxen gibi. Ve ölmeden önce onu sorguya çekmeyi düşünüyorum." Ellerini yumruk yaptı. "Artık beni durduramazsınız."

Yandaşın rengi atmıştı. "Onun hasta olduğunu biliyorsunuz. Onun kutsal yüzüne bakamayız. Kimse bakamaz." Gergin bir şekilde parmaklarını birbirine kenetledi.

"Sen tam anlamıyla çıldırmışsın," dedi Markus. "Farkında mısın?"

"Ve siz de gerçekten benim onlardan biri olduğumu mu düşündünüz?" diye mırıldandı David. Tüm bedeni soğuktan titriyordu. "Benimle beyni yıkanmış bir deli arasındaki farkı göremediniz, öyle mi?"

Markus cevap vermedi. Ateşi yakmaya uğraşıyordu.

"Eğer Keşiş'in çıplak yüzüne bakarsanız, sonsuza dek kör olursunuz!" diye geveledi yandaş. "Bizim tarzımız ve inancımız böyle."

"Pekâlâ, her neyse," dedi Gadya, öfkeli bir sesle. "Ne istiyorsan yap. Bakmayacağız."

Böylece Keşiş'e hak etmediği mahremiyeti vermek için arkamızı döndük. Yandaş Keşiş'in maskesini çıkarırken açılan menteşelerin sesini duydum ve sonra da ona rahatlaması için yumuşak bir sesle mırıldandı.

O sırada Gadya bir anda arkasına döndü, yandaşın üzerine atıldı ve onu Keşiş'ten uzaklaştırarak yere yapıştırdı. Keşiş'in maskesi yandaşın elinden uçarak buz tutan çamurun üzerine yuvarlandı.

Şaşkına dönmüş bir şekilde döndüm. Gadya yandaşın üzerine çökmüş, elindeki küçük bıçağı onun boğazına dayamıştı. Bıçağı bunca zamandır bileğindeki kınında saklıyor olmalıydı. "Şimdi seni öldüreceğim!" diye kükredi, dişlerini göstererek. Yandaş şoka girmiş gibiydi. Keşiş ise kıvrılıp bükülerek görmememiz için elleriyle perişan haldeki yüzünü kapadı.

Markus biraz ilerledi. "Gadya, ben de Keşiş'ten nefret ediyorum fakat daha sonra ona ihtiyacımız olabilir."

"Dur!" diye bağırdı Gadya. Markus duraklayınca da yeniden yandaşa döndü. "İki seçeneğin var. Şu anda boğazını kesebilirim. Ya da yoluma çıkmayacağına söz verersen gitmene izin veririm."

"Kurtuluşa giden tek yol Keşiş'tir," diye her zamanki cümlelerinden birini mırıldandı yandaş. "O ölümden sonraki yaşama giden yolun kendisidir. O iğnenin deliğidir ve biz de ipliğiz! Rengârenk iplikleriz!.." Gözlerini kapattı ve gittikçe hızlanarak mırıldanmaya devam etti. Dudakları gittikçe daha da hızlı hareket ediyordu. Aşırı hızlı bir şekilde ve hatta belki de bilmediğimiz bir dilde dua ettiğini anlamam biraz zaman almıştı.

Gadya öne doğru eğildi ve yandaşın buz kesmiş yanağına bir tokat indirdi. Yandaş birden gözlerini açtı.

"Bu saçmalığa ayıracak zamanım yok! Yaşamak mı istiyorsun? Yoksa ölmek mi istiyorsun? Keşiş'e inandığını biliyorum fakat seni inanamayacağın kadar uzun ve acılı bir şekilde öldürebilirim. Bıçağımla boğazını dilim dilim kesmemi ister misin? Zaten büyük olasılıkla hepimiz burada öleceğiz. Şu anda öldürülmek istediğine emin misin? Bir kız tarafından? Buna Keşiş'in ne der? En azından bir süre bekle. Belki sonra bir savaş sırasında şanlı bir şekilde ölebilirsin."

Yandaş bir an durakladı.

Gadya bıçağı onun boynuna bastırdı. "Senin seçimin."

David'in hiç karışmadığını fark ettim. Keşiş'e ya da yandaşa yardım etmeye çalışmak gibi bir derdi yoktu. *En başından beri kim olduğuyla ilgili gerçeği söylediği belli oluyordu. Hiçbir yandaş veya casus onun Rika için girdiği tehlikeye girmezdi.* Markus'un sonunda bunu görmesini umuyordum.

"Yaşamak istiyorum," dedi yandaş sonunda nefessiz kalmış bir halde ve ağlamaya başladı. Bu seçimin ona oldukça acı çektiirdiği açıkça belli oluyordu.

"Güzel." Gadya bıçağı yavaşça çekerek ayağa kalktı. Yandaş gözlerini kapadı. "Tamam. Eğer istemiyorsan izlemek zorunda değilsin."

"Gadya..." diye söze başladım, endişeli bir şekilde.

"Yalnızca Keşiş'e birkaç soru soracağım. Bize gerçekleri borçlu."

Gadya hepimizin gözleri önünde Keşiş'in sinmiş bedenine doğru yaklaştı. Yalnızca yandaş bakmıyordu. O hâlâ yerde, gözleri kapalı bir şekilde yatıyordu.

Gadya'yla beraber ben de kalktım. Markus, David, Rika ve biz Keşiş'in bir kenara büzülmüş bedeninin etrafına topladık. Bir an çoktan öldüğünü düşündüm fakat sonra kolunun hafifçe seğirdiğini gördüm.

"Yüzünü göster," dedi Gadya çünkü hâlâ iki eli de yüzündeydi.

"Göreceğiniz şeyden pek hoşlanmayabilirsiniz..." Parmakları arasından yavaşça nefes aldı. Ağzından her kelimeyle birlikte biraz da kan çıkıyordu.

"Göster," diye emretti Markus.

Keşiş yavaşça ellerini yüzünden çekerek iki yanına indirdi.

Önce, Gadya'nın nefesinin kesildiğini ve "Yok artık!" diye bağırdığını duydum.

Keşiş'in yüzünü gördüğümde sanki mideme bir yumruk yemiş gibi yana doğru hafifçe tökezledim. Dizlerimin üzerine çöktüm. "Demek söylentiler doğruymuş," diye mırıldanan David dışında arkamda duran diğerleri de Keşiş'e fazla uzak değillerdi.

Şok olmamın nedeni yalnızca Keşiş'in yüzünün tuhaf bir şekilde kararmış ve yara izleriyle dolu olması değildi. Ve o şişmiş dudak-

larında beliren sadist gülümseme de değildi. Şaşkınlığımın nedeni, tüm garipliklere rağmen yüzünü tanımış olmamdı. Ve sesinin neden bu denli tanıdık geldiğini de fark etmiştim.

Korkunç yaralarına rağmen, kimliğini ele veren şey eski, derin bir izdi. Sol şakağındaki o eşsiz, pırlanta şekilli, beyaz yara izi...

Keşiş, Başbakan Harka'nın ta kendisiydi.

20 BUZDAN EV

Arkamda duran Rika korku ve şaşkınlık içinde ağlamaya başladı. Geldiğimiz yerde bu adamın yüzünü afişlerde, okulda, reklam panolarında, hükümetin verdiği ders kitaplarında binlerce kez görmüştük. Bu BKİ'nin totaliter rejiminin bir göstergesiydi. Bedenindeki deformasyona rağmen hepimiz bu adamın kim olduğunu biliyorduk.

Fakat burada, çarkta bizimle olmasına anlam veremiyorduk.

"Anlamıyorum," dedi Gadya, neredeyse duyulamayan bir sesle. Markus eğilerek öğürmeye başladı.

Yeniden ayağa kalktım. "Bu nasıl olabilir?" diye sordum, belli belirsiz duyulabilen bir sesle. Eğer Başbakan Harka buradaysa, geldiğimiz yerdeki işleri kim yönetiyordu? Cesaretimi toplayarak yeniden Başbakan Harka'ya baktım. Bu kadar zamandır yüzünü gizlemiş olmasına şaşmamalıydı.

Hasta bile olmadığını yeni yeni anlamaya başlıyordum. Yüzünün deforme olduğu açıktı. Sanki birisi başını gaza batırmış ve sonra da üzerine kibrit çakmış gibiydi fakat yüzünde hastalığın yol açtığı yaralar ve çopurlar yoktu. Kolunda görüp de yara sandığım şeyler aslında eski yara izleriydi.

Yüzünü göstermek zorunda kalmamak için hastaymış gibi yapıyordu. Sanırım bu, kurbanlarını normalde iki ay içinde öldüren bu hastalıkla bu kadar uzun süre yaşamış olmasını açıklıyordu. Yani

nedeni doğaüstü güçlerinin olması falan değildi. Nedeni bu kadar zamandır yalan söylüyor olmasıydı.

Göz göze geldik. "Buraya... altı yıl önce geldim." Sözcükler alaycı gülümsemesinin ardından güçlkle çıkıyordu.

"Fakat nasıl olur?" diyebildi Markus. Gözleri şaşkın ve dalgın bakıyordu. Rika da susmuştu.

"Mahkûm edildim ve buraya gönderildim. Tıpkı sizler gibi," dedi Başbakan Harka. Öksürünce ağzından biraz daha kan geldi. Fazla zamanı kalmamıştı ve bunun farkındaydı. Fakat umursuyor gibi görünmüyordu. Belki de sonunda gerçek kimliğini açıklayabildiği için mutlu olmuştu. Zihnini milyonlarca soruyla doluydu fakat zaman yalnızca birkaçını sormaya yetmişti.

"Sizi neden buraya gönderdiler? Her şeyi siz yönetiyorsunuz! Siz başbakansınız!"

"Sonunda gözden çıkarabilecekleri biri haline gelmişim. Bazı değişiklikler yapmaya çalıştığımda... BKİ'nin bozulduğunu söylediğimde altımda çalışanlar bana ihanet ettiler. Tutuklandım ve kendimden daha kurnaz olan kişilerden işkence gördüm. Bunlar, benim yumuşamaya başladığımı düşünen adamlardı... ve sonra gözlerimi bu adada açtım."

"Fakat biz buraya gelmeden önce seni görüyorduk. Aynı anda iki yerde birden olamazsın!" dedi Gadya.

"Benzer kişiler ve bedenlerle, yanılıyor muyum?" diye sordu David. "Direnc hücremde her zaman böyle söylerlerdi."

Direnç hücresi mi? Neden söz ettiğinden emin değildim.

"Evet," diye cevap verdi Başbakan Harka. Yüzündeki gülümseme solmaya başlamıştı. "Her zaman güvenlik önlemi olarak emrimde o tür kişiler vardı. Şimdiyse onları benmişim gibi kullanıyorlar. İnsanların benim hâlâ görevde olduğuma inanmaları için onları kukla gibi kullanıyorlar."

"Bu adadan kaçamadın mı?" diye sordum. Ona benzer kişilerin kullanılıyor olması neden hiç yaşlanmadığını açıklıyordu. "Bu, iktidarın adasıdır. Bildiğimiz kadarıyla burayı siz kurdunuz! Neden

kaçmanın bir yolunu bulamadınız? Neden bize ihtiyaç duydunuz? Ve neden saçmasapan bir tarikat kurdunuz?"

Öksürüyor, göğsünden tuhaf sesler geliyordu. "Bu adanın var olduğundan bile haberim yoktu," diye fısıldadı. "Yıllar önce yapılmış gizli bir koloniydi. Yirmi birinci yüzyılın başlarında, Eski Amerikan yönetimi tarafından kurulmuştu. Siyasi suçlular için. Bana buranın kapatıldığını söylemişlerdi." Dudakları yukarı doğru kıvrılırken kan sızmaya devam ediyordu. "Buranın coğrafyası hakkında sizden daha az şey biliyorum."

David başını sallıyordu.

Başbakan Harka konuşmaya devam etti ve biz de hareketsiz bir şekilde onu dinledik. "Buraya geldiğimde suçlular beni tanıyarak canlı canlı yaktılar. Benden nefret ediyorlardı... ve bunu hak etmiştim. Fakat bazıları beni kurtarıp korudular. Beni kamplarının bir parçası yaptılar. Sonra herkes hastalanmaya, ölmeye ve adaya ergen çocuklar gelmeye başladı. Ben de hastaymış gibi yaptım... fakat çok fazla şey bildiğim için ve ölmediğim için benim mistik güçlerim olduğuna inandılar. Benim doğaüstü bir varlık olduğumu düşündüler. Ben de bu rolü sürdürdüm..."

Başbakan Harka yeni bir öksürük krizine tutulmuştu. Yandaşa baktım. Yüzünde acı ve şaşkınlık ifadesi vardı. Tüm dünyası yıkılmıştı.

Gadya ve Markus'un yanımda olmasına rağmen ailem hakkında birkaç soru sormam gerekiyordu. Bu büyük olasılıkla Başbakan Harka'dan bazı cevaplar alabilmem için son şansımdı. Yaklaştım. "Benim adım Alenna Shawcross." David'e baktım. "David ailemin buraya gönderildiğini söyledi."

Başbakan Harka'nın gözleri kapalıydı. Artık ağzından o kadar çok kan geliyordu ki iç kanama geçiyor gibiydi. "Shawcross," dedi güçlkle. "Tabii ya. Sensin. Annene benziyorsun." O an nefesim kesilmişti. *Başbakan Harka ailemi tanıyor muydu?* "Anne ve baban buradalardı. Onlar iyi olanlardandı, bana yardım edenlerden."

"Onlara ne oldu? Nereye gittiler?"

"Onlar artık özgürler. Onlar..."

Sanki parmağını elektrik prizine sokmuş gibi bedeni aniden sarsıldı. Gadya hızla yanıma geldi.

“Bir şeyler yapmalıyız!” diye bağırdım. “O ölemez! Şimdi değil!” David ona doğru koşarak yardım etmeye çalıştı.

Fakat ruhunun bedenini terk etmekte olduğunu biliyordum. Bu anlaşılıyordu. Ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Kollarının sağa sola savrulmasını engellemeye çalıştık ve sonunda sarsılması kesildi. Artık ağzından kan da gelmiyordu.

Fakat onun için bu uzun yolculuk artık sona ermişti.

Başbakan Harka ölmüştü.

Bunu kabul edemiyordum.

“Uyan!” diye bağırdım, bedeninin üzerinde oturarak. Ağlıyordum fakat gözyaşlarım üzüntüden değil, öfkemden. “Uyan ve bana aileme ne olduğunu anlat!”

Omzumda beni ondan uzaklaştırmaya çalışan elleri hissettim. Onlara karşı koymaya çalışsam da sonunda yerde yatan cansız bedenden uzaklaştırıldım. Başımı kaldırdım. Beni uzaklaştıran Gadya’yı. “O öldü, Alenna.”

Başımı salladım. Yavaşça ayağa kalktım. Herkesin beni izlediğini biliyordum.

“Ailenin burada bulunduğundan bana hiç söz etmemiştin,” dedi Gadya, yumuşak bir sesle.

Şimdi sanki her şey önemini yitirmişti. Hepimizin birbirimizden sakladığı küçük sırlar... “Biliyorum.”

“Bu yolculuğa bizimle gelmek istemenin nedeni bu muydu?” Sesi tahmin ettiğim gibi şüpheli gelmiyordu. Yalnızca bitkin geliyordu.

Başımla onayladım.

Bana baktı. “Keşke bunu bana söyleseydin. Geliş nedeninin Liam olduğunu düşünüyordum.”

Markus’un arkasındaki yandaş ayağa kalktı.

Gadya ve ben ona döndük.

“İstersen bizimle gelebilirsin,” dedi Gadya. “Artık Keşiş’inin bir sahtekâr olduğunu biliyorsun. O hepinizi kandırdı, anlıyor musun? Ve bizi de tabii.”

Yandaş hafilçe başını sallamakla yetindi. Hâlâ ayaklarımızın dibindeki bedene bakamıyordu. Rika da aynı durumdaydı. Geçirdiği şokla dili tutulmuş gibiydi.

Beş dakika sonra Markus bir şekilde birkaç dalı tutuşturmayı becermişti. Solgun, sarı bir renkte parlıyorlar ve biraz da ısı veriyorlardı. “Yıllar boyunca Başbakan Harka’dan nefret ettim,” diye mırıldandı. “Fakat aslında nefret ettiğim kişi o bile değilmiş. Yalnızca aptal bir dublörmüş.” Acımasız bir ifadeyle güldü. “Şimdi kimden nefret edeceğimi bilmiyorum.” Ateşle uğraşırken David’e döndü. “Nereden biliyordun?”

“Söylentileri ilk kez iki yıl önce duydum. Yeni Providence’taki direniş hücrem...” Durakladı ve etrafına bakındı. O kadar üşümüştü ki zorlukla konuşabiliyordu. Büyümekte olan alevlere doğru yaklaştı. “En baştan başlasam iyi olacak sanırım. Buraya gelmeden önce gençlerin direniş hareketinin bir parçasıydım. Bu, BKİ ve Başbakan Harka’nın yönetimine karşı olan bir hareketti. Sırrımız sadece ağızdan ağza yayılıyordu. Başbakan Harka’nın hiç yaşlanmadığını ve bazı resimlerde farklı görüldüğünü fark etmiştik. Böyle bir şeyin olduğundan şüphelenmeye başladık.”

“Bir dakika, yavaşla biraz. Direniş hücresi mi dedin?” diye sordu Gadya.

“Evet. BKİ’yi sabote etmek ve zulmün yerine düzen getirmek için.” Markus alevleri yellerken sıcaklığın teninde gezmesi için ateşe biraz daha sokuldu. “Ben hep sizin tarafınızdaydım. Özgürlüğün tarafındaydım. Ve geldiğim yerde benim gibi birçok kişi var.” Hepimiz ona bakıyorduk. “Çarktaki farklı dünyalar arasında bu kadar kolay gezebiliyor olmamın nedeni de buydu. Buna alışkınım. Bir öyle, bir böyle davranmaya alışkınım. On üç yaşımdayken direniş hücresine katılmışım. Beni aralarına alan kişi eski bir arkadaşımın

ağabeyi idi. Geceleri ailem uyurken oturduğumuz binada gizlice hükümet karşıtı ilanlar asıyordum. Alfa Adası'na gönderilme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum. Ya HKPT doğru olduğu için ya da zaten hükümet tarafından izlendiğim için bunu tahmin etmem zor değildi. Fakat bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. O nedenle elimden gelenin en iyisini yapmaya ve buraya geldiğimde işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmeye karar verdim.

Gadya dikkatle ona bakıyordu. "Doğruyu söylüyorsun, değil mi?"

David başını salladı.

Bir süre konuşmadan öylece durduk. Şimdi çok fazla şey anlam kazanmaya başlamıştı. "Özür dilerim," dedi sonunda Gadya. "Sana inanmadığım için. Direniş hücresindeki herkes benim dostum sayılır."

"Sorun değil."

Diğerleri de ondan özür dilediler.

"Yola devam etmeliyiz," dedi sonunda Gadya, hepimiz uzun bir süre ateşin etrafında ısındıktan sonra.

David ve Rika'nın kuru kıyafetler giyebilmeleri için bazı kıyafetlerimizi onlara verdik. Şimdi hepimiz daha çok üşüyorduk fakat en azından onlar ıslak değillerdi. "Başbakan Harka'yı burada bırakacağız. Onu gömmemiz imkânsız. Zemin çok sert."

"Şey..." diye söze başladı yandaş. "Maskesini yeniden yüzüne takabilir miyim?"

"Acele et, "dedi Markus.

Yandaş maskeyi takarken, Ve işte Başbakan Harka öldü, diye düşündüm. Ve koca gezegende bunu bilen yalnızca bizlerdik. Tabii BKİ'de yaşayan insanlar için o hâlâ hayattaydı. Büyük olasılıkla da BKİ olduğu sürece hayatta kalacaktı. Kokuşmuş bir yönetimin hiç yaşanmayan yüzü olacaktı.

Yandaş işini bitirince sanki transa girmiş gibi bize doğru yürüdü.

Bu kadar zaman boyunca kimsenin ona ismini sormamış olduğunu fark ettim. "Hey," dedim, yumuşak bir sesle. Kibar olmaya çalışıyordum. Garipti fakat ona acıyordum. "Adın ne senin?"

Bana baktı. "Ben..." Durakladı. "Hatırlamıyorum."

Gadya alay eder gibi bir ses çıkardı. Belki de onun yalan söylediğini düşünüyordu fakat ben doğru söylediğini gözlerinden anlayabiliyordum.

"Uzun zamandır Keşiş'le beraberim. Üç kış geçti. Sanırım adım John'dı. Ya da James. Ya da..."

"Önemli değil," diye araya girdi Gadya. "Birini seç ve sana bundan sonra öyle hitap edelim."

"James," dedi yandaş. Biraz daha yüksek bir ses tonuyla tekrarladı. "Bana James deyin."

Ateşin yanında mümkün olduğunca ısınmaya çalıştıktan sonra Başbakan Harka'nın bedenini donmuş olan gölün yanında bırakarak ıssız kıyıdan yukarıya, ormana doğru yürümeye başladık. Arkama bakmamıştım. Diğerleri de, hatta James bile bakmamıştı.

Hava şartlarına yenik düşmeden burada daha ne kadar hayatta kalabilirdik bilmiyordum. Bu soğuktan kurtulmanın bir yolunu bulmazsak, sonunda hepimiz Başbakan Harka gibi ölecektik. Onun ölüşünü izlemekten zevk alacağımı düşünmüştüm fakat -gerçeği öğrendikten sonra- öyle olmamıştı. Tabii ki birçok sırrını da mezara götürmüştü. Ailemle ilgili ne diyeceğini hâlâ bilmiyordum.

Etrafıma, perişan olmuş arkadaşlarıma baktım. David artık Markus'un tutsağı değildi. Diğerleri artık ona güveniyorlardı. Fakat eğer amacımıza ulaşamazsak bunun bir önemi kalmayacaktı. Aramızdan birçoğu çoktan ölmüştü. Belki de hiçbirimiz sonuna kadar dayanamayacaktık.

Kötü düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Şimdi böyle düşünme lüksüm yoktu.

Bir tepeyi güçlkle tırmandıktan sonra ardında şehri gizlediğini varsaydığımız parlak sanrıya biraz daha yaklaşmıştık. Bu saklı şehir, kaçışımızdaki sırrı gizliyor olmalıydı. Tabii Başbakan Harka'nın doğru söylediğini varsayarsak ki bu oldukça iyimser bir varsayım olurdu.

Yürümeye devam ettim. *Eğer şimdi başka algılayıcılar yerimizi öğrenirse ne yaparız,* diye düşündüm. Gölde köşeye sıkıştığımızda

diğerlerinin gelmemesi beni şaşırtmıştı. Fakat belki de birisini düşündüğümüz için diğerleri de korkmuştu. Tabii bir daha öyle yaşamayacaktık. Artık sayımız yeterli değildi ve çok yorulmuştuk.

Belki de milyonuncu kez babamı ve anlattığı Yunan efsanelerini düşündüm. *Sisifos'un mutlu olduğunu...* Bazen keşke bu cümleyi kalamdan çıkarmanın bir yolu olsaydı diye düşünüyordum çünkü henüz bunu yapamıyordum. O kadar acı çektiğini bile bile onun mutlu olduğunu düşünmek ters geliyordu.

Fakat bildiğim bir şey vardı: Sisifos hayatta kalmayı çok iyi beceriyordu. Mutlu olsa da olmasa da hiç vazgeçmemişti. Bu düşünceye yoğunlaşarak hızlandım ve Gadya ve David'in yanına, grubun önüne geçtim. Birlikte ormanın içinden belirsiz kaderimize doğru yürümeye başladık.

Sonunda garip bir şekilde parlayan duvarın dibine vardığımızda dizlerimden aşağısını hissetmiyordum. Dengesiz bir şekilde tökezleyerek ilerliyordum. Diğerleri etrafıma toplandılar. Hava burada öyle soğuk ve durgundu ki sanki bir boşlukta gibiydik. Rika'nın kulaklarının uçları sanki kabuk olmuş ve siyaha dönmüştü. Ben daha kötü görünüyor olmalıyım.

"Başbakan Harka doğruyu söylüyordu," dedim, duvara bakarak. Sanki ipek bir kumaş kadar ince, neredeyse saydamdı.

Arkasında, üzerine ağaçların ve gökyüzünün görüntüsünü yansıtan bir şey vardı. Böylece ötesinde olanlar gizlenmişti. Ekran sanki orman göz alabildiğine gidiyormuş gibi görüntü yaratıyordu.

Gadya dikkatli bir şekilde kumaşı itti. Kumaş sanki upuzun direklerin tuttuğu kocaman bir sinema ekranı gibi hafifçe sallandı. Ben de elimi uzatarak kumaşı ittirdim ve sonra biraz daha yakından baktım. Sanki uzun zamandır burada asılıydı ve parçalanmaya başlamıştı çünkü üzerinde küçük delik ve yırtıklar vardı. Fakat yine de en azından uzaktan bakıldığında oldukça inandırıcı bir görüntü yaratıyordu.

"Geçebilmek için kesmemiz gerekecek," dedim.

Ve sonra Gadya'nın çoktan bıçağını çıkardığını gördüm. Bıçağı kaldırdı ve tek bir hareketle aşağı doğru bir çizik attı. Bıçak kumaşı keserek üzerinde bir çizik oluşturdu. Sanki arkasından bir projeksiyon sistemi çıkmış gibi renkli bir ışık parlamaya başladı.

"Kim önce geçmek ister?" diye sordu Gadya.

Markus ilerleyerek açılan delikten geçti. Arkasından ben, sonra da David, Gadya, Rika ve James takip ettik.

Saniyeler sonra hepimiz yeşil bir tepenin üzerinde duruyorduk. Projektör ışıkları yüzümüze parlıyordu. Işığı engellemek için elimi gözlerimin önüne tuttum. Işıkların ardında binalar görüyordum ve kalbim hızla atmaya başlamıştı.

Saklı şehri bulduk!

Fakat burayı tasvir etmek için "şehir" sözcüğü pek de iyi bir sözcük sayılmazdı çünkü burası Yeni Boston veya Yeni Providence'a hiç benzemiyordu.

Bulunduğumuz açıdan baktığımda çoğunlukla iki yöne doğru alabildiğine uzanan, siyah çatılı kocaman sanayi binaları görüyordum. Binalar çoğunlukla ambarlar ve fabrikalardan oluşuyordu. Hepsinin üzerlerinden gümüş rengi, kocaman borular geçiyor, buz gibi havaya beyaz dumanlar bırakıyordu. Karmaşık beyaz borular binaları birbirlerine bağlıyor ve garip açılarla binaların etrafındaki ormana doğru uzanıyorlardı.

Şehrin ilerisinde gri bölgenin kıyısı görünüyordu. Mavi-yeşil okyanus göz alabildiğine uzanıyordu ve tuzlu suyun kokusunu alabiliyordum.

Gerçekten burada olduğumuza inanamıyordum.

Projektörlerin altından geçerek yürümeye başladık. Metal bir iskenenin üzerinde sıra sıra uzanıyorlar, rüzgârdan dalgalanan kumaş ekrana görüntüler yansıtıyorlardı. Metal iskele, diğer tarafın görünmemesi için şehrin iç kısmının tamamını çevrelemiş gibi görünüyordu.

Tüm binalar çirkin ve metaldi. Sol tarafımızdan demiryolu hattı geçiyor, kıyıya kadar uzanıyordu. Uçakların inebilecekleri herhangi

bir yer görmüyordum fakat onlar da gizlenmiş olabilirdi. Ayrıca hiç algılayıcı da görmüyordum, en azından şimdilik.

En garibi de ortalıkta hiç insan olmamasıydı. Her şey terk edilmiş gibiydi. Buradaki tek yaşam belirtisi, bacalardan ve havalandırma deliklerinden süzülerek gökyüzünde alçak bulutlar ve kirliliğin oluşmasına neden olan dumandı.

“Nasıl aşağıya inip binalara gireceğiz?” diye sordum.

“Yürüyeceğiz.” Markus’un sesi çok bitkin geliyordu. “David, burasıyla ilgili bildiğin bir şeyler var mı?”

“Henüz yok.” David gözleriyle etrafı tarıyordu.

“Şu binayı görüyor musunuz?” diye sordu Rika, zayıf bir sesle. “Şehrin merkezine yakın olanı.” Uzun süredir ilk kez konuşuyordu. “Gümüş rengi boyalı, yuvarlak binayı?”

Biz de onun baktığı yere baktık. Bina, hayatımda gördüğüm en büyük binalardan biriydi. Belki de Yeni Providence’taki HKPT tarama bölgesinin iki katı büyüklüğündeydi.

“Evet,” dedi David.

“İşte o,” diye cevap verdi Rika. “Oraya gitmemiz gerek.”

Gadya ona baktı. “Neden böyle düşünüyorsun?”

Rika aniden utanmış gibi başını yere çevirdi. “Çünkü bana da gizli bilgiler verildi. . . Herkesin ölme ihtimaline karşı...”

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. “Veidman benim de sizinle geleceğimi en başından beri biliyordu. Gelmemi benden o istemişti. Benim bir şeyler bilebileceğimi kimsenin tahmin etmeyeceğini söyledi. Kimsenin beni sorguya çekmeyeceğini...”

“İnanılmaz,” dedi Gadya, başını sallayarak.

Veidman’ın, ekran ve projektörlerle ilgili bir bilgisi olmadan, hangi binaya gitmemiz gerektiğini nasıl bildiğini düşünürken Rika ekledi, “Ayrıca herkesi izlememi ve garip davranan olursa ona haber vermemi de istedi.”

“Benden de aynı şeyi istedi,” diye itiraf ettim. Veidman’ın hepimizden birbirimizi gözetlememizi ve kendisine rapor vermemizi

istediğini anlamaya başlamıştım. Belki de gerçek casusun kim olduğunu bulmanın tek yolunun bu olduğunu düşünmüştü.

“Rika, binayla ilgili doğruyu söylüyor,” diye ekledi Markus yumuşak bir ses tonuyla. “Topladığımız tüm bilgilere göre, sanırım o bina bütün bu yerin kalbi. Oraya inerek içeri girmenin bir yolunu bulmalıyız. Uçak hangarlarının yerini oradan bulabiliriz. Yeraltında olabilirler.”

James sessizdi ve yüzü asıktı. Herhalde hepimizin öleceğini düşünüyordu.

Hep birlikte tepeden aşağıya, şehre doğru yürümeye başladık. Burada savunmasız olduğumuzu biliyordum fakat başka seçeneğimiz yoktu.

Nedendir bilinmez, ortalıkta bizi karşılamaya gelen bir algılayıcı da yoktu. Sonra birden aklıma kötü bir düşünce geldi: Belki de burada algılayıcı olmamasının nedeni artık alçalıp bizi öldürmek istemiyor olmalarıydı. Beni bu adayı yöneten her kimse, nasıl olsa öleceğimizi biliyor ve o değerli algılayıcılarından birini daha tehlikeye atmayı istemiyordu.

Yürümeye ve sanayi şehrine yaklaşılmaya başladıkça merkez binanın aslında bir çeşit göz yanılmasına neden olduğunu fark ettim. Uzaktan çok parlak, pürüzsüz ve kocaman görünüyordu fakat yakından baktığımda üzerinde çatlaklar ve kavisli dış çeperinde delikler olduğunu gördüm. Gümüş rengi boyaları dökülmüş, yan taraflarında yağlı et parçaları gibi beyaz çatlaklar oluşmuştu. Yıllardır bakım görmediği açıkça belli oluyordu.

“Burası nasıl bu kadar kötü durumda olabilir?” diye fısıldadım hemen yanımda yürüyen Gadya’ya. “Bunun anlamı nedir?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı.

“Benim de,” diye ekledi David. “Burası haritada olmayan bir bölge.”

Biraz daha yaklaştık ve sonunda tepenin aşağısındaki kırık bir beton parçasının üzerinde durduk. Binalardan birkaç yüz metre uzaklıktaydık. Kalın duvarların ardına gizlenmiş makinelerin uzaktan

gelen gürültüsü dışında her yer hâlâ ıssız ve sessizdi. Hepimiz tetikte bekliyorduk.

Büyük, gümüş rengi binaya doğru dikkatli bir şekilde yürüdük. Sonunda binanın yanına vardığımızda, Gadya binanın üzerindeki en büyük çatlaklardan birinin yanına gitti. "Dışarıya hava geliyor," dedi. Çatlağa yüzünü bastırıp içeriye bakmaya çalıştı ve sonra aniden geri çekildi.

"Buz gibi!" diye acı içinde bağırdı. Yanağında beyaz bir çizginin kabarmaya başladığını görebiliyordum. Su topluyordu. "İçerisi dışarıdan daha soğuk! Sanki kuru buz gibi." Elini yanağına götürerek kabarcığa dokununca yüzünü buruşturdu.

"İçeride bir çeşit soğutma makinesi olmalı," dedi David. "Nedenini bilmiyorum. Belki de makineleri fazla ısınmasın diye böyle bir şeye ihtiyaç duymuşlardır." Dondurucu soğukta kendini ısıtabilmek için kollarını bağladı ve düşünmeye başladı.

Buranın böylesine perişan vaziyette olmasına şaşırmıştım. Her şeyi beklerdim fakat bu hiç aklıma gelmemişti.

Gadya'nın yüzündeki beyaz kabarıklık, kırmızıya dönmeye başlamıştı bile. "Buraya giremeyiz. Fazla soğuk. Hepimiz ölürüz."

"O halde yürümeye devam edelim," dedi Rika zayıf bir sesle.

Markus başını salladı. James yalnızca yere bakıyordu.

Birden bu binalarda kamera olabileceği aklıma gelince etrafıma bakındım. Bunu daha önce düşünmeliydim. "Sizce bizi seyrediyorlar mıdır?" diye yüksek sesle sordum.

"Büyük olasılıkla," dedi David. "BKİ insanları kontrol edebilmek için seyretmeye bayılır."

"O halde neden kimse bizi durdurmaya çalışmıyor?"

"Ya şanslıyız ya da bu bir tuzak," dedi Gadya.

Markus hâlâ gümüş renkli binayı inceliyordu. "Bu taraftan," dedi. "Bir kapı ya da içeri girmemizi sağlayacak bir yol bulmalıyız. Rika, bilmemiz gereken başka şeyler var mı?"

"Keşke daha fazla bilgim olsaydı."

Binanın kıvrımlı kenarını takip ederek doğruya doğru yürüdük. Burası inanılmaz derecede soğuktu. Sanki gri bölgedeki soğuk havanın kaynağı bu binaydı. Bedenim uyuşmuş olduğu için şanslıydım yoksa çok daha fazla acı çekiyor olacaktım. Artık soğuktan yanmak falan umurumda değildi. Tek istediğim çarktan gitmekti.

O nedenle yürümeye devam ettim. Arada sırada binanın üzerinde yumruğum büyüklüğünde deliklere rastlıyorduk ve buz gibi buharlardan kaçarak içeriye bakmaya çalışıyordum. Çok karanlık olduğu için pek bir şey göremiyordum fakat makinelerin uzaktan gelen gürültüsünü duyabiliyor ve arada bir, hareket eden büyük metal parçaları görebiliyordum.

Bu, bir yıl önce Yeni Tarih dersinde bize izlettirdikleri fabrikanın videosuna benziyordu. Video tabii ki BKİ'nin askerî yeterlilikleriyle ilgiliydi ve dünyadaki en büyük güç olduğumuzu anlatıyordu. Büyük hangarlarda tank ve uçak yapımını ve düşmanın bizden korkmasını sağlayan sıra sıra dizilmiş, parlak savaş aletlerini gösteriyordu. Burası bana o videodaki askerî tesisleri anımsatmıştı.

Yürürken başka bir delikten daha içeri baktım. Fakat bir şeyler görmeye çabalarken tam da gözlerimin içinde bir soğuk hava dalgası hissettim.

"Kahretsin!" Hemen kafamı çevirdim ve hiçbir şey görmediğim için gözlerimi çılginca açıp kapamaya başladım.

"İyi misin?" diye sordu Gadya.

"İyiyim," dedim, acıyan gözlerimi ovuşturarak. Yeniden görmeye başlamıştım. Görüntü önce bulanıktı fakat sonra netleşti. Gözlerimi kırptırmaya devam ettim. Bu arada ellerimi yüzüme kapatırken eldivenlerime sıcak hava üflüyordum.

"Dikkatli olmalısın," dedi David. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Bu şehir yeni silahları deneme ya da oluşturma alanı olabilir. İki seçenek de olası ve ikisi de aynı derecede tehlikeli."

Yürümeye devam ederken, buz tutmuş, kırık kaldırım ayaklarımızın altında çatırdıyordu. Yolculuğumuz bir dayanıklılık testine dönüşmüştü. Bu binanın sonu gelmiyordu ya da öyle görünüyordu.

Ne kadar yürüsek de hâlâ aynı görünüyordu. Arkama baktığımda göz alabildiğine uzandığını gördüm. Çarkın tam kenarında donup kalmış, çelik ve tuğladan oluşan metalik bir dalga gibiydi.

“İleriye bakın!” diye seslendi Gadya birden.

Durdum ve gözlerimi kısarak baktım.

İleride, binanın tekdüzeliğinin bozulduğunu fark ettim. İnsan boyunu aşan, büyük, beyaz, plastik borular topluluğuna gelmiştik. Hepsi de buz tutmuştu. Binanın kenarından çıkarak labirenti andıran kıvrımlarla doğrudan bulunduğumuz beton patikada uzayıp gidiyorlardı.

David de durdu ve ileriye doğru baktı. “Bu bir çeşit havalandırma sistemi mi?” dedi. Boruların bazı yerlerindeki küçük deliklerden buhar çıkıyordu. “Burada bu kadar soğuk tutmaya çalıştıkları şey ne olabilir?”

Rika ümitsiz görünüyordu. “Daha da önemlisi, bu boruları nasıl geçeceğiz?”

“Geri dönmemiz gerekebilir,” diye cevap verdi Markus. “Burası insanlar için mi yapılmış pek emin değilim. Fazla sanayileşmiş bir yer. Sanki yalnızca makineler için yapılmış gibi duruyor.”

“Hava çok soğuk, geri dönemeyiz,” dedi Gadya. “İlerlemek zorundayız.”

“O halde bir çeşit çocuk merdiveni gibi boruların aralarından geçmemiz gerekecek,” dedim. David onaylar gibi başını salladı.

Hepimiz borulara doğru yaklaştık. Önümüzde duran kocaman borulara ulaşmamız bile on beş dakikamızı almıştı. Bina duvarından dışarıya farklı yüksekliklerde en az altmış tane boru uzanıyor ve geçilmesi imkânsız bir bariyer oluşturuyorlardı.

Borulara birkaç adım kala durduk. İçlerinden hava veya su geçiyormuş gibi sesler duyuyordum. Yukarıya baktım. Boruların en yüksek olduğu nokta yaklaşık altı metre kadardı.

Bu boruları geçebilmek için ağrıyan, yaralı bedenlerimizle bazılarının arasındaki küçük boşluklardan geçecek ve bazılarının da üzerine tırmanmamız gerekecekti. Bu arada da boruların birleşim

yerlerinden arada sırada sızan soğuk hava dalgalarından da kaçmayı başarmalıydık.

Bunun yerine Sisifos'un yaptığı şeyi yapmaya razıyım, diye düşündüm çaresizce.

Yukarıdan bakabilseydim belki boruların şekli bir anlam ifade edebilirdi fakat şu an bulunduğum yerden, sanki neredeyse bulundukları yerden yabancı otlar gibi kendiliklerinden büyümüş gibi duruyorlardı. Değişik açılarla sağa sola uzanıyor, gerçeküstü bir engelli parkur oluşturuyorlardı. "Ya burada sıkışıp kalırsak?" diye sordu Rika. "Boruların arasına sıkışırsak?"

James'in, "O zaman ölürüz," diye mırıldandığını duydum, bezgin bir ses tonuyla.

"Kapa çeneni!" diye çıkıştı Gadya. "Eğer Başbakan Harka ve siz deliler olmasaydınız, şimdi burada bile olmayacaktık."

"Kavgayı bırakın," diye araya girdim, korkumu bastırarak. "Bir süredir boruları inceliyorum. Eğer arada sıkışırsak, bir tanesini takip ederek gümüş binaya geri dönebilir ve diğer tarafa geçmenin başka bir yolunu arayabiliriz."

"Kesinlikle," dedi David. "Yalnızca dikkatli olmalıyız. Çıplak etinizle borulara dokunmayın." Gadya'yla ben başımızı salladık. Fakat Rika hâlâ dehşete düşmüş bir şekilde bakıyordu. James de orada öylece dururken ruhsuzca başını salladı. Artık Keşiş yerine bizim emirlerimizi hiç sorgulamadan yerine getiriyordu.

Başımı kaldırdım ve algılayıcı olup olmadığına bakmak için gergin bir şekilde gökyüzünü kontrol ettim.

"Haydi gidelim," dedi Markus.

Hep birlikte ilk küçük borunun üzerine basarak boruların oluşturduğu labirente girdik.

Arkamızdan, önümüzden ve tepemizden geçen borular vardı. Bazı yerlerde altlarından geçmek için eğiliyor veya çömeliyorduk. Çoğu buz gibiydi fakat birkaç tanesinden yoğun bir sıcaklığın geldiğini hissedebiliyordum.

Başta, yaralanmış olmamıza ve soğuk havaya rağmen çok iyi gidiyorduk. Ben yolu gösteriyordum; Gadya ve David'in biraz önündeydim. Bu labirentten bir iki dakika sonra çıkacağımızı hissetmeye başlamıştım.

Elbette o anda karşıma geçmeyi başaramadığım bir boru çıktı.

Koskocamandı; yaklaşık üç metre çapındaydı. Donan ve buz saçaklarıyla kaplanan bazı yerleri aşınmıştı.

Gadya ve David arkamdaki borunun altından geçerek yanıma geldiler ve hep birlikte yolumuzu tıkayan boruya baktık.

Altından geçmenin bir yolu yoktu çünkü boru yerde duruyordu. Ve çevresinden de dolaşamıyorduk çünkü yukarıdan uzanan diğer borular yolu kapatıyordu.

Rika, Markus ve James de arkamızdan gelmişlerdi.

Hâlâ boruya bakıyordum. "Sanırım arkasında ne olduğunu bilmemenize rağmen üzerine tırmanmalıyız."

"Evet, bence de," dedi Gadya.

"Ben herkesin tırmanmasına yardım edebilirim," dedi Markus. "Fakat kim bana yardım edecek?"

"En son kişi borunun üzerine çıktığında eğilerek seni yukarı çekebilir," dedi David. "Fakat bu pek de kolay olmayacak."

Markus başını salladı. Boruya yaklaşıp diz çöktü ve ellerini birleştirdi. İlk öne çıkan bendim. Boruya tırmanmak benim fikrimdi. Karşı tarafta her ne varsa onunla ilk olarak yüzleşmeye hazırdım.

"Ayağımı ellerimin üzerine koy ve ben de seni kaldırayım," dedi Markus. Söylediğini yaptım. Donmuş botlarımdan birini ellerinin üzerine dayadım. Ellerim ve diğer ayağımla da borunun yan tarafına tutundum. Boru buz gibiydi fakat eldivenlerim ve kıyafetlerim tenimi koruyordu.

Bir an orada garip bir şekilde sallandım. Sonra ileriye doğru uzandım ve Markus elleriyle ayağımı yukarıya doğru kaldırırken ben de ellerimi kullanarak borunun tepesine doğru tırmandım. Altımdaki buz tutmuş boruyu hissedebiliyordum ve soğuk anında montumdan içeri işlemişti.

Tepeye çıktığımda etrafıma bakınmaya çalıştım fakat tek görebildiğim ileriye uzayıp giden daha fazla boru ve binalardı. Mideme bir kramp girdi. Geçilmesi imkânsız görünüyordu.

Arkama, gümüş renkli binanın kıvrımına baktım ve arkadan dolaşabilmenin bir yolu olabileceğini düşündüm. Bu boruyu aşabilirsek ve solumuzdaki diğer birkaç ince borunun altından geçebilirsek orada bir araya gelebilirdik.

Gadya'nın bağırdığını duydum, "Acele et, Alenna!" Üzerine düşeceğim zemine baktım ve atlamak üzere çömeldim. Aşağıda buzlu beton zemin vardı ve sert bir düşüş olacaktı.

Olan olacaktı. Derin bir nefes aldım ve ayaklarımın topuklarıyla kendimi iterek aşağıya atladım.

Yere çarptım, tökezledim ve tam düşecekken nasıl olduysa dengemi sağlamayı başardım. "İndim!" diye seslendim, diğer taraftakilere.

"Sıra bende!" diye bağırdı Gadya.

Atladığında ayak altında olmamak için aceleyle kenara çekildim. Önümde, boruların ardında uzanan gümüş renkli binayı gördüm. Gözlerimi kısarak boruların arasından ileriye görmeye çalışırken ileride binanın yüzeyinde bazı değişiklikler olduğunu gördüğümü sandım.

Neredeyse ileride bir kapı varmış gibi görünüyordu.

Tabii bir kapı bile olsa önümüzde vermemiz gereken büyük bir uğraş olduğunu biliyordum. *Kapıyı nasıl açacaktık ki? Ve bizi bu çarka getiren araçlardan birini kaçırmayı bırak, onları nasıl bulacağımızı bile bilmiyordum. Acaba Rika söylediklerinden fazlasını biliyor olabilir miydi?*

Artık neredeyse geri dönüp kasabaya gitmeyi dileyecektim. Öğrendiklerimizle yeniden bir grup kurarak başarı oranımızın daha yüksek olabileceği ikinci bir yolculuğa çıkabilirdik.

Fakat artık istesek de geri dönemezdik.

Şimdi binlerce buz parçasından oluşan göl yüzünden geri dönmemiz imkânsızdı. Ayrıca elimizde geçmemize yardımcı olacak havai fişek olmadığı için yumuşak bariyer bizi gri bölgeye hapsedebilirdi.

O nedenle bu fikrimden vazgeçerek gümüş renkli binaya bakmaya ve ileride gördüğüm şeyin gerçekten de bir kapı olup olmadığını anlamaya çalışmaya devam ettim. Görmek istediğim şeyi görüyor da olabilirdim. Arkamda, David ve Markus'un boruya çıkması için Gadya'ya yardım ettiklerini duydum.

"Gadya..." diye bağırdım, ona kapıdan söz etmek üzere.

Fakat sonra uzaktan bir uğultu geldiğini duydum.

Kalbimi durduran o ses...

"Hayır!" diye bağırdım, hâlâ borunun diğer tarafında sıkışıp kalmış olan arkadaşlarıma. "Algılayıcı saldırısı!"

Bizi yeniden bulacaklarını tahmin ediyordum. Bulamamalarını umut ediyordum fakat uzun bir süredir bundan korkuyordum. Belki de bizi tek tek alıp götürebilmek için boruların arasında sıkışıp kalmamızı bekliyorlardı.

Diğerleri de sesi duymuşlardı ve çaresiz çığlıkları pervanelerin gürültüsüne karışmıştı. Aniden arka arkaya küfreden Gadya borunun üzerinden göründü.

Donmuş bir şekilde gökyüzüne baktım. Yarım saniye içinde algılayıcının yerini tespit edebilmişim. Uzaktan bize doğru yaklaşmakta olan siyah bir helikoptere benziyordu. Artık bulutların arasına saklanma zahmetine bile girmiyordu.

"Gadya, acele et!" diye bağırdım. Borunun üzerinde, en kolay yem olabilecek yerdeydi. Eğer bu algılayıcı birimizi alacaksa, bu Gadya olacaktı. Aşağıya inmesine yardım etmek için boruya doğru atılırken başka bir ses daha duydum. Yukarı baktım.

İlkinin arkasında ikinci bir algılayıcı daha vardı.

Ve onun arkasında da bir üçüncüsü.

Yakınlarda bir yerden havalanmışlardı ve üçü de doğrudan üzerimize geliyorlardı.

Başından beri burada olduğumuzu biliyor olmalıydılar. Algılayıcıların sayısı büyük olasılıkla yandaşlar kadar fazlaydı. Bir tanesini düşürmüş olmamızın bir önemi yoktu. Bu çarkı her kim yönetiyorsa, hayatlarımız onun için bir oyundan başka bir şey değildi.

Uzanıp Gadya'nın ellerini tuttum. Tepemizde süzülen algılayıcıların gürültüsü dayanılmazdı. Tüm gücümle geriye doğru çektim ve Gadya borunun tepesinden aşağıya indi.

Üzerime doğru kaydı ve ikimiz birden buz tutmuş zeminin üzerine yuvarlandık. Başımı çarpınca gözlerimin önünde kıvılcımlar çıktı. Ağzıma bakır tadı geldi. Dilimi ısırılmışım. Algılayıcıların gürültüsü sağır ediciydi.

Gadya dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Sanırım inerken bileğimi burktum!" diye bağırdı.

Ben de güç bela ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Pervane gürültüsünün arasında hâlâ borunun diğer tarafından çığlıklar geldiğini duyabiliyordum.

"Koş!" diye bağırdı Gadya.

"Bekle, diğerleri ne olacak? David!"

Kolumdan yakaladı. "Buna vakit yok! Onlar da devam etmemizi isterlerdi." Geri çekildim çünkü onun görmediği bir şey görmüştüm. Borunun tepesinde bir çift el daha görünmüştü. Markus ve David'in götürülmeden önceki son dakikalarında birini daha yukarıya çıkarmaya çalıştıklarını fark ettim. Ellerin küçük olduğunu görebiliyordum. Bir kıza aitlerdi. Ve gelenin Rika olduğunu biliyordum.

Gadya, bileği burkulmuş olmasına rağmen hâlâ beni sürüklemeye çalışıyordu fakat omzunu olabildiğince sert bir şekilde çektim. Ne olduğunu anlamadığı için hızla bana doğru döndü. Öfkeli görünüyordu.

"Rika geliyor!" diye bağırdım, boruyu işaret ederek.

Gadya sonunda onu görmüştü. Gözlerinde farklı bir bakış belirdi. Kararsız kalan birinin bakışıydı bu. Hem arkadaşına yardım etmek istiyor hem de eğer yakalanırsak tüm bu yolculuğun bir hiç için yapılmış olacağını biliyordu.

Düşüncelerini anlayabiliyordum fakat Rika'yı bırakmam imkânsızdı. Bana o kadar iyi davranan, Liam'ın ölümünden sonra bana tavsiyelerde bulunan ve büyük olasılıkla kasabadaki en büyük yüreğe

sahip olan kişiyi bırakamazdım. Ve Veidman'ın bilgilerini taşıyan biri olarak Gadya ve benden daha fazla şey biliyor olmalıydı.

“Başka seçeneğimiz yok!” diye bağırdım, Gadya'ya. “Ona yardım etmek zorundayız!”

Bir an Gadya'nın beni bırakıp boruların arasından geçip gideceğini düşündüm. Fakat sonra gözlerini kısarak bağırdı, “Haydi, o zaman!”

İkimiz de yeniden boruya doğru atıldık. Artık algılayıcılar tam tepemizdeydi. Mekanik kollarının her an bedenime dolanmasını bekliyordum. Bu sefer savaştığım gücüm yoktu. Fakat bilmediğim bir nedenden beklediğim şey olmuyordu. Belki de kollar, boruların arasında iyi bir açığı yakalamakta zorlanıyorlardı.

Rika hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Gadya buzun üzerinde ayağını koyacak bir yer bulmuş ve bileğine rağmen borunun tepesine kadar tırmanmayı başarmıştı. Rika'nın tek elini tuttu. Ben de diğerini tutmak için uzandım fakat çok yüksekteydi.

Gadya, Rika'yı bizim tarafa çekmeye başladı. Gürültü ve pervanelerin sebep olduğu esinti bizi daha çok yoruyordu. Sonunda kollar görünmüş ve borulara çarparak inmeye başlamışlardı.

Rika'nın montunun kolunu yakalayabilmiştim ve Gadya'yla beraber onu aşağıya çekmeye başladık. Algılayıcıların gürültüsünü duymazdan gelirken, dünya sanki o an bulunduğum yerle sınırlanmıştı.

Fakat sonra hepsi birden alçalmaya başladılar.

Son saniyede Rika'yı yakalamayı başararak aşağıya çektim. Ben de gürültüyle onun yanına düştüm. İki kol hemen yakınımdaki borulara doğru uzandı. Rika paniğe kapılarak ayağa kalkmaya çalıştı fakat ben onu geri çektim. “Hareket etme!” diye bağırdım. “Henüz değil!” Bir ete dolanabilmek için aranan yeni bir kol indiğinde rüzgârın saçıma vurduğunu hissettim.

Başımı kaldırıp bakınca Rika'yı kurtarmak için tırmanan Gadya'nın borunun üzerinde kaldığını gördüm.

Algılayıcılardan bir tanesi hemen üzerinde süzölmeye başlayınca borunun üzerine boylu boyunca yattı. Pervane saçlarını uçuşturu-

yordu. İkinci algılayıcının yalnızca yüz metre ileride olduğunu ve korkutucu bir hızla yaklaştığını gördüm.

Borunun üzerinde uçan algılayıcı sanki aşağıyı geniş bir açıdan görmek istiyormuş gibi bir an yükseldi. Orada kalamayacağımızı biliyordum. Borulara rağmen hepimizi avlamanın yolunu saniyeler içinde bulacaktı.

“Hazır mısın?” diye fısıldadım Rika’ya. “Koşmamız gerekecek!” Cevap vermedi. Fakat beni duyduğunu biliyordum. Vakit kalmamıştı. Gadya’ya baktım ve göz göze geldik. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Yerimden fırlayarak ileri doğru atıldım ve Rika da buzlu zeminin üzerinden hızla kalkarak yanıma geldi.

Gadya’nın borudan aşağı atladığını duydum. Arkama baktım. Birkaç adım arkamızdaydı; topallıyordu ve nefes nefese kalmıştı.

“İlerleyin!” diye bağırdı. “Boruların altından!”

En yakındakilere doğru koşarak buz kesmiş boruların altındaki dar alana süzüldük. Kollar yalnızca bir-iki metre üzerimizdeydi. Borulara vuruyor ve titreşmelerine neden oluyorlardı.

“Binaya girmenin bir yolunu bulmalı ve oraya sığınmalıyız,” dedim. “Sanırım ileride bir kapı var. Emin değilim.” Başka bir kol tam üzerimizdeki boruya vurdu. Erkeklerle ne olacağını bilmiyordum.

Ve birden ayağa kalkarak koşmaya başladık. Başka bir borunun altından geçtim ve ayağa kalktığımda nihayet kapıyı net bir şekilde gördüm.

Üç-dört metre ileride, yuvarlak, gümüş renkli binanın yan tarafında, büyük beyaz bir kapıydı.

Kollar yeniden alçalmaya başlamışlardı. Havayı kesen kılıçları andıran sesleri sağır ediciydi. Bir tanesi omzumu sıyırıp geçerken beni neredeyse düşürüyordu. Çığlık atarak zikzak yaptım.

Diğer tarafta algılayıcılarla savaşarak bize zaman kazandırmaya çalışan Markus ve David’in bağırıışlarını duyabiliyordum.

Üzerimizde duran algılayıcıdan kaçmak için koştum ve buzlu zeminde kaydım. Sanki kolları her yerde gibiydi. Boruların üzerin-

den hızla koşarak atlamaya çalışıyor, duvardaki kapıya ulaşmaya çabalıyorduk. Bir hava boşluğu kapısını andırıyordu.

Tabii o anda kilitli olabileceğini fark ettim. Neden açık olacaktı ki? Bu adayı kontrol eden kişilerin bu kadar dikkatsiz olabileceklerini sanmıyordum. *Ve kilitliyse ölecektik.* Bana umut veren tek şey tüm şehrin bakımsız ve terk edilmiş olmasıydı. Kapı belki de BKİ'deki kiralık evlerin kapıları gibi hemen açılıverecekti. Ve binanın o tarafı çok soğuk değilse, içeri kaçarak saklanabilirdik.

Boruların aralarından geçmeyi başarmış ve tam kapıya ulaşmıştık ki arkamda bir takırtı ve sonra alçalan bir algılayıcının kulak tırma-
layıcı sesini duydum. Aynı anda Gadya'nın çığlık attığını duydum.

Fakat arkamı döndüğümde başı belada olanın Rika olduğunu gördüm.

Algılayıcı onu yakalamış ve yukarıya doğru çekmeye başlamıştı. Metal kolun uzantıları Rika'nın bedenine dolanmıştı. Algılayıcının ışıkları yanıyordu. Sesi kulaklarımızı sağır ederken, kuvvetli ışığı, buzlu zemin ve boruların üzerinden yansıyor, gözlerimizi kör ediyordu.

"Yardım edin!" diye bağırdı Rika, belini ve göğsünü sarmış olan kolu çekiştirerek.

Arkama döndüm ve kollara vurduğunu, o canavarın kendisini götürmesini engellemeye çalıştığını gördüm. Fakat benim de Rika'dan fazla enerjim kalmamıştı. Her şey gittikçe hızlanarak gerçekleşiyordu. Kollar Rika'nın kol ve bacaklarını iyice sıktı ve onu almaya hazırlandı.

"Hayır!" diye bağırdım algılayıcıya. "Bu haksızlık! Bırak onu!"

Öfkem bulaşıcı olmuştu. "Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı Rika. Onun küfrettiğini ilk kez duyuyordum. "*Beni götüremezsin! Şimdi olmaz! Asla olmaz!*"

Gadya da yanıma geldi ve donmuş ellerimizle algılayıcıya saldırdık. Kolların içindeki minyatür dişliler gıcırdadı. Bir an algılayıcının vazgeçeceğini düşündüm çünkü onu biraz aşağıya çekiyorduk. Belki de uçümüz onu düşürebilir ve gölde diğerine yaptığımız gibi onu yok edebilirdik.

Fakat sonra Rika'nın gözlerinde bir bakış belirdi ve o an kolların onu fazla sıktığını ve göğsünü sıkıştırdığını anladım. Ağzı açıldı. Algılayıcı yükselmeye başlarken o da yukarıdan bize baktı. "Gadya. Alenna..."

Sanki büyük bir güç almış gibi pervanenin sesi arttı. Rika'nın gökyüzünde kaybolmasına engel olmak için onu ayağından yakaladım. Gadya da diğer bacağını tuttu.

"Pes etme!" diye bağırdı Gadya. "Savaş şu lanet şeyle!"

Fakat bu sefer zafer kazanamayacaktık.

Kollar elastik bantlar gibi kıvrıldı. Ve Rika'nın ayağı aniden inanılmaz bir güçle ellerimin arasından çekildi. Elimde kalan botuyla yere düşmüş ve şaşkına dönmüştüm.

Yukarı baktığımda algılayıcının Rika'yı yukarıya, bulutların arasına çektiğini gördüm. Rika'nın hareketsiz bedeni altından sallanırken uzaklaştı.

Gadya da düşmüştü. Parmakları iyiden iyiye soyulmuş, elleri yeniden kanamaya başlamıştı. Benimkiler de acıyordu ve ellerime bakınca eldivenlerin altından kanadıklarını gördüm.

Avuçlarım kesiklerle doluydu.

Gadya'yla birbirimize baktık.

Rika gitmişti.

Ve Markus, David ve James de büyük borunun arkasında sıkışıp kalmışlardı. Büyük olasılıkla şu an onlar da götürülmek üzerelerdi. Yalnızca ikimiz kalmıştık.

Ağlamak istiyordum. Gözlerimi sımsıkı kapamak ve tüm bu korkunç yeri yok etmek istiyordum. Fakat kendime acımak için zamanım yoktu. Şu an kolay birer hedeftik ve etrafta hâlâ algılayıcılar geziyordu.

"Kapı!" diye bağırdım ve Gadya'yla birlikte kapıya doğru koşmaya başladık. Gadya zorlukla yürüyor, topallarken bir yandan küfrediyordu. Ona yardımcı olabilmek için kolumu omuzlarına doladım.

Diğer algılayıcıların bizi kovalayacağına emindim fakat arkama baktığımda hâlâ David, Markus ve James'le savaştıklarını gördüm. Yeniden önüme dönerek Gadya'yla yürümeye devam ettim.

Saniyeler sonra biri götürülürken çıkan o korkunç sesi duydum. Ve sonra birini daha.

Arkama baktığımda Markus'un yukarıya çekilmekte olduğunu gördüm. Ve sonra da James'in dalgalanan peleriniyle gökyüzüne doğru çekildiğini gördüm. Ağzı korku ve şaşkınlıkla açılmıştı.

Onlar için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Gadya'yla birlikte kapıya doğru ilerlemeye devam ettik.

Arkamızda bir algılayıcı daha alçaldı ve tek başına savaşımaya çalışan David'in bağırdığını duydum. Artık kendimi bu kadar çaresiz hissetmeye dayanamıyordum.

"David!" diye bağırdım, son bir kez arkama bakarak. Algılayıcının David'in karşı koymaya çalışan bedenini gökyüzüne doğru çektiğini gördüm. Gadya ve benim kurtulabilmemiz için her şeyini feda etmişti. Yeniden önüme döndüm. Daha fazla izleyemeyecektim, çok acı çekiyordum.

Gadya'yla birlikte birkaç saniye sonra kapıya ulaşmıştık. Yakından bakınca kapının çok büyük ve daire şeklinde olduğunu gördüm. Neredeyse tek arabalık bir garaj kapısı kadar genişti. Üzerinde kırmızı boyayla, "BAKIM BÖLÜMÜ KAPISI NO:12" yazıyordu.

Kulp görevini gören büyük, hidrolik çarkı tuttum. İçeride kıvrılıp donarak ölecek olsak bile binaya girerek algılayıcılardan kaçabilmeyi çok istiyordum.

Gadya da çarkı tuttu ve ikimiz de tüm gücümüzle çarkı çevirmek için asılırken bir yandan da arkamızda algılayıcıların gittikçe yaklaşan seslerini duyarak bağırmaya başlamıştık. Başta metal çark kilitli gibi hiç hareket etmemişti.

Fakat sonra ani bir tıslamayla yavaşça dönmeye başladı...

21 SEÇİLMİŞ

“Açık!” diye bağırdım şansımıza inanamayarak. Bir yanımda hayal gördüğümü düşünüyordu. Başka bir yanımda da bunun bir tuzak olduğunu, bir algılayıcı ordusunun birden ortaya çıkarak bizi boşluğa doğru çekip götüreceklerini düşünüyordu.

“Gir, gir, gir!” diye bağırdı Gadya.

Kapıyı ardına kadar açtık. Basınçlı hava çıkarken hızla içeriye girdik.

Nereye gittiğimizi ya da içeride kim veya neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum. Yalnızca kendi kendime dışarıdan kötü olamaz diye telkinde bulunuyordum.

Ben devasa kapıyı kaparken Gadya da yaralı bileğini tutarak kendisini yere attı. Kendimizi içeriye kilitleyebilmek için çarkı çevirdim. Bir klik sesi duydum. Çark daha fazla dönmüyordu.

Nefes nefese kalmıştım. Eğildim ve algılayıcıların sesini duymaya çalıştım. Her taraf sessizdi.

Etrafıma bakındım. Soğuk, kare, beton bir odanın içindeydik. Soğuktu fakat kuru buz hissi verecek kadar değildi. Tavana gömülü birkaç floresan lambasıyla yarım yamalak aydınlatılmıştı ve buz tutmuş duvarlar parlıyordu.

Solumuzda, yeraltı mezarlıklarını andıran üç büyük metal kapı vardı. Sanki tavandaki borular çatlamış ve akan sular donmuş gibi

tavandan buz saçakları sarktığını gördüm. Yerler tamamen donmuş, göl kadar kayganlaşmıştı.

“Herkes nereye kaybolmuş?” diye sordu Gadya, bileğine bakmaya çalışırken. Aslında burası sanki uzun zaman önce terk edilmiş gibi bomboştu.

“Bilmiyorum.” Güçlkle konuşabilmemin nedeni yalnızca nefes nefese kalmış olmam değildi. Tüm arkadaşlarımız için acı çekiyordum. Beni defalarca kurtarmış olan David’e yardım edememiştim. Tıpkı Liam’ı kurtaramadığım gibi. Ve artık bunu telafi etmemin hiç yolu yoktu.

“Burada birilerinin olacağını düşünmüştüm,” dedi Gadya, çaresiz bir sesle.

Yumruklarını sıkıyordu fakat etrafta kavga edebileceği kimse yoktu. “Hiçbir şey anlamıyorum!”

“Sanki burada yıllardır kimse girmemiş gibi.”

“Bu nasıl olabilir?”

Sesindeki korkuyu duyabiliyordum. Böyle bir yer görmeyi ikimiz de beklemiyorduk. Burası parıltılı bir şehir merkezi değildi. Burası yalnızca eski bir fabrikanın içindeki boş bir yerdi.

“Liam, Sinxen, Markus,” dedi Gadya. “Ve David. Bunun için mi öldüler? *Bunun için mi?*”

Etrafıma bakındım. “En azından burada ışık var. Yani elektrikleri var demektir. Bu da bizim kasabadayken sahip olduğumuzdan fazla.”

Gadya cevap vermedi. Duvarların birinin içine gömülü, tozlu, bilgisayar ekranları olduğunu fark ettim. Hepsi de bozuktu. LCD ekranları kırılmış ve donmuştu.

Gadya bir beton parçasının üzerine oturdu. “Sanırım borunun üzerinden atlayınca bileğim kırıldı. Artık hareket ettiremiyorum. Biraz bile.”

“Biraz daha ilerleyerek saklanacak bir yer bulmalıyız,” dedim aceleyle. “Sonra dinlenebiliriz.”

Gadya başını salladı. Ben, bize en yakın olan metal kapıları açmaya çalışırken o da acı içinde yüzünü buruşturarak orada oturdu. İlk iki kapı ya kilitliydi ya da ben yeterince güçlü değildim. Sonra aralarında en büyükleri olan ve üzerinde betondan bir kemer bulunan son kapıya geldim. Kapının yanında "DELTA BALKON ÇIKIŞI: ON İKİNCİ ANAKAPI" yazıyordu.

Gadya sorgulayan gözlerle bana bakıyordu.

"Biz pes edene kadar hiçbir şey sona ermiş değildir," dedim. "Ve ben henüz pes etmedim. Ya sen?"

"Asla," dedi.

Üçüncü kapının tekerlek şeklindeki krom tutacağından kavradım. Buz gibiydi ve eldivenlerim parçalanmıştı. Tüm gücümle tekerleği çevirmeye çalıştım. Önce kilitli ya da donmuş olduğunu ve hiç açılmayacağını düşündüm.

Fakat sonra hareket etti.

Hızla çevirdim ve kapı hareket etmeye başladı. Dışarıya doğru açılmaya başladığında kapının ağırlığıyla hafifçe geri gittim.

Gadya da şaşırmıştı. Oturduğu yerden kalktı. Bu kapının ardında her an her şeyin olabileceğini biliyorduk.

Fakat küf kokulu havanın dışında hiçbir şey yoktu. Sanki bir anıtmezara girmiş gibiydik. İçerideki karanlığın içinde elektrikli mumları andıran birkaç cılız ışık vardı.

İkimiz de hiçbir şey söylemedik ve tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde bir süre orada öylece durduk.

"Burası da terk edilmiş," dedi sonunda Gadya. "Diğer her yer gibi."

Neler olduğunu anlayabilmek için girişe biraz daha yaklaştık. Dişlerim birbirine öyle şiddetli çarpıyordu ki çenem acıyordu.

Yanımda Gadya'yla bir adım attım ve sonra bir adım daha atarak kemerli girişten geçtim.

Az önceki odadan çok daha büyük bir yere girdiğimizi hemen fark etmiştim. Burası biraz daha sıcaktı. Fakat burada dikkatimi

odaklamam zordu. Etrafa saçılmış beyaz ışıklar kafamı karıştırıyordu. Sanki düşen yıldızlar gibi havada süzülüyormuş gibi görünüyordlardı.

"Alenna," dedi Gadya. Parmaklarıyla kolumu tutmaya çalıştığını hissettim. "Seni göremiyorum."

Yavaşladım ve el ele tutuştuk. Bir adım daha atıp ayağımı yere indirdim.

Sanki bir şeyin bizi fark etmesine neden olmuşum gibi garip bir 'tık' sesinin etrafta yankılandığını duydum.

Aniden durdum.

Hemen ardından her yer kör edici beyaz bir ışıkla aydınlandı.

Her taraftan parlayan bu ışık karşısında hafifçe geriledim. Ellerimle gözlerimi kapayarak buz tutmuş zemine yığıldım.

Korkunç bir an için ölmüş olabileceğimi düşündüm. İzinsiz girenlere karşı konulmuş bir mayın veya bubi tuzağına basmış olabilirdim. Fakat sonra hâlâ benimle konuşmaya çalışan Gadya'nın sesini duyabildiğimi fark ettim. Yani ölmüş olamazdım. Henüz değil.

Gözlerimi açtım fakat ellerimi gözlerimden çekmeden parmaklarımın arasından baktım. Hâlâ bir şey göremiyordum çünkü odanın içi inanılmaz şekilde parlak bir ışıkla doluydu.

"Alenna... sorun yok," dedi Gadya.

Parmaklarımı biraz daha araladım ve gözlerimi kısarak aralarından bakmaya devam ettim.

Gözlerim ışığa alışmaya başladıkça gördüğüm şey karşısında şaşırmıştım.

Solumuza doğru kıvrılan, koskocaman bir at nalını andıran yarım daire şeklinde bir odanın içindeydik. Bulunduğumuz yerden uçsuz bucaksız bir yer gibi görünüyordu.

Gadya'ya döndüm. Yüzüne kapadığı ellerini indirmişti. Ben de yavaşça ellerimi indirdim.

Odanın bir kenarında, üzerinde sayısız monitör olan beyaz, kavisli bir duvar vardı. Yandaki bakım odasındakilerden farklı olarak bu monitörler kapalı gibi görünse de kırık değillerdi.

Ayağa kalktım ve dikkatli bir şekilde en yakındaki monitöre doğru yaklaştım. Sanki kocaman bir kontrol odasıymışız gibi duvarın her tarafında binlerce elektrik düğmesi vardı. *Belki de aradığımız yer burasıydı!*

Bu kör edici beyazlığın yanmakta olan floresan lambalarından kaynaklandığını fark ettim. Lambaları tavana, duvara ve hatta yerlere, ayaklarımızın altındaki saydam döşemelere bile koymuşlardı.

Beyaz duvarın karşısında, kocaman, kalın camlı, kavisli bir pencere vardı. Camın ardında ne olduğunu göremiyordum çünkü karşı taraf çok karanlıktı. Tek görebildiğimiz, cama yansıyan görüntümüzdü. Camın önünde yerden yukarıya uzanan, üzerlerinde düğmeler ve kontrol panelleri olan bilgisayarlı masalar olduğunu fark ettim.

“Bunlar da ne böyle?” diye sordu Gadya. Yaralı bileğine ağırlık vermemek için duvara yaslanmıştı.

Bir tahminde bulunmama fırsat kalmadan başımın üzerinde bir kadın yüksek sesle konuşmaya başlayarak ikimizin de sıçramasına neden oldu. “Merhaba!” Ses, bir kurşun gibi yerden ve duvarlardan yankılandı.

Başımı kaldırdığımda tavanda yuvarlak bir hoparlör olduğunu gördüm. Ve sonra kavis boyunca uzanan başka hoparlörler olduğunu fark ettim.

“Burada başka biri daha var!” diye heyecanla Gadya’ya bağırdım. Elbette kendi bölgemizden kaçtığımız ve onların şehrine izinsiz girdiğimiz için bizi cezalandırmak isteyeceklerini biliyordum. Hatta belki de bizi öldürebilirlerdi.

Fakat şu an her şey, algılayıcılar tarafından yok edilmekten veya donarak ölmekten daha cazip görünüyordu.

Gadya başını kaldırdı. “Bize yardım edin!” dedi. “Biz mavi bölgeden geliyoruz!”

“Sizi Hapishane Adası Alfa’daki Gümüş Sahili Terminali’nde görmek çok mutluluk verici,” dedi rahatsız edici bir gürültüyle çıkan ses. Tonundaki zoraki neşe hissediliyordu. “Bugün konuklarımız

olacağını bilmiyordum fakat personelimiz sizi ağırlamak için ellerinden geleni yapacaktır...”

“Bizi almaya birini gönderin yeter!” diye bağırdım sesi dinlemeyerek. “Çok üşüdük ve yaralıyız! Teslim oluyoruz fakat yardıma ihtiyacımız var...”

Ses benimle aynı anda konuşmaya devam ediyordu.

“Personelden biri kısa süre içinde sizinle olacak,” dedi, mutlu ses tonuyla. “Eğer bir şeyler içmek isterseniz lütfen yardımcı olması için görevlilerden biriyle görüşünüz.”

Görevli? İçecek? *Bu kadın neden bahsediyor böyle,* diye düşünerek Gadya’ya baktım. Burada buzdan başka bir şey yoktu.

“Yardıma ihtiyacımız var, lanet olasıca!” diye bağırdı Gadya tavandaki hoparlöre doğru.

“Eğer dinlenmek isterseniz, salon B’deki bekleme alanına geçebilirsiniz,” diye devam etti neşeli ses. “Yalnızca ışıkları takip etmeniz yeterli.” Sanki sihirli bir şekilde yerde kırmızı ışıklardan, at nalının kıvrımından ileriye doğru uzanan bir yol oluştu.

“Kısa süre içinde bir tur rehberi sizinle birlikte olacak. Eğer önceden ayarlanmış bir randevunuz varsa lütfen rehberinizin soyadının harflerini söyleyin. Böylece onu sizin için anons edebilirim.”

Sonunda neler olduğunu anlamıştım. Hızla Gadya’ya döndüm. “Bu gerçek değil!” dedim. “Bu bir bant kaydı. Bir bilgisayar programı.”

Gadya’nın yüzündeki çaresizlik ifadesi duygularımı yansıtıyordu.

Tam bir çaresizlik.

“Çünkü Gümüş Sahili Terminali’nde,” diye devam etti ses, “rahatlığınız ve mutluluğunuzu sağlamak birinci vazifemizdir.”

Buranın ne binası olduğuna veya bu sesin neden bizimle konuştuğuna dair hiçbir fikrim yoktu fakat ses hiç durmadan konuşmaya devam ediyordu.

“Görüntü sisteminden elde ettiğim bilgiye göre şu an size yardımcı olabilecek bir personel bulunmuyor. O nedenle sizi bekleme

alanına davet ediyorum.” Yerdeki ışıklar ısrarcı bir şekilde yanıp sönmeye başlamıştı.

“Görüntü sistemi dedi,” diye mırıldandı Gadya. “Duydun mu?” Hemen etrafta kamera olup olmadığına baktık.

Sonunda kapının üzerindeki tavanda bir tane gördüm. Çarka geldiğim ilk gün dönen merdivenin yanında gördüğüm kameradan başka hiç görmemiştim ve bu da o günden beri gördüğüm ilk kameraydı. Gadya’yla birlikte kameraya doğru el sallamaya başladık. Ses kayıt bile olsa belki oralarda bir yerlerde oturmuş bizi izleyen bir insan bulabilirdik.

“Bana işaret ettiğinizi görüyorum,” dedi ses. “Eğer istediğiniz bir şey varsa lütfen görevli personel ile görüşünüz. Unutmayın, görevli personel kısa süre sonra sizinle olacak.”

Gadya başını hoparlöre doğru kaldırarak, “Canın cehenneme!” diye bağırdı. “Geber!”

Ben de kameraya el sallamayı bırakmıştım. Ses aynı şeyleri tekrar edip duruyordu. Ona sorular sorabilmeyi ve karşılığında bazı cevaplar alabilmeyi umut ediyordum. Fakat böyle bir şeyin olmayacağı açıktı.

Ya da ben öyle sanıyordum çünkü sesin tonu aniden değişmişti. Hâlâ kadın sesiydi fakat artık daha boğuk ve ciddi geliyordu. “Gecikme için özür dilerim. Biz Gümüş Sahili Terminali’nde dakikliğe özen gösteririz. Rehberiniz beklenmedik bir sorunla karşılaşmış olabilir. Eğer isterseniz otomatik tur seçeneğini kullanabilirsiniz. Yalnızca ‘otomatik mod’ demeniz yeterli olacaktır.”

Sesin söylediği şeyi yaptım.

Işıklar hafifçe kararınca o kocaman, gizemli pencerenin ardında ne olduğunu görmeye çalıştım. Fakat tüm yansımaların ardında bile hâlâ bir gece kadar karanlıktı.

“Hoş geldiniz, bugün otomatik rehberiniz olacağım,” diye devam etti yeni bir ses. “İsmim Clara. C-L-A-R-A. Dilediğiniz an turu yarıda kesebilirsiniz. Sorularınızı cevaplamak için elimden geleni yapacağım.”

Bunu bir davet olarak kabul ettim. “Neredeyiz?”

“Delta Balkonu’ndasınız.”

“Hayır, demek istediğim nedir burası?”

“Delta Balkon,” diye tekrar etti ses, aynı tonlamayla.

“Bu da ne demek?” diye devam etti Gadya. “Delta Balkon ne işe yarar? Uçaklar nerede?”

Bu sefer bir cevap gelmemiştir.

Çaresiz bir ifadeyle Gadya’ya baktım. Işıkların altında ne kadar kirli olduğunu görebiliyordum. Küpelerinin rengi solmuş ve üzerlerindeki kan kurumuştu. Cam duvarda kendi yansıma mı gördüğümde kendimin de onun kadar bitkin göründüğümü fark ettim. Bana bakan pis, sıksa kızı neredeyse tanıyamamıştım. Vahşi bir hayvana benziyordum.

“Bu işe yaramıyor,” dedi Gadya.

Başka bir taktik deneyerek, “Bu kocaman pencerenin ardında ne var?” diye sordum mekanik bir sesle.

“Pencere mi?” Sanki ses bazı kelimeleri algılıyor ve cümlelerin gerisini dinlemiyor gibiydi. “Balkon penceresi Delta Balkon’unun merkezi ve Gümüş Sahili Terminali’ndeki on iki izleme alanından biridir. Pencere maksimum koruma sağlamak amacıyla mika ve silikon karışımından ve yaklaşık kırk santim kalınlığında yapılmıştır.”

“Neye karşı koruma sağlamak için?”

Soruma gelen cevap şöyleydi: “Özür dilerim, anlayamadım.”

Gadya sesini yükseltti. “Lanet camın arkasında ne olduğunu soruyor.”

Nedendir bilinmez, ses Gadya’nın sorusunu benimkinden daha çok beğenmiş gibi görünüyordu. “Camın arkasında Gümüş Sahili Numune Arşivi bulunmaktadır. Adadan alınan numunelerin yaklaşık yüzde ellisini işleyerek burayı Alfa Adası’ndaki en büyük işlem merkezine dönüştürmüş bulunmaktayız...”

“Ada!” diye atıldım. “Adadan nasıl çıkabiliriz?”

Sesin bu soruyu cevaplama ihtimali olduğunu sanmıyordum. Fakat beni büyük bir şaşkınlığa uğratarak cevap verdi. “Helikopter

ve uçak pistleri C Terminali'nin çatısında bulunmaktadır. Mevcut saat ve tarihler ve ayarlamalar için lütfen personelle görüşünüz."

"Bir helikopter veya uçak olmadan bu adadan çıkmamız mümkün mü?" diye sordu Gadya.

"Özür dilerim, anlayamadım."

Ben atıldım. "Bir tekne var mı? Bir köprü? *Herhangi bir şey?*"

"Özür dilerim, anlayamadım."

Gadya bağırarak sağlam olan ayağıyla duvarı tekmeledi. Botu beyaz zeminde siyah bir leke bırakmıştı. Üşümüş ve kirlenmiş bir halde ve ne yapacağımızı bilemeden orada öylece duruyorduk.

"Hey, 'numune' derken ne demek istedi?" diye sordu Gadya sonunda. "Az önce söylemişti, hatırladın mı?"

Ben cevap vermeden ses araya girmeyi uygun görmüştü. "Tüm numune test denekleri şokla dondurulmuş bir şekilde kriyoprotektan solüsyon içinde bulunmakta ve hücre çürümesini en aza indirmek amacıyla eksi kırk derecede tutulmaktadırlar."

Durakladı. "Numuneleri görmek ister misiniz?"

Gadya ve ben aynı anda, "Evet," dedik.

Floresanlar bir kez daha kararmaya başladı ve at nalını andıran salonumuz neredeyse hiç ışık kalmayınca kadar karardı.

"Lütfen bir adım öne çıkarak izleme penceresine yaklaşınız," dedi ses.

Sonunda bulunduğumuz oda tamamen karanlığa gömülmüş ve pencerenin diğer tarafı aydınlanmaya başlamıştı. Artık diğer tarafı görebiliyordum.

"Bu tesisin çalışma kapasitesi şu anda yüzde doksan üç nokta yedidir."

Bir an sesi duymazlıktan gelerek karşımda belirmeye başlayan garip şekillere bir anlam vermeye odaklandım.

Cam buz kadar soğuktu. Dokunulmayacak kadar soğuktu. Öne doğru eğildiğimde burnumun ucunun yanmak üzere olduğunu hissettim.

“Numune arşivi bu tesisin en önemli bölgesidir,” diye devam etti ses. “Her gün yüzden fazla denek işlem görür. Bunlar, numuneleri toplamak, dondurmak ve yerlerine yerleştirmek işlemleridir. Numuneler, klinik doku biyopsileri ve canlı diseksiyon için BKİ’deki Üçüncü Meksika Şehri’nden çağrılana kadar burada tutulur...”

Canlı diseksiyon mu? Doku biyopsileri mi? Hâlâ neye bakmakta olduğumu çözmeye çalışıyordum. Sonra o koskocaman karanlık yerdeki ışıklar etrafı yeteri kadar aydınlattığında içeride tutulan şeyleri gördüm.

“Hayır!” dedim heyecanla.

Nefesim kesilirken bacaklarım bedenimi taşımayı reddediyordu. Sanki bayılacakmışım gibi garip bir duygu hissediyordum.

Gadya tırnaklarını batırarak koluma yapıştı. Ben de onu tuttum ve birbirimize iyice sokulduk. Camın arkasında gördüklerimize gerçekten inanamıyordum.

“Şu an arşivimizde on binden fazla numune bulunmaktadır,” dedi ses, ne kadar korkmuş olduğumuzu umursamadan. “Verim oranımız tüm istasyonlardan yüksektir. Arka arkaya iki sene boyunca Alfa Adası’ndaki en iyi işlem merkezi olmaktan gurur duyuyoruz.”

“Cehenneme kadar yolunuz var!” diye bağırdı aniden Gadya. Monitörlerden birini tekmeleyerek ekranını kırdı.

“Özür dilerim, anlayamadım.”

Gözlerimden yaşlar akıyordu. Gadya’nın da ağladığını biliyordum çünkü hıçkırıklarıyla omuzları sarsılıyordu.

“Bakma,” diye fısıldadım. “Bakmak zorunda değiliz.”

“Hayır, istiyorum.” Yeniden pencereden bakmak için uzandı. Ben de kendimi tutamadığım için aynı şeyi yaptım.

Gördüğüm şey insan bedenleriydi.

On binlerce insan bedeni, inanılmaz genişlikteki bir alanda yüzlerce metre derine kadar uzanan metal direkler üzerine asılmışlardı.

Metal ve plastikten yapılmış gibi görünen yarı saydam kapsüllerin içinde bulunan bedenler sanki sonu olmayan bir uçuruma

doğru uzanıyor gibiydiler. Kapsüllerin üzerindeki küçük pencere-lerden insan bedenlerinin yalnızca başları görünüyordu. Kapsüllerin içini dolduran sıvı, kapsülleri taşıyan metal direklere plastik tüplerle taşınarak yenileniyordu. İnsan bedenlerini oluşturan her sıra dar geçitler ve metal merdivenlerle bir altındakine bağlanıyor, içerisinin bir bina iskeleti gibi görünmesine neden oluyordu.

Bu donmuş bedenlerin hayatta olduklarını biliyordum fakat ciltleri bir ceset kadar griydi. Sanki ölülerin bedenlerine hiçbir saygı ve nezaket gösterilmeyen bir mezarlıkta gibiydim.

‘Numuneler’ bunlardı.

Bunlar yalnızca çarktaki çocuklardı. Tıpkı bizler gibi çarka sürülmüş olan çocuklar...

Ve sesin burası için *bir numaralı işlem merkezi* demesinden çarkta burası gibi başka yerler de olduğu anlaşılıyordu.

“Nasıl...” diye söze başladım. “Bu nasıl oldu?”

“Özür dilerim, anlayamadım.”

Bu monoton, masum sesi öldürmek istiyordum. Sesi kontrol eden bilgisayarı bulmak ve paramparça etmek istiyordum.

Bazı cevaplara ihtiyacımız vardı ve şu anda o cevapları alabilmek için tek umudumuz bu sestti.

“Bu çocuklar nasıl,” numune kelimesini söylemeye dilim var-mıyordu, “buraya geldiler?”

“Tüm numuneler bu adada açık alanda bulunurlar. Her biri tek otomatik Yüksek İrtifa Hedef Seçim Araçları tarafından minimum doku hasarıyla getirilirler. Tüm araçlarda uçuş özellikleri ve minimum güç harcamasıyla işbirliği içinde olmayan denekleri alabilmek ve etkisiz hale getirebilmek için gereken özellikler mevcuttur.”

“Hedef Seçim Araçları. Algılayıcılardan söz ediyor,” diye mırıldandım yorgun bir şekilde.

Biz yalnızca birer deney objeleriydik. Numuneydik. *Fakat neden?*

“Hedef Seçim araçlarımız, hedef numuneleri doğru bir şekilde belirleme ve alma konusunda yüzde seksen dört başarı oranına sa-

hiptir,” dedi ses gurur dolu bir tonlamayla. Aslında insanlardan söz ediyor olduğunu anlamıyor ya da umursamıyordu. “Personelimiz güncel bilgileri sizinle paylaşabilirler.”

“Sizin personeliniz falan yok,” dedim sonunda. Sesim kendi kulaklarımda çınlamıştı. “Deminden beri söz ettiğin o personel gitmiş. Burada senden ve bu donmuş bedenlerden başka kimse yok.”

Yalnızca “sen” kelimesini algılamıştı. “Evet, Ben Clara, otomatik rehberiniz...”

“Personelin seni burada bırakıp gitmiş fakat senin umurunda değil,” diye devam ettim. “Ve hiçbir zaman da olmayacak. Çünkü sen bir insan değilsin. Bir makinesin. BKİ toplu katliamı otomatikleştirmiş.”

Sesin buna verecek bir cevabı yoktu. Belki de sonunda onu şaşırtabilmişim.

Bir kez daha pencereden tüm o bedenlere baktım. Donmanın bir çeşit koma gibi olduğunu düşünürdüm fakat daha kötüydü.

Delirmemek için çabalıyordum. Zihnimde daha başka birçok soru karanlık fikirler gibi filizleniyordu.

“Sence burayı yöneten herkes nereye gitmiş olabilir?” diye fısıldadım Gadya’ya. “Yani, bilim adamları ya da doktorlar ya da polisler veya burayı her kim yönetiyorsa işte.”

“Gitmişler.” Güçlkle konuşabiliyordu.

“Belki de bir kaza olmuştur,” diye fısıldadım. “Her şey otomatik fakat burası karmakarışık bir yer ve ayrıca bu bölge aşırı soğuk. Bu normal olamaz. Belki de soğutma sisteminde bir sorun oluşmuştur.” Durakladım. “Demek istediğim, her şey hâlâ çalışıyor fakat artık kontrol edecek kimse kalmamış gibi.”

“Belki de burada olmalarına gerek olmadığı için yoklardır. Büyük olasılıkla her şey yolunda gidiyordur.” Acı bir kahkaha attı. “Burada yalnızca biz *numuneler* varız. Ve bizi canlı canlı kesilip incelenmemiz için alıp getiren hedef seçim araçları var. Burada işler tesadüfen yürümüyor.”

“Fakat neden? Bizim denek olarak kullanılacak ne özelliğimiz var?”

Pencerenin karşı tarafındaki ışıklar yeniden kararmaya ve at nalı odasındakiler aydınlanmaya başladı. Aslında biraz rahatlamıştım çünkü artık on binlerce donmuş bedenin yarattığı korkunç manzara-ya bakmak zorunda kalmayacaktık.

Sonra birden aklıma başka bir şey geldi. *Liam*.

Babamın taşın üzerine kazıdığı mesaj “Hiç vazgeçme” anlamına geliyordu. Anlamsız gibi görünen şeylerin ne anlama geldiğini bulmamı istiyordu.

Ne kadar imkânsız görünse de, eğer bu insanlar hâlâ hayattalarsa, adadan götürülmeden önce belki de onları eritip hayata döndürmenin bir yolu olabilirdi.

“Orada mısın?” diye seslendim. Yeniden onunla konuşmak istiyordum. “Kimin nerede olduğunu...” Sorumu düzgün bir şekilde sorabilmek için sustum. “Arşivdeki belirli numunelerin yerini bulmanın imkânı var mıdır? Bunu yapabilir misin?”

“Bilgi bankamız sayesinde test deneklerinin yerlerini bulabiliriz.” Yakında dokunmatik bir panelin ışığı yandı. Panele doğru yürüdüm ve Gadya da topallayarak arkamdan geldi. “Aradığınız numunenin BKİ kimlik numarasını giriniz.”

“Kimlik numaralarını bilmiyoruz!” diye bağırdı Gadya öfkeli bir şekilde. “Onların isimleri var! Numaraları değil! Liam, Markus, Rika, David!”

“Peki ya götürüldükleri zamandan bulunabilir mi?” diye sordum. “Yani numunelerin ‘toplandıkları’ tarihler? Tarihle arayabilir misin?”

“Olumlu,” diye cevap verdi ses neşeli bir tonlamayla. “Lütfen günler için iki basamak, aylar için iki basamak ve yıl için de dört basamak kullanınız.”

Ses konuşmasını henüz bitirmeden ben dünün tarihini girmeye başlamıştım bile.

10-20-2032. Liam’ın götürüldüğü gün.

Basamakları girmem yalnızca bir saniyemi almıştı.

“İşlem yapılıyor...” dedi ses. Sonra da, “Bay mı? Bayan mı?” diye sordu.

“Bay.”

“Boy ve kilo?”

Gadya ve ben aceleyle ve aynı anda konuşarak elimizden gelen en iyi tahminlerde bulunmaya çalıştık.

“Yüz seksen...”

“Bir dakika, yüz seksen üç...”

“Altmış sekiz kilo...”

“Hayır, altmış dört...”

Sonra ses yeniden konuştu: “Olası denek belirlendi.” Yakındaki bir bilgisayar ekranı açıldı.

Ekranda Liam’ın bulanık bir fotoğrafı vardı ve sağ kenarda baş döndürücü bir hızla bilgiler akıyordu.

“*Bu o!*” diye bağırdım pencereye koşarak. Gadya da yanıma gelmişti. “Nerede o? Söyle!” Heyecandan delirmek üzereydim. “Hâlâ arşivde mi? *Hâlâ yaşıyor mu?*”

Ses son sözcüğümü algılamıştı. “Tüm numuneler hayattadır ve nakledilmeye hazırdır.”

“O halde nerede!” diye bağırdım göğsümün sıkıştığını hissedererek. Eğer yerini bilirimsem ona ulaşmaya çalışabilirdim.

“112-782-B numaralı numune şu an yirminci seviyede bulunmaktadır ve izleme penceresinden görülebilir. Bu numune henüz işlem görmek için nakliye edilmemiştir.” Ses durakladı. “Fakat kapsülü elli altı dakika sonra Airbus Gamma ile bu istasyondan ayrılacaktır.”

Sesin söylediklerini güçlkle duyabiliyordum.

Liam buradaydı.

Hayattaydı.

Hâlâ umut vardı.

Gadya ile birbirimize sokulduk.

“Onu kurtarmalıyız!” diye bağırdım.

“Biliyorum.”

Sonra, pencereden baktığımız sırada uzakta bir ışığın parlamaya başladığını gördüm. Çok soluktu, uzaktaki bedenlerin arasında, sonsuz boşlukta asılıydı. Işık yaklaşık yetmiş metre aşağıdaydı ve bulunduğumuz yerin biraz solunda kalıyordu.

“İsteddiğiniz numunenin ışığını yaktım,” dedi ses kendinden memnun bir tonla. İlk kez ondan rahatsız olmamıştım.

“Liam,” diye fısıldadım, pencereden uzaktaki ışığa bakarak. “Onu henüz parçalara ayırmamışlar. Fakat yalnızca elli altı dakikamız var.”

“Buna inanamıyorum.” Gadya ağlayacak gibi duruyordu.

“Ona ulaşmamız gerek,” dedim, boğazımdaki düğümü yutarak. “Sonra da diğerlerini kurtarmaya çalışmalıyız.”

Gadya ve ben bilgisayara elimizden geldiğince hızlı bir şekilde tarihleri ve fiziksel bilgileri girmeye başladık. Rika. Markus. David. Hatta James. Aklımıza gelen herkesin bilgilerini.

Karşımızdaki derin karanlığın çeşitli yerlerinde küçücük ışıklar parlamaya başlarken, ekranda da her birinin yüzü beliriyordu. Hiçbirinin Liam kadar kısa süreleri yoktu. Kapsülü bugün çarktan ayrılacak olan tek kişi Liam’dı.

Fakat dört kişiden biri tamamen kayıptı.

David.

“Nasıl olur da burada olmaz?” diye sordum. Sorunun cevabını ne Gadya ne de bilgisayar biliyordu. Sanki ondan hiçbir iz yoktu. “Başka bir yere götürülmüş olabilir mi?” Onun için korkuyordum ve yüksek sesle düşünüyordum.

Her şeyi denedik fakat bilgisayar verdiğimiz bilgileri tanıımıyordu. David ve soyadı her neyse ile ilgili bir şey bulamıyordu. Bu da bir başka sırdı. Algılayıcı onu buradan başka nereye götürmüş olabilirdi ki?

“Liam yani ilk numunenin götürülmesine kaç dakika var?” diye sordum. Zamanı iyi takip etmem ve şu an benim için en önemli şeye odaklanmam gerekiyordu.

“Kırk dokuz dakika, otuz beş saniye,” diye cevap verdi ses. Liam’ın karanlıkta bir yıldız gibi parlayan soluk ışığına baktım.

“Onu eriterek uyandırmalıyız,” dedi Gadya, sese. “Nasıl yapacağız?”

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra konuşmaya başladı. “Numuneyi eritme işlemi yalnızca kapsülün üzerindeki manuel kontrollerle gerçekleştirilebilir.”

“O halde aşağıya inmeliyiz.”

“İsteğiniz gerçekleştirilemiyor.”

“Neden?” diye sordum.

“Konuklar yetkili kişi olmadan numune arşivine giremezler,” diye cevap verdi. “İçerideki sıfırın altındaki sıcaklık, LS-8 bölgesine özel kıyafetin giyilmesini gerekli kılmaktadır ve bu işlem yalnızca yetkili bir personel tarafından yapılabilir.”

“Sana daha önce de söyledik, burada personel falan yok,” dedim. “Yalnızca sen ve biz varız. Bu acil durum!”

“Üzgünüm,” diye söze yeniden başladı ses fakat ben çoktan etrafıma bakınmaya başlamıştım. Özel kıyafeti düşünüyordum. *Bu ne olabilirdi ve nereden bulabilirdim?*

Aramaya başlayınca Gadya’yla birlikte bu sorunun cevabını hemen bulmuştuk. At nalının kıvrımı boyunca birçok beyaz kapı vardı. Birinin üzerinde ise LS-8/SERVİS ASANSÖRÜ BEŞ yazıyordu. Hızla kapıya koştum, ellerimi yuvarlak çarkın üzerine yerleştirerek çarkı çevirmeye çalıştım. Fakat daha kapıya ulaşır ulaşmaz klik diye bir ses duydum ve Clara’nın kapıyı kilitlediğini fark ettim.

“Hemen aç şu kapıyı!” diye bağırdım.

“Üzgünüm,” diye kestirip attı ses. “Yasak bölgeye girmeye çalışıyorsunuz.”

Çarka daha büyük bir kuvvetle asıldım. Gadya da topallayarak yanıma geldi ve bana katıldı.

“Derhâl durun,” diye uyardı ses. “Eğer buna bir son vermezseniz güvenlik personelinin çağırması zorunda kalacağım.”

“İyi şanslar,” diye söylendim kapıyı açmaya çalışırken. Fakat kapı açılmıyordu.

“Gümüş Sahili kurallarını çiğniyorsunuz. Eğer durmazsanız güvenlik önlemleri almam gerekecek.” Gadya kolumdan yakaladı. Ona baktığımda parmağını dudaklarına bastırdı. Başta anlayamamıştım. Sonra bir metre kadar ileride, duvarın üzerinde bulunan cam kutunun içindeki kırmızı kolu işaret etti. Daha önce fark etmemiştim fakat her yer düğmeler ve kollarla doluydu.

“Ne?”

“Dikkatli bak,” dedi fısıldayarak.

Kapıyı açmaya uğraşmayı bıraktım. Yavaşça o tarafa doğru yürüyerek düğmeye baktım. Yanında şunlar yazıyordu:

LS-8 VE SERVİS ASANSÖRÜ BEŞ İÇİN
MANUEL KULLANIM
YALNIZCA ACİL DURUMLAR İÇİN

Alt kısımda ise biraz daha küçük harflerle şunlar yazıyordu:

UYARI! BU İŞLEM İLE C.L.A.R.A. İŞLETİM SİSTEMİ
DEVREDEN ÇIKACAKTIR.

Elimi yumruk yaparak kaldırdım. Gadya da bana bakarak onaylarcasına başını salladı. Artık şu sesi susturmanın ve arkadaşlarımızı kurtarmanın vakti gelmişti.

“O kutuya *dokunmayın!*” dedi Clara öfkeyle yükseltmeye başladığı sesiyle. “Lütfen! Durun. Yapmayın...”

Hiç düşünmeden kolumu kaldırdım, camı yumruğumla kırdım ve tüm gücümle ve hızla kolu aşağıya indirdim.

22 ARŞİV

Kol gürültülü bir şekilde aşağıya indi ve kırık camlardan kesilen elim eldivenin altında kanamaya başladı. Kanamayı durdurabilmek için elimi sıkıca kavradım.

Kolu ne umut ederek indirdiğimi bilmiyordum. Belki ışıkların yanıp sönmeye başlamasını ya da bir çeşit siren sesi ya da belki kuralları çiğnememizin karşılığı olarak izleme terasının sinir gazıyla dolacağını beklemiş olabilirdim. Fakat hiçbir şey olmamıştı.

“Sanırım onu öldürdük,” dedi Gadya sonunda.

Sesin yeniden konuşmaya başlayıp başlamayacağını görmek için bekledim. Fakat sessizlikten başka bir şey yoktu. Emin olmak için tavana bakarak, “Hey!” diye bağırdım. “Hâlâ orada mısın, Clara? Hâlâ bizi durdurmayı düşünüyor musun?”

Cevap yoktu.

Yeniden kapıya doğru yürüdüm. “Sence şimdi açılacak mı?” Yeniden Gadya’yla birlikte çarkı çevirmeye çalıştık. Bu sefer dönmeye başlamıştı.

Kapıyı açmak için ikimiz birden uğraştık ve sonunda da başardık. Donmuş parmaklarımızı güçlükle hareket ettirebiliyorduk. Elimdeki kesikler derindi fakat soğuktan dolayı neredeyse hiç acı hissetmiyordum. Sanırım şimdilik böyle olması iyi bir şeydi.

Kapının ardındaki odaya baktık. Büyüktü. Yeteri kadar aydınlatılmıştı. Duvarların biri boyunca uzay tulumlarını andıran kıyafetler, boş uyku tulumlarına benzeyen, dört adet ince, gümüş rengi tek parça tulum asılıydı.

Bunlar LS-8 bölgesi kıyafetleri olmalıydı.

Hemen yanlarında kocaman, yuvarlak başlıklar vardı. Odanın diğer tarafında, numune arşivi boşluğuna indiğinden emin olduğum bir yük asansörü iskeleti vardı.

“Kıyafetleri giyip aşağıya inmek zorundayız,” dedim. “Ve Liam’ı bulana kadar yürümemiz gerek. Sonra da onu nasıl eriteceğimizi bulmalıyız. Yanımızda onun için fazladan bir tulum götürmeliyiz yoksa yukarıya kadar sağ çıkamaz.” Çok fazla iyimser davrandığımı biliyordum fakat Liam’ın hayatta olması yani en azından bir kırk dakika daha hayatta olacak olması, yeniden her şeyin mümkün olduğuna inanmama neden olmuştu.

“Alenna?” dedi Gadya. Ona baktığımda botundan sızan kanı gördüm. Bileğindeki kırık kemiği tenini delip geçmiş olmalıydı. Bu tür bir acıyı nasıl göz ardı edebildiğini bilmiyordum. “Açık bir kırık olmalı. Bir süredir üzerine bastığım için durumu kötüleştirdim...” Ağırlığını üzerine veremiyor, hafifçe sallanıyordu.

Endişeli bir şekilde yanına giderek oturmasına yardım ettim. Düşündüğümden çok daha ağır yaralıydı. Soğuk hava yaralarımızın gerçek acılarını hissetmemizi engelliyordu.

Aşağıda tek başıma olma fikri beni dehşete düşürse de, “Benimle gelmen gerekmiyor,” dedim. “Burada kalabilirsin. Pencereden bakarak gözcülük edersin.”

“Gelmek istiyorum.” Gadya yüzüme baktığında gözlerindeki acı ve çaresizliği gördüm. “Fakat bacağımın oradayken daha kötü olmasını ve herkesi tehlikeye atmayı istemiyorum.”

“Endişelenme. Her şey yoluna girecek.”

Acı içinde başını sallayarak duvara yaslandı. “İyi bir gözcü olacağım.”

Burada kalıp ona yardım etmek istiyordum fakat buna zamanım yoktu. Liam'ı bulmak zorundaydım.

En yakın LS-8 tulumuna doğru yürüdüm ve askıdan çıkarıp aldım. Alüminyum folyoyu andırıyor olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde ince ve yumuşaktı; kumaşı ipek gibiydi. Tulumun kollarının ucunda kocaman eldivenler vardı. Tulumun tam tersi olan başlıklara baktım. Başlıklar kask gibi ağır ve hantaldı.

Gadya beni izlerken tulumu giymeye başladım. "O şeyin içinde bayağı çirkin olacağını kabul et," dedi cılız bir sesle.

Başlıklardan birini kaldırdım. Oldukça ağırdı. Derin bir nefes alıp gözlerimi sımsıkı kapadım. Sonra da başımı eğerek her yanı kapalı kaskın içine soktum.

Bir saniye kadar sonra başlığın penceresinin ardından Gadya'ya bakarken sık sık nefes alıyordum. Başlık uzun bir süredir, hatta belki yıllardır kullanılmıyormuş gibi küf ve rutubet kokuyordu. Üzerinde kalan eski ter kokusunu alabiliyordum. Başlık ve tulumu birbirine bağlayan fermuarı çektim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Gadya, boğuk gelen bir sesle.

"Biraz ısınmış gibi." Başlık bir an buğulandı fakat sonra yeniden açıldı. Oturup dinlenmek istiyordum fakat harekete geçmeliydim. Artık Liam'ın kapsülünün Gümüş Sahili'nden sonsuza dek ayrılmasına büyük olasılıkla yarım saat gibi bir vakit kalmıştı.

Giyinerek biraz ısınabilmesi için Gadya için de hızla bir tulum indirdim.

"Hemen dönerim," dedim, tulumu kıyafetlerinin üzerinden ve yaralı bileğinden geçirmesine yardım ederek. Artık oturduğu için kanama durmuş da olsa, bileğinin ne kadar şiştiği botunun üzerinden bile anlaşıyordu. "Ve umarım Liam'la birlikte dönerim."

Gadya güçsüz bir şekilde başını salladı. "Elinden geleni yap. İkimiz için de."

"Yapacağım."

Asansör iskelesine tırmandım. Her tarafı, duvarları, yerleri ve tavanı tavuk kümesi gibi metalden yapılmıştı. Bu kıyafetle yürü-

mek çok zordu çünkü başlık en azından bir on kilo ekliyordu. Sağ elimde Liam için aldığım tulumu taşıyordum, sol elimde ise tulumun başlığını. Eğer önce Liam'ı nasıl kurtaracağımı bulabilirsem, sonra diğer arkadaşlarımızı da teker teker kurtarabilirdik. Arkama baktığımda Gadya'nın beni izlediğini gördüm. En sonunda böyle tek başıma kalacağımı hiç düşünmemiştim. Herkes aklıma gelirdi: Liam, Gadya, Markus, Sinxen, David ya da Rika bile. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

Asansörün metal ızgaralı kapısını çektim ve duvarların birinde asılı duran dokunmatik ekrana baktım. Ekrandaki düğmeler tulumun hantal elleri düşünülerek büyük yapılmıştı. Kolumu kaldırarak üzerinde 20. SEVİYE yazan düğmeye bastım. Hemen ardından asansör hareket etti.

İnişin yumuşak olacağını düşünmüştüm. Fakat asansör hareket edince bir metre kadar gıcırtilar duyuldu ve sonra da öylece durdu.

Yana doğru tökezleyerek kaskımı metal ızgaraya vurdum ve dayanıksız kafesin içinde dengemi sağlamaya çalıştım. Elimdeki tulumu ve başlığı düşürdüm. Aceleyle hareket ederken asansörün çalışmayabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Herhalde asansör de bu terk edilmiş şehir gibi yok olmaya yüz tutmuş, diye düşündüm. Zihnimde korkunç görüntüler belirdi. *Ya burada sıkışıp kalırsam? Veya kablo kopar da doğrudan aşağıya düşersem?*

Sonra asansör yeniden aşağıya doğru hareket etmeye başladı. Parmaklıklara tutundum fakat elimdeki eldivenlerle tutunabilmek çok zordu. Kendimi iki duvarın kesiştiği yere bastırdım. Asansör hızlanmıştı ve gıcırıyordu.

Gadya artık çok yukarıda kalmıştı ve başımı kaldırdığımda onu göremiyordum çünkü açı çok dikti. O nedenle aşağıya, gitmekte olduğum yöne, birkaç nokta ışık haricinde önümdeki uçsuz bucaksız karanlığa doğru baktım.

Asansör paneline baktım. Düğmelere bakılırsa altmış altı seviye vardı. Bu sanki cehennemin donmuş haline doğru alçalmak gibi bir

histi. İleride titreşen o küçük ışıklara odaklandım. Liam'ın kapsülünün götürülmesine ne kadar zaman kaldığını bilmiyordum. Fazla zaman kalmadığını tahmin ediyordum. Asansör sonunda yirminci seviyede sarsılarak durdu. Gürültülü kapıyı iterek açtım ve karanlığa doğru baktım.

Bir an nereye gitmem gerektiğini sorabilmek için Clara'nın hâlâ yanımda olmasını istedim. Bulunduğum yerden Liam'ın ışığı yanan kapsülünü görmem zorlaşmıştı. Yaklaşık dört yüz metre ilerideki dar bir yürüme yolunun dönemecinin ardından gelen hafif ışığı zorlukla seçebiliyordum. Liam için getirdiğim tulumu ve başlığı asansörden dışarıya sürükledim. Nefesimin sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Üzerimdeki tuluma rağmen, dışarıda sıcaklığın dondurucu bir seviyede olduğunu hissedebiliyordum. Liam gibi şoklanarak dondurulmuş olmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemiyordum. Hayattayken, sıcak ve insanken bir anda havasız, buz gibi bir kapsülün içine sonsuza dek *ya da parçalara ayrılana kadar* hapsedilmek...

Tulumu ve başlığı arkamdan sürükleyerek kapsüllere doğru giden metal yürüyüş kısmında ilerlemeye başladım. Arada sırada yukarıya, at nalı şeklindeki aydınlık odanın pencerelerine doğru bakıyordum. Kendimi bir okyanusun dibindeymiş gibi hissediyordum. Gadya'dan hiçbir iz yoktu.

O kadar karanlıktı ki sanki bir rüyadaydım. Üzerimde ve altımda birçok kat vardı. Fakat bana yol gösterebilecek hiçbir şey yoktu. Gözümün önündeki eldivenli elimi bile güçlkle seçebiliyordum ve yaklaştıkça ancak kapsülleri belli belirsiz silüetler şeklinde görüyordum.

Sonunda ilk sıraya ulaştığımda biraz nefes alabilmek için durdum. Yakından bakıldığında kapsüller dik duran, yuvarlak kenarlı tabutları andırıyordu. Yumurtaya benzeyen, pürüzsüz, beyaz bir maddeden yapılmışlardı. Her biri yürüme yolundan yaklaşık otuz santim kadar geride duruyordu.

Altırları soluk mavi renginde parlıyordu. Her kapsüle tüplerin girdiğini gördüm. Bu tüpler, büyük bir soğutma sisteminin parçaları

gibi görünüyordu. En yakınımda duran kapsülün içine baktım fakat içi karanlık olduğu için kimseyi göremedim.

Yola devam etmeye hazırlanırken, eldivenlerimi kapsülün üzerinde gezdirdim. Üzerinde sadece düğmeler ve kulplar vardı. Elimi çekmek üzereyken başparmağım tek başına duran bir düğmeye dokundu.

Başlığimdaki cam pencere, birden yanan ışığı kırarak yüzüme yansıtı. Gerçek bir pencere yerine bir video ekranına baktığımı fark ettim ve kapsülün içindeki kişinin yüzü canlı olarak ekrana yansıdı.

Tanımadığım bir erkeğin yüzüydü. Öylesine bir yandaşın... Boyalı yüzü sanki balmumundanmış gibi görünüyordu. Başına takılan ve tıbbi bir başlığı andıran mekanizma, hareketsiz kalmasını sağlıyordu. Gözleri kapalıydı ve oksijen maskesi takıyordu.

Video ekranının altında kırmızı sayılar vardı. Ayrıca hareket eden çizgiler de yaşam belirtilerini gösteriyordu. Tüm çizgiler düzdü fakat hiçbir alarm çalmıyordu.

Kapsülün tersten bir yaşam desteği gibi olduğunu fark ettim. Yalnızca içindeki kişi ısınmaya ve kalbi atmaya başlarsa sorun çıkmış oluyordu. *Bu korkunç yerde düz çizgi her şeyin yolunda gittiğini gösteriyordu.*

Güçlkle kapsülün önünden ayrıldım, tulum ve başlığı alıp hızlıca yürüyüş yolunda ilerlemeye başladım. İleride Liam'ın titreyen ve parıltıyan ışığını görebiliyordum. Beni çağırıyordu.

Aslında burada bir bakıma Gençlik Çeşmesi'ni bulmuştum. Bu çocukların hiçbiri yaşlanmayacaklardı. Fakat bu korkunç bir çeşmeydi çünkü hayatınızı sizden alıyordu. Bu çocuklar sanki ölmüş ve mumyalanmış gibi saklanıyorlardı.

Sanki saatlerce yürümüştüm. Tulum olmasaydı Liam'a iki dakikada ulaşabilirdim. Fakat tulumla sanki on dakika gibi geliyordu ve vaktimizin giderek azaldığını çok iyi biliyordum. İki tarafımda uzayıp giden kapsüller vardı. Karanlık olmalarına rağmen neredeyse hepsinin içinde donmuş bir beden olduğunu biliyordum.

Başımdaki başlıkla her şey o kadar sessizleşmişti ki sanki kulaklarımda radyo sesi duyuyor gibiydim. Sanki adanın sesleri hâlâ

kafamın içindeydi ve bana eşlik ediyordu. *Bu seslerden hiç kurtulabilecek miydim acaba?*

Yürümeye devam ettim.

Liam'ın bedenini taşıyan ışıklı kapsüle ulaştığımda, dışarıdaki hava sıfırın çok altında olmasına rağmen tulumun içinde sırsıklam terlemiştim. Saçlarım ıslanmıştı ve gözlerimi kırpıştırarak yüzüme düşen saçları çekmeye çalıştım.

Beceriksizce ilerleyerek Liam'ın kapsülüne doğru döndüm. Kapsülün altından minyatür spot ışıklarını andıran beyaz ışık huzmeleri yayılıyor, hatlarını aydınlatıyordu.

Ne yapacağımı çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Hangi düğmelere basacağımı ve onu zamanında eritip eritemeyeceğimi bilmiyordum.

O mavi gözlerinin açılmasını, sesini yeniden duyabilmeyi, dokunuşunu tenimde hissedebilmeyi çok istiyordum. Ayrıca şu an onun yardımına da ihtiyacım vardı.

Kapsülü aydınlatılmış olduğundan, önündeki düğmelerin ne olduğunu çözebilmem kolay olmuştu. Üzerinde GÖRÜNTÜLEME yazan bir düğme gördüm ve önce ona bastım.

Video ekranı açıldı ve Liam'ın yüzü oldukça net bir şekilde ekranda belirdi. Büyülenmiş bir şekilde orada öylece durup ona baktım. Gözleri kapalıydı ve oksijen maskesi de yüzünün bir kısmını gizliyordu. Kahverengi saçları, içerideki sıvının içinde yüzüyordu. Tıpkı dışarıdaki hava gibi nefesim de bir anlığına donup kalmıştı. Karşımdaki görüntü dayanabileceğimden fazlaydı.

Ne olursa olsun o hayattaydı.

Düşüncesi bile şok ediciydi; sanırım bir tarafım bunun gerçek olabileceğine inanamıyordu.

“Liam,” diye mırıldandım. Huzurlu görünüyordu. Yaralı gibi değildi. Başındaki başlık ve oksijen maskesi olmasa uyuduğunu düşünebilirdim.

Aceleyle üzerinde MANUEL KONTROL yazan kolu çektim. Kapsülde ani bir değişiklik olmasını bekledim fakat hiçbir şey olmamıştı.

Ekranın üst köşesinde geri sayım saatini, andıran numaralar olduğunu gördüm. “15.49” yazıyordu.

Sanırım bu Liam’ın bir kez daha benden alınmasına ne kadar kaldığını gösteren saatti. *Bunun olmasına izin vermeyecektim.*

Kapsülün üzerindeki tüm düğme ve kollara baktım. Kapsülün içindeki kişileri eritmenin biraz daha kolay olacağını umut etmiştim. Fakat bu kolların çoğunun üzerinde hiyeroglifleri andıran işaretler vardı.

Manuel kolunu bir kez daha indirip kaldırdım fakat hâlâ bir değişiklik olmamıştı.

Aniden kulaklarımda hissettiğim çınlama sesi arttı ve sıçramama neden olan yüksek, elektronik bir ses duyuldu. Ardından da cılız bir ses geldi:

“Alenna?”

“Gadya!” diye cevap verdim. Başlığın içinde bir çeşit ses sistemi olmalıydı.

“Seni duyabiliyorum,” dedi, cızırtının arasında. “Burada bir mikrofon buldum.”

“Ve ben de Liam’ı buldum. Yaşiyor! Fakat fazla zamanımız yok. On beş dakikamız kaldı.”

“Seni buradan görebiliyorum. Şu anda seni izliyorum.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum! Onu nasıl kurtarabileceğimi çözemiyorum. Bu çılgınlıktı.” Çaresizlikten gözlerim dolmuştu ve kendimi tutamıyordum. Bir damla gözyaşı gözümünden düşerek yanağımdan aktı. “Bana yardım edebilir misin?”

“Ben de ne yapılması gerektiğini bilmiyorum...” Bir cızırtı ile Gadya’nın sesi kesildi.

Liam’ı eritebilmenin bir yolunu bulmak için kapsülün üzerine bir kez daha baktım. Bir düğme varsa da ben göremiyordum. Manuel kontrol kolunun işe yaramadığına inanamıyordum. Kapsüldeki saat bana yalnızca on iki dakikam kaldığını söylüyordu.

“Clara’yı yeniden çalıştırmalıyız,” dedim sonunda. Her şeyi çözebilecek bir düğme olabileceğini düşündüğüm için kendime hâlâ çok öfkeliydim. Sonunda şansım bitmişti.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” dedi Gadya’nın sesi. İçindeki acı ve korkuyu hissedebiliyordum.

“Biliyorum. Fakat deneyebilir misin? Yoksa onu kaybedeceğiz.”

Bir duraklamadan sonra, “Tamam,” dedi.

Hâlâ Liam’ın monitördeki yüzüne bakıyordum. Bir hayalet gibiydi. Bu dünyadan değildi sanki.

“Şimdi açıyorum,” dedi Gadya. “Duvarda bazı komutlar buldum. Sırayla basılması gereken düğmeler var.”

Bir dakika kadar sonra yüksek, elektronik bir ses duydum. Bu sefer ses kesinlikle Gadya’dan gelmiyordu. Kapsülün yanındaki metal çıkıntıya oturdum.

“Bölgesel sinir ağları aktive ediliyor,” dedi bilgisayarın sesi. Hemen ardından, “Merhaba, Ben Clara. Gümüş Sahili tesisinin elektronik tur rehberiyim. Kesintiden dolayı özür dileriz. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Ses kesildi. Sanki az önce olanları hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

“Yardıma ihtiyacımız var!” dedim.

“Yasak bölgede bulunuyorsunuz,” diye cevap verdi ses. Fakat bu sefer az önceki gibi bağırıyordu yalnızca endişeli gibi bir tonda konuşmuştu. “Kaybolmuş olmalısınız. Güvenlik sizi oradan çıkartacak. Tehlike altında bulunuyorsunuz.”

“Bana bilmediğim bir şey söyle!” diye sözünü kestim. “Bak, bu kapsülü nasıl eritebilirim? Bana ne yapacağımı söyle.”

Yalnızca on dakikam kalmıştı.

Ses beni duymazlıktan gelmişti. “Lütfen güvenlik ekibini bekleyiniz.”

“Belki bir dahaki sefere,” diye çıktım, hâlâ düğmeleri ve kolları inceleyerek. Clara pek de yardımcı olmuyordu. Tam Gadya’dan onu yeniden kapatmasını isteyecektim ki aklıma bir fikir geldi.

Oldukça riskli bir şey yapmak zorundaydım.

Bir deli cesaretiyle kapsülde büyük bir problem varmış gibi davranacaktım; belki Clara o zaman bana değil Liam'a odaklanabilirdi. "Hey, bekle!" diye bağırdım, ellerimi kapsülün üzerindeki düğmelerin üzerinde aşağıya yukarıya sallayarak. "Burada bir sorun var! Acil durum! Acil durum!"

"Tanılayıcı kontrolü yapılıyor," diye cevap verdi ses. "Lütfen kapsülden uzaklaşınız."

Bilgisayarın kapsülün içindekini her şeyden önemli göreceği konusunda haklı çıkmıştım. Ses büyük olasılıkla, çoktan yok olmuş güvenlik görevlilerinin karşılaşılacak her türlü soruna müdahale edeceklerini düşünüyordu.

"Kontrol tamamlandı," diye devam etti. "Herhangi bir sorun bulunamadı. Lütfen acil durumun türünü belirtiniz."

Esas sorun bendim elbette fakat ses bunu bilmiyordu. Ellerimle hiç durmadan düğmeleri kurcalıyor Liam için tehlikeli olabilme ihtimaline rağmen kapsülüne geçici bir zarar vermeye çalışıyordum.

Onun hayatıyla kumar oynadığımın farkındaydım fakat bu onun kurtarabilmemin tek yolu olabilirdi. Bir şey yapmazsam zaten ölecekti.

"Kapsülü yeniden kontrol et!" diye bağırdım. Sekiz dakikam kalmıştı. "Bu şeyi manuel olarak nasıl eritebilirim?" Son bir kez ellerimle kapsülün üzerindeki düğmelere vurdum. Manuel kontrol kolunu da delirmiş gibi defalarca yukarıya ve aşağıya çekip ittim.

Kapsülün üzerindeki video ekranına bakıyordum. Liam hâlâ tamamen donuktu ve şimdiye kadar yaptıklarımın ona en ufak bir etkisi olmamıştı. Fakat sonunda Clara'nın baktığı bilgiler her neyse onda bir değişiklik yapmış gibiydim.

Aniden uzaktan gelen bir biipleme sesinin gittikçe yükseldiğini duydum. Sanki bir şey bana doğru geliyor gibiydi. Kenara çekildim.

"Uyarı! Hata!" dedi bir ses. Bu Clara değil, farklı bir sestti. Boğuk ve robotumsu, daha sıradan bir sestti. Kafam karışmıştı fakat sonra sesin kapsülden geldiğini anladım.

“Gördün mü?” diye bağırdım. Kapsülün her yanında ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı. Liam’ın yüzünü aydınlatan beyaz ışık birden kırmızıya dönmüştü. “Bir şeyler yap, Clara!”

“Acil durum eritme işlemini başlatmak için lütfen kırmızı düğmelerle sırasıyla üç-yedi-dört-iki-sekiz tuşlarına bastıktan sonra girişi tuşlayınız,” dedi sonunda Clara, kapsülden gelen sesin arasında. Numaraları girerek girişi tuşladım.

Şimdi iki makine de aynı anda konuşuyorlar, birbirlerine söyleniyorlardı. Bip sesi de devam ediyor, öfkeli bir arının vızıldaması gibi beynime işliyordu. Ve bu karmaşanın arasında da Gadya’nın sesini duyurmaya çalıştığını fark ettim.

Çaresizlik içinde bağırdım. Hiçbir şey olmuyordu. *Liam’ı öldürüyor muydum?* Hayatımda âşık olduğum ilk erkeği yanlışlıkla öldürecek miydim? Sesler ve ışıklar dayanılmayacak bir seviyeye ulaşmıştı. *Altı dakikam vardı.* Dizlerimin üzerine çöktüm.

Sonra bir anda her şey değişti.

Sesler kesildi.

Işık loşlaştı.

Ve her şey başladığı kadar çabuk bitti.

Kapsülün içinde Liam’ın ekrandaki yüzünü örten bir buhar vardı. Sonra da ekran karardı.

“Numune 112-782-B için acil durum eritme işlemi başlatıldı,” dedi Clara.

“Bu kapsüle dokunmayınız. Kendi güvenliğiniz için kapsülden uzak durunuz. Kısa süre sonra silahlı bir güvenlik ekibi orada olacak.”

Sesi duymazdan gelerek ayağa kalktım ve kapsülün karanlık ekranına baktım. Soğuğa rağmen başlığımı ekrana dayadım. Ve sonra içinden kırılma ve çatlama sesleri geldiğini duydum.

Clara hâlâ sıcaklıkla, radyasyonla ve tehlikelerle ilgili konuşuyordu. Fakat umurumda değildi. Sessiz bir dua gibi Liam’ın ismini kafamın içinde tekrarlayıp duruyordum. Zamanında eriyecek miydi, bilmiyordum.

Bir saat gibi gelen bir dakika geçmişti.

Sonra kapsülün ön kısmının kilitleri açıldı ve otomatik menteşeler kapağı açtı. Şaşkın bir şekilde bir adım geriledim. Kapağın açılmasıyla birlikte kapsülün içinden bir bulutu andıran yoğun, beyaz buharlar tütmeye ve aynı zamanda aşağıdan sular fışkırmaya başladı. Bir an için Liam'ın cansız bedeninin ayaklarımın dibine düşeceğinden korktum.

Fakat sonra içeriden gelen ani bir nefes sesi duydum.

Hava almak için çabalayan birinin sesiydi.

Önce bir el belirdi ve sonra da Liam'ın maskeli yüzü. Başındaki metal başlığı çekip çıkardı. Oksijen maskesini de çıkarıp bir kenara fırlattı. Bedenini kaplayan sıvı soğuk havada çoktan kurumaya ve bir ölünün teni gibi beyaz, pudramsı bir hale gelip dökülmeye başlamıştı.

Hiçbir şey yapamayacak kadar şaşkın bir şekilde orada öylece kalakalmıştım.

Bunun bir rüya olmasından korkuyordum. Eğer konuşursam ya da hareket edersem uyanacağımdan korkuyordum.

Liam dikkatli bir adım attı. Henüz beni görmemişti. Bedenini kapsülden tamamen çıkarabilmek için dengesini sağlamak amacıyla kolunu kapsülün dış kısmına koydu. Fakat sonra kayarak buzlu zemine düştü.

"Liam," dedim. Bir kez daha ismini haykırmak istedim fakat sesim bir fısıltıdan öteye geçemiyordu ve bunun nedeni hem başımdaki başlık hem de düğümlenen gözyaşlarımdı.

Başını kaldırdı ve sonunda orada olduğumu gördü. Bir an yüzünde belli belirsiz bir öfke belirdi. Fakat sonra kaskın üzerine yansıyan görüntülerin ardına bakmayı başararak beni tanıdı. Yüzüne bir rahatlama ifadesi yayıldı.

Fakat sonra bir şey daha fark etti.

"Lanet olsun." Sesi alçak ve kısıktı. Yarım bir gülümsemeyle bana baktı. "Çıplağım, değil mi?" Öyleydi fakat yine de koşup ona sıkıca sarılmak istiyordum. "Çok soğuk... Neredeyim?"

“Liam, yaşıyorsun!” dedim. Gözyaşlarımın yanaklarımdan yağmur damlaları gibi süzüldüğünü hissediyordum. Gözyaşlarım bana içinde olduğum tulumu unutturmuştu ve ileriye doğru atılarak tulumumla ona elimden geldiğince sıkı bir şekilde sarıldım. O da çılgınca titreyerek bana sarıldı.

Onu hiç bırakmak istemiyordum. Soğuğa, bilgisayar seslerine ve çalan alarmlara rağmen sonsuza kadar burada kalmak istiyordum.

“Ne oldu bana?” diye sordu. Bu kadar çabuk iyileşiyor olmasına şaşırmıştım. Ona getirdiğim tulumu aldı ve dayanılmaz soğuktan korunmak için hızla giyinmeye koyuldu.

“En son yandaşlarla savaştığımızı hatırlıyorum. Sonra algılayıcılar geldi ve...” Öksürmeye başlayınca sustu.

“Seni götürdüler ve buraya getirdiler. Gri bölgedeki şehirdeyiz. Öldüğünü sanmıştım.”

“Sanırım ben de öyle.”

Doğrulmasına yardım ettim. Tulumu giymişti. Başlığı takmasına da yardım ettim. Kulaklarındaki soğuk yanıkları görüyordum fakat onun dışında iyi görünüyordu. Kapsülün içindeki sıvının, numunenin zarar görmemesi için bir çeşit koruyucu görevi gördüğünü anladım.

“Vay be.” Artık sesini başlığımıdaki kulaklıktan daha net duyabiliyordum.

Liam koskocaman bir mağarayı andıran bu yerde, ucu bucağı görünmeyen kapsülleri dehşete düşmüş gözlerle izliyordu. “Bunlar da ne?”

“Hibernasyon kapsülleri,” dedim. “Bu adayı her kim yönetiyorsa, algılayıcılar tarafından getirilen çocukları donduruyor ve sonradan BKİ’de parçalara ayrılarak incelenmek üzere kapsüllere koyuyor. Buraya arşiv diyorlar.”

Birden Clara’nın sesiyle sustum. Onu tamamen unutmuştum. “Gümüş Sahili tesisinin kurallarını çiğnemektesiniz.”

“Dinleme onu,” dedim Liam’a. “Burayı kontrol eden ve işlerin yürümesini sağlayan bir bilgisayar sistemi o kadar. Burada yalnızca bilgisayarlar var. Artık hiç insan kalmamış.”

Ses konuşmaya devam ediyordu fakat Liam ve ben tulumlarımız ve başlıklarımızın içinde öylece durmuş birbirimize bakıyorduk. "Hayatımı kurtardın," dedi Liam.

"Sen de benimkini kurtardın."

Sonra kulaklıklarımızdan başka bir ses duyuldu: "Alenna! Liam! Acele edin."

Bu Gadya'nın sesiydi. Liam şaşırmışa benziyordu.

"Gadya da burada," diye açıklama yaptım, "fakat bileğini kırdı. İzleme bölümünde bekliyor." Yaklaşık bin beş yüz metre kadar yukarıda bulunan kavisli pencereyi işaret ettim.

"Gadya, sen misin?" dedi Liam, başlığındaki mikrofona doğru konuşarak.

"Evet." Sesi zayıf geliyordu. "Kıcınızı kaldırıp buraya gelin, tamam mı? Liam'ın kapsülündeki zaman dolmak üzere ve yakında arşivi terk edecek. Sonra ne olacağını bilmiyorum. Oyalanmayı bırakın."

"Hâlâ aynı Gadya," dedi Liam. Sesinden gülümsediğini hissedebilmiştim.

Sonra Gadya yeniden konuştu ve bu sefer sesi daha endişeli geliyordu. "Çocuklar? Başka bir sorunumuz var."

"Ne?" diye sordum.

"Az önce bir ses duydum."

Paniğe kapılmamaya çalıştım. "Nasıl bir ses?"

"Metalik bir ses. Gıcırta gibi. Sanki içeri girmeye çalışan bir algılayıcının sesine benziyordu. Kapıdan mı yoksa telsizden mi geldiğinden emin değilim."

Liam ve ben gözlem balkonunun penceresine doğru baktık. "Oraya gitsek iyi olacak."

Hâlâ tam olarak normale dönmemişti fakat harekete geçmek için oldukça istekliydi.

Tam o sırada kulağımdaki telsizden korkunç bir çığlık duydum.

"Hayır!" diye bağırdı Gadya. "Şimdi olmaz!"

Kanım donmuştu. Onu hiç böyle bağıırken duymamıştım. Eğer yukarıda, onun yanında bir şey varsa, yardım için yeteri kadar hızlı bir şekilde yukarı çıkamayacağımızı biliyordum.

“Neler oluyor?” diye bağırdım, yukarıdaki aydınlık pencerelere bakarak. Buradan hiçbir şey net olarak görünmüyordu.

“Bir algılayıcı!” dedi bağırarak. “Minyatür bir tane! Bir çeşit robota benziyor!”

“Saklanacak bir yer bul!” diye bağırdı Liam.

“Tulumları bulduğumuz odaya saklan!” diye ekledim. “Oraya tırman. Kapıyı kilitle!”

“Hayır!” diye bağırdı Gadya. “Anlamıyorsunuz! O burada benim yanımda değil. *Orada ikinizin yanında! Numune arşivinde!*”

Ve sonra metal zemine sürünen ince metal kolların o dehşet verici sesini duydum ve Liam ve bana saldırmak üzere olduklarını fark ettim.

23 KAÇIŞ

Liam kolumdan yakaladı ve bize doğru gelmekte olan her neyse, onunla benim aramıza girmeye çalıştı.

“Ne yapacağız?” diye bağırdım.

“Sesini duyuyorum fakat nerede olduğunu göremiyorum!” dedi Liam, korkunç boşluğun karanlığına doğru bakarken.

“Kulaklarını kullan.”

Hızla yükselen sürtünme sesinin nereden geldiğini bulabilmek için arkama doğru döndüm. Başlık, görmemi ve duymamı engelliyordu. Sık sık nefes almaya başlamıştım. Nefes nefese kalıyor ve kendimi kontrol edemiyordum.

Clara, minyatür algılayıcıyı ben Liam’ın kapsülüyle oynarken çağırması olmalıydı. Ne zaman bir bölgeden başka bir bölgeye geçsek ya da bir sınırı aşsak ortaya çıkıyorlardı ve bunu unutmuştum. *Hayat ve ölüm arasındaki çizgiden daha büyük bir sınır olabilir miydi?* Yalnızca algılayıcıların iç mekân için tasarlanmış küçük türlerinin de olabileceği aklıma gelmemişti.

“Solunuzda!” diye bağırdı Gadya, kulaklıktan. Liam ve ben döndüğümüz sırada karanlığın içinden ince bir kol belirerek başlığımın hemen yanından geçti. Liam kola vurmak için uzandı fakat kol karanlıkta ondan kurtulmayı başardı.

Bu robot bizi alırsa ne olacaktı? Bizi öldürmeyebilirdi fakat belki kapsüllere tıkarak hamburger etleri gibi dondurabilirdi. Onun için bizim bir önemimiz yoktu. Parçalara ayrılıp incelenmek için var olan etten ibarettik. Ve nedenini hâlâ bilmiyordum.

Ölümde de bir onur vardı. Bunu çarkta yandaşlarla savaştığımız sırada öğrenmiştim. Fakat bu terk edilmiş yerde canlı canlı dondurularak sonsuz bir uykuyla uyutulmanın neresi onurluydu? Sonsuza dek dondurulmak, ölümden de kötüydü.

"Ah, hayır," dedi Gadya. Artık bağırmıyor olması daha fazla korkmama neden oluyordu. "Bir taneden fazlalar."

"Neredeler?" diye sordu Liam.

"Her yerde. Her yönden yaklaşıyorlar. En az beş tane var. Denizanası gibi süzülüyorlar."

Bu çok komikti. Başaramayacak olan kişinin Gadya olacağını sanıyordum çünkü o yaralıydı ve gözlem odasında adanın yüzeyine daha yakındı. Bizim burada güvende olacağımızı sanmışım.

Fakat yanılmışım.

"Bilgisayarla konuş," dedi Liam. "Onları bir şekilde durdurmasını sağla."

"Clara!" diye bağırdım. "Seçim araçlarına ya da isimleri her neyse onlara bizi rahat bırakmalarını söyle! Bunu yapmak zorunda değilsin."

Karşılık veren sesi sakindi. "Daha önce size gözlem odasına çıkmanızı söylemiştim fakat siz bunu yapmadınız. O nedenle personel dönene kadar oradan alınarak koruyucu gözaltında bekletileceksiniz."

"Onlar geri dönmeyecek!" diye bağırdım. "Anlamıyor musun?" Artık metalik seslerin Gadya'nın söylediği gibi her yönden yaklaşmakta olduğunu duyabiliyordum. Bize hangi taraftan gitmemiz gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Fakat sesi cızırtılara karışıyordu. Ona Clara'yı yeniden kapatması için bağıırıyordum fakat beni duymuyordu.

"Buradan çıkmak istiyoruz," dedi Liam, Clara'ya. "Yalnızca gözlem odasına gitmemize izin ver ve biz de sorun çıkarmadan buradan ayrılacağız, tamam mı?"

“Gümüş Sahili kurallarını uyguluyorum,” dedi ses. “Yaptıklarınız yüzünden sizi alkoymak zorundayım.”

Bir şeyin kolumu tuttuğunu hissettim. Bir algılayıcı olduğunu düşünerek içgüdüsel olarak kolumu geri çektim. Fakat kolumu tutan Liam’dı.

Ona baktım. Başlıklarımızın penceresinden göz göze geldik. “Alenna, büyük olasılıkla bu seferkinden kurtulamayacağız,” dedi, şaşırtıcı derecede sakın bir sesle. “Bu şeyler bizi alacak, kapsüllere koyacak ve donduracaklar. Ve kimse bizi bulamayacak.”

“Bunu biliyorum!” diye bağırdım. Algılayıcının kolunun bizi yakalamasına yalnızca birkaç saniye kalmıştı.

“Yeniden donmayacağım. Asla. Ve senin de dondurulmana izin vermeyeceğim.”

“O halde kaçmalıyız!”

“Nereye? Bu şeyler bizden çok daha hızlı hareket ediyorlar.”

Buna verecek bir cevabım yoktu.

“Peki ya kaçmazsak?” dedi birden Liam. “Ya bizden hiç beklenmeyecek bir şey yaparsak?”

Boş gözlerle ona bakıyordum. “Yani?”

“Başlıklarımızı çıkartarak birlikte benim kapsülüme girsek ve bizi buradan götürmelerini beklesek. Sonra bizi taşıdıkları hava aracını kaçıarak çarktan kaçsak?”

Bu fikri tartışacak zamanım yoktu. Çılgınca ve kötü düşünülmüş bir fikirdi ve büyük olasılıkla başarısız olacaktı. “Haydi o halde!” diye bağırdım.

Gadya da bizi dinliyordu ve telsizden konuştu. “Acele edin. Bir dakikadan az kaldı!”

Fakat sonra eğer gidersek Gadya’yı zor durumda bırakacağımızı fark ettim. Ya kan kaybından ölecekti ya da bu algılayıcılardan biri tarafından götürülecekti. “Bekle biraz! Gidemeyiz!” diye bağırdım aniden. “Seni bırakamam.”

“Yapmak zorundasın! Büyük ihtimalle beni bulur ve dondururlar... Bizi kurtarmak için buraya geri döndüğünüzde diğerleriyle birlikte burada bekliyor olacağım.”

Bunu yalnızca karar vermemizi kolaylaştırmak için söylediğini biliyordum. Bir an durakladım.

“Haydi!” diye bağırdı Gadya telsizin cızırtılı hoparlöründen. “Yoksa hepimiz öleceğiz. Çarktaki tüm kasabalılar ölecek. Liam ve sen bizim tek şansımızsınız!”

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadan başlığımı sökercesine çıkarmaya başlamıştım bile. Soğuk dayanılmazdı. Sanki yüzümdeki deriyi yüzmek için beni saran canlı bir varlık gibiydi. Dışarısı buradan daha soğuk olamazdı. Liam’ın bir saniye bile bu soğuğa nasıl dayandığını anlayamamıştım.

“Seni almak için geri döneceğiz!” diye bağırdı Liam, Gadya’ya.

Ağlamak istiyordum. Gadya tüm yolculuk boyunca yanımda olan tek kişiydi ve şimdi kendimi onu bırakıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Fakat o haklıydı. Eğer bu çarktan çıkamazsak, kimse çıkamayacaktı. En azından çok uzun bir zaman...

Kapsülün üzerindeki geri sayım hâlâ devam ediyordu.

Otuz iki saniye kalmıştı.

“Çabuk olun, ahmaklar!” diye bağırdı Gadya.

Yaptığı fedakârlığın tüm kasabalılar için olduğunu biliyordum. Yalnızca Liam ve benim için değildi. Eğer kurtulabilirsem dönerek adadaki herkesi kurtaracağıma kendi kendime söz verdim.

Liam da gözlerinde vahşi bir pırıltıyla başlığını hızla çıkardı. “Bu plan gerçekten de işe yarayabilir!” diye bağırdı. “Haydi! Haydi!”

Kapsülün kapısını açtım ve içeriye ilk ben girdim. Arkamdan da Liam girdi. İçerideki sıvı donup pudra gibi döküldüğünden, içeride ikimiz için de yer vardı. Fakat sıkıştı.

Başlığa bir tekme savurarak ayak altından çektim ve birbirimize olabildiğince sokularak kapsülün içine sığabildik. Liam kapsülün kapısından tutarak kapadı. Kapının basınçla sıkışmaya başlarken

çıkardığı tıslamayı duydum. Liam bana oksijen maskesini uzattı. Maskeyi paylaşmamız gerekecekti.

Clara'nın kaçmamıza engel olmasından ya da donuk olmadığımız için kapsülün çalışmayacağından endişe ediyordum. Fakat her şey otomatik bir şekilde çalıştığı için kapsülün de ne olursa olsun ayarlanan zamanda harekete geçmesini umut ediyordum.

Bir kol, birkaç saniye önce bulunduğumuz metal yürüyüş kısmına gürültüyle çarptı. *Kapsülün içinde olduğumuzu biliyor muydu acaba?*

Liam'a daha sıkı tutunarak başımı omzuna yasladım ve oksijen maskesini ona verdim.

Canlı canlı girdiğimiz tabutun tam önüne bir kol daha kırbaç gibi çarptı. Bu sefer kapsül öne arkaya sallanmış, Liam'la birbirimizin üzerine doğru devrilmemize neden olmuştu.

Sonra bir şey bizi havaya kaldırmaya başladı.

Önce bunun o küçük algılayıcılardan biri olduğunu düşünerek çılgılık attım fakat hareket çok yumuşaktı. Sonra da kapsülün bir çeşit kaldırma makinesi ile kaldırıldığını fark ettim.

Bizi çarktan çıkaracak olan ne olduğu bilinmez taşıta doğru götürüldüğümüzü tahmin ediyordum. Keşke nereye gittiğimizi görebilseydim fakat kapsülün içinde video ekranı yoktu.

Liam'a öyle sıkı tutunmuştum ki sanki tırnaklarım tulumunu delerek tenine batacak gibi hissediyordum. Güçlü kollarını bedenime sarmış, beni koruyordu. Oksijen maskesini paylaşarak kullanıyorduk fakat kapsülün içinde maskesiz nefes alabilecek kadar hava vardı. En azından şimdilik...

Gadya'yı merak ediyordum. Acaba şu an hayatını kurtarmak için mi çabalıyordu? Zihnim bir türlü huzur bulmuyordu.

Kapsül sallandı ve sonra yeniden durdu.

"İyi olacağız," diye fısıldadı kulağıma Liam. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bunun sonumuz olabileceğini biliyordum. Büyük olasılıkla hâlâ yüksek kubbeli numune arşivinin içindeydik ve havada sallandığımızı hissediyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapadım.

Sonra kapsül sarsılarak şaşırtıcı bir şekilde aniden durdu.

Sanki bir şeyin üzerine yerleştirilmiş gibi bir 'tık' sesi duydum. Sanırım başka büyük bir aracın içindeydik. Bir dakika kadar sonra başka bir tık sesi duydum. Ve sonra bir tane daha.

"Neredeyiz?" diye fısıldadım.

"Emin değilim. Bir nakliye uçağında olabiliriz."

"Umarım öyledir." Uçağın arşivden nasıl çıkacağını merak ediyordum. Belki yeraltında bir pistten hatta belki de çatıda bulunan açılır kapanır bir açıklıktan.

Kapsülün dışında, jet motorlarının boğuk gürültüsünü duydum. Her şey sarsılmaya başladı. *Şimdi gerçekten de büyük bir uçağın içinde olmalıydık.* Tabi bundan emin olmanın bir yolu yoktu ama öyle hissediyordum. Çok korkutucu ama aynı zamanda mutluluk vericiydi. Motorların gürültüsü artarken Liam'a biraz daha sıkı tutundum.

"Sanırım sana âşık oldum," dedim aniden, omzuna bastırarak.

Kapsülümüzün patlama ya da başka bir şey geçirme ihtimaline karşı bunu söylemek zorundaydım. Küçükken annem ve babama söylediklerim dışında bu birini sevdiğimi ilk söyleyişimdi. Fakat beni duyup duymadığından emin değildim çünkü gürültü sesimi boğmuş ve Liam karşılık vermemişti.

Uçak ya da bizi taşıyan şey her neyse, hızlanmaya başladığında, kapsül sanki parçalara ayrılıyormuş gibi sarsılmaya başladı. Liam'a bastırduğım bedenim öylesine gerilmişti ki canım yanıyordu. *Koruyucu sıvı olmadan hayatta kalabilecek miydik?*

Liam'ın, "Alenna!" diye bağırdığını duydum. "Sıkı tutun!"

Hemen ardından, gürültü sağır edici tiz bir sese dönüştü ve sanki arşivden yukarı dik bir şekilde yükseliyormuşuz gibi araç ileriye doğru fırladı.

Hiçbir şey göremiyordum. Duyamıyordum. Ve nefes alamıyordum. Fakat baştan aşağıya bir huzurla dolduğumu hissettim. Elimden geleni yapmıştım. Pes etmemiştim. Ve sonunda Liam'ı yeniden bulmuştum.

Eğer ölmek üzereyse bile sanırım bunu kabul edebilirdim.

Sonra aniden yerden uzaklaşarak havada hızla süzölmeye başladık. Her şey sarsılıyor, titreşiyor ve sallanıyordu. Hâlâ Liam'a sıkıca sarılmış bir haldeydim; kollarım ve bacaklarımı bedenine dolamıştım.

Hızla yükselirken gürültünün arttığını duydum. Göğsümde ve yüzümde ani bir basınç hissettim. İnanılmaz bir hızla gidiyorduk.

Yolculuk başlamıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

Bağırmayı bıraktım. Hâlâ hayattaydım. Altımızda bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Kapsülümüzü taşıyan araç havayı bir bıçak gibi yararken hızla ilerliyorduk.

Lütfen hayatta kalabilelim, diye düşündüm. Lütfen buradan çıkmamıza ve diğerlerine yardım etmemize izin ver.

Araç sonunda sabitlenmişti. Havanın azaldığını hissettim ve yeniden maskeyi paylaşarak takmaya başladık. Bedenimin her yanı ağrıyordu. Tam rahatlamaya başlamıştım ki Liam kapsülün kapısını tekmelemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, şaşkın bir şekilde.

"Nerede olduğumuzu öğrenmeliyiz. Etrafa bakınmamız gerek. Eğer umut ettiğim gibi bir nakliye uçağındaysak belki kontrolü ele geçirebilir ve diğer çocukları kurtarabiliriz."

Kapsül genellikle donmuş kişileri taşıyacak kadar dayanıklı olduğundan, Liam kapının alt kısmına sert bir tekme savurunca açıldı. Liam kapsülden çıkarken ben de ona sıkıca tutundum ve onunla birlikte çıktım.

Aslında bir mağarayı andıran ve durmadan sarsılan bir uçağın içinde olduğumuzu fark ettim. Tıpkı Liam'ın tahmin ettiği gibiydi. Havada basınç vardı ve çok soğuktu, o nedenle her nefeste göğsümün yandığını hissediyordum.

Etrafımız, yerlerinden kımıldamamaları için daire şeklinde metal bir aletin üzerine oturtulmuş kapsüllerle doluydu. Bu uçakta yaklaşık kırk tane kadar kapsül vardı. Ve başka bir insan olduğuna dair bir işaret de yoktu. Gümüş Sahili'ndeki her şey gibi bu uçağın da otomatik olduğunu tahmin ediyordum.

“Liam, korkuyorum,” dedim, nefes almaya çalışırken.

Ellerimi tuttu. “Ben de korkuyorum fakat iyi olacağız.”

Uçağın pencereleri yoktu. Fakat sonra ön tarafa yakın bir yerde bir video ekranı olduğunu fark ettim. Kokpite giriş yoktu. Bu uçakta bir kokpit olduğundan da emin değildim. Önümüzde yalnızca yolumuzu kapayan kocaman, metal bir bölme vardı. Demir kenarlıklardan tutunduk ve hızla ilerleyerek monitöre doğru koştuk.

Liam’ın, “Şuna bak!” diye bağırıldığını duydum.

Tutunmaya çalışırken ekrana baktım. Ekranda mavi bir görüntü vardı. Kısa bir süre sonra bu görüntünün gökyüzü olduğunu anladım.

Beyaz bulutlar sigara dumanı gibi yanımızdan hızla geçiyordu. Ne kadar hızlı gittiğimizi bilmesem de, hayatımda hiç bu kadar hızlı gitmediğimi biliyordum.

Uçak sarsıldı. Ekran aniden karıncalandı ve sonra görüntü yeniden belirdi. Kameranin doksan derece kadar bir açıyla aşağıya dönmüş olduğunu fark ettim. Şimdi tam altımızdaki yemyeşil karayı görebiliyordum.

“Çark bu,” dedim, heyecanla.

Şimdi çarkı tüm acımasız ihtişamıyla görebiliyordum. Kamera görüntüsü aşağıya yaklaştıkça, ada da boylu boyunca uzanıyordu, ağaçlar inanılmaz bir hızla altımızdan kayıp gidiyordu. Ada buradan yemyeşil ve sık görünüyordu. Tropik ve garip bir şekilde huzurluydu. Gri bölgeyi çoktan geçmiş olmalıydık. Aşağıda hâlâ bir hiç uğruna birbiriyle savaşıyor ve birbirlerini öldüren dost ve düşmanlarımızın olduğunu düşünmek zor geliyordu.

Acaba David becerilerini kullanarak donmaktan kurtulmuş olabilir miydi? *Belki de hâlâ aşağıda bir yerlerdeydi.* Öyle olduğunu ve onun iyi olduğunu umut ediyordum.

Son birkaç haftamı geçirdiğim bu yeri böyle yukarıdan görebilmek inanılmazdı. Bu açıdan hiç de korkunç ve berbat bir yer gibi görünmüyordu. Fakat Liam ve ben gerçekleri biliyorduk.

Adanın kuş bakışı görüntüsünden büyülenmiş olsam da okyanusun üzerinde uçmak için sabırsızlanıyordum. O zamana kadar bir

algılayıcının çarktan havalanarak uçağımızla savaşaçağım düşünmeye devam edecektim.

Uçak hızlandıkça aşağıdaki ağaçlar yerini beyaz kumlara ve sonra da mavi-yeşil okyanusa bıraktı. Uçak gittikçe yükselirken okyanusun beyaz köpüklü dalgaları altımızda uzaklaşarak küçülüyordu. Başımın döndüğünü hissettim. Herhalde bu yolculuğu uyanık bir şekilde yapan ilk çocuklar bizlerdik.

Yardım bulabilme şansımızın oldukça az olduğunu fark ettim. Her nereye gidiyorsak, oradaki insanlar bedenlerimizi parçalamak ve incelemek üzere bekliyorlardı. Karşımıza başka engellerin çıkacağına şüphe yoktu.

Ekrandaki görüntü yeniden gökyüzüne kaydı. Görünüşe göre rastlantısal şekilde değişiyordu ve şu anda yalnızca mavi gökyüzü ve bulutları gösteriyordu. *Acaba HKPT'den sonra baygın bir haldeyken ve algılayıcılar bizi adaya bırakmadan önce, bizi buraya bu uçak mı getirmişti?* Şimdi bu adanın işleyişini biraz da olsun anlıyor olmama karşın çarkın ne amaçla yapılmış olduğu benim için hâlâ bir sır gibiydi.

Uçak havada hızla süzülürken Liam ve ben birbirimize sarılmaya devam ettik. Bu uçağın sesinde rahatlatıcı bir şeyler vardı; sanki kocaman bir rahmin içindeymişiz gibiydik. Tabi her an uçakta bir yere çakılıp ölebilme ihtimalimizi düşünmezsek.

Fakat yere çakılmıyor, orada öylece durmuş ekranı izliyorduk.

Liam sonunda bana döndü. "Biraz önce söylediklerini duydum. Yani kapsülün içindeyken demek istiyorum."

Yüzüm kızarmaya başlamıştı. *Yani beni duymuştu fakat karşılığında bir şey söylememişti.* Biraz utanmışım. "Öleceğimizi sanmıştım. O nedenle söyledim."

Başımı kaldırıp yüzüne bakarken elimi tuttu. "Sorun değil. Benim de aynı şeyleri hissettiğimi biliyorsun." Ona sıkıca sarıldım. "Algılayıcı beni götürmeden hemen önce bile aklımda sadece sen vardın. Ve sonra gözlerimi açtığımda tam karşımda duruyordun.

Gördüğüm ilk yüz senin yüzündü." Alnımdan öptü. "Çarkta âşık olacağım hiç aklıma gelmezdi."

Gözlerimi kapadım. "Benim de."

Uzun süre birbirimize sarıldık.

Yakın bir zamanda inmeyeceğimizi sonunda anlamıştık. Fakat ikimiz de kapsüle geri dönmek istemiyorduk çünkü dış dünyayla bağımızı koparmak istemiyorduk. Liam'a, o götürüldükten sonra olan her şeyi anlattım: Veidman'a ve Sinxen'a olanları, bariyeri, Keşiş'in Başbakan Harka olduğunu. Liam beni üzüntü, dehşet ve şaşkınlık içinde dinledi.

Sonunda tüm uçağı araştırdık ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için arada sırada uçağın ekranını kontrol ederken kapakları kapalı olan tüm kapsülleri inceledik. Aklımıza gelen tüm farklı yolları denediysek de diğer kapsülleri eritmeyi başaramadık. Numune arşivinde işe yarayan komutlar burada yaramıyordu ve Clara olmadan kapsüldekileri eritmek mümkün değildi.

Ayrıca indiğimizde silah olarak kullanabileceğimiz bir şeyler de aradık fakat her şey uçağa monte edilmiş durumdaydı.

"Sanırım alçalıyoruz," diye seslendi Liam, motorun gürültüsünden sesini duyurmaya çalışarak.

Monitöre bakmak için başımı eğdim fakat hâlâ yalnızca gökyüzü görünüyordu. Birkaç saattir havada olduğumuzu tahmin ediyordum. "İniyor muyuz?" Heyecandan midemin burkulduğunu hissettim. Buna henüz hazır değildim.

"Çok hızlı gidiyoruz. Şimdiye kadar birkaç bin kilometre yol gitmiş olmalıyız. Yeniden kapsüle girsek iyi olur, böylece güvenli bir şekilde inebiliriz." Sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

Keşke sonsuza dek havada kalabilseydik. Parıldayan bir yıldız veya adadaki gölde gördüğümüz o kelebeklerden biri gibi bulutların arasında asılı kalabilsek ve başımıza geleceklerle hiç yüzleşmeseydik.

Ekrandaki görüntü aniden kaymaya başlayınca kameranın yeniden yön değiştirdiğini anladım.

“Vay canına!” diye bağırdım, gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamadan. Şimdi dalga dalga uzanan altın rengi bir şeye bakıyorduk.

Liam yaklaşarak görüntüyü inceledi. “Sanırım bunlar kum tepelikleri.”

“Ne? Karaya çıktık mı yani?” Şaşkın ve korkmuş bir şekilde monitöre baktım.

İlerledikçe ekrandaki görüntü bir anlam ifade etmeye başlamıştı ve şaşırarak uçsuz bucaksız bir çölün üzerinde uçmakta olduğumuzu fark ettim. Hiçbir canlı veya bitki yoktu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki biz fark etmeden altımızdaki okyanus kuma dönüşmüştü.

Sonsuzluğa giden bir kanvas gibi uçsuz bucaksız uzanıyordu. Uzakta bir yerlerde ufuk görünüyordu.

“Haydi artık kapsüle dönelim,” dedi Liam. Dikkatli bir şekilde uçağın orta kısmına doğru ilerleyerek kapsülümüzü bulduk.

Ekrana son defa bir kez daha baktım. Artık o kadar alçalmıştık ki ekranda havalanarak sisi andıran toz bulutlarının oluştuğunu görebiliyordum.

Kulaklarım bir an tıkanı ve sonra alçalmaya devam ettikçe yeniden açıldı. Her nereye gidiyorsak, çok yaklaştığımızı hissedebiliyordum. Belki de inmemize yalnızca birkaç dakika vardı.

“Buralarda bir yerde bir çeşit pist olmalı,” diye bağırdım Liam’ın kulağına. Kapsüle girdik, birbirimize sokulduk ve kapağı elimizden geldiğince sıkı bir şekilde kapatmaya çalıştık. “Biz onların numuneleriyiz! Bir çöle çakılarak burada ölmemiz çok anlamsız olur.”

Uçak alçalıyor gibi biraz daha yavaşladı. Liam’a sıkıca tutundum.

Motorlardan yine sağır edici bir gürültü çıktı. Buralarda bir pist olsun ya da olmasın, uçak birazdan yere inecekti.

“İndiğimizde ne olacak?” diye sordum. Muhtemelen düşeceğimiz gerçeğini ciddiye almamaya çalışıyordum. “Savaşacak mıyız?”

“Eğer mecbur kalırsak.”

Gürültüden onu tam olarak duyamıyordum. Ona iyice sokuldum. Oksijen maskesinden biraz hava almaya çalıştım fakat artık bir işe yaramıyor gibiydi.

Sonra bir patırdı duydum ve biraz daha alçaldık.

“O neydi?” diye sordum, paniğe kapılarak.

“Kanat kapakçıklarıdır belki.” Liam’m bedeni gerilmiş, birazdan olacaklar için hazırlanmıştı. “Bana sıkıca tutun.”

“Tutunuyorum zaten.”

“Daha sıkı tutun. Başını da eğ.”

Söylediğini yaptım. Beni daha iyi korumaya çalışarak kolunu omuzlarıma doladı.

“Alenna?”

“Evet?”

“Sanırım düşüyoruz.”

Başımı sallayarak, “Biliyorum,” diye fısıldadım.

Olanlar belki Clara’nın işiydi ya da belki kapsül sonunda donuk olmadığımızı hissedip garip bir çeşit kendi kendini imha etme yöntemine başvurmuştu.

Yüksekliğimizin ve hızımızın düştüğünü hissediyordum. Artık karadan fazla yüksekte olamazdık. *Keşke neler olduğunu görebilseydim.* Büyük olasılıkla az sonra o kum tepelerinden birine çarpacaktık. Darbe için hazırlandım.

“Liam,” dedim.

Ve sonra çarptık.

Uçak kuma öyle şiddetli çarpmıştı ki bir an başımı kapsülün plastik gövdesine çarptım ve dişlerim birbirine vururken gözlerim karardı.

Sonra yeniden kendime geldiğimde uçak kontrolsüz bir şekilde kumun üzerinde kayıyordu. Kapsülün içine gizlenen kablolar kısa devre yaparken üzerimize kıvılcımlar yağıyordu. Liam bana seslendi.

Yeniden yere çarparak hızla sektik. Başım arkaya öne sarsıldı. Motorlar gürültüyle bağırırken uçak dönerek kayıyordu. Üzerimize

kıvılcımlar yağmaya devam ederken burnuma keskin bir yanık kokusu geliyordu. Yeniden havalanmış mıydık yoksa hâlâ yerde miydik bilemiyordum.

Bir şeye çarptık ve sarsıldık. Sonra bir şeye daha çarptık. *Kum tepeliklerinin çıkıntılarına çarpıyor olmalıydık.*

Buna daha fazla dayanamayacağımızı biliyordum. Uçak parçalanacaktı ve bizim kapsülümüz de fırlayıp gidecekti. *Ölecektik!*

Fakat ölmüyorduk. Bu çok kolay olurdu.

Sarsılmaya ve sekmeye devam ediyorduk. Kapsülün içindeki dolgu malzemesi, beni sert kenarlara başımı vurmaktan koruyan tek şeydi. Tabii bir de Liam'ın beni sıkıca kavrayan bedeni.

Düşüşümüz bir türlü sona ermiyor, dakikalar saatlere dönüşüyordu. Fakat büyük olasılıkla ilk kum tepesine çarptığımızdan bu yana aslında bir dakika bile geçmemişti. Zaman yavaşlayarak, tıpkı gri bölgedeki o korkunç, doğaüstü bariyerin orada olduğu gibi sanki ağır çekim ilerliyordu.

Fakat sonra yolculuğumuz ani bir şekilde sona erdi.

Uçak güç kaybederek sanki bir kum tepesinin kenarından aşağıya kayıyormuş gibi yan yattı. Birbirimize tutunmaya devam ediyorduk.

Sonunda tamamen durduk. Yara bere içinde kalmış ve bitkin düşmüştük. Kapsülün içinde tüm yön kavramımı kaybetmiştim. Yukarıyı ve aşağıyı ayırt edemiyordum. Her tarafım ağrıyordu. Sabit bir yerde duruyor olmamıza karşın denge kavramım da mahvolmuştu ve sanki hâlâ hareket ediyormuşuz gibi hissediyordum.

“Yaşıyoruz,” dedi Liam cılız bir sesle. Sonra da sanki kendimize gelmemiz için sesini yükseltti: “Hâlâ hayattayız!”

Bir süre nefes nefese kalmış bir şekilde orada öylece yattık. Burnuma hâlâ yanık kokusu geliyordu. Benzin de olabilirdi. Kapsülden ve uçaktan çıkmamız gerektiğini fark ettim. Liam da aynı şeyi fark etmiş olacak ki kapsülün kapağını açmaya çalışıyordu. Fakat kapı kırılmıştı ve açılmıyordu.

Kapıya yeniden tekme atmaya başladı fakat ayağını savuracak yeterli yeri yoktu. Kapı yerinden çıkmıyordu.

“Sıkıştık,” dedim. *Bir çölün ortasında, büyük olasılıkla yakıt kaçırın, yere çakılmış bir uçakta, bir kapsülün içindeydik.*

Liam aniden durdu ve ellerimi tuttu. “Duydun mu?”

“Neyi?”

“Sesleri.”

Soğutma motorlarının çatırtısından ve kuma oturmakta olan uçağın sesinden başka bir şey duymuyordum.

Cesaretimi toplayarak fısıldadım: “Acaba?..”

Fakat sonra ben de bir şey duydum. Hemen dışarıdan belli belirsiz gelen bir uğultuydu. Nefesimi tuttum. Sesler arttı ve ayak seslerini andırıyordu. Sanki düşen uçağa insanlar girmişlerdi. Bu olabilir miydi? Dudaklarımı Liam’ın kulağına yaklaştırdım. “Korkuyorum,” diye fısıldadım.

“Güçlü ol,” dedi.

Sonra bir takırtı duyduk. Sanki metal bir şey kapsülümüzün alt kısmına vuruyor gibiydi. Sanki birileri kapsülümüzü uçaktan çıkarmaya çalışıyordu.

“Planımız nedir?” dedim Liam’ın kulağına.

“Onları şaşırtabiliriz. Bu bizim için bir avantaj,” diye fısıldadı. Dışarıdakiler her kimse bizim donuk olduğumuzu düşünüyorlar.” İkimiz de birer ceset gibi hareketsiz duruyorduk. “Eğer kapsül açılırsa arkamda dur yeter.”

“Ben de savaşacağım,” diye fısıldadım.

“Biliyorum. Ben de ona güveniyorum zaten.”

Dışarıdan gelen sesler arttı fakat hâlâ sözcükleri çıkaramıyordum. Bir takırtı daha duyuldu. Sonra bir tane daha. Kapsülümüzün sanki uçaktan sürüklenerek çıkarılıyormuş gibi hareket ettiğini hissettim.

Liam’a daha sıkı tutundum.

Bu insanların kısa süre sonra kapsülümüzü açacaklarını biliyordum. Liam’ın kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. Bedeni sertleşmiş, bir okun gergin yayı gibi kaskatı olmuştu. O kavgaya hazırlanan bir savaşçıydı. Kendimi onun yanında güvende hissediyordum.

Kapsülümüz daha hızlı hareket etmeye başladı. Uçağın gövdesine çarptık. Bir tıkırtı duydum ve sonra kapsülümüzle birlikte başım da dönmeye başladı. Herhalde uçaktan dışarı, kumların üzerine eğimli bir yüzeyden yuvarlanıyorduk.

Kapsül hareket etmeye devam ediyordu. Hareket birkaç dakika daha devam ettikten sonra birden bir duvara çarpmışız gibi ani ve sarsıntılı bir şekilde durduk.

Çarpmanın etkisiyle yüksek sesle bağırıyordum.

Hemen dudağımı ısırardım.

Fakat çok geçti.

Şaşkına dönmüş bağrıışmalar ve bize doğru koşan ayak sesleri duydum.

Ah, hayır, beni duymuşlardı!

“Sorun yok,” diye fısıldadı Liam kulağıma.

Ve sonra bir parçalanma sesi duydum ve kapsülün tepesi devasa, metal bir makasla tek parça halinde koparıldı.

Gözlerime dolan güneş her yeri parlak beyaz bir ışıqla kapladı. Üzerimize doğru eğilip çılgınca bağırarak elleri silahlı gölgeler dışında...

24 DESTINY MERKEZİ

Liam şaşırtıcı bir enerjiyle ellerini kullanarak yukarıya doğru fırladı ve kapsülden dışarı çıktı. Bağırarak insanları korkutmaya çalışıyordu.

Fakat gözlerim ışığa alışmaya başladıkça onların zaten yeterince korkmuş olduklarını görebiliyordum.

“Bu çocuklar uyanık!” diye bağırdı bir tanesi, geri geri tökezleyerek.

Ben de Liam’ın hemen arkasından kapsülden çıktım. Gümüş rengi tulumlarımız çöl güneşinin yakıcı ışığı altında parılıyordu. Görüntüyü netleştirmeye çalışırken hafifçe sallandım.

En az otuz yetişkinin şimdi kapsülün etrafında toplanmaya başladığımı fark ettim. Bir kum tepesinin kenarına sıkışmıştık. Sağımızda bir dağı andıran, birkaç bina büyüklüğünde, kum tepelerinden yaklaşık yetmiş metre kadar yüksekte kalan, kırmızı kumtaşından bir kaya vardı. Tepesi bir masa gibi düzdü ve kum dışındaki görünür tek işaret oydu.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı başka bir ses. Koyu renk, kıvrıcık saçları olan, orta yaşlı bir kadındı.

Tehditkâr bir görüntüsü yoktu fakat yine de ona bağırdım. “Bizden uzak durun!”

Kadın ve diğerleri hızla geri çekildiler.

Liam savaşçı duruşuyla kumun üzerinde hafifçe çömeldi. İkimiz de nereye geldiğimizi ve bu insanların kim olduklarını anlamaya çalışıyorduk. Fakat BKİ bilim adamlarından veya askerlerinden olmadıkları kesindi.

Bunlar, bol, beyaz çöl kıyafetleri içindeki sıradan erkek ve kadınlardı. Yüzlerinde şaşkınlıktan şoka kadar farklı ifadeler görüyordum.

Liam'ın yanına gittim ve sırtımı onun sırtına yasladım. İnsanlar etrafımızda geniş bir daire oluşturmuşlardı. Arkalarında ise bizi buraya getiren uçağı görebiliyordum. Eski, soluk gri, büyük ve hantal bir BKİ bombardıman uçağına benziyordu. Düştüğü için bir kanadının parçası kırılmıştı.

"Siz kimsiniz?" diye bağırdı Liam. "Burası neresi?"

İnce, uzun, seyrelmiş gri saçları olan gözlüklü bir adam bir adım öne çıktı.

"Uzak durun!" dedi Liam. "Bize yaklaşmayın yoksa sizi öldürürüm."

Liam'ın sesi hem vahşi hem de inandırıcı çıkıyordu. Adam durdu ve muhtemelen silahsız ve tehlikesiz olduğunu göstermek için boş ellerini öne doğru uzattı.

"Adın ne senin, evlat?" diye sordu. Garip bir aksanı vardı. İngiliz veya Avustralyalı gibiydi.

"Bana 'evlat' deme!" diye çıkıştı Liam. "Yaklaşma dedim!"

Etrafımızı sarmış olan yetişkinler topluluğuna baktım. Eğer bunlar bizi parçalara ayıracak olan teknisyenlerse, o halde onlardan daha önce hiç hissetmediğim bir tutkuyla nefret ediyordum.

Fakat şimdi şaşkınlıkları geçmiş olan yüzlerinde şefkat ve merhamet görüyordum.

Etrafımıza toplanmış bu çöl sakinlerinin, BKİ'nin katil bilim adamları olabileceğini düşünmek zordu. Hatta artık BKİ'de olduğumuzu da pek sanmıyordum.

Bir kadının diğerine fısıldadığını duydum. "İlk kez uyanık birileri geliyor! Ve iki kişiler." Kendisine baktığımı görünce hemen sustu.

"Ben Dr. Terry Elliott," dedi uzun boylu adam.

"Doktor mu?" diye sordu Liam, yüzünde beliren tehlikeli ifadeyle. "Yani bizi kesip incelemek istiyorsun, öyle mi? Üzgünüm, senin için yeterince donuk değiliz."

"Hayır, hayır." Adam başını iki yana salladı. "O tür bir doktor değil. Eski Melbourne, Viktoria'dan gelen bir antropoloğum. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Cevap vermedim.

"Senin adın ne, tatlım?" diye bana seslendi, orta yaşlı bir kadındı. Cevap vermedim. Bu yabancıların önce güvenimizi kazanmaları gerekiyordu.

"Artık güvendesiniz," diye devam etti Dr. Elliott, elini seyrek saçlarının arasından geçirerek. "Bakın, belki inanmayacaksınız ama kurtuldunuz." Tereddüt ederek küçük bir adım attı.

"Neden bu kadar öfkeli olduğunuzu anlayabiliyorum. Çok uzun süredir o lanet adadasınız ve..."

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun!" diye çıkıştı Liam.

Adam yavaşça başını salladı. "Doğru. Fakat öğrenmek istiyoruz. O nedenle sizi buraya getirdik."

"Bizi buraya siz mi getirdiniz?" diye sordum.

"Evet. Sizi buraya ben ve Destiny Merkezi'ndeki diğer isyancı bilim adamları getirdik."

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu Liam. "Alenna beni kurtardı; sonra bir kapsüle girdik ve nakliye uçağı buraya düştü. Siz bir halt etmediniz." Liam her an saldıracak gibi görünüyordu.

"Açıklamama izin ver." Dr. Elliott gözlerindeki teri sildi. "Bir süredir Alfa Adası uçaklarının sinyallerini takip ediyoruz. Sanırım buna, uçak kaçırma da denebilir." Sessizce bekleyen arkadaşlarına ve sonra yeniden bize baktı. "Geçtiğimiz ay boyunca adayı terk eden tüm uçakların yönlendirme sinyallerini kesmeyi başardık. Uçaklar uzaktan bilgisayarlar tarafından yönetiliyorlar; hepsi otomatik. Böylece kontrolü ele geçirdik ve tüm uçakları buraya, çöle yönlendirdik. İnişler sert oluyor fakat kapsüldekiler donmuş ve sıvı

içinde saklanmış olduklarından onlara bir zarar gelmiyor. Siz ikiniz tamamen istisnasınız.” Durakladı. “BKİ şu anda sisteminde yalnızca geçici bir bozukluk olduğunu sanıyor. Birkaç kayıp onları sarsmaz çünkü savaşlardan kalan birçok uçakları ve ellerinde birikmiş binlerce dondurulmuş beden var.”

“Devam et,” dedi Liam doktora, dikkatli bir şekilde.

“Üç yüzden fazla mahkûmu kurtararak buradaki kampımıza getirmeyi başardık.”

Kollarımı bağladım. “Kamp mı?”

“Evet, Avustralya’nın kuzey yakasında. Şu anda olmanız gereken yerden binlerce kilometre uzaktasınız.” Gözlüklerini aşağıya indirdi ve burnunu kaşıdı. “Biz olmasaydık, şu an BKİ donanma üssündeki işlem merkezinde olacaktınız. Ve oradan da, sizin de bildiğiniz gibi, parçalara ayrılıp incelenmek üzere bir tıbbi tesise götürülecektiniz.”

“Neden?” diye sordum. “Bizi neden incelemeye değer buluyorlar?”

“Çünkü BKİ, zihin ilaçlarının içine koyarak tüm insanların damarlarına zerk ettiği uyuşturucu kimyasallara karşı neden bağışıklık gösterdiğinizizi anlamak için beyinlerinizi ve DNA’larınızı incelemek istiyor.”

Bu bilgiyi yavaş yavaş sindirmeye çalıştım. Liam’la birbirimize baktık. Her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyordu.

“Kimyasallara karşı bağışıklık göstermek mi?” dedim. *Bu birçok şeyi, mesela neden BKİ’de her zaman kendimi bir yabancı gibi hissettiğimi açıklıyordu.* Bu, adada çoğumuzun paylaştığı bir duyguydu.

“Siz ve sizin gibi olan diğer tüm çocuklar Hapishane Adası Alfa’ya aslında bu nedenle gönderildiniz. Genetik bir mutasyon zihininizin o ilaçların içindeki kimyasallar tarafından uyuşturulmasını engelliyor. BKİ ayrıca insanları uysal tutmak için su ve yiyeceklerin büyük bir kısmına da gizlice kimyasal karıştırıyor. Hükümetiniz Alfa Adası’nı sizler gibi ilaçlarına bağışıklık gösterenler üzerinde yeni ilaçlar denemek için kullanıyor. Bölgeler arası geçiş yapan çocukların peşine düşüyor çünkü genellikle en aktif ve asi olan çocuklar

onlar oluyor. Sizin gibi gençlerin zihinlerine nasıl girebileceklerini öğrenmek istiyorlar. Kendileri adına düşünebilen ve büyüdüklerinde sistemi sorgulayabilecek olan gençlerin...”

Dehşete düşmüş bir şekilde ona bakıyordum.

“Biz hepimiz eskiden BKİ politikaları ve araştırmalarına karşı çıktığımız için mahkûm edilen bilim adamlarıyız,” diye devam etti Dr. Elliott. Devasa kumtaşını işaret etti. “Şuradaki kayanın içine, tıpkı bir arı kovanı gibi tüneller ve odalar inşa ettik. Buraya Destiny Merkezi adını verdik. O kayanın içinde, BKİ ve onun gibi ülkelere karşı savaşmaya çalışan iki binden fazla kişi yaşıyor.”

Liam’a baktım. Hâlâ dikkatli görünüyordu. Fakat ben bu adama inanıyordum. Onunla birlikte olan insanları izlemiştim ve onlar bizden daha çok korkuyorlardı.

“Bir uçağın yönünü şaşırtarak buraya çektiğimizde, içindekilerin donuk olmasına ve sonra onları laboratuvarlarımızdaki ısı odalarında eritmeye alıştık,” diye devam etti Dr. Elliott. “İkinizin donuk olmadığına sevindim. Bu, sonunda Alfa Adası’ndaki sistemin çökmeye başladığını gösteriyor. BKİ’nin tüm parasını yeni savaş aletlerine yatırdığını biliyoruz. Artık adayı idare edemedikleri için yavaş yavaş adayla bağlantılarını kesmeye başladılar. Kaçak olaylarına karşı, soğuk bölgenin etrafına koruyucu bir duvar ördüler. Eğer yakında genetik bağışıklığımızı alt ederek beyninizi yıkamalarına izin verecek bir ilaç bulamazlarsa tüm adayı yok edeceklerini düşünüyoruz.”

Orta yaşlı kadın da bir adım öne çıkarak doktorun yanında durdu. “Büyük olasılıkla sormak istediğiniz şeyler vardır. Sorularınızın hepsini değil ama bazılarını cevaplayabiliriz.” Zeki gözlerle doğrudan bana bakıyordu. “Benim adım Dr. Angeline Vargas-Ruiz. Ben de antropoloğum. Burada çoğumuz bilim adamıyız.” Elini uzattı.

Tüm bilgiler kafamda karmakarışık olmuştu. *Antropologlar. Avustralya. Çölde kurulmuş bir merkez.* Dr. Vargas-Ruiz’in elini sıktım. “Adım Alenna Shawcross.”

Gözlerinde garip bir bakış belirmişti. Adımı önceden duyduğunu anlamıştım. Fakat nereden? Artık bana hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Liam bana ve sonra da kadına baktı. Gönülsüz bir ifadeyle, "Liam Bernal," dedi.

"Memnun oldum," diye cevap verdi kadın.

Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki kumların üzerine kıvrılmak ve bin yıl kadar uyumak istiyordum. Liam'ın omuzlarını düşürdüğünü gördüm ve sıkıldığı yumrukları da gevşemeye başlamıştı.

"Bizimle gelin. Eminim susuzluktan ölüyorsunuzdur," dedi Dr. Vargas-Ruiz. "Suyumuz, yiyeceğimiz ve temiz kıyafetlerimiz bile var. Yumuşak yataklarımız da..." Herkes bizi izliyordu. "Güvendesiniz."

Güvende olmak... Kulağa şaka gibi geliyordu.

"Onlara inanıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Liam. Birisine güvenmeye duyduğu özlem sesinden anlaşılıyordu. Aynı duyguyu ben de hissediyordum. Duyduğum umutla göğsüm sıkışıyordu.

"Sanırım tehlike yok," diye fısıldadım.

"Gelin, gelin," dedi Dr. Elliott. "Merkeze mümkün olduğunca çabuk dönmeliyiz.

Grup çevremizi sarmaya başladı.

Korkmuyordum, yalnızca kafam karışmış fakat rahatlamıştım. Güneşe baktım. Yüzümü yakacak kadar sıcaktı ama numune arşivinden sonra bu sıcaklık harika hissettiriyordu.

Adamların topluluktan ayrılarak kapsülümüzün ve etrafa dağılan diğer kapsüllerin etrafına toplandıklarını gördüm. Sanki yanımızda götürecekmiz gibi kaslı kollarıyla kapsülleri kumun üzerinde sürüklemeye başladılar. Diğer kapsüllerde kasabalıların ve yandaşların donmuş bedenleri olduğunu biliyordum.

"Destiny Merkezi'ne dönerken konuşmaya devam edebiliriz," dedi Dr. Vargas-Ruiz, acele ederek. "Hareketlerimizin uydu tarafından algılanmasını istemeyiz."

“Hâlâ bizi izleyen biri mi var?” diye sordum, Liam elimden tutarken. Toplulukla birlikte hızlı bir şekilde Destiny Merkezi’ne yürümeye başladık.

“Her zaman birileri izliyor,” diye cevap verdi Dr. Vargas-Ruiz, belli belirsiz ve üzgün bir gülümsemeyle.

Yürürken diğerleri de bir bir kendilerini tanıtmaya başladılar. İsimlerine fazla dikkat etmiyordum. Sıcak bir yemek yemenin ve yumuşak bir yatakta yatmanın ne kadar harika bir duygu olacağını düşünüyordum. Sonra kendimi suçlu hissettim.

Gadya ne olacaktı? David, Rika, Sinxen, Veidman, ve Markus? Onlar da kurtulmayı hak etmemişler miydi? David’i nasıl bulacaktık ki?

Hâlâ çarkta olan, ölmüş ya da numune arşivinde canlı canlı tabuta konmuş tüm herkesi düşündüm. Liam ve ben onları isteyerek terk etmemiştik fakat yine de onlara ihanet etmişiz gibi hissediyordum.

Liam elimi sıktı. “İyi misin?”

“Yalnızca geride bıraktıklarımızı düşünüyorum.”

Başını salladı.

“Nasıl geri dönüp onları kurtaracağız?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Burada neler olduğunu tam olarak öğrenmeden bunu yapamayız.”

Gözlerim dolmuştu fakat Liam görmesin diye başımı çevirdim.

Dr. Vargas-Ruiz bizimle birlikte yürüyebilmek için biraz yavaşladı. “Şu ilerideki açıklık merkezimize gider.”

Kayanın bir tepeyi andıran yüzünü işaret etti. Gözlerimi silerek parmağının işaret ettiği yere doğru baktım. Sıcakta, ışınların kırıldığı yerde desenler oluştuğu için hiçbir şey göremiyordum. Bir an, tüm bunların –kaçışımız, uçağın inişi ve kurtuluşumuzun– zihnimin bana oynadığı bir oyun olup olmadığını düşündüm.

“Nereye bakıyoruz?” diye sordu Liam.

Dr. Vargas-Ruiz gülümsedi. “Aslında hiçbir şeye. Dışarıdan görülmememiz gerekiyor.”

“Her şey içeride gizli,” dedi hemen yan taraftaki Dr. Elliott. Kapsüllerinin götürülüşünü izliyordu. Liam ve ben ona doğru döndük. “Elimizde olan bir şey değil çünkü uydu ve radarlardan uzak durmamız gerekiyor. Ayrıca çölün ortasındayız ve kayanın içi dışarıdan çok daha serin. Kayanın içinde tüm farklı katlara tüneller ve odalar yaptık ve çelikle destekledik. İçeriye küçük çaplı bir şehir kurduk denebilir.”

İnsanlar yavaşlamaya başladılar. Ben ise küçücük bir hareket görebilmek için hâlâ kayayı inceliyordum. Dr. Vargas-Ruiz durumu fark etti. “Sol tarafına bak.”

Yeniden işaret etti ve ben de parlak güneşten görebilmek için gözlerimi kısıtım.

Sonunda kayanın en alt kısmında neredeyse hiç görünmeyen bir girinti fark ettim. Kum taşının kenarı rüzgâr tarafından aşınmış gibi görünüyordu fakat aslında öyle değildi. Sanki arkasında bir şey gizlenmiş gibi küçük ve kare şeklindeydi.

Bu gizli bir kapıydı.

“İşte labirentimizin girişi orası,” dedi, diğerleri kapsülleri kapıya doğru sürüklerken. Arkama baktığımda diğerlerinin de kalan kapsülleri uçaktan çıkartmakta olduklarını gördüm. Hafif bir rüzgâr eserek gözlerimi kumla doldurdu. “Gece olduğunda tüm uçağı sökmüş olacağız.”

Taş kapıya yürümeye devam ediyordum. Liam kolunu omzuma attı. Onunla olduğuma o kadar mutluydum ki bazen diğer her şey önemsiz görünüyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye fısıldadı.

“İyi.”

Hafifçe güldü ve bana sıkıca sarıldı. “Sen çok sağlam bir kızsın.”

Sonunda Dr. Elliott girişe ulaştı ve adamlar kapsülleri bıraktılar. Bazıları serinletmek için su toplamış ellerine tükürdüler çünkü kapsüllerin dış kısmı güneşten ateş gibi oluyordu.

Dr. Elliot arka cebinden neredeyse bir tornavida uzunluğunda, eski tip bir anahtar çıkardı. Anahtarı taşın üzerinde neredeyse hiç

görünmeyen gizli bir kilide soktu ve bir tık sesiyle çevirdi. Küçük kum parçaları döküldü. Kumtaşının altından belli belirsiz görünen kromu fark etmiştim.

Sonra bir sürtünme sesi duydum. İçgüdüsel olarak sıçradım. Taşın yüzeyinin büyük bir bölümü yavaşça ve düzgün bir şekilde dışarıya doğru açılmaya başladı. Kapıyı birçok metal pistonun ittiğini gördüm ve aslında bu yedi metrelik kumtaşı duvarının sahte –içi boş ve plastik– olduğunu fark ettim. Fakat çok inandırıcıydı.

Kapı açılında içeride içine bir kamyonun girebileceği büyüklükte bir asansör gördüm. Kesinlikle hepimizi içine alacak ve birkaç da kapsülü taşıyabilecek kadar genişti.

“Tüm bunları buraya nasıl yaptınız?” diye sordu Liam, Dr. Vargas-Ruiz’e.

“Çoğumuz bilim ve düşünce adamlarıyız, unuttun mu? Tasarlamayı ve yapmayı severiz. Bu bizim tutkumuz. Yine de birkaç yılımızı aldı. Kumtaşını delecek ve kesebilecek ve tüm tünelleri ve havalandırma sistemini kazabilecek aletler yaptık. Sonra da esas iş başladı. Jeneratörler yapmak ve içerisini yaşanabilir bir hale getirmek...”

Yanımızdan yeniden kapsülleri iteklemeye başlamış olan insanlar geçti. Dr. Vargas-Ruiz bizi asansöre, metal zemine doğru yönlendirdi.

“Malzemeleri nereden buldunuz?” diye sordum.

“Genellikle atık metalleri kullandık. Neler bulabileceğinizi tahmin bile edemezsiniz. BKİ ve diğer ulusların çöp olduğunu düşündükleri çoğu şey geri dönüşümle yeniden kullanılabilir. Ayrıca buraya yönlendirdiğimiz uçak ve kapsülleri de geri dönüşüm ile kullandık. Yalnızca erittik o kadar.”

Asansörün bir köşesinde tuşların olduğu küçük bir alan gördüm. Elektronik ekranında ışıklar yanıp sönüyordu. Dr. Elliott ekrana bir kod girdi ve gizemli kayanın iç kısmında yukarıya doğru yükselmeye başladık.

Tepemizdeki metal ızgaraya baktım ama yalnızca karanlık görünüyordu. Başımı yeniden indirdiğimde, kapanmak üzere olan sahte

duvardan içeriye sızan ışığın yaklaşık elli-altmış santimlik bir aralıktan sızdığını fark ettim. Ve sonra iyice daralarak ince bir çizgi halini aldı.

Ve sonra da kapı gürültüyle kapanınca asansörün cılız ışığından başka her yer karardı.

Asansör yükselmeye devam ediyordu. Gerçekten her şey bitmiş miydi? Bu fikre bir türlü inanamıyordum. Kendimi ilk defa bu kadar yorgun hissediyordum.

“Kaç kat var?” diye sordu Liam. Onun sesi de benimki gibi bitkin çıkıyordu. Yolculuğumuzun sonunda böyle bir yer olacağını ikimiz de tahmin edemezdik.

“Sekiz kat,” dedi Dr. Elliott.

“Ve her katta tüneller var,” diye ekledi uzun sakallı bir adam. “Endişelenmeyin. Burada birçok güvenli oda var. Kaya üzerinize yıkılmaz.”

Yükselmeye devam ediyorduk. Hâlâ terliydim fakat bedenimin ürperdiğini hissettim. Asansör yukarıya tırmanırken tıkırdayıp gıcırdıyordu. “Arkadaşlarımızı kurtarmamız gerek,” dedim. “Çarka geri dönmek zorundayız.”

“Bunu sonra konuşabiliriz,” diye cevap verdi Dr. Vargas-Ruiz. “Önce sırasıyla suya, yiyeceğe ve dinlenmeye ihtiyacınız var. Sonra Destiny Merkezi ve buradaki görevimizle ilgili bilgilendirileceksiniz. Alfa Adası’ndan kurtardığımız diğer çocuklarla tanışacaksınız. Ve umuyoruz ki BKİ’yi devirmek ve yerine daha adil bir toplum kurabilmemiz için bize yardım edeceksiniz.”

Bize yapılacak listesindeki her şeyi söylemediğini sesinden anlayabiliyordum. Fakat daha fazla sürpriz ve sır istemiyordum.

“Bu kadar mı yani?” diye sordum. “Artık burada mı yaşayacağız? Bu işte başka bir iş olmalı.”

Aniden zihnimde Başbakan Harka’nın korkunç görüntüsü belirdi. Liam’ın elini sıktım.

Ya bütün bunlar bir tuzaksa ve biz şu an bu tuzağa düşürülüyorsak?

Fakat Başbakan Harka ölmüştü. Onu çarkta ölürken görmüştüm. Yani eğer Destiny Merkezi'nde bizi bekleyen kötü bir sürpriz varsa, başka bir şey olmalıydı. Fakat ne?

Asansör sarsılarak durdu ve beni daldığım düşüncelerden çıkardı.

“Üçüncü kat,” dedi siyahlı kadın. “Biz dolu olan kapsülleri altıncı kata çıkaracak ve onları eritmeye başlayacağız.”

Dr. Elliott başını salladı.

“Siz ikiniz burada ineceksiniz,” dedi Dr. Vargas-Ruiz. “Adadan gelen diğer çocuklar birinci ve ikinci katlarda kalıyorlar. Yakında onlarla tanışacaksınız.”

Asansörden çıktık ve onu metal direklerle desteklenen geniş, taş tünelde takip etmeye koyulduk. Arkamızdan gelen birkaç kişi de başka tünellere saparak bizden ayrıldılar. Her tünelin bir tarafında sarı ışıklar asılıydı.

Etrafı görebilmek için yeteri kadar ışık veriyorlardı fakat aynı zamanda tuhaf, kasvetli gölgeler oluşturmuyorlardı.

“Bastığınız yerlere ve başlarınızı vurmamaya dikkat edin,” diye uyardı Dr. Vargas-Ruiz. Arkamda yeniden hareket etmeye başlayan asansörün sesini duydum.

Şimdi neler olacağını bilmediğim için gergindim. Eğer işler ters giderse, Liam ve ben burada sıkışıp kalacaktık çünkü kaçacak bir yer yoktu.

Bu kaya bizim mezarımız olabilirdi.

Fakat ilerledikçe, kulağıma gelen seslerden tünellerde hayat olduğunu anlamıştım. Ana tünele bağlı küçük odalardan gelen konuşma ve kahkaha sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Hatta arada bir kulağıma gelen akustik müzik sesinden burada müzik aletleri olduğunu da anlamıştım.

Yürüdüğümüz tünel büyük bir tünelle kesişince insanlar artmıştı. Bir karınca kolonisi gibi, bu labirent birbirini kesen birçok tünelden oluşuyordu.

“Çok yakında herkesle tanışacaksınız, “ dedi Dr. Vargas-Ruiz. “İki bin kişi aslında sandığınız kadar fazla değil. Bir-iki hafta içinde kendinizi evinizdeymiş gibi hissedeceksiniz.”

“Burada hiç pencere var mı?” diye sordum.

“Yüksek katlarda, dışarıya bakabilmek için bazı çatlaklar var. Bu çatlakları genellikle etrafı gözetlerken kullanırız. Ayrıca kayanın en tepesine ulaşım için de bir tünel yaptık. Geceleri bazen temiz hava almak için oraya gideriz.”

Tünelde yanlarından geçtiğimiz insanlar Liam ve bana gülümüyor, el sallıyorlardı. Ben de onlara el salladım. Yeni geldiğimizi bildikleri belli oluyordu. Dr. Vargas-Ruiz’in doğru söylediğini varsayarak buradaki herkes bizimkine benzer şeyler yaşamış olmalıydı.

Biz artık birer isyancıydık. Bunu düşünürken HKPT’nin özellikle test ettiği şeye dönüştüğüme inanamıyordum. Hükümetimizin paranoyası ve faşizmi, aslında en korktuğu şeyi yaratmıştı.

Yeni Providence’tayken nasıl birisi olduğumu düşündüm: çekingen, sessiz ve biraz da ürkek. Kendisini anlamayan bir toplumda kendi zihninin duvarları arasına hapsolmuş bir yetimdim.

Fakat bu, Gadya bana kendi ayaklarım üzerinde durmayı öğretene kadardı.

David ve Veidman bana etrafımdaki her şeyi sorgulamam gerektiğini öğretene kadardı.

Rika bana açıkyürekli ve nazik olmanın önemini hatırlatana kadardı.

Ve her şey bir yana Liam bana âşık olmayı hissettirene kadardı.

Aşağı yukarı benim yaşlarımda üç erkek yanımdan geçtiler. Kimse kimseyi itmiyordu. Herkes kibar ve saygılı görünüyordu.

“Bu taraftan,” dedi Dr. Vargas-Ruiz, bizi yönlendirerek. Birkaç çocuğun daha yanından geçtik.

Aniden kendime bakma ihtiyacı hissetmiştim. Buradaki herkes şaşırtıcı derecede temiz ve normal görünüyordu. Sabunun ve yeni yıkanmış giysilerinin kokusunu alabiliyordum. Bu tulumu üzerimden çıkarmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

“Bizi nereye götürüyorsunuz?” diye sordu Liam, hafifçe yukarıya meyillenen bir başka tünelden geçerken.

“Odalarınıza. Genellikle erime işleminden sonra yeni gelenleri tam anlamıyla olmasa da bir çeşit karantinaya alır, üç gün boyunca merkezdeki yaşama alışmaları için onlara izin veririz.” Durakladı. “Ayrıca sizi biraz daha bilgilendirecek ve tıbbi kontrollerden geçmenizi sağlayacağız.”

Bir köşeden döndü ve biz de onu takip ettik. Bir dakika kadar sonra taş duvara gömülü büyük, metal bir kapının önüne geldik. Üzerinde KARANTİNA ODASI 2 yazıyordu.

Dr. Vargas-Ruiz kapıyı açtı. Kapının ardında taşın içine oyulmuş koskocaman bir oda vardı. Tavanından sıra sıra ışıklar sarkıyordu. İçeride neredeyse tavana kadar uzanan cam duvarlarla ayrılmış yaklaşık on farklı kübik vardı. Her birinin içinde dar bir şilte, bir masa ve sandalye vardı. Her odacıkta tıpkı hastanelerde olduğu gibi özel durumlar için duvar boyunca çekilebilen perdeler asılıydı.

Bir an başımın döndüğünü hissettim. Bu odalar bana az da olsa, Yeni Providence’taki test odacıklarını hatırlatmıştı.

“Yalnızca birkaç gün için,” dedi Dr. Vargas-Ruiz, yüzlerimizdeki bakışları fark edince. “İkinizin de ayrı bir bölmesi olacak. Sizi içeri kilitleyecek falan değiliz. Tabii yine de kendi güvenliğiniz için önümüzdeki üç gün odalarından çıkmazsanız sevinirim.” İlerledi ve taş duvara gömülü bir başka metal kapıyı açtı. Burası, bir tuvalet ve bir banyo ünitesinden oluşan basit bir lavaboydu. Rafta temiz havlular, tunik ve pantolonlar var. “Belki temizlenmek istersiniz.”

“Kesinlikle,” dedim.

Bölmeleri işaret etti. “Nerede kalmak istediğinizi seçebilirsiniz. Birkaç gün içinde, sizin uçakla gelen kapsülleri erittiğimizde, burası adanızdan gelen çocuklarla dolu olacak.”

“Keşiş’in halkına ne olacak?” dedi Liam, endişeli bir şekilde. “Adada iki kabile vardı...”

“Biliyorum,” diye sözünü kesti. “Bir sizler, bir de yandaşı dediğiniz kişiler var. Yandaşılar adadaki kimyasallardan daha çok etkilenen

çocuklar. Başta, iki farklı gruptan gelen çocukları ayrı tutuyorduk. Kavga etmemeleri için. Fakat kısa süre sonra tüm bu ayırım ortadan kayboldu." Durakladı. "Burada, Destiny Merkezi'nde hepimiz eşitiz. Her birimiz ortak bir nedenle buradayız."

Liam başını salladı.

"Bu gece sizi kontrol etmesi için doktoru yollayacağım," dedi. "Sarı humma, parazit veya başka bir durumunuz olup olmadığını kontrol etmesi için..." Bizi süzdü. "İkiniz de iyi misiniz?"

"İyiyiz," dedim, Liam başını sallarken.

Yeniden ana kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Birazdan birisi size yemek getirecek."

Dışarı çıkıp metal kapıyı arkasından sıkıca kapadı. Liam kapıya doğru yürüdü ve kulpunu kontrol etti. Kapı kilitli değildi. Kapıyı açtı ve sonra yeniden kapadı.

Başımıza gelen onca şeye ya da hâlâ hayatta olduğumuza inanamıyormuş gibi bir süre olduğumuz yerde sessizce durduk.

Ve sonra bilmediğimiz bir nedenden ikimiz de gülmeye başladık.

Kendiliğinden oluvermişti. Bu güvende olmanın sesiydi. Bitkinliğin sesi... Hatırlayabildiğim kadar uzun bir süredir ilk kez ölümle burun buruna olmamanın verdiği rahatlığın sesiydi.

Ama sonra bizim şanslı olmamıza rağmen hâlâ birçok arkadaşımızın çarkta tehlikede olduğunu hatırlayınca yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu. Tabii bir de bizim gibi olan ve hâlâ BKİ'de olan tüm o çocukları da unutmamak gerekirdi.

"Hangi bölmeyi istersin?" diye sordu Liam sonunda, odaları işaret ederek. "Sanırım hepsi aynı."

Sonunda karşı karşıya olan iki bölmeyi seçtik. Böylece cam kapıları açık bırakarak konuşabilecektik.

Dar şiltemin üzerine kıvrıldım. Ve Liam da aynı şeyi yaptı. Şimdilik yolculuğumuz sonra ermiş olsa da bizi bekleyen birçok zorluğun olduğunu biliyordum.

Liam'a bir şey söylemek üzereydim ki odanın kapısı yeniden açıldı. Doğrudum. Elinde yemek tepsisi taşıyan birini görmeyi bekliyordum. Fakat onun yerine Dr. Vargas-Ruiz'i gördüm.

"Çok çabuk döndünüz?" dedi Liam.

"Evet." Bana döndü. "Alenna, seni görmek isteyen biri var."

Yeniden gerilmeye başlamıştım. "Ne? Henüz duş bile almadım. Ayrıca hani doktor kontrolünden geçecektik?"

"Onlar bekleyebilir. Onunla yarın görüşebileceğini düşünmüştüm ama seni hemen yanına götürmemi istedi."

"Kim?" diye sordu Liam, korumacı bir tavırla.

"Bunu söylemek bana düşmez," dedi, gizemli bir şekilde. "Ayrıca bu buluşma gerçekten yalnızca Alenna için." Kara gözlerinde okunması güç bir ifadeyle Liam'a baktı. "Nedenini açıklayamam. Henüz değil. Fakat onunla gidip gidemeyeceğine kendisi karar verebilir. Eğer isterse onunla gidebilirsin."

"Ah, benimle geliyor," dedim. Kimsenin bizi ayırmasına izin vermeyecektim.

Liam da benimle aynı fikirde olduğunu ima etti. "O nereye, ben oraya."

Dr. Vargas-Ruiz başını salladı. "Pekâlâ. Ben de geliyorum. Bu tür buluşmalar biraz gergin olabiliyor. Çıkabilecek olayları hafifletmek adına orada olmam iyi olacaktır."

Olay mı? Neden söz ettiğini öğrenmeyi istemeyecek kadar yorgundum. Fakat Liam benimle olduğu sürece her şeyin yolunda olacağını düşünüyordum. Ayağa kalktım ve Liam da hemen yanı başımdaydı.

"Benimle gelin, o halde," dedi Dr. Vargas-Ruiz.

Hep birlikte odadan çıktık ve o önde biz arkasında tünellerin içinde bir kez daha yürümeye başladık. Kalbim hızlanmıştı. Liam'la el ele tutuştuk.

Dr. Vargas-Ruiz sonunda geniş bir kapının önünde durdu. Bu kapı cilalı ahşaptan yapılmıştı. Kapının üzerinde, TOPLANTI ODASI 6 yazan el yapımı bir levha asılıydı.

Dr. Vargas-Ruiz kapının kulpunu kavradı. "Alenna, hazır mısın?"

"Muhtemelen değilim," dedim açıkça. "Bana içeride kimin olduğunu söyleyemez misin?"

Liam benim önüme geçti. "Bırak da önce ben gireyim," dedim.

"Odada korkunç bir şey, bir tehlike olduğundan mı endişeleniyorsun?" dedi Dr. Vargas-Ruiz.

"Sadece tedbirli olmaya çalışıyorum." Liam bana baktı. "Alenna numune arşivinde hayatımı kurtardı. Biz birbirimizi koruyoruz."

"Güzel. Burada sizin gibi insanlara ihtiyacımız var." Dr. Vargas-Ruiz kulpu çevirdi ve kapıyı açtı. "Yalnızca sakin ol, tamam mı?"

Liam içeri girdi ve ben de hemen arkasındaydım.

Oda küçüktü ve tavana gelişigüzel takılmış fakat odaya sıcak bir hava katmış sarı bir ampulle aydınlatılmıştı. İçeride ahşap bir masa, masanın üzerinde ise plastik bir su sürahisi ve yanında iki tane bardak vardı. Bir köşede, el yapımı kil bir vazonun içinde acınacak hale gelmiş yapma bir gül duruyordu. Dr. Vargas-Ruiz benim arkamdan odaya girdi.

Fakat kalbimin teklemesine neden olan kişi masada oturmuş bana bakıyordu.

"Sen..." Bacaklarımın beni taşımamaya başladıklarını hissediyordum.

Bu imkânsızdı. Sonunda aklımı kaçıırıyordum. Tek açıklaması buydu.

Yere yığılmak üzereydim.

Liam kolumdan yakalayarak düşmemi engelledi.

"Sakin ol," dedi ama beynime hücum eden kan onu duymamı engelliyordu. "Kim bu kadın?" diye sordu.

Sandalyede oturan kadın bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüğüm biriydi. Çok uzun zamandır görmediğim biri...

"Alenna," dedi gözlerini benden ayırmadan.

Artık delirmeye başladığımdan emindim çünkü onca yıldan sonra sesi hiç değişmemişti. Zihnimde defalarca duyduğum o sesle aynıydı.

Hiçbir zaman unutamayacağım bir ses...

Saçları kısaydı, şakaklarından ağarmaya başlamıştı ve artık birçok kırışığı olmuştu. Onun dışında neredeyse aynı görünüyordu. Gözlerimi ayırmadan bakıyordum.

“Haydi ama, onun kim olduğunu söyle bana,” diyordu Liam endişeli bir sesle.

Duygularım bedenimi kontrol altına almadan önce yalnızca tek bir kelime söyleyebildim ve kendimi bıraktım.

“Anne.”

25 EVE DÖNÜŞ

Hıçkırıklara boğulmuştum ve sözcükler yalnızca boğazımda değil, aynı zamanda karmakarışık olmuş zihnimde de düğümleniyorlardı.

Düşünceler şekilsiz kayaların üzerinde patlayan dalgalar gibi hızla zihnime doluyordu. Liam kollarını bedenime doladı ve yavaşça yere çöktük.

“Annen mi?” diye fısıldadı Liam kulağıma. “İyi ama senin bir yetim olduğunu sanıyordum.”

Hâlâ konuşamıyordum. Liam’la bile...

Annem hafifçe sandalyeden doğruldu. “Alenna,” dedi bir kez daha.

Ve sonra aceleyle masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Kendimi onun kollarına attım. Onun kollarında olmak, hatırladığımdan daha farklı bir histi. Sanki küçülmüş, kırılgaılaştırmıştı. Fakat kokusu değişmemişti: Hâlâ o ve babam götürüldüklerinden beri rüyalarımın ve yarım yamalak hatıralarımın bir köşesinde gizlenen sıcak evim kokuyordu.

“Bu gerçekten sen misin?” diye fısıldadım gözyaşlarımın arasında.

“Benim.”

“Fakat...” Zihnim fena halde karışmıştı. Kahkahalara mı hıçkırıklara mı boğulacağımı bilemiyordum. “Nasıl olur?”

“Seni tekrar görebileceğim düşüncesiyle hayatta kalabildim,” diye mırıldandı.

Hatıfçe geri çekilerek yüzünü inceledim. Evet, bu oydu. Hiç şüphem yoktu. Gözleri her zamanki gibi benimkilerle aynı renkti.

Arkama baktım. Liam hemen arkamdaydı. Dr. Vargas-Ruiz solgun renkli elini onun omzuna koymuştu.

“Öldüğünüzü sanıyordum,” dedim anneme dönerek. Bir yandan da elimin tersiyle burnumu sildim. “Yani, her zaman içten içe yanılmış olmayı umut ettim.”

“Ben de çarka gönderildim,” dedi. “Orası, bugünkü iğrenç yere dönüşmeden önce, BKİ muhalifleri için kullanılan bir çeşit hapishane kampıydı. Baban ve ben tutuklandıktan sonra, hükümetin bir tehdit oluşturduğunu ve kendileriyle işbirliği yapmayacaklarını düşündüğü diğer herkesle birlikte oraya gönderildik. BKİ politikalarına karşı çıkmaktan başka hiçbir şey yapmamıştık.”

“Başbakan Harka ölmeden önce, ona çarkta yardım ettiğinizi söyledi.” Durakladım çünkü Başbakan Harka’nın öldüğünü bilmiyor bile olabilirdi. Bu onun için büyük bir haber olmalıydı. Fakat şaşırmış gibi görünmüyordu. Belki de Destiny Merkezi’ndekiler haberi bir şekilde öğrenmişlerdi. Belki gizli kameralarla ya da başka kaynaklarla öğrenmiş olabilirlerdi. “Ve üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu kayalardan birini buldum,” diye ekledim. “Ee, babam buralarda mı?”

Gözlerimdeki özlemi görebiliyordu ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Baban...”

Ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum. Gözlerimi kapadım. Yaralı kalbim öylesine acıyordu ki bu üzüntüye katlanabilmem çok zordu.

“... üç yıl önce öldü.”

Başımı yeniden annemin göğsüne yasladım.

“Üzülme,” dedi annem. Geri çekilerek gözlerime baktı. “İnandığı doğrular için savaşıırken öldü. Eğer baban olmasaydı, burayı hiçbir zaman kuramazdık, hatta Alfa Adası’ndan bile kurtulamazdık. Senin baban bir kahramandı.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. O benim için her zaman bir kahramandı. *Keşke hâlâ hayatta olsaydı.* “Beni ayakta tutan şey onun Sisifos’la ilgili anlattığı hikâyelerdi,” dedim. “Ve kayalara bıraktığı izler.”

Annem başını salladı. Yalnızlığa bu kadar alışmışken yeniden bir annem olması garip bir duyguydu. *Acaba ona da garip geliyor muydu?* “Şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

“Senin buraya gönderilmen bir tesadüf değildi,” dedi. “Müzedeki ve adanın çeşitli yerlerine saklanmış olan kameraların görüntülerini ele geçirmeyi başardık. Senin adaya gelişini izledim. HKPT testini geçemeyeceğini ve adaya gönderileceğini tahmin ediyordum çünkü sahip olduğumuz ayrıcalık, beyinlerimizin hükümetin nörotoksinlerinden etkilenmeme özelliği, kalıtsaldır ve zaten HKPT de bunu ölçmek için vardır. Tabii aile geçmişin düşünüldüğünde seni büyük olasılıkla en başından beri bizden biri olarak görmüşlerdi.”

“Yani biz bir çeşit... mutant gibi miyiz?”

Gülümsedi. “Hayır. Bizim zihinlerimizde hükümetin içeri girmesine izin vermeyen bir şey var, o kadar. Ne olduğunu biz de bilmiyoruz, onlar da. Genetik kodlamamız sırasında oluşan garip bir durum işte. Belki Dr. Elliott sana söylemiştir; işte bu nedenle adayı farklı ilaçlarını deneyebilecekleri bir yer olarak kullanıyorlar. İlaçlarını havaya sıkıyorlar. Sonra bölgeler arasındaki sınırlara gizlenmiş özel hareket dedektörleri, en aktif olan çocukları almaları için algılayıcıları harekete geçiriyor. Hastalık olarak adlandırdığınız şey ise bu yeni ilaçların istenmeyen yan etkilerinden dolayı oluşuyor. Bazı insanlar bunlara karşı daha hassas olduklarından etkileri daha çabuk ortaya çıkıyor. Fakat zamanla herkes etkileniyor.”

“İyi ama ya diğerleri? Arkadaşlarım?”

Liam’ın ne düşündüğünü görebilmek için arkama döndüm fakat Dr. Vargas-Ruiz onu odadan çıkarıyordu. Birden ani bir korku hissettim. “Durun,” diye seslendim.

Liam döndü.

“Sizi biraz yalnız bırakmalıyız,” dedi Dr. Vargas-Ruiz.

“Sorun değil. Kalabilirsin,” dedim Liam’a. Ve anneme dönerek ekledim, “Bu Liam Bernal. Benim...” Midemde kelebekler uçuştüğünü hissettim. “Erkek arkadaşım.”

Liam gülümsedi.

“Memnun oldum,” dedi annem, garip bir ses tonuyla. Fakat bu normaldi çünkü beni son gördüğünde saçlarım yanlardan örgülüydü ve henüz on yaşımıydım. Fakat sonra ekledi, “Aslında daha önce karşılaşmıştık, Liam. Uzun zaman önce.”

Şaşırmıştım. Liam da aynı şekilde.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Yanılmıyorsam babanın adı Octavio Bernal. Meşhur bir isyancı önderiydi.”

Liam şimdi tamamen şoka girmiş bir haldeydi. “Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Alenna’nın babası ve ben yıllar önce, BKİ kurulmadan önceki o karmaşada senin ailenle arkadaş olmuştuk. Sen ve Alenna küçük-tünüz ve bazen birlikte oynardınız. Bir keresinde hep birlikte Eski Florida’ya gitmiştik. Herhalde siz hatırlamazsınız bile.”

Haklıydı. Hatırlamıyordum.

Fakat bu birçok şeyi açıklıyordu. Liam’ı ekranda ilk gördüğüm andan itibaren hissettiğim o bağı...

Liam’a döndüm. Onun da yüzünde benimkine benzer bir şaşkınlık ifadesi vardı. Onun da bir şey hatırlamadığı belli oluyordu.

“Vay canına,” dedi Liam, benim kadar şaşkın bir ifadeyle. “Bu çok çılgınca.”

Bu bana alın yazısı gibi geliyordu. Küçükken birbirimizi tanıyor olmamız ve çarkta bir araya gelmemiz kaderdi sanki.

“Senin adaya gelişini de izledim, Liam,” diye ekledi annem.

Dr. Vargas-Ruiz yeniden elini Liam’ın omzuna koydu. “Haydi, Alenna ve annesini biraz yalnız bırakalım. Ayrıca babanla ilgili öğrenmen gereken daha çok şey var.”

Liam bana baktı. “Gitmem sorun olur mu?”

“Hayır,” dedim. Hâlâ duyduklarımın sersemliğini üzerimden atamamıştım.

“Hemen dışarıda bekliyor olacağız,” dedi Dr. Vargas-Ruiz, Liam’ı dışarı çıkarırken.

Yeniden anneme döndüm. “Bana her şeyi anlat.”

“Burasıyla ilgili her şeyi mi?”

“Hayır, her şeyi. Tüm hikâyeyi. Babam ve sen götürüldükten sonra neler oldu? Hepsini öğrenmek istiyorum.”

Kapının kapandığını duydum. Artık annem ve ben yalnız kalmıştık. “Anlatmayı deneyeceğim. Fakat her şeyi hatırlamıyorum.”

Sonraki bir saat boyunca el ele oturduk. Bana başından geçen her şeyi kısaltılmış bir şekilde anlattı. Babamla ikisinin nasıl günler boyunca sorguya çekildiklerini; kendilerine su ve yiyecek verilmediğini, dövüldüklerini ve zincire vurulduklarını anlattı.

Ve sonra batı kıyısına, oradan da Pasifik’te, Hawaii ve Avustralya arasında ıssız bir yer olan Alfa Adası’na götürüldüklerini anlattı. Annemin söylediğine göre, BKİ, isyan çıkmasından korktuğu için hapishane adalarını, özellikle de hapishane kolonilerinin en büyüğü ve tehlikelisi olan Alfa Adası’nı ana karadan uzağa kuruyordu. Diğer daha küçük ve gizli adaların başka yerlerde olduğu açıktı.

Alfa Adası o zamanlar benim gördüğümde farklı bir yermiş. İsyancılar, suçlular, serseriler ve alimler hep birlikte yaşarlar, mahkûmlara yiyecek olması için adaya bırakılan sınırlı sayıdaki çatalayaklar için savaşmaları sağlanırmış. Çarkın renkli bölgeleri BKİ tarafından ilk olarak farklı suçluları ayırmak amacıyla önceden kurulmuş.

Yaygın olarak kullanılan havai fişekler o zamanlarda da varmış. Bunun nedeni herhalde adanın 21. yüzyılın başlarında yolcu gemileri tarafından mola yeri olarak kullanılıyor olmasıydı. Adada hâlâ bazıları vagon büyüklüğünde olan kocaman havai fişek sandıkları gömülüydü ve yandaşların sonu gelmez erzaklarının nereden geldiği de böylece açığa çıkmış oluyordu.

Ailem ve isyancı arkadaşları adada yeni bir topluluk kurmaya başlamışlar. Ayrıca basit bir güç istasyonu ve koskocaman bir de

izleme kulesi de yapmışlar. Bu kuleden kalan tek şey döner merdivenin yıkıntılarıydı. Çünkü kısa süre sonra hükümet adayı bombalamaya başlamış. Ondan sonra kimyasal testler başladığı için insanlar ölmeye başlamış.

Sonunda ailem ve çoğunluğu bilim adamlarından oluşan diğer bazı kişiler adaya mahkûm taşıyan BKİ gemilerinden birine saldırma planı yapmışlar. Geminin mürettebatıyla savaşmış ve sonunda gemiyi ele geçirmişler. Sonra gemiyi Avustralya'ya kadar getirmişler ve bildiklerini BKİ'yi yenmek üzere kullanabilmek için kumtaşı kayasının içine Destiny Merkezi'ni kurmaya başlamışlar.

O zamanlar Avustralya BKİ'nin yeni düşmanıymış ve Avustralyalılar da kendi şehirlerinde kanlı iç savaşlara karışmış haldelermiş. Ülkelerine gemiyle gelen sığınmacıları durdurmak için hiçbir şey yapmamışlar. O nedenle kayanın içine kurulan şehir hiç kontrol edilmediği için gittikçe büyümüş.

"Bana babamı anlat," dedim. Bu konuyu konuşmak istemediğini anlamıştım ama benim de en çok öğrenmek istediğim bölüm burasıydı.

"Hava saldırısı vardı. BKİ bir süredir Avustralya'nın iç karışıklığından faydalanarak ülkeyi işgal edebileceğini düşünüyordu. Burayı BKİ'nin bir kolonisi yapmaya çalışıyorlardı; ta ki Avustralya onlara karşılık verinceye kadar. BKİ'nin savaş uçakları arada sırada ve genellikle geceleri, kum tepelerini bombalarlardı. İçinde yaşadığımız kaya birkaç kez bazı yerlerinden vurulmuştu fakat biz zarar gören her yeri onarmıştık. Bir gece baban kum tepelerinde oynayan çocukları kurtarmaya ve onları merkeze geri getirmek için dışarı çıkmıştı. Hemen yanı başında bir bomba patladı..." Annemin sesi kısıldı. "Çocuklar kurtuldu fakat patlamanın oluşturduğu şok dalgası babanı öldürdü."

Gözlerimdeki yaşları sildim. Yıllar boyunca babamın öldüğünü düşünmüştüm fakat bu hikâyeyi duymak acımı tazelemişti. "Sen nasıl dayandın?"

“Çünkü sen hayatta olduğun sürece umut da vardı. İnsanların inanılmaz şeyler yapabilmeleri için ihtiyaç duydukları tek şey umuttur, Alenna. Umut insanları motive eden en büyük şeydir. Bu her zaman da böyleydi.”

Yavaşça geri çekildi ve sonra ayağa kalktı. Daha çok fazla şey söylemek istediğini biliyordum ve benim de ona soracak çok fazla sorum vardı. “Bak, seni çok fazla yormak istemiyorum,” dedi. “Doktorlar bunu yapmamamı söylediler. Susuz kalmışsın, büyük olasılıkla açlıktan ölüyorsun ve uyumaya ihtiyacın var. Artık bol bol vaktimiz var. Ben bir yere gitmiyorum; sen ve Liam da gitmiyorsunuz.” Durakladı. “En azından hemen değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şimdilik burada kalacağız. Tüm muhalifler burada, Destiny Merkezi’nde değil. Dünyanın farklı bölgelerinde gizlenmiş BKİ mültecilerinin oluşturduğu başka muhalif kolonileri var. Bir tanesi Güney Afrika’daki Highveld’de. Başka bir tanesi Kuzey Kutbu’nda, buzun altında. Ve bazıları da Hindistan kıyısındaki uzak adalarda. Onlarla telsizle irtibat kuruyoruz. Ordular kuruluyor. Bir yıl gibi bir süre içinde onlarla birleşeceğiz. Ve savaşarak özgürlüğümüzü geri kazanmak için BKİ’ye döneceğiz.”

Ben söylediklerini sindirmeye çalışırken o da beni kapıya doğru götürdü.

“Şimdi biraz dinlen,” dedi. “Sabah yine konuşuruz.”

Liam hâlâ Dr. Vargas-Ruiz’le birlikte tünelde bekliyordu. Kapı açılınca ikisi de başlarını kaldırdılar. Hararetli bir şekilde konuştukları belli oluyordu.

“Bundan sonra her şey daha farklı olacak. Senin için yeni bir yaşam başlıyor,” dedi annem. Bazı konularda benim için bir yabancıydı fakat bazılarında ise benim için dünyanın en tanıdık insanıydı.

“Tanrım, seni özlemişim,” dedim, annem uzanarak bana sarılırken.

Dr. Vargas-Ruiz koluma dokundu. “Seni ve Liam’ı odalarınıza götürmem gerekiyor.”

“Ve benim de şimdi nöbetim var,” diye ekledi annem. “Burada hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız.” Yanağımdan öptü.

Ona henüz, “Seni seviyorum” demediğimi fark ettim. Söylemek istiyordum fakat hâlâ biraz tuhaf hissediyordum ve nedenini de bilmiyordum. Sanırım onu çok uzun zamandır görmediğim içindi. Ya da belki bunu söylemek için biraz erkendi. *Sanki ölüp yeniden dirilmişti.* Fakat yine de bu riski almaya karar verdim.

“Seni seviyorum, anne,” dedim.

Nemli gözlerle gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.” Annem beni bırakıp tünelden aşağıya yürümeye başlamadan önce bir kez daha sarıldık.

“Bu taraftan,” dedi Dr. Vargas-Ruiz, ben annemin arkasından bakarken.

“Burası inanılmaz bir yer!” diye fısıldadı Liam, hep birlikte yürümeye başladığımızda. “Vargas-Ruiz’le konuştum. Çarkı BKİ’nin elinden almayı ve tüm kapsülleri eritmeyi planlıyorlar. Diğer başka isyancılarla buluşacaklar. Hatta diğer merkezlerden birinde babamın hâlâ hayatta olabileceğini bile düşünüyor. Baskında yakalanmış fakat öldürülmekten kaçmış olabileceğini söyledi. Benim için biraz daha fazla bilgi almaya çalışacaklar. Küçükken tanışmış olduğumuza hâlâ inanamıyorum.”

Ağızından hızla dökülen sözcükleri takip edebiliyormuşum gibi başımı salladım fakat zihnimin bir bulanıp bir netleştiğini hissediyordum. Şimdi sadece yatıp uyumak istiyordum.

“Ah, evet ya, bir şey daha var.” Liam sıkıntılı görünüyordu. “Veidman’ın bir casus olduğunu düşündüklerini söyledi. O ve Meira’nın. David’in değil. Veidman ve Meria’yı BKİ’nin mavi bölgeye koyduğunu ve onlara sahte isimler ve kimlikler verdiğini ve bizi belli bir düzende tutarak kaçmamızı engellemeyi amaçladıklarını düşünüyorlar. Planlarına göre çarktan ayrılmamız gerekiyordu. Başarısız olmamız ve kasabaya geri dönmemiz amaçlanmıştı. Tabii bunların doğru olup olmadığını bilmiyorum.”

Veidman ve Meira casus olabilirler miydi?

Onların nasıl her şeye sahip olduklarını düşündüm. Serum, kahve, temiz kıyafetler... Ve Veidman'ın casusu bulma konusunda ne kadar takıntılı olduğunu düşündüm. *Tüm yaptıkları numara mıydı?* Doğru olabilirdi fakat yine de inanması güçtü.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim Liam'a. "Veidman öldü. Casussa bile artık önemi yok. Ve belki artık Meira da yaşamıyordur. Ben daha çok arşivdeki arkadaşlarımızı ve David'i nasıl kurtaracağımızı düşünüyorum."

Sonunda karantina odalarına ulaşmıştık ve Dr. Vargas-Ruiz bizi bırakıp giderken odamıza girdik. Başımıza gelenlere inanamıyordum.

Artık çarka gelmeden önce olduğumla aynı kişi değildim. Destiny Merkezi'ndeki insanlarla omuz omuza savaşıyordum. Liam'la birlikte. Annemle birlikte. Ve eğer bir yolu varsa Liam'la birlikte Gadya, David, Rika ve diğer herkesi kurtarmaya çalışacaktık. Benim başıma gelenleri kimsenin yaşamaması için, çarkı ele geçirmek ve BKİ'yi yok etmek için elimden geleni yapmaya hazırdım.

Banyonun karşısında asılı aynada yansımamı gördüm. Dağınık saçlarım ve yüzümdeki vahşi bakışlarla olabileceğimi hiç tahmin etmediğim bir savaşçıya benziyordum.

Liam bana doğru yürüdü ve bana arkadan sarılarak saçlarımı yüzümden çekti. "Her şey yoluna girecek," dedi.

Hafif bir kakhaha attım.

"Ne? Bana inanmıyor musun?"

"Bu sözleri daha önce de duymuştum. Fakat şu anda, burada, seninle... Bu sözlerle ilk kez gerçek anlamda inanıyorum." Onun bedenine sokularak sıcaklığını ve gücünü hissettim. "Bu sadece başlangıç," dedim. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi. Yüz yüze bakmak ve o mavi gözlerini görmek için arkamı döndüm. "Senden başka omuz omuza savaşmak istediğim hiç kimse yok," dedi.

O bomboş odada karşı karşıya dururken tutkulu bir şekilde öpüştük. Bana gitarı verdiği gece yarım kalan öpüşmemiz şimdi tamamlanmıştı.

Çarka gönderildiğimde hayatımın bittiğini düşünmüştüm fakat şimdi hayatımın henüz başlamak üzere olduğunu görebiliyordum. Alfa Adası'na bir sonraki gidişimizde, eğer böyle bir şey olursa, kontrolün bizde olacağını biliyordum.

Gözlerimi kapayıp, Liam'a sıkıca sarıldım ve Destiny Merkezi'nin rahatlatıcı sesini dinledim. Ne olursa olsun, en azından şimdilik evime kavuştuğumu biliyordum.